

LISA KLEYPAS

New York Times Bestselling Author

MIDNIGHT ANGEL

LISA KLEYPAS

New York Times Bestselling Author

MIDNIGHT ANGEL

THIÊN THẦN GIỮA ĐÊM

LISA KLEYPAS

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

[Midnight Angel by Lisa Kleypas](#)

[Tóm lược nội dung](#)

[Chương Mở Đầu](#)

[Chương Một](#)

[Chương Hai](#)

[Chương Ba](#)

[Chương Bốn](#)

[Chương Năm](#)

[Chương Sáu](#)

[Chương Bảy](#)

[Chương Tám](#)

[Chương Chín](#)

[Chương Mười](#)

[Chương Mười Một](#)

[Chương Mười Hai](#)

[Chương Kết](#)

Tóm lược nội dung

Một người phụ nữ quý tộc dũng cảm đã giả chết để chạy trốn khỏi cái giá treo cổ và giờ đây, cô ấy phải lẩn trốn tất cả. Dưới 1 cái tên giả và giấy tờ giả, cô muốn tìm 1 nơi an toàn và cô đã tìm đến bên anh. Anh là 1 quý ông người Anh, đẹp trai, kiêu ngạo và anh đã gần như thách thức cả xã hội Anh để giữ cô lại bên mình và anh cũng đòi hỏi cô phải chiến đấu với quá khứ của mình để giành lấy chiến thắng.

Xinh đẹp và dũng cảm, Anastasia Kaptereva sắp sửa có 1 hôn lễ rực rỡ với vị Hoàng thân giàu

có Mikhail Angelovsky. Nhưng có 1 vấn đề đã xảy ra, cô đã giết chết anh ta. Cô được tìm thấy trong trạng thái vô thức, bên cạnh thi thể anh ta với con dao đâm máu trong tay.

Vào năm 1870, câu chuyện được bắt đầu khi cô trốn thoát khỏi nhà tù St. Petersburg và lần trốn sang Anh, ở đó, cô đã tìm được 1 công việc mới – gia sư dạy kèm cho Emma Stokehurst, cô con gái 12 tuổi của quý ngài Lucas Stokehurst.

Trong khi Anastasia thường xuyên bị ám ảnh bởi vụ giết người và cô hầu như không thể nào quên được nó, thì gia đình Stokehurst dường như đang ở trên 1 đồng lửa, Emma lớn lên trong sự thiếu tình mẫu tử và Lucas thì thiếu tình cảm và sự quan tâm chăm sóc của 1 người vợ. Những mảnh đời thiếu thốn gặp nhau, đồng cảm và sẻ chia với nhau đau khổ lẫn vui buồn. Và chính lúc đó, Lucas đã tìm thấy tình yêu mới với Anastasia nhưng Anastasia chưa thể đón nhận tình yêu của anh, mặt khác sự ân cần và đôi tay vững chắc của anh khiến cô cảm thấy an tâm cho đến khi... quá khứ của cô 1 lần nữa được khơi dậy...

Chương Mở Đầu

St Petersburg, Nga. 1870.

"Họ nói rằng mày là một phù thủy". Tên bảo vệ đã bước vào xà lim tối và đóng cửa lại. "Họ nói rằng mày có thể đọc được mọi suy nghĩ". Một tràng cười thô lỗ phun ra từ cổ họng hắn. "Bây giờ tao đang nghĩ chuyện gì? Mày có thể nói cho tao biết không?".

Tasia cúi đầu xuống, trong khi các cơ trên người nàng đã cứng lại. Đó là điều tồi tệ nhất khi nàng bị giam giữ, phải chịu đựng những cuộc gặp gỡ thường xuyên với Rostya Bludov. Hắn là một người thô tục kinh tởm, ngạo mạn lượn quanh nhà tù như thể những chiếc nút gài bộ đồng phục quanh thân hình mập mạp của hắn có thể đánh lừa người khác nghĩ rằng hắn là một nhân vật quan trọng. Hắn vẫn chưa dám chạm vào nàng - tuy nhiên- mỗi ngày hành vi càng xấu hơn.

Nàng cảm thấy hắn ta đang nhìn chăm chăm vào nàng khi nàng đang ngồi cuộn tròn trong một chiếc đệm nhồi rơm nơi góc phòng. Nàng biết ba tháng tù qua đã gây ảnh hưởng xấu đến của cơ thể nàng. Vốn có thân hình tự nhiên thon thả, nàng giờ đang mong manh thảm hại. Làn da ngà của nàng giờ đã tái nhợt tương phản rõ rệt với mái tóc xám xỉn màu.

Tên bảo vệ bước đến gần hơn. "Chúng ta sẽ được một mình tối nay", hắt lăm bầm. "Nhìn tao này. Nhìn những gì mày sắp được có. Tao sẽ khiến cho mày nhớ mãi về đêm cuối cùng này".

Chầm chậm nàng quay đầu lại và nhìn chằm chằm vào hấn ta mà không có bất cứ biểu hiện gì.

Có một nụ cười nở ra trên khuôn mặt rỗ của Bludov, hấn đang vuốt ve cái đáy quần đang bị kích động của hấn và nhìn chằm chằm vào nàng.

Tasia tập trung vào khuôn mặt của hấn. Đôi mắt không chớp của cô như sâu hoắm khi liếc qua hấn, đó là một sự thừa kế của tổ tiên Tartar. Chúng là một sự băng giá, lạnh nhạt giữa màu xám và màu xanh, giống như nước từ dòng Neva trong mùa đông rét mướt. Một số người lo sợ nàng có thể đánh cắp linh hồn của họ bởi đôi mắt của nàng. Người Nga đã rất mê tín dị đoan. Tất cả mọi người từ nông dân thấp nhất đến Nga hoàng đều đối xử với bất cứ thứ gì tỏ ra khác thường bằng sự khó chịu sâu sắc.

Gã bảo vệ này cũng không khác gì bọn họ. Nụ cười của hấn đã mất đi, và sự cương cứng của gã cũng sụp đổ đột ngột. Tasia nhìn chằm chằm vào hấn cho đến khi hấn đổ mồ hôi hột. Lùi lại, Bludov nhìn vào nàng kinh hãi và đánh dấu thập lên người. "Đồ phù thủy! Những gì họ nói đúng là sự thật. Họ sẽ phải thiêu mày thay vì treo cổ, thiêu đốt mày cho đến khi chỉ còn là tro bụi mà thôi".

"Cút đi!", nàng nói trong một giọng thấp.

Chỉ đến khi hấn rời đi như ý định thì có một tiếng gõ vào cửa xà lim. Tasia nghe được giọng nói người vú già của cô, Varka, đang xin để được vào trong. Sự bình tĩnh của nàng rạn nứt, Varka đã già đi rõ rệt trong thời gian thử thách vì những tháng ngày vừa qua, và Tasia cảm thấy thật khó khăn khi nhìn vào khuôn mặt đau khổ của bà mà không khóc.

Kéo đôi môi lại thành một nụ cười mỉa mai, Bludov xác nhận người hầu và bỏ đi. "Bắn thủy! Mụ phù thủy đen tối". Gã lăm bầm, đóng cửa lại sau lưng.

Hình dáng khệnh khạng của Varka được vận trong bộ quần áo màu xám, đầu bà quấn một chiếc khăn có thể xua đuổi ma quỷ. Vượt qua ngưỡng cửa xà lim ẩm ướt, bà lao về phía trước.

"Ôi, Tasia của ta!", giọng bà tan vỡ, nhìn chằm chằm vào đôi chân của cô gái đang bị xích lại. "Nhìn cô giống như-".

"Con ổn mà"

Tasia thì thầm, vươn tay ra siết lấy đôi bàn tay bà an ủi. "Không có điều gì là thực với con. Con cảm thấy như thể mình đang ở giữa những giấc mơ khủng khiếp". Một nụ cười âm ỉ trên bờ môi cong. "Con tiếp tục chờ cho đến khi nó kết thúc, nhưng nó đi rồi lại đến. Đến đây, ngồi cạnh con này".

Varka dùng góc khăn để chạm những giọt nước mắt. "Tại sao Chúa lại để điều này xảy ra chứ?". Tasia lắc đầu. "Con không biết lý do tại vì sao những điều này xảy ra. Nhưng đó là ý muốn của

Người, và chúng ta phải chấp nhận".

"Ta đã chấp nhận nhiều điều trong cuộc đời của ta, nhưng điều này thì... ta không thể!".

Nhẹ nhàng, Tasia ngán bà lại. "Varka, chúng ta có rất ít thời gian. Hãy nói cho con biết bà có gửi được lá thư đến chỗ chú Kirill chưa?".

"Ta đã trao tận tay ông ấy như cô đã căn dặn, đã đứng đó khi ông ấy xem thư và đặt nó lên ngọn nến cho đến khi nó không còn gì khác ngoài tro bụi. Ông ấy bắt đầu khóc và nói rằng. "Hãy về nói với cháu gái của ta, ta sẽ không làm nó thất bại. Ta thề với những kí ức về người cha của nó, anh trai Ivan yêu dấu của ta".

"Con biết chú Kirill sẽ giúp con. Varka... còn một điều khác nữa con đã nhờ bà thì sao?".

Từ từ, người đầy tớ tìm trong chiếc túi dệt vuông treo trên bộ ngực chảy xệ của mình, sau đó đưa ra một lọ thủy tinh nhỏ xíu.

Tasia giữ nó trong tay nàng, lắc qua lắc lại cho đến khi thứ chất lỏng màu đen ấy như một ánh dầu sáng lung linh. Nàng tự hỏi làm thế nào mà nàng có thể để bản thân mình uống nó. "Đừng để họ chôn con". Nàng nói với một giọng rời rạc. "Nếu con thức dậy một lần nữa, con không muốn nó sẽ xảy ra trong một chiếc quan tài".

"Đứa con khốn khổ của ta. Điều gì sẽ xảy ra nếu đây là một liều thuốc quá mạnh? Điều gì sẽ xảy ra nếu nó có thể gây chết người".

Tasia tiếp tục nhìn chăm chăm vào lọ, "Khi đó, công lý sẽ được thực thi", nàng nói cay đắng.

Nếu nàng không phải là một kẻ hèn nhát như vậy, nếu nàng có lòng tin vào lòng thương xót của Chúa, nàng sẽ đối diện với cái chết bằng nhân phẩm của mình. Nàng đã cầu nguyện hàng giờ trước biểu tượng linh thiêng trong một góc xà lim, âm thầm cầu xin ban cho nàng sức mạnh để chấp nhận số phận của mình. Nhưng nó đã không xảy ra. Nàng đã ném mình chống lại bức tường vô hình của sự khiếp đảm, lần nữa rồi thêm lần nữa, vùng vẫy và tuyệt vọng để thoát. Tất cả mọi người ở St Petersburg đều muốn cái chết của nàng. Một mạng đổi một mạng. Ngay cả gia tài đồ sộ của nàng cũng không thể bịt miệng được những tiếng hú của đám đông.

Nàng xứng đáng với lòng hận thù của họ. Nàng đã giết chết một người đàn ông, ít nhất nàng cho rằng nàng đã làm điều đó. Động cơ, cơ hội, bằng chứng... mọi thứ ở phiên tòa đều buộc tội nàng. Không có một nghi phạm nào khác. Trong suốt những tháng dài nàng bị bỏ tù trong xà lim này, điểm cầu nguyện là nơi liên kết duy nhất của nàng để được thanh thản, không có thông tin gì mới được tìm thấy để có thể rũ bỏ được tội trạng của nàng. Nàng sẽ được hành quyết vào sáng ngày mai.

Tuy nhiên, một kế hoạch vô lý đã đến trong đầu của Tasia, lấy cảm hứng trong một đoạn của sách Job (kinh thánh của người Do Thái): "Chúa sẽ giấu con trong đáy mộ, Chúa sẽ giữ con trong bí mật..". Giấu trong mộ. Nếu nàng có thể bằng cách nào đó để chấp nhận sự hiện diện của cái chết, và trốn thoát...

Tasia lắc nhẹ lọ thuốc, đây là hỗn hợp các chất độc có được từ một nhà hóa học ở St Petersburg. Một cảm giác hư ảo đến với cô. "Bà có nhớ những gì chúng ta đã dự định không?", Tasia hỏi.

Varka run rẩy gật đầu.

"Được rồi". Tasia xé bỏ dấu sáp bằng một hành động dứt khoát. Nàng lọ chất độc trong không khí, nàng giả vờ như thể nó là một miếng bánh mì nướng. "Công lý", nàng nói, rồi trút tất cả

xuống cổ. Nàng rung mình vì những mùi vị không thể chịu đựng nổi. Giữ lòng bàn tay lên miệng, nàng đợi chờ cho đến khi cơn sóng buồn nôn lắng xuống. "Giờ thì nó đã ở trong tay của Chúa", nàng nói và trả lại chiếc lọ.

Varka cúi đầu và khóc nức nở. "Ôi, tiểu thư của ta..."

"Hãy chăm sóc cho mẹ của con, hãy an ủi bà ấy". Tasia vuốt mái tóc thô màu xám của người đầy tớ. "Đi đi", nàng thì thầm, "nhanh lên, Varka". Nàng quay về nằm trên tấm đệm rom, và cố gắng tập trung vào biểu tượng trong khi Varka rời khỏi. Bỗng nhiên nàng cảm thấy rất lạnh, và đôi tai nàng như đang gióng lên những hồi chuông. Sợ hãi, nàng tập trung vào việc hít thở đều đặn, trái tim nàng đang đập với sức mạnh của một cái vồ. "Những người thân thích và bạn bè của mình đang đứng tách biệt... Những người bà con thì đang đứng ở phía xa..." Khuôn mặt buồn rầu của Madonna đầm đìa nước mắt "....Chúa giấu con trong ngôi mộ... Giữ con trong bí mật, cho đến khi cơn thịnh nộ của Người chỉ còn là quá khứ..." Lời của một câu cầu nguyện đóng băng trên môi. Lạy Chúa, điều gì đang xảy ra với con thể này? Papa, cứu con...

Vậy ra nó giống như cái chết, tất cả mọi cảm giác đều như thoát ra, cơ thể của nàng biến thành đá. Sự sống đang dần dần rời khỏi nàng như thủy triều đang rút, và kí ức của nàng lại trôi đi xa, để lại nàng chìm vào thế giới màu xám giữa sự sống và cái chết. "Trên mi mắt con là cái bóng của sự chết chóc..", " xin Chúa giấu con trong ngôi mộ..."

Trong một khoảng thời gian dài nàng đã không nhận thức được gì cho đến khi những giấc mơ bắt đầu, có một cuộc diễu hành của những hình ảnh. Những con dao, những cái hồ đầy máu, thánh giá, và các di vật linh thiêng. Nàng nhận ra các vị thánh trong những biểu tượng yêu quý của mình, Nikita, John, Lazarus với nửa thân mình được bọc trong tấm vải mai táng, đôi mắt trang nghiêm của ông đang nhìn chăm chăm vào nàng. Các hình ảnh trôi đi, và nàng lại thấy mình là một đứa trẻ lần nữa. Đó là một ngày hè trong mái nhà tranh Kapterev ở miền quê. Nàng đang ngồi đung đưa đôi chân mũm mĩm của mình trên một chiếc ghế mạ vàng, đang ăn kem được đặt trên một chiếc đĩa vàng. "Papa, con có thể để phần thừa lại cho Bóng Ma có được không?", nàng hỏi, trong khi một con chó lông trắng đang chờ đợi ở gần đó.

"Được, nếu như con đã dùng xong rồi", một nụ cười nở ra trên khuôn mặt đầy râu của cha nàng. "Tasia, mẹ con nghĩ rằng chúng ta nên đặt cho con chó này một cái tên gì đó vui vẻ hơn một chút... như Tuyết Sa, hay Ánh Dương chẳng hạn.."

"Nhưng khi nó ngủ ở góc phòng con trong đêm trông nó giống như một con ma vậy, Papa". Cha nàng cười nhẹ nhàng, "Được rồi, vậy chúng ta sẽ gọi nó bằng những gì con muốn, đứa trẻ lanh lợi của ta".

Cảnh thay đổi, Tasia thấy mình đang ở trong thư viện của cung điện Angelovsky, đầy sách và những bìa da vàng. Có một âm thanh ở phía sau nàng và nàng quay ngoắt lại để đối mặt với người anh họ Mikhail. Anh ta lão đảo bước về phía nàng, khuôn mặt xoắn lại nhăn nhó. Một con dao nhô ra từ cổ họng của anh ta, và một dòng đỏ tươi trào ra thấm vào chiếc áo bào của anh ta. Máu văng tung toé trên tay Tasia và phía trước áo dài của nàng. La lên trong sự khiếp đảm, nàng quay người và chạy. Nàng chạy đến một nhà thờ và đập tay vào đôi cánh cửa gỗ to lớn cho đến khi nó mở ra. Nhà thờ được thắp sáng rực rỡ với một ngàn ngọn nến, chiếu sáng lên các biểu tượng đang bị đóng bụi đen trên những vách tường. Khuôn mặt của các vị thánh kéo xuống cùng với nỗi buồn rầu khi họ nhìn xuống nàng. Chúa Ba Ngôi, Đức Mẹ Đồng Trinh, Thánh John Thiên Chúa... Tất cả đang rơi xuống chân nàng. Nàng chạm trán mình xuống sàn đá và bắt

đầu cầu nguyện cho sự giải thoát.

"Anastasia".

Nàng nhìn lên và thấy một người đàn ông với nét đẹp tằm tối đang đứng trước mặt nàng. Ông có mái tóc đen như than, đôi mắt ông giống như một ngọn lửa màu xanh. Nàng có người lại trước ông ta. Ông là ma quỷ, đến để đòi mạng sống của nàng như khi bị tước đi do những tội lỗi của nàng. "Tôi không cố ý làm thế", nàng rên rỉ. "tôi không muốn làm tổn thương ai cả. Làm ơn, xin hãy thương dùm-".

Ông ta bỏ qua những lời cầu xin và cúi xuống nàng. "Không", nàng đã khóc, nhưng ông ta vẫn nâng nàng lên trong vòng tay mình và mang nàng đi sâu vào bóng tối. Sau đó cánh tay ấy biến mất quanh nàng, và ông ta đã ra đi. Nàng bị cuốn vào một thế giới ồn ào và đầy màu sắc rực rỡ, các dây thần kinh nàng như nổ tung. Một thác nước mạnh mẽ kéo nàng xuyên qua dòng nước bị đóng băng đầy đau đớn. Kháng cự, nàng cố giật về, nhưng nàng đã bị kéo lê đi một cách không thương xót cho đến khi trời lên mặt nước.

Khi Tasia mở mắt ra, nàng bị chói bởi ánh sáng của ngọn đèn lồng gần đó. Nàng rên rỉ trong đau đớn, và ngay lập tức, ngọn đèn được chỉnh nhỏ lại. Khuôn mặt mờ ảo của Kirill Kapterev ở phía trên nàng, giọng ông ồm ồm bên tai. "Ta nghĩ rằng nàng công chúa đang ngủ chỉ là một câu chuyện dân gian. Thay vào đó ta tìm thấy ở đây, ngay trên tàu của ta. Một nơi nào đó trên thế giới này phải có một vị hoàng tử đẹp trai đang hỏi mặt trăng rằng, anh ta phải đến nơi đâu để có thể tìm ra người mình yêu dấu.

"Chú", nàng cố để nói, nhưng một tiếng rung mình phát từ đôi môi nàng.

Ông mỉm cười với nàng, mặc dù vầng trán rộng của ông đầy những nếp nhăn vì lo lắng. "Con đã đến với thế giới lần nữa. Cháu gái bé bỏng ạ!".

Tasia được an ủi bởi giọng nói của ông, vì nó tương tự như giọng của cha nàng. Ông có cái nhìn của mọi đàn ông nhà Kapterev, một khuôn mặt mạnh mẽ với đôi lông mày rậm, gò má cao và hàm râu được xén bớt đến một điểm chính xác. Nhưng không giống như cha nàng, Kirill có một tình yêu nồng nhiệt đối với biển. Thời trẻ, ông đã phục vụ trong hạm đội Nga, và cuối cùng thành lập công ty kinh doanh riêng của mình. Ông sở hữu các nhà máy đóng tàu lớn và một chuỗi tàu khu trục thương mại. Vài lần trong năm, ông lại là thuyền trưởng một trong những con tàu của mình từ Nga đến Anh và ngược lại, vận chuyển hàng dệt may, máy móc. Khi còn là một cô bé, Tasia rất vui mừng trong những lần Kirill thỉnh thoảng ghé thăm, vì ông luôn kể cho nàng nghe những câu chuyện thú vị, mang cho nàng những món quà từ nước ngoài, và ông mang theo vị muối mặn của nước biển.

"Ta đã không tin vào sự hồi sinh này của con", Kirill nói, "nhưng ta đã nhìn thấy điều đó bằng chính mắt mình. Ta đã đưa con ra khỏi quan tài của mình. Con đã cứng và lạnh như một xác chết. Bây giờ thì con đã sống lại". Ông dừng lại và thêm vào khô khan. "Nhưng có lẽ ta đã nói quá sớm. Nào, để ta giúp con ngồi dậy".

Tasia phản đối bằng một tiếng rên khi ông nâng nàng lên và đặt một cái gối dưới lưng nàng. Họ đang ở trong một căn phòng đẹp nhất của con tàu, những bức tường được lót bằng gỗ gụ, các ô cửa sổ được che phủ bởi những tấm màn nhung thêu. Sau khi đổ nước từ một chiếc bình men vào ly pha lê, Kirill giữ nó trên môi nàng.

Tasia cố gắng uống một ngụm, Nhưng cơn co thắt đã rộn lên trong nàng, mặt nàng trắng bệch và nàng lắc đầu từ chối.

"Tất cả người dân ở St Petersburg đều bàn tán về cái chết bí ẩn trong tù của con", Kirill nói, cố gắng đánh lạc hướng nàng.

"Nhiều quan chức muốn kiểm tra thi thể con, ngay cả các thống đốc của thành phố và các bộ trưởng bộ nội vụ, không ít - nhưng vào thời điểm đó, gia đình đã thu xếp xong. Varka, người hầu của con đã giao con cho ta chăm sóc và sắp xếp lễ tang trước khi có bất kỳ ai nhận ra có điều gì đã xảy ra. Con người bé nhỏ đó đã tổ chức một buổi đưa tiễn để cho mọi người đều thấy rằng quan tài đã được lấp đầy bởi những túi cát". Ông cau mày hối tiếc. "Người mẹ tội nghiệp của con đang vô cùng đau khổ, nhưng chúng ta không bao giờ có thể nói cho bà ấy biết rằng con còn sống. Sự thật là, bà ấy sẽ không thể ngăn mình để nói với mọi người điều đó. Đó là một điều đáng tiếc. Ta ước rằng mình có một cách gì đó, nhưng...", ông nhún đôi vai vạm vỡ của mình trong một phong thái buông xuôi.

Tasia đau buồn với ý nghĩ về nỗi đau buồn của mẹ. Mọi người đều tin rằng nàng đã chết. Đó là một cảm giác hết sức kỳ lạ, biết rằng đối với những người nàng đã biết và yêu mến cả cuộc đời, nàng đã không còn tồn tại.

Kirill nói, "con phải cố gắng đi bộ một vài bước".

"Vâng". Nàng vật lộn để trượt chân mình xuống bên cạnh giường. Kirill đỡ phần lớn trọng lượng của nàng để giúp nàng đứng dậy. Các khớp của nàng đau nhức, nước mắt trào ra thành dòng. Kirill bảo nàng bước tới một bước. "Chúng ta sẽ đi xung quanh một chút để máu con được lưu thông".

"Vâng", nàng thở hổn hển, buộc mình phải tuân theo. Nó làm nàng đau khi thở, khi nàng cử động, khi nàng chịu lại sức nặng của mình. Nàng cảm thấy lạnh, nàng chưa bao giờ thấy lạnh như vậy trong cuộc đời mình.

Kirill nói để vỗ về nàng khi nàng lê từng bước trên sàn. Cánh tay dài của ông khóa trên cơ thể run rẩy của nàng, cho nàng mượn thăng bằng. "Cha con chắc phải cau có nhìn ta từ thiên đường bởi vì ta đã để đứa con duy nhất của ông ấy ra nông nổi này. Khi ta nghĩ về lần cuối cùng ta gặp con...", Kirill lắc đầu, "con đang nhảy điệu Mazurka tại cung điện Mùa Đông. Sa Hoàng đã dừng lại để xem con. Nhiệt tình và xinh đẹp như thế. Bàn chân con chạm rất nhẹ vào sàn nhà. Mọi người đàn ông ở đó đều mong được làm bạn nhảy của con. Điều đó mới hơn một năm không lâu... Một đời người, dường như là vậy".

Nàng không còn được nhanh nhẹn cho lắm. Mỗi bước đi là mỗi sự đau đớn. Mỗi hơi thở như muốn nổ tan buồng phổi của nàng.

"Một mưu mẹo khó khăn, vượt qua biển Baltic vào mùa xuân". Kirill nói, "Các tảng băng bao quanh mọi thứ, chúng ta sẽ ghé lại Stockholm, để chuyển sắt lên, sau đó tàu sẽ đến London. Con đã có người nào cho con ở lại không?". Ông phải nhắc lại câu hỏi một lần nữa trước khi nàng có thể trả lời.

"Ashbourne", Tasia thở hổn hển.

"Người bà con của mẹ con à? Ta không thể nói rằng ta hài lòng khi nghe về điều đó. Ta đã không nghĩ nhiều về gia đình của mẹ con, ta càng không nghĩ nhiều về bọn người Anh".

"Ta-tại sao?".

"Đế quốc của những kẻ trưởng giả, chưa kể đến những kẻ giả hình, người Anh tự coi mình là chủng tộc văn minh nhất trên trái đất, trong khi bản chất thực sự của họ chính là thô tục và hết sức tàn nhẫn. Con không thể kéo dài sự ngây thơ của mình, phải nhớ điều đó. Không được tin bất kỳ ai trong số họ". Ông dừng lại, như thể rõ ràng các đánh giá của ông không phải là sự an ủi

cần thiết cho một người phụ nữ trẻ sắp đi đến đây để xây dựng lại một cuộc đời mới. Ông cố đấu tranh để tìm một cái gì đó tốt đẹp để nói về nước Anh. "Mặc khác, họ lại làm những con tàu rất tốt".

Một nụ cười gượng gạo kéo trên môi Tasia, nàng dừng bước và siết chặt lấy cánh tay nặng nề của ông. "Spaséeba", nàng thì thầm trong một giọng biết ơn.

Khuôn mặt của ông trở nên nhăn nhó khi ông lưu ý đến sự chân thành trong giọng nói của nàng. "Nyet, ta không xứng đáng với lòng biết ơn của con, cháu gái nhỏ ạ! Ta đáng lẽ phải làm nhiều việc hơn cho con. Ta đã nên tự tay mình giết chết gã Angelovsky đó, trước khi hắn đặt bàn tay bẩn thỉu của hắn lên người con. Ta cứ nghĩ về người mẹ ngu ngốc của con sao lại đi hứa hôn đưa con gái mình cho một gã đàn ông như vậy. Ồ, ta đã nghe tất cả mọi tin đồn về hắn ta.. Hắn xuất hiện trước công chúng khi đang ăn mặc như một người đàn bà, hút thuốc phiện mỗi ngày, và những tin đồn về sự truy lạc của hắn.." Ông dừng lại khi nghe những âm thanh khó chịu phát ra từ Tasia. "À, không cần nói chuyện đó bây giờ". Ông buộc nàng bước về phía trước một lần nữa, "Sau khi chúng ta đã hoàn tất việc đi bộ. Ta sẽ cho cậu bé giúp việc mang đến một ly trà, con cần phải uống từng giọt".

Tasia cất lên những tiếng ộp oạp và gật đầu. Nàng mong muốn được nghỉ ngơi, nhưng vẫn tập đi xung quanh cho đến khi Kirill đã hài lòng rằng họ đã tập đủ. Cẩn thận, ông giúp nàng dễ dàng ngồi vào chiếc ghế. Nàng ngồi như một bà già bị viêm khớp, khom lại thành một đồng khổ sở. Kirill trùm kín nàng bằng một tấm chăn. "Chim lửa bé bỏng!", ông nói bằng một giọng vui vẻ, nắm lấy bàn tay nàng.

"Papa..", nàng nói bằng một giọng bị bóp nghẹt.

"À, ta nhớ rằng ông ấy đã dùng nó để gọi con như thế. Với Ivan, con là tất cả vẻ đẹp và ánh sáng trên thế giới này. Chim lửa là biểu tượng của hạnh phúc". Ông mỉm cười với những ý nghĩ đó. "Như những câu chuyện cũ, loài chim lửa rơi vào giấc ngủ sâu như là chết vào lúc hoàng hôn, sau đó nó lại thức dậy và bắt đầu cuộc sống mới". Ông mang đến cho nàng một số đồ vật, đặt lên một cái kệ gần đó, nơi nàng có thể thấy chúng. "Mẹ con muốn những thứ này được chôn cùng con". Ông nói thô lỗ. "Con có thể giữ chúng khi con ở Anh. Chúng là một phần nhỏ quá khứ của con, nó sẽ giúp con luôn nhớ vậy".

"Không".

"Hãy giữ chúng", ông nhấn mạnh, "một ngày nào đó con sẽ vui mừng vì có được chúng".

Tasia liếc nhìn các vật lưu niệm. Cổ họng nàng như thắt chặt khi nàng thấy cây thánh giá chạm lông lầy trên một dây chuyền vàng. Bà của nàng, Galina Vasilievna đã đeo nó hàng ngày trong suốt cuộc đời bà. Một viên kim cương nhỏ được gắn ở trung tâm của thánh giá, được bao quanh bởi một số hồng ngọc màu đỏ máu.

Bên cạnh chiếc vòng cổ là các bức tượng của Madonna và Chúa Kitô to bằng nắm tay trẻ em, vàng hào quang của họ được sơn bằng vàng. Mắt Tasia cay xè khi thấy vật cuối cùng, một chiếc nhẫn chạm khắc bằng vàng, nó từng thuộc về cha của nàng. Tìm đến chiếc nhẫn, nàng giữ chặt nó bởi những ngón tay mỏng manh của mình.

Kirill nhìn nàng mỉm cười phúc hậu, đọc thấy được sự vô vọng trong mắt nàng. "Bây giờ con đã được an toàn", ông thì thầm. "Con vẫn còn sống, hãy giữ ý nghĩ đó - nó có thể sẽ giúp con".

Tasia nhìn chằm chằm khi ông rời khỏi. Để thử nghiệm, nàng đưa lưỡi liếm qua đôi môi nứt nẻ. Nàng tập trung vào việc làm ấm miệng mình. Ồ, nàng vẫn còn sống, nhưng không an toàn. Đối

với phần đời còn lại, nàng sẽ như một con thú bị săn đuổi, luôn luôn tự hỏi khi nào sẽ đến hồi kết thúc. Đó sẽ là loại tồn tại gì chứ? Mình còn sống! nàng điếng người nghĩ, chờ một tia sáng của sự thích thú, sự khuây khỏa, bất cứ điều gì ngoại trừ bóng tối đang trùm phủ nàng hoàn toàn.

Chương Một

Alicia, Lady Ashbourne siết chặt tay lại lo lắng. "Luke, chúng em có một tin tuyệt vời. Chúng em đã tìm được một gia sư cho Emma. Cô ấy là một phụ nữ trẻ lộng lẫy, thông minh, xinh đẹp và lịch sự... hoàn hảo trong mọi phương diện. Anh hãy gặp cô ấy một lúc và xem xét thử xem". Lucas, Lord Stokehurst nhìn lên với một nụ cười mỉa mai. "Vậy ra đó chính là lý do mọi người mời tôi đến đây chiều nay đây. Vậy mà tôi cứ nghĩ là do sự bầu bạn quyến rũ của tôi". Trong nửa giờ qua, chàng đã được chiêu đãi trà và một cuộc trò chuyện nhỏ trong phòng tranh, là di sản Queen's Square của nhà Ashbourne. Chàng đã là bạn thân của Charles từ những ngày họ còn học ở trường Eton. Charles là một người hoà đồng và có một món quà quý giá là luôn luôn nhìn thấy mọi ưu điểm của người khác. Luke không chia sẻ món quà đó. Phát hiện ra rằng hôm nay Luke sẽ có mặt ở London, Charles đã mời chàng lại dùng trà sau khi chuyện làm ăn của chàng đã được kí kết. Ngay sau khi bước vào phòng, chàng đã thấy các biểu lộ nhà Ashbourne tỏ ra là sẽ xin chàng một ân huệ. "Cô ấy hoàn hảo", Alicia lặp đi lặp lại. "Phải không, Charles?". Charles đồng ý với sự nhiệt tình. "Ta cũng nói như thế đấy, em yêu". "Kể từ khi anh không được may mắn lắm với người gia sư trước", Alicia vẫn tiếp tục, "chúng tôi đã luôn để mắt đến một sự thay thế khác. Anh đã biết tình yêu chúng em dành cho con gái anh là thế nào đấy, và từ khi cô bé không còn mẹ...", cô ngập ngừng. "Ôi, trời. Em không có ý nhắc anh nhớ về Mary". Khuôn mặt của Luke tối sầm lại. Vài năm đã trôi qua rồi kể từ khi vợ chàng chết, nhưng nó vẫn còn đau khi chàng nghe đến tên cô. Nó sẽ còn đau mãi cho đến ngày chàng chết. "Thôi nào", chàng nói đều đều, "hãy nói cho tôi nghe về con người mẫu mực ấy". "Tên của cô ấy là Karen Billings, mặc dù phần lớn cuộc đời cô đã sống ở nước ngoài, nhưng gần đây cô định sẽ chọn Anh là quê hương của mình. Cô ấy đang sống ở đây cùng chúng em cho đến khi chúng em tìm được một công việc phù hợp với cô ấy. Theo ý kiến của em, cô ấy là người trưởng thành, sẽ lo liệu được những khuôn phép mà Emma cần, nhưng cũng đủ trẻ để kết bạn với trẻ con. Em chắc chắn rằng một khi anh gặp cô ấy, anh sẽ thấy cô ấy thích hợp thế nào cho vị trí này". "Được rồi", Luke dùng hết tách trà của mình rồi sửa lại tư thế ngồi trên chiếc trường kỷ thổ cẩm, duỗi thẳng đôi chân dài của mình. "Gửi giấy giới thiệu của cô ấy đến cho tôi. Tôi sẽ xem qua nó khi có thời gian". "Em sẽ làm thế... nhưng có một vấn đề nhỏ". "Vấn đề nhỏ?". Luke lặp lại, nâng một bên chân mày tối màu. "Cô ấy không có giấy giới thiệu". "Không có?" Một chút màu đỏ nơi chiếc cổ áo đăng ten của Alicia. "Cô ấy không thích trả lời những câu hỏi

về quá khứ của cô ấy. Em e rằng em sẽ không thể nói cho anh biết lý do. Đó là một lý do rất tốt. Anh phải tin em ở điểm đó".

Sau một thoáng yên lặng, Luke bắt đầu cười lớn. Chàng là một người đàn ông đẹp trai đang ở độ tuổi ba mươi của mình, với mái tóc đen và ánh mắt xanh sống động. Khuôn mặt chàng được chú ý bởi chất nam tính của nó, đôi môi nghiêm nghị và chiếc mũi chuẩn tuy hơi dài một chút. Nụ cười chàng thường mang nhất là của người một đàn ông chế giễu tầm quan trọng riêng mình. Xung quanh chàng toát lên vẻ quyến rũ mà không cần nghi ngờ rằng những kẻ khác cố gắng bắt chước. Khi chàng cười, như hiện giờ chàng đang làm, nụ cười không bao giờ tìm thấy trong ánh mắt.

"Nói đủ rồi, Alicia. Tôi chắc chắn cô ấy là một gia sư tốt. Một kho báu. Chúng ta sẽ để một gia đình nào đó may mắn để thuê cô ấy".

"Trước khi anh từ chối, ít nhất anh cũng nên nói chuyện với cô ấy chứ?".

"Không", chàng nói thẳng thừng. "Emma là tất cả những gì tôi có. Tôi muốn những điều tốt nhất cho con gái tôi".

"Miss Billings là tốt nhất".

"Cô ấy là kẻ hoạch từ thiện mới nhất của cô". Luke phản đối một cách mỉa mai.

"Charles," cô nài xin, và chồng cô bị kéo vào cuộc tranh luận.

"Stokehurst," anh nói nhẹ nhàng. "Có hại gì đâu khi gặp cô gái đó chứ?"

"Nó chỉ làm lãng phí thời gian". Điều đó không thể nhầm lẫn sự dứt khoát trong giọng nói của Luke.

Nhà Ashbourne trao đổi với nhau trong một cái nháy mắt chán nản. Thu hết can đảm, Alicia bước đến bên cạnh chàng bằng những bước chân ngập ngừng.

"Luke, dù cho là vì con gái anh, thì anh cũng sẽ không gặp người phụ nữ này sao? Emma đã mười hai tuổi rồi.. đang ở trên bờ vực có những thay đổi tuyệt vời và cả đáng sợ nữa. Con bé cần một ai đó giúp đỡ để có thể tìm hiểu về bản thân và cả thế giới xung quanh. Anh biết em sẽ không bao giờ đề nghị cho một ai đó không thích hợp cho vị trí này mà. Và Miss Billings là một người đặc biệt vậy đấy. Hãy để em chạy lên cầu thang tìm cô ấy xuống. Em đảm bảo sẽ không lâu đâu. Làm ơn nhé?".

Luke cau mày, kéo tay mình ra khỏi bàn tay cô. Trước sự khẳng khái của cô, chàng không thể từ chối mãi được. "Mang cô ấy đến đây trước khi tôi đổi ý".

"Anh là một người đàn ông đáng yêu", Alicia vội vã chạy ra khỏi phòng. Tiếng vải từ chiếc váy tinh vi kêu sột soạt ở phía sau lưng cô.

Charles đã rót đầy một ly brandy cho mình. "Cảm ơn cậu vì đã nhượng bộ cho vợ tôi trong vấn đề này. Tôi không nghĩ rằng cậu sẽ hối tiếc khi gặp Miss Billings đâu".

"Tôi sẽ gặp, nhưng tôi sẽ không thuê cô ta".

"Cậu có thể sẽ đổi ý".

"Không có cơ hội đó đâu".

Luke đứng dậy và theo cách của mình vượt qua chiếc bàn lộn xộn chứa vô số những món thủ công gồm trang sức và những bình cắm hoa nhỏ. Chàng tham gia cùng bạn mình ở một tủ búp phê được chạm khắc và chấp nhận một ly nhỏ brandy. Nhẹ nhàng chàng xoay chất lỏng màu hổ phách và trao cho Charles một nụ cười méo xệch. "Chuyện gì đang xảy ra thế, Charles?".

"Tôi cũng thật sự không rõ", anh trả lời không thoải mái. "Miss Billings hoàn toàn là một người

xa lạ đối với tôi. Cô ấy xuất hiện trước cửa nhà chúng tôi cách đây một tuần. Không đồ đạc, không hành lý, không một đồng nào, đó là tất cả điều tôi có thể nói. Alicia đón chào cô ấy với vòng tay rộng mở, và đã không nói với tôi về điều rắc rối của cô gái này. Vị khách của tôi, cô gái khốn khổ đó có lẽ là bà con của Alicia, đang gặp một vài vấn đề. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu người chủ cũ của cô ấy sẽ ảnh hưởng đến sự xem xét của cậu về cô ấy. Cô ấy trẻ và khá bắt mắt". Charles dừng lại và thêm vào, "cầu nguyện rất nhiều nữa".

"Tuyệt vời. Đó chính xác là những điều tôi nghĩ trong đầu khi tôi nói tôi muốn tìm một gia sư cho Emma".

Charles bỏ qua sự mỉa mai. "Có một điều gì đó về cô ấy...", anh nói về suy nghĩ. "Tôi không thể giải thích rõ ràng. Tôi tin rằng cô ấy đã trải qua một điều gì đấy bất thường".

Luke nheo mắt. "Ý cậu là gì?".

Alicia xuất hiện trở lại trước khi Charles có thể trả lời. Cô được theo sau bởi một bóng người mặc đồ màu xám.

"Lord Stokehurst, cho tôi giới thiệu Miss Karen Billings với Ngài chứ?".

Luke chấp nhận cái nhún gối của nàng với một cái gật đầu ngắn. Chàng sẽ không khiến nó dễ dàng với nàng đâu. Nàng có thể học được một bài học tốt ngay bây giờ rằng sẽ không ai muốn thuê một người phụ nữ với sự thiếu hẳn những thông tin của cô ta.

"Miss Billings, ta muốn làm rõ vài điều-".

Một cặp mắt mèo ngược lên chàng, chúng có màu xanh và xám nhạt, giống như ánh nắng xuyên qua cửa kính mờ. Hàng mi nàng dày khá ấn tượng, làm cho đôi mắt nàng đen như là màu đen của mực. Đột nhiên Luke quên đi tất cả những điều mình đang nói. Nàng kiên nhẫn chờ đợi trong khi chàng chằm chằm nhìn về phía nàng, như thể phản ứng này cứ như sự cố này vẫn thường xảy ra.

"Bắt mắt," như Charles đã gọi vậy, đó là một cách nói giảm. Vẻ đẹp của nàng là rất hấp dẫn. Sự giản dị trong kiểu tóc của nàng, kéo ngược về sau và túm chặt ở gáy, nó sẽ làm xấu đi đối với mọi phụ nữ khác trên đời. Nhưng với nàng, nó để lộ ra một gương mặt tinh tế như một tác phẩm điêu khắc bằng sứ. Đôi chân mày thẳng, hàng mi tối trên làn da sáng của nàng. Miệng nàng, được tạo ra cho niềm đam mê, những đường cong buồn bã, là một điều kỳ diệu để ngắm nhìn. Không một người đàn ông nào nhìn vào khuôn mặt này mà không xúc động.

"Đức Ngài," nàng nói, cuối cùng cũng phá vỡ sự yên lặng. "Cảm ơn Ngài vì đã dành thời gian gặp tôi".

Lấy lại tự chủ, Luke tình cờ chỉ tay vào ly đã cạn một nửa của mình. "Ta không bao giờ rời khỏi khi mà chưa uống cạn brandy của mình".

Từ góc mắt, chàng đã thấy Alicia đang cố giấu che nụ cười khiếm nhã của cô. Miss Billings đang nhìn chàng với vẻ bình tĩnh. Tư thế của nàng khá hoàn hảo: thân hình ốm như sậy được giữ thẳng, cầm hạ xuống một bậc tôn trọng. Tuy nhiên có một cảm giác căng thẳng rợn người ở trong phòng, giống như sự cảnh giác của hai con mèo đang sắp sửa vờn nhau.

Luke uống thêm một ngụm brandy. "Nàng bao nhiêu tuổi?". Chàng hỏi thẳng thừng.

"Hai mươi hai, thưa ngài".

"Thật sự", Luke cho nàng một cái nhìn hoài nghi, nhưng vẫn không bác bỏ câu trả lời. "Nàng cho rằng mình có đủ khả năng để dạy bảo cho con gái ta à?".

"Tôi khá thành thạo trong các lĩnh vực lịch sử, văn học, toán học và tất cả các khía cạnh xã hội

của sự giáo dục một cô gái trẻ".

"Còn về âm nhạc? "

"Tôi chơi đàn piano"

"Ngôn ngữ thì sao?"

"Pháp.. và một ít tiếng Đức".

Luke để cho sự yên lặng bao phủ khi chàng cân nhắc những chi tiết lạ trong âm điệu của nàng.

"Và Nga", cuối cùng chàng nói.

Có một sự bất ngờ thoáng qua trong cái nhìn của nàng. "Và cả Nga", nàng thừa nhận. "Làm thế nào mà ngài có thể đoán ra, thưa Ngài? "

"Nàng đã sống ở đó hơi lâu. Nên trọng âm của nàng không được hoàn hảo".

Nàng nghiêng đầu như một nàng công chúa thừa nhận một chủ đề gây động chạm. Luke không thể không bị ấn tượng bởi thái độ của nàng. Chàng nhanh nhẹn đưa ra hàng loạt câu hỏi nhưng vẫn không làm cho nàng lúng túng. Miễn cưỡng, chàng thừa nhận là con gái mình, với mái tóc đỏ hoang dã và phong cách vui vẻ phóng khoáng, cần phải dùng đến một hoặc hai bài học trong các nghi lễ trang nghiêm này. "Nàng đã từng được thuê làm gia sư trước đây à?"

"Không, thưa Đức Ngài".

"Vậy là nàng không có kinh nghiệm với trẻ con".

"Điều đó là chính xác," nàng thừa nhận. "Nhưng con gái ngài không hoàn toàn là một đứa trẻ.

Cô ấy đã mười ba, tôi nghĩ vậy?"

"Mười hai".

"Một thời kỳ khó khăn". Nàng nhận xét, "Không phải là trẻ con, cũng không hẳn là phụ nữ".

"Nó đặc biệt khó khăn đối với Emma. Mẹ con bé đã qua đời cách đây khá lâu. Không ai chỉ cho con bé biết người phụ nữ trẻ đúng mực sẽ hành động thế nào. Trong những năm qua, con bé đang phát triển với thứ mà các bác sĩ gọi là trạng thái thần kinh. Con bé cần một người trưởng thành, gần như một người mẹ để có thể giúp con bé vượt qua nó". Luke đặc biệt nhấn mạnh hai từ "trưởng thành" và "người mẹ". Chúng là hai từ cuối cùng mà người ta sẽ dùng nó để mô tả người phụ nữ nhỏ nhắn đang đứng trước mặt chàng.

"Trạng thái thần kinh sao?" nàng lặp lại nhẹ nhàng.

Luke không muốn nói với nàng thêm nữa. Chàng không có ý định thảo luận các vấn đề của Emma với một người xa lạ. Nhưng khi chàng bắt gặp cái nhìn rõ ràng của nàng, chàng buộc phải tiếp tục, cứ như những lời nói được vắt ép ra khỏi ngực chàng. "Con bé rất dễ khóc, lại giận dữ thường xuyên. Con bé cao hơn nàng cả một cái đầu, và đã tuyệt vọng với thực tế rằng mình vẫn chưa phát triển hoàn toàn. Gần đây đó chính là điều không thể chịu nổi để nói chuyện với con bé. Con bé cho rằng ta sẽ không thể hiểu dù con bé có cố giải thích những cảm giác của mình và Chúa biết - ". Chàng dừng lại, nhận ra là chàng đã nói với nàng quá nhiều. Đó hầu như không còn là chàng nữa.

Nàng lấp đầy sự im lặng ngay lập tức. "Thưa ngài, tôi cho rằng cái gọi là trạng thái thần kinh này là một điều vô nghĩa".

"Sao nàng nói thế?"

"Khi tôi còn nhỏ, tôi cũng đã trải qua những điều giống như ngài miêu tả, cũng như các chị em họ của tôi. Đây là những hành vi thông thường của những cô gái ở độ tuổi Emma".

Nàng khá tự tin, gần như thuyết phục được chàng tin là nàng đúng. Luke muốn đến tuyệt vọng tin nó là như thế. Chàng đã trải qua những cảnh báo khủng khiếp và những loại thuốc bổ bí ẩn

mà các thầy thuốc kê đơn, nhưng Emma lại từ chối dùng, chế độ ăn kiêng đặc biệt mà con bé sẽ không nghe theo. Tệ hơn nữa, chàng phải chịu đựng không dứt những cái vắn tay của người mẹ cao tuổi và mái tóc xám già nua của bà, thêm cả những nỗi đau do tội lỗi của chàng vì đã không kết hôn lần nữa. "Con đã thất bại với con bé". Mẹ chàng đã nói. "Mỗi cô gái đều cần một người mẹ. Con bé sẽ lớn lên với điều tồi tệ đó và sẽ không một ai muốn con bé. Con bé sẽ là một người phụ nữ độc thân, tất cả bởi vì con đã không bao giờ mong muốn bất kỳ ai, ngoài Mary". "Miss Billings," chàng trả lời với vẻ khó chịu, "Ta vui mừng khi nghe ý kiến của nàng rằng vấn đề của Emma là không nghiêm trọng. Tuy nhiên-". "Tôi không nói rằng chúng không nghiêm trọng, thưa ngài. Tôi nói rằng chúng là bình thường". Nàng đã vi phạm ranh giới không thể vượt qua giữa chủ và tớ, nói chuyện với chàng như thể họ ngang hàng với nhau. Luke quắc mắt khi chàng tự hỏi không biết sự xấu hổ của nàng là do vô tình hay cố ý.

Căn phòng được bao phủ bởi sự im lặng. Luke đã nhận ra chàng đã quên mất sự hiện diện của người nhà Ashbourne cho đến khi chàng nhìn thấy Alicia đang bồn chồn với những cái gối thêu trên trường kỷ. Charles, trong lúc này, dường như đã tìm thấy được điều gì đó thú vị để nhìn qua khung cửa sổ. Luke chuyển cái nhìn về phía Miss Billings. Với nhiều năm kinh nghiệm về nghệ thuật nhìn chằm chằm vào người khác, Luke chờ đợi cho đến khi nàng đỏ mặt, ấp úng và rung rung nước mắt. Thay vào đó, nàng nhìn trở lại cái nhìn của chàng, đôi mắt nàng xanh xao và dò xét.

Cuối cùng cái nhìn chằm chằm của nàng cũng hạ xuống, đi dọc theo chiều dài cánh tay chàng. Luke đã quá quen thuộc với những cái nhìn thế này từ mọi người... một số giết mình, một số ghê tởm. Có một cái móc bạc sáng lấp lánh nơi vị trí bàn tay trái của chàng. Bàn tay mà đã bị thương từ chín năm trước, đã được phẫu thuật cắt bỏ vì nhiễm trùng và đe dọa đến mạng sống của chàng. Chỉ có sự cứng đầu của chàng mới cứu chàng ra khỏi việc đắm mình trong cuồng nộ và tủi thân. Nếu đây chính là số mệnh mà cuộc đời dành cho chàng, chàng sẽ làm tốt hết sức mình vì nó. Chàng đã quen với nó, thực hiện điều chỉnh hàng ngàn thói quen trong đời theo ý muốn của nó. Một số người thấy cái móc thật đáng sợ, nhưng thực tế chàng không nghĩ mình sẽ dùng nó làm lợi thế cho mình. Chàng quan sát phản ứng của Miss Billings, hy vọng mình sẽ khiến cho nàng không thoải mái.

Nàng cho thấy không có gì ngoại trừ việc quan tâm một cách khách quan làm chàng choáng váng. Không ai nhìn chàng theo cách đó. Không ai cả.

"Thưa ngài", nàng nói trang trọng. "Tôi quyết định là sẽ chấp nhận vị trí này. Tôi sẽ đi thu xếp hành lý của mình ngay bây giờ".

Nàng quay lại và bước xa khỏi chàng với tiếng sột soạt của chiếc váy xám bị bỏ lại phía sau. Alicia tươi cười với Luke trước khi vội vã chạy theo người được bảo hộ của mình.

Luke nhìn chằm chằm vào ô cửa trống rỗng, miệng há hốc. Chàng trượt một cái nhìn hoài nghi về phía Charles. "Cô ta quyết định chấp nhận vị trí này".

"Xin chúc mừng", Charles nói không chắc chắn.

Một nụ cười đen tối hiện ra trên mặt Luke. "Gọi cô ta trở lại".

Charles nhìn chàng báo động. "Đợi một chút, Stokehurst. Tôi biết điều cậu có kế hoạch để làm. Cậu sẽ xé Miss Billings ra từng mảnh và có được vợ tôi trong những giọt nước mắt, và để lại tôi đối mặt với hậu quả! Nhưng cậu sẽ chỉ đưa Miss Billing đi một vài tuần cho đến khi tôi tìm thấy

một chỗ làm mới cho cô ấy. Là một người bạn, tôi nhờ cậu-".

"Tôi không gốc đâu, Charles. Nói cho tôi nghe sự thật đi. Cô ta là ai? Và tại sao tôi lại phải đưa cô ấy ra khỏi tay cậu?"

Charles gấp lại và mở ra đôi tay mình, sau đó đi tới đi lui quanh phòng. Đây là lần hiếm hoi khi thấy anh ta đang trong trạng thái như vậy. "Cô ấy là... À, hãy gọi nó là một công việc khó khăn. Cô ấy ở lâu với chúng tôi hơn chừng nào, thì lại càng nguy hiểm hơn cho cô ấy. Tôi hy vọng cậu sẽ đưa cô ấy đi chiều nay và giữ an toàn cho cô ấy ở nông thôn một thời gian".

"Cô ấy đang chạy trốn khỏi một ai đó. Tại sao?"

"Đó là tất cả điều tôi có thể nói với cậu".

"Tên thật của cô ta là gì?"

"Nó không quan trọng. Làm ơn đừng hỏi mà".

"Đừng hỏi? Và cậu mong đợi tôi sẽ cho phép cô ta lảng vảng quanh con gái tôi à?"

"Nó sẽ không nguy hiểm với Emma," Charles nói vội vàng. "Không một mẫu chết tiệt nào cả.

Trời ạ ! Cậu hiểu rõ cách Alicia và tôi cảm thấy thế nào về con gái cậu. Làm thế nào cậu có thể nghĩ chúng tôi sẽ để cho con bé tiếp xúc với bất kỳ nguy hiểm nào?"

"Tại thời điểm này, tôi không biết phải nghĩ gì".

"Chỉ một vài tuần thôi". Charles van nài. "Cho đến khi tôi tìm được việc gì khác cho cô ấy. Miss Billings thật sự có đủ điều kiện để trở thành một gia sư. Cô ấy tuyệt đối sẽ không gây hại đến Emma. Thậm chí cô ấy còn có thể làm tốt một số việc. Luke, tôi đã luôn luôn có thể tin tưởng vào cậu. Tôi đang yêu cầu sự giúp đỡ của cậu đấy".

Luke sắp sửa từ chối thì chàng nhớ lại cái nhìn kỳ lạ, tìm kiếm mà Miss Billings đã trao cho chàng. Nàng đang gặp rắc rối, nhưng nàng vẫn quyết định tin tưởng chàng. Tại sao? Nàng là ai? Một người vợ bỏ trốn? Một tị nạn chính trị? Chàng không thể đứng ngoài bí mật đó, không thể để chúng lại một mình. Chàng có niềm đam mê điển hình của người Anh cho việc tổ chức và phán đoán mọi điều. Con thôi thúc ngấm vào quá sâu để có thể nói lời từ chối.

Đó quyến rũ hơn là những câu hỏi không có đáp án. "Chết tiệt", chàng nói, trao cho Charles một cái gật đầu ngắn gọn. "Một tháng, không hơn. Sau đó, cậu phải đưa cô ấy ra khỏi tôi".

"Cảm ơn cậu".

"Tôi đang cho cậu một đặc ân Charles". Chàng nói buồn rầu. "cậu phải nhớ điều này".

Khuôn mặt Ashbourne nhả lại trong một nụ cười biết ơn. "Cậu không cho tôi".

Tasia giữ cho ánh mắt nàng nhìn chằm chằm ra ngoài ô cửa sổ khi xe ngựa băng qua các phong cảnh đẹp đẽ. Nàng nghĩ về quê hương nàng được sinh ra, sự vô tận của những mảnh đất hoang, bầu trời là những đám mây màu xanh và xám. Thật là khác với nơi này làm sao. Đối với tất cả sức mạnh kinh tế và quân sự của mình, nước Anh nhỏ đến đáng ngạc nhiên. Bên ngoài sự náo nhiệt của thành phố, đó là vùng đất của những cái hàng rào và những đồng cỏ xanh. Những người dân thường đang qua lại trên đường dường như họ trông giàu có hơn cả những người nông dân ở Nga. Quần áo của họ hiện đại, không có áo lót, áo choàng trong tầm nhìn. Xe vững chắc và những con vật được đối xử tử tế. Những thị trấn thôn dã, với những trang trại được xây dựng bằng gỗ và những mái nhà lợp tranh, chúng thật nhỏ bé và trang nhã. Nhưng lại không có những nhà tắm bằng gỗ ở đây, như đã có trong mỗi ngôi làng ở Nga. Làm thế nào những người này có thể luôn luôn sạch sẽ chứ?

Nơi đây không có những hàng cây bạch dương. Đất là màu nâu thay vì một màu đen. Không khí

thiếu hẳn vị mát lạnh của biển Baltic. Tasia đã tìm các chóp nhọn của nhà thờ, nhưng ở đây lại thiếu vắng chúng một cách đáng ngạc nhiên. Ở Nga, nhà thờ đã có ở khắp mọi nơi, ngay cả ở những vùng sâu và xa nhất. Mái vòm củ hành vàng lơ lửng trên những tháp trắng sẽ phát ra ánh sáng lập lờ trên đường chân trời như một ngọn nến thấp sáng, soi rõ nẻo cho những linh hồn lạc lối trên hành trình của họ. Và người Nga đã rất yêu thích những chiếc chuông, những giai điệu chuông ngân là những tín hiệu thời gian cho sự thờ phụng, cho sự bắt đầu và kết thúc lễ hội. Nàng sẽ bỏ lỡ những tiếng chuông ngân lên trong những nhịp điệu vui tươi. Người Anh dường như không thích những tiếng chuông rung thì phải.

Những ý nghĩ về quê nhà khiến cho ngực của Tasia bắt đầu đau nhói. Dường như lâu hơn một tuần kể từ ngày nàng đến trước cửa nhà người em họ Alicia. Kiệt sức, tái nhợt, nàng chỉ cố để có thể nở một nụ cười mệt mỏi và một lời chào ngắn gọn "zdrábstvuyti" trước khi ngắt đi trong vòng tay cô ấy. Mặc dù choáng váng vì sự xuất hiện của nàng, Alicia đã đưa Tasia vào ngay bên trong. Không có câu hỏi nào cho sự giúp đỡ của cô ấy dành cho nàng trong mọi cách có thể. Lòng trung thành chảy mạnh mẽ trong gia đình của họ, nuôi qua nhiều thế hệ của người Xla-vơ, những người có lịch sử bạo lực đã khiến cho bộ lạc của họ trở nên dữ dội. Mặc dù Alicia được mang đến Anh từ khi cô còn là một đứa trẻ, nhưng cô vẫn luôn mang trong người dòng máu của Nga.

"Không một ai biết tôi còn sống". Tasia đã nói với cô. "Nhưng nếu bằng cách nào đó họ phát hiện được điều gì đã xảy ra, họ sẽ nghi ngờ tôi sẽ ẩn náu với người thân ở một nơi nào đó. Tôi không thể ở lại với em. Tôi phải biến mất".

Alicia không cần thiết hỏi "họ" là ai. Các nhà chức trách của chính phủ sẽ không đi quá xa để theo đuổi công lý, họ đã quá bận rộn với những cuộc bạo loạn và những âm mưu chính trị. Nhưng nếu gia đình của Mikhail nghi ngờ nàng trốn thoát, họ sẽ không ngừng nghỉ cho đến khi tìm được nàng. Những người nhà Angelovsky đầy quyền lực, và anh trai của Mikhail, Nikolas được coi là một người có sở thích cho việc báo thù.

"Bọn em sẽ tìm cho chị một công việc như là một gia sư", Alicia nói. "Không có ai quá chú ý đến một gia sư, thậm chí là những người hầu khác. Đó là một vị trí đơn lẻ, nhưng khá vô danh. Như một vấn đề thực tế, bọn em có một người bạn có thể đồng ý thuê chị, một người goá vợ và một cô con gái".

Bây giờ nàng đã gặp được Lord Stokehurst, Tasia không chắc chắn những gì nàng nghĩ về chàng. Thông thường, thật dễ dàng để nàng có thể đọc được cá tính của một người, nhưng ở Stokehurst thì rất khó. Đã không có ai giống chàng ở St Petersburg. Không ai trong các quan chức toà án râu dài, các sĩ quan quân đội tự xem mình là quan trọng, hoặc những quý tộc trẻ thiếu sức sống mà nàng đã từng gặp có được vẻ trần tục như thế, phương tây đến như thế.

Tasia cảm nhận được một sức mạnh khủng khiếp ẩn dưới vẻ bề ngoài lạnh lùng của chàng. Chàng sẽ trở thành một người tàn nhẫn để có được những gì chàng muốn. Tasia thà là không có việc gì với chàng còn hơn, nhưng nàng không có nhiều sự lựa chọn. Nàng nhớ lại chàng đã căng thẳng thế nào khi nàng nhìn vào cái móc bạc. Nàng đã không bị đẩy lùi bởi nó. Nếu không có vết thương đó thì chàng sẽ trông không quá giống là một con người với nàng. Nhưng không khí xung quanh đã mang mùi thách thức rõ rệt. Tasia biết rõ Stokehurst muốn gây sự sợ hãi hơn là lòng thương hại. Không biết chàng đã dùng bao nhiêu nỗ lực để ngụy trang cho tất cả các cuộc công kích từ phía những người khác. Bao nhiêu niềm kiêu

hãnh của chàng. Nó bao quanh chàng như một lớp áo giáp vô hình.

Trên đường đi về vùng đất của mình, Stokehurst luôn giữ cái móc sáng bóng trong tầm nhìn, để nó thoải mái trên đùi mình. Tasia không nghi ngờ gì đây chính là mưu đồ có chủ ý, để xem nàng sẽ mất bình tĩnh ra sao. Nàng nghi ngờ mình là người đầu tiên được thử thách theo cách này. Và nàng đã rất lo lắng, nhưng nó không liên quan gì đến cái móc ấy. Nàng lo lắng vì đây là lần đầu tiên trong đời nàng, nàng đã ở một mình cùng một người đàn ông.

Nhưng nàng không còn là một người thừa kế luôn được che chở sẽ kết hôn cùng một vị hoàng tử, và làm chủ cung điện với vô số người hầu. Bây giờ nàng là một người hầu và người đàn ông ngồi đối diện với nàng là ông chủ của nàng. Nàng đã luôn đi trong cỗ xe của gia đình, với nệm được bọc trong những tấm lông chồn, những đồ trang sức bằng vàng, những cánh cửa được khảm bằng đá quý, và nội thất bên trong được sơn bởi những họa sĩ người Pháp. Cỗ xe này, tuy rằng nó cũng sang trọng, nhưng vẫn không thể so sánh được. Nghiêm khắc, Tasia tự ngẫm lại bản thân, nàng chưa từng tự tay rút nước bồn tắm của mình, chưa từng tự tay giặt một đôi vớ của bản thân. Một kỹ năng hữu ích của nàng là khâu vá. Từ khi còn bé, nàng đã có một giỏ đầy những kim, kéo, và những sợi lụa đủ sắc màu, vì mẹ nàng đã tin rằng là một người con gái thì cô ta không bao giờ được ăn không ngồi rồi.

Tasia buộc phải đẩy mọi suy nghĩ ra khỏi tâm trí của nàng, nhắc nhở bản thân nàng đừng bao giờ nhìn về quá khứ. Không còn vấn đề gì nữa khi nàng đã đánh mất đi cuộc đời đầy những đặc ân của mình. Giàu sang không là gì cả. Cửa cải của nhà Kapterev không giữ được cho cha nàng khỏi cái chết, cũng không mang lại sự dễ chịu trong những khi nàng cô đơn nhất. Nàng không sợ nghèo hèn, công việc hay đói khát. Nàng sẽ chấp nhận những gì tương lai dành sẵn cho nàng. Tất cả mọi điều sẽ theo như kế hoạch của Chúa.

Tự hỏi có điều gì ở nơi người phụ nữ mà chàng đưa về cùng mình, Luke nhìn nàng bằng đôi mắt quan tâm màu xanh. Mỗi nếp gấp trên áo nàng được sắp xếp hoàn hảo, các bắp thịt như bất động. Nàng ngồi dựa vào những chiếc nệm nhung như thể đang làm mẫu vẽ cho một bức chân dung. "Nàng có muốn biết ta sẽ trả cho nàng bao nhiêu không?". Luke đột ngột hỏi. Tasia vẫn nhìn chằm chằm vào đôi bàn tay đang khoanh lại của mình. "Tôi tin rằng ngài sẽ cung cấp một mức lương thỏa mãn, thưa ngài".

"Năm bảng Anh một tháng nên có lẽ là chấp nhận được". Luke khó chịu bởi cái gật đầu nhẹ nhàng của nàng. Số tiền thuê cao hơn bình thường. Vài dấu hiệu của lòng biết ơn, hay khen ngợi vì tính hào phóng của chàng, sẽ không thể nào là không chắc chắn. Nhưng không có gì. Chàng không nghĩ Emma sẽ thích nàng. Làm thế nào mà sinh vật kỳ lạ này có thể tìm được nền tảng chung với đứa con gái bộp chộp của chàng. Nàng hình như đang lạc mất trong thế giới nội tâm, nơi có sức hút nhiều hơn so với thực tại. "Miss Billings," chàng nói ngắn gọn, "nếu nàng không thực hiện đầy đủ bốn phận để ta hài lòng. Ta phải để cho nàng tìm đến một nơi mới". "Điều đó không cần thiết".

Chàng khịt mũi vì sự tự tin của nàng. "Nàng còn rất trẻ. Một ngày nào đó nàng sẽ học được rằng cuộc sống chứa khá nhiều điều đáng ngạc nhiên".

Một nụ cười kỳ lạ lướt trên môi nàng. "Tôi đã thực sự khám phá ra điều đó, thưa ngài. 'Bước ngoặt cuộc đời', dường như người Anh gọi nó như thế thì phải?".

"Ta cho rằng bước ngoặt cuộc đời đã đưa nàng đến với nhà Ashbourne?"

"Vâng, thưa ngài".

"Làm thế nào nàng quen được với nhà Ashbourne?"

Cái bóng của nụ cười đã biến mất. "Những câu hỏi của ngài có cần thiết không, thưa ngài?". Luke sửa lại chỗ ngồi và khoanh tay thoải mái. "Ta nghĩ là mình có đủ tư cách để hỏi một vài câu. Bất chấp việc không thích những câu hỏi đó, Miss Billings, thực tế là ta đã chấp nhận giao phó nàng với hạnh phúc của con gái ta".

Trán nàng nhăn lại như đang cố gắng giải đáp một câu đố. "Ngài muốn biết những gì, thưa ngài?"

"Nàng là họ hàng của Alicia à?"

"Chị em họ xa"

"Nàng sinh ở Nga phải không?"

Nàng không cử động, hàng mi hạ xuống. Cứ như là nàng đã không nghe được câu hỏi đó của chàng. Sau đó, nàng gật đầu.

"Đã kết hôn?"

Nàng nhìn chăm chăm vào tay mình, "Tại sao ngài lại hỏi vậy?"

"Ta muốn biết nếu ta nên mong chờ một ngày nào đó, một người chồng tức giận sẽ đến trước cửa nhà ta".

"Tôi không có chồng", nàng nói khẽ.

"Tại sao lại không? Mặc dù không có tiền, nhưng gương mặt của nàng cũng đủ hấp dẫn để có được một vài lời đề nghị tử tế".

"Tôi thích ở một mình".

Chàng mỉm cười nhăn nhó. "Ta cũng thích điều ấy. Nhưng nàng còn quá trẻ để phó mặc bản thân sống một cuộc sống độc thân".

"Tôi đã hai mươi hai, thưa ngài".

"Cũng giống như địa ngục". Chàng nói nhẹ nhàng. "Nàng chỉ già hơn Emma thôi".

Nàng liếc nhìn chàng, khuôn mặt xinh xắn và trang nghiêm. "Nhiều tuổi không thực sự quan trọng, thưa ngài. Một số người đã sáu mươi nhưng hiểu biết của họ vẫn không hơn gì khi họ còn mười sáu. Một số đứa trẻ đã già đi bởi những kinh nghiệm, và chúng thậm chí còn biết nhiều hơn những người lớn ở xung quanh chúng. Sự trưởng thành khó mà dùng thước để đo được".

Luke nhìn ra xa, sự thách thức nơi chàng đang giảm xuống. Điều gì đã xảy ra với nàng? Và tại sao nàng lại một mình? Phải có một người nào đó - một người cha, một người anh, một người bảo hộ - quan tâm chăm sóc cho nàng. Tại sao bây giờ, không có người nào theo bảo vệ cho nàng cả?

Chàng xoa những ngón tay quanh tay áo trái, cảm nhận hình dáng chiếc đai da giáp với cái móc trên cánh tay chàng. Miss Billings - nàng là ai chứ - mà khiến cho chàng day dứt. Lặng lẽ chàng nguyên rủa Charles. Một tháng. Một tháng hoàn toàn đắm đuối.

Nàng đã bị thu hút bởi phong cảnh bên ngoài ô cửa sổ khi họ đến gần vùng ngoại ô của Southgate. Ban đầu đây chỉ là một ngôi làng nông thôn, nó đã được mở rộng ra thành một thành phố nhộn nhịp với thị trường mua bán lớn nhất nước. Nó giáp với những đồng cỏ tươi tốt và những con lạch, những khu rừng toàn sồi là sồi. Các toà nhà đẹp đẽ là nơi trao đổi ngô, nhà máy và trường học ngữ pháp đều được thiết kế bởi ông của Luke. Ông cũng cho mượn tài năng của mình vào nhà thờ trong thị trấn, một cấu trúc chân phương gọt nhiều mặt với những cửa sổ lớn bằng kính màu.

Những đường nét của một thái ấp nguy nga, căn nhà hoa hồng trên một ngọn đồi rộng có thể quan sát nhiều dặm ở xung quanh. Miss Billings nhìn Luke bằng cái nhìn dò hỏi.

"Đó là Southgate Hall", chàng nói. "Emma và ta là người nhà Stokehurst duy nhất sống ở đó. Cha mẹ ta thích ở lại vùng đất Shropshire của chúng ta hơn. Em gái ta đã kết hôn với một người Scotland và họ đang sống ở Selkirk".

Xe ngựa đi qua một con đường quanh co thông qua các cánh cổng của một bức tường đồ sộ mà ban đầu được dùng để bảo vệ pháo đài Norman. Southgate Hall đã được xây dựng trên các phế tích của toà lâu đài trước đây. Khu vực trung tâm cũ kỹ từ thế kỷ XVI, trong khi phần còn lại được thêm vào sau này. Với vô số những sự lãng mạn của vô số ngọn tháp và những đầu hồi, thêm chiều cao vượt trội của mình, nó đã được mọi người biết đến như một trong những ngôi nhà trong tranh đẹp nhất ở Anh. Các sinh viên nghệ thuật vẫn thường đến thăm để vẽ về những ý tưởng của họ về ngôi nhà đặc biệt này, và sự ảnh hưởng lẫn nhau giữa gạch và kính qua phía mặt trước ở phía đông của ngôi nhà.

Họ dừng lại ở lối ra vào, vượt qua bởi những cái khuôn hình ba lá và một huy chương lớn mang gia huy của gia đình. Sau khi được giúp đỡ xuống xe bởi một người hầu trong bộ đồng phục đen, Tasia nhìn chăm chăm vào hình ảnh được chạm khắc trên cánh cửa. Đó là một con chim ưng, đang nắm lấy một cành hồng duy nhất trong móng vuốt của mình.

Nàng đã bắt đầu khi cảm thấy một cái chạm ở khuỷu tay và nàng hướng về phía Lord Stokehurst. Mặt trời đang ở sau lưng chàng, soi xuống khiến một nửa gương mặt nghiêng của chàng chìm trong bóng tối. "Vào bên trong", chàng nói, ra hiệu cho nàng đi vào trước. Một người hầu già với chiếc cằm dài và đầu hói đã ra mở cửa, Lord Stokehurst giới thiệu họ với nhau. "Seymour, đây là Miss Billings, gia sư mới".

Tasia ngạc nhiên vì được giới thiệu với một người hầu, thay vì một cách nào đó khác. Sau đó, nàng đã nhớ ra rằng mình không còn là một quý cô nữa, mà là một người hầu hạ cấp, người cấp dưới luôn luôn phải được giới thiệu với người cấp trên. Một nụ cười xót xa kéo trên môi nàng, và nàng thả vội một lời chào nhanh chóng đến với Seymour.

Họ bước vào một đại sảnh tráng lệ cao hai tầng, với một cái bàn đá hình bát giác đặt ở giữa trung tâm. Ánh sáng mặt trời tràn ngập xuyên qua những ô cửa kính sáng rực cả căn phòng. Các đánh giá của Tasia bị gián đoạn bởi tiếng hét vang dội cả đại sảnh.

"Papa", một cô bé cao gầy, tay chân mảnh khảnh và một mớ tóc đỏ hoang dã bay vào trong phòng.

Luke cau mày khi chàng nhìn con gái mình đang bị dồn vào góc tường với sự đuổi theo của một con chó lớn. Chưa hoàn toàn trưởng thành, con chó là con lai của giống chó săn sói. Một vài tháng trước Emma đã mua nó từ người bán rong ở trong làng. Không ai ở Stokehurst Hall, thậm chí là những người với tình yêu giả vờ với những con thú, đã chia sẻ sự thưởng thức của cô dành cho con chó lai. Bộ lông của nó bờm xờm và to sọc, pha trộn giữa màu nâu và màu xám. Nó có đôi mắt nhỏ, một cái mồm khổng lồ và đôi vành tai dài ngó ngẩn đã truyền cảm hứng cho Emma đặt tên nó là Samson (người có sức khỏe phi thường). Sự thèm ăn khủng khiếp của nó đủ khả năng chịu đựng cho bất kỳ sự rèn luyện nào.

Hướng tầm nhìn về phía Luke, nó lao về phía trước với niềm hạnh phúc, tiếng sủa ở sâu trong họng. Nhưng khi nó nhận thấy sự hiện diện của một người lạ mặt, nó nhe hàm răng của mình và bắt đầu gầm gừ. Nước bọt văng đầy trên sàn nhà, Emma giữ chặt cổ nó và ra lệnh cho nó

phải yên lặng, trong khi nó chỉ muốn chồm về phía trước. "Dừng lại, Samson, mày là con vật đáng nguyên rủa. Phải biết cư xử cho đàng hoàng chứ sao mày- "

Giọng nói trầm sâu của Luke cắt ngang tiếng ầm ĩ. "Emma, ta đã nói con không được phép mang nó vào nhà mà". Khi chàng nói, chàng tự động kéo hình dáng mỏng manh của Miss Billings ra phía sau chàng.

Con chó dường như quyết tâm muốn xé nàng ra từng mảnh. "Nó không làm đau ai cả", Emma hét lên, đấu tranh để giữ chặt con chó. "Nó chỉ là làm ồn nhiều một chút mà thôi".

Luke định lôi con chó đi nhưng chàng nhận ra Miss Billings đang đi xung quanh nó, nhìn chăm chăm vào con vật đang gầm gừ với đôi mắt nheo lại, nàng bắt đầu nói với nó bằng tiếng Nga.

Giọng nói của nàng mềm mại, khàn khàn và lách tách như ngọn lửa. Luke không thể hiểu một từ nào của nó, nhưng tóc gáy chàng đã dựng đứng cả lên. Giọng nói của nàng cũng có tác dụng tương tự trên Samson, kẻ im lặng đang nhìn vào người lạ mặt với đôi mắt mở to hết cỡ.

Đột nhiên con chó nằm xuống và bò về phía nàng. Một tiếng rên rỉ từ cổ họng của nó, trong khi chiếc đuôi nó quét qua lại trên sàn nhà một cách mạnh mẽ. Miss Billings khom người và vỗ nhẹ vào đầu nó một cách nhẹ nhàng. Lăn ngửa ra, Samson ngoe ngoảy trong niềm vui sướng. Thậm chí sau khi Miss Billings đứng thẳng dậy, nước dãi của tên khổng lồ vẫn còn dính ở chân nàng.

Vâng theo một mệnh lệnh cộc lốc từ phía Luke, một người hầu vội vã đưa con chó ra ngoài.

Samson hết sức miễn cưỡng, đầu cuối thấp đến nỗi lưỡi và tai của nó gần như là bị kéo lê dưới đất.

Emma là người đầu tiên lên tiếng. "Cô đã nói gì với nó thế?"

Đôi mắt màu xanh xám của Miss Billings lướt qua cô bé, và nàng mỉm cười yếu ớt. "Cô chỉ nhắc nó về cách cư xử của mình".

Thận trọng, Emma đặt câu hỏi tiếp theo cho cha mình. "Cô ấy là ai thế ạ?"

"Gia sư mới của con".

Emma há hốc. "Cái gì của con? Papa, cha đã không nói với con-".

"Ta cũng không hiểu cả bản thân mình", chàng nói khô khan.

Cái nhìn chăm chăm của Tasia lướt trên con gái của Stokehurst, Emma là một cô gái vụng về và gầy, đang vượt qua ngưỡng cửa của tuổi vị thành niên, mái tóc xoăn của cô là một màu tóc đỏ hoe sẽ thu hút sự chú ý bất cứ nơi nào cô đến. Tasia đoán rằng Emma là nạn nhân của sự trêu chọc tàn nhẫn của những đứa trẻ khác.

Mái tóc đã có đủ sự chú ý rồi, nhưng Emma dường như rất cao, sau này có thể cô sẽ cao đến sáu feet. Vai cô bé gù về phía trước trong nỗ lực nhằm che dấu bớt chiều cao của mình. Chiếc áo của cô quá ngắn và móng tay của cô bé rất bẩn. Cô có đôi mắt màu sa-phia đẹp của cha mình, nhưng hàng mi là một màu đỏ hung thay vì là màu đen như mong đợi, và khuôn mặt cô bé được rắc bởi những nốt tàn nhan vàng.

Một người phụ nữ cao lớn, với mái tóc màu xám đã đến gần bên họ. Khuôn mặt góc cạnh của bà mang biểu hiện không nói điều vô nghĩa. Một chùm chìa khóa được đeo lủng lẳng trên thắt lưng, biểu tượng quyền lực của mỗi quản gia.

"Bà Knaggs", Stokehurst nói, "đây là gia sư mới, Miss Billings".

Đôi lông mày của người quản gia chèn ép với nhau trong một cái cau mày. "Quả thực là. Phòng phải được chuẩn bị. Tôi cho rằng sẽ giống như trước thôi". Giọng bà ngụ ý rằng gia sư mới này có thể nào kéo dài hơn gia sư cũ không?

"Bất cứ điều gì bà cho là tốt nhất, bà Knaggs". Stokehurst sải bước về phía con gái mình và hôn lên đỉnh đầu cô bé. "Ta có việc phải làm", chàng thì thầm. "Chúng ta sẽ nói chuyện vào bữa tối". Emma gật đầu, cái nhìn chăm chăm của cô bé gắn chặt lên Tasia trong lúc Stokehurst rời khỏi mà không nói thêm lời nào.

"Miss Billings", bà quản gia nói nhanh. "Tôi có trách nhiệm chỉ đạo một người nào đó để chuẩn bị một phòng cho cô. Trong khi chờ đợi, cô có thể ngồi và thưởng thức một tách trà".

Một tách trà chưa bao giờ nghe mời mọc đến như thế. Đó là một ngày dài vô tận và Tasia vẫn chưa lấy lại sức sau khi rời khỏi Nga. Nàng đã kiệt sức. Nhưng nàng vẫn lắc đầu. Tại thời điểm này, điều quan trọng là dành phần chú ý của nàng với Emma. "Thực ra tôi muốn được tham quan ngôi nhà. Cô sẽ đưa tôi đi xem một vòng chứ, Emma?".

"Vâng, Miss Billings". Cô bé nói nghiêm túc. "Cô muốn xem những gì? Có bốn mươi phòng ngủ và nhiều chừng ấy phòng khách. Có những phòng trưng bày, sân vườn, nhà thờ... Nó sẽ mất khoảng một ngày để dẫn cho cô đi xem tất cả".

"Hiện nay chỉ cần chỉ cho tôi những gì cô nghĩ là quan trọng".

"Vâng, Miss Billings".

Khi họ đi lang thang qua tầng trệt của căn biệt thự, Tasia đã ngưỡng mộ vẻ đẹp của nơi này. Nó rất khác so với thời trang lộn xộn thời Victorian của nhà Ashbourne với những đồ nội thất nặng nề. Southgate Hall được lấp đầy bởi những mảng tường sơn trắng sạch sẽ và đá cẩm thạch nhạt màu. Cửa sổ bằng kính lớn và trần nhà cao khiến cho các phòng như luôn tươi sáng và thoáng mát. Hầu hết đồ nội thất là của Pháp, tương tự như những gì Tasia đã quen khi ở St Petersburg.

Lúc đầu Emma nói rất ít, thường xuyên nhìn trộm Tasia. Tuy nhiên, sau khi họ đã đi đến phòng nhạc và tản bộ xuyên qua một bộ sưu tập đầy tính nghệ thuật, tính tò mò của Emma đã trỗi dậy. "Làm thế nào mà papa tìm thấy được cô?", cô bé hỏi. "Ông ấy đã không hề nói gì về việc mang một gia sư về cho tôi hôm nay".

Tasia dừng lại để quan sát một bức tranh phong cảnh đồng quê của Boucher. Nó là một trong số nhiều tác phẩm hiện đại kiểu Pháp trong thư viện, tất cả chúng đều được lựa chọn với tầm nhìn tốt cho ánh sáng và sắc màu. Nàng kéo sự chú ý của mình ra khỏi bức tranh khi trả lời.

"Tôi đang ở lại với những người bạn của cô, nhà Ashbourne. Họ đã tốt bụng giới thiệu tôi với cha cô".

"Tôi không thích gia sư cũ. Cô ấy rất nghiêm khắc. Không bao giờ cô ấy chịu nói điều gì thú vị. Chỉ có sách, sách và sách".

"Nhưng sách rất thú vị mà?".

"Tôi không nghĩ như vậy".

Họ tiếp tục đi bộ dọc theo phòng trưng bày với tốc độ chậm lại. Emma nhìn chăm chăm vào nàng cười mở, đôi mắt xanh của cô bé ánh lên vẻ giễu cợt. "Không ai trong số bạn bè tôi có một gia sư giống như cô".

"Ờ?".

"Cô còn trẻ, và cô có một cách nói chuyện thật lạ. Và cô rất xinh đẹp".

"Cô cũng thế". Tasia nói nhẹ nhàng.

Emma làm một khuôn mặt hài hước. "Tôi ư? Tôi là một đứa con gái lớn xác có cái đầu cà rốt".

Tasia mỉm cười. "Tôi luôn ao ước mình được cao hơn, như thế khi tôi đi vào một căn phòng, mọi người sẽ nghĩ tôi là một nữ hoàng. Chỉ có người phụ nữ với chiều cao của cô mới có thể

thật sự tao nhã".

Cô bé đỏ mặt. "Tôi chưa bao giờ nghe ai nói như thế trước đây".

"Và tóc của cô cũng rất đáng yêu". Nàng tiếp tục. "Cô có biết rằng nữ hoàng Cleopatra và những quý cô của triều đình bà ta đều phải sử dụng thuốc nhuộm với cây lá móng để cho tóc thành màu đỏ không? Đó là một điều thật may mắn khi có được nó tự nhiên".

Emma thực hiện một âm thanh hoài nghi khi họ rẽ vào một góc đường. Hành lang tiếp theo được lót bởi những cửa sổ bằng kính cho cái nhìn rõ ràng vào các mảnh vàng được điểm trong căn phòng khiêu vũ màu trắng. "Cô có thể dạy cho tôi biết làm thế nào để xử sự giống như một quý cô không?". Cô bé hỏi đột ngột.

Tasia mỉm cười, đang nghĩ rằng Emma thừa hưởng thói quen của cha mình với những câu hỏi thẳng thừng vào mặt người khác. "Điều đó đã được đề cập với tôi rằng cô yêu cầu một số lời khuyên về chủ đề này", nàng thừa nhận.

"Tôi không hiểu tại sao mọi người cần phải là một quý cô. Tất cả các quy tắc chết tiệt và cách cư xử... Tôi sẽ không bao giờ có cơ hội để tốt hơn với nó". Cô bé nói, xoắn gương mặt của mình hết sức ngộ nghĩnh.

Nghiêm khắc, Tasia cố dằn lòng lại không cười, đây là lần đầu tiên trong tháng có một điều mang lại cảm giác buồn cười cho nàng. "Điều đó không khó đâu. Nó gần giống như là một trò chơi, tôi nghĩ rằng cô sẽ làm điều đó rất tốt".

"Tôi không thể làm bất cứ điều gì mà không tìm được lý do cho nó. Tại sao nó lại quan trọng nếu tôi ăn sai nữa? Càng ngày nó càng làm tôi phát chán".

"Cô muốn nghe lý do triết học hay là một trong những điều thực tế?".

"Cả hai".

"Hầu hết mọi người nghĩ rằng nếu không có những nghi thức thích hợp, tất cả nền văn minh sẽ sụp đổ. Đầu tiên là cách xử sự, đạo đức, và sau đó chúng ta sẽ đi đến một kết thúc như người La Mã suy đồi. Quan trọng hơn nếu cô thực hiện một việc sai lầm khi gia nhập vào xã hội, nó sẽ gây rắc rối cho cô với cha cô, sau nữa nó sẽ gây khó khăn cho cô khi muốn thu hút sự chú ý của những người đàn ông trẻ đáng kính trọng".

"Ồ"

Emma nhìn vào nàng với sự quan tâm ngày càng tăng. "Tất cả người La Mã thực sự suy đồi sao? Tôi đã nghĩ những gì họ đã làm là chiến tranh, xây dựng đường giao thông và thực hiện những bài phát biểu dài về chính phủ?".

"Suy đồi khủng khiếp". Tasia đảm bảo với cô bé. "Chúng ta sẽ học về nó vào ngày mai, nếu cô muốn".

"Được thôi", Emma lóe lên một nụ cười. "Chúng ta hãy đi vào nhà bếp. Tôi muốn cô gặp bà Plunkett, là một đầu bếp. Bà là một người tôi yêu thích trong nhà, chỉ sau Papa thôi".

Họ đi qua một phòng đựng thức ăn hẹp với những kệ đồ khô, bánh ngọt và một phòng trang bị một bàn đá cẩm thạch và các trục cán đầy đủ kích thước không thể hiểu được. Emma nắm tay Tasia kéo ngang qua một số người hầu đang tò mò nhìn họ. "Đây là gia sư mới của tôi, cô Billings", cô bé nói mà chẳng buồn dừng lại.

Nhà bếp rất rộng và đầy những người hầu đang bận rộn chuẩn bị cho bữa tối. Có một cái bàn gỗ dài ở giữa phòng, bị che khuất bởi những nồi niêu xoang chảo và những cái khuôn đồng. Một người phụ nữ mập mạp đứng đó cầm một con dao lớn, đang dạy cho một người phụ nữ nấu cắt cà

rốt thế nào là đúng cách. "Cô phải nhớ là không được cắt quá dày". Bà dừng lại tươi cười khi bà thấy Emma. "À, Emma của ta đây mà. Hôm nay cô đã mang theo một trong những người bạn nhỏ đến thăm đây".

"Bà Plunkett, đây là cô Billings", Emma nói, đặt một chân lên chiếc ghế gỗ. "Cô ấy là gia sư mới của tôi".

"Cầu Chúa ban phúc cho đôi mắt của tôi". Người đầu bếp kêu lên, "đã một thời gian rồi kể từ khi chúng ta có một khuôn mặt mới ở quanh đây, mà lại xinh đẹp đến thế chứ. Nhưng nhìn cô không mập hơn cái cán chổi là mấy nhỉ?". Bà vớ lấy cái đĩa chất đầy bánh ngọt và kéo vải dày chúng lại cẩn thận. "Hãy thử một ít bánh tart nhân táo, thịt cừu và hãy nói với tôi nếu vỏ bánh quá dày nhé".

Khi nàng nhìn vào bà, Tasia đã hiểu được tình cảm của Emma dành cho người đầu bếp. Bà Plunkett có đôi má màu táo đỏ, đôi mắt nâu vui vẻ, mang vẻ ấm áp trìu mến như một người mẹ hiền. "Thử nó đi", người đầu bếp khuyến khích, và Tasia chọn một cái bánh tart.

Emma cũng làm theo, chọn một trong những cái bánh lớn nhất trong đĩa. Cô cắn sâu vào cái bánh ngọt. "Tuyệt vời", cô nói với cái miệng đầy bánh của mình, sau đó cười toe toét với cái nhìn quở trách của Tasia. "Ồ tôi biết. Nó không được lịch sự vì tôi đã nói trong khi ăn, nhưng tôi sẽ làm cho không ai có thể thấy thức ăn trong miệng tôi cả". Cô bé nhét nó vào một bên má. "Thấy không?".

Tasia thôi không giải thích với Emma rằng điều đó không thích hợp khi thấy cô đang nháy mắt với bà Plunkett. Nàng không thể nhịn cười, mặc dù cố giữ một không khí nghiêm trang.

"Emma, tôi chỉ sợ rằng một ngày nào đó, cô sẽ phun đầy vụn bánh vào vài khách quan trọng mất thôi".

Nụ cười của Emma mở rộng. "Được đấy. Tôi sẽ phun tất cả thức lên người của Lady Harcourt trong lần thăm tới của bà ấy. Cuối cùng chúng ta cũng sẽ thoát khỏi bà ta. Bà có tưởng tượng ra khuôn mặt của Papa không?". Nhìn thấy sự khó hiểu trên mặt của Tasia, cô giải thích. "Lady Harcourt là một trong những người muốn cưới Papa"

"Một trong số đó?", Tasia hỏi. "Vây còn bao nhiêu nữa?"

"Ồ, thực tế là tất cả đều muốn ông ấy. Trong những bữa tiệc cuối tuần của chúng ta, tôi nghe lắm được nơi một số quý bà. Cô sẽ hầu như không thể tin được vào những điều họ nói đâu.

Thường thì tôi không thể hiểu được một nửa những gì họ nói nhưng -"

"Tạ ơn Chúa vì điều đó". Bà Plunkett nói chân thành. "Cô biết là mình không nên nghe trộm mà, Emma".

"Vâng, nhưng ông ấy là cha tôi. Tôi có quyền được biết những người có âm mưu định bắt ông ấy. Và Lady Harcourt đang cố gắng rất nhiều. Trước khi mọi người biết được điều đó, họ sẽ kết hôn và tôi đang trên đường vào trường nội trú"

Bà Plunkett cười khúc khích. "Nếu cha của cô muốn kết hôn với ai, ông ấy đã làm ngay bây giờ rồi. Sẽ không có ai dành cho ông ấy như mẹ cô, và tôi không tin rằng điều đó sẽ xảy ra"

Emma cau mày. "Tôi ước gì tôi có thể nhớ về bà ấy. Cô Billings, cô có muốn xem chân dung của mẹ tôi không? Nó ở một trong những gian phòng trên lầu. Lúc trước bà ấy thường uống trà trên đấy"

"Vâng, tôi rất muốn". Tasia nói, cắn một miếng bánh nhân táo. Nàng không hề thấy đói, nhưng buộc bản thân mình phải ăn.

"Cô sẽ rất hạnh phúc khi ở nơi đây", người đầu bếp nói với nàng. "Lord Stokehurst cung cấp một số tiền chợ rất lớn, vì thế không phải tính kỹ từng khẩu phần. Chúng ta sẽ có đủ bơ mà chúng ta muốn, và vào làng mỗi chủ nhật. Chúng ta có rất nhiều xà phòng, trứng, nến từ mỡ động vật được dùng riêng cho mình. Khi có khách đến viếng thăm, chúng tôi nghe được nhiều câu chuyện từ những người hầu của họ. Có một số chưa từng có được một quả trứng trong đời. Cô là một cô gái may mắn khi được thuê bởi Lord Stokehurst, tôi hy vọng là cô biết như thế" Tasia tự động gật đầu. Nàng không ngừng tự hỏi bản thân những người hầu ở Nga đã được đối xử như thế nào? Làn sóng tội lỗi cuộn trong nàng khi nàng nhận ra rằng mình chưa bao giờ nghĩ đến chất lượng thực phẩm của họ hoặc hỏi họ xem họ có đủ ăn. Chắc mẹ nàng sẽ hào phóng với họ, nhưng Marie có thể đáp ứng những nhu cầu của bản thân trước khi nhìn thấy những điều họ cần. Không ai trong số họ sẽ dám yêu cầu một điều gì.

Cùng lúc ấy, nàng nhận ra rằng Emma và bà Plunkett đang nhìn nàng lạ lẫm. "Tay cô đang run rẩy", Emma nói thẳng. "Cô không được khỏe sao, Miss Billings?"

"Cô đang rất nhột nhột", bà bếp thêm vào, gương mặt của bà đầy quan tâm.

Cẩn thận, Tasia đặt phần bánh tart của nàng xuống. "Tôi có một chút mệt mỏi". Nàng thừa nhận.

"Tôi chắc chắn rằng căn phòng của cô bây giờ đã sẵn sàng rồi", Emma nói. "Nếu cô muốn, tôi sẽ đưa cô đến đó. Chúng ta sẽ tham quan nốt ngôi nhà vào ngày mai"

Bà bếp gói một ít bánh tart vào khăn ăn rồi ép vào tay nàng. "Cầm lấy, con cừu khốn khổ. Chút nữa chúng tôi sẽ gọi lên một khay thức ăn tối cho cô"

"Bà tốt quá", Tasia mỉm cười với đôi mắt nâu mềm mại của bà. "Cảm ơn, bà Plunkett"

Người đầu bếp nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trẻ vừa rời đi cùng với Emma. Có một sự yên lặng trong nhà bếp cho đến khi cánh cửa đóng lại. Tất cả những người phụ bếp bắt đầu nói chuyện háo hức.

"Mọi người có nhìn thấy đôi mắt của cô ta không? Nó giống hệt như mắt mèo"

"Cô ấy chỉ còn có bộ xương, đó là do quần áo treo cô ấy đi đấy chứ"

"Và cách cô ấy nói chuyện.. Có những từ cô ấy nói như thấy nó rất mơ hồ"

"Tôi ước gì mình có thể nói được như thế", một trong số họ băng khuâng. "Đó là những âm thanh tuyệt đẹp"

Bà Plunkett cười và ra hiệu cho tất cả bọn họ trở lại làm việc. "Thời gian nhiều chuyện hãy để sau đi. Hannah, hãy hoàn thành những củ cà rốt đó đi. Polly hãy nhớ khuấy nồi nước chấm, nếu không nó sẽ không có gì ngoài những đám óc trâu (bột bị vón cục).

Luke và Emma đang ngồi ăn trên một chiếc bàn phủ khăn trắng. Ngọn lửa trong lò sưởi bằng đá cẩm thạch soi bóng ấm áp lên những bức tranh Flemish và đá cẩm thạch được chạm khắc trên các bức tường. Một người hầu đến để châm nước vào ly của Emma và rượu vang Pháp vào ly của Luke. Ông ta đã bày ra những cái đĩa từ tủ búp phê và múc một muôi nước dùng cùng với nấm cục thơm ngát vào những cái bát nông.

Luke quan sát con gái mình với một nụ cười. "Ta hơi lo lắng khi thấy con hài lòng như thế, Emma. Ta hy vọng con sẽ không lên kế hoạch để hành hạ gia sư mới cũng như đã làm với người vừa rồi".

"Không, không có gì cả. Cô ấy tốt hơn rất nhiều so với cô Cawley".

"À", chàng thản nhiên nói. "Ta cho rằng bất cứ ai cũng sẽ là thích hợp hơn cô Cawley".

Emma cười khúc khích. "Nhưng đó là sự thật. Nhưng con thích cô Billings".

Mày chàng nâng lên. "Con không nghĩ rằng cô ấy quá nghiêm túc sao?".

"Ồ không, con cho rằng ẩn sâu bên trong cô ấy là người hay cười".

Luke nhớ lại gương mặt cứng rắn của Miss Billings. "Bằng cách nào đó, cha không có ấn tượng như thế về cô ấy". Chàng lẩm bẩm.

"Cô Billings sẽ dạy cho con mọi nghi thức với những điều đúng đắn, và còn những thứ khác nữa. Cô ấy nói rằng bọn con không phải cứ nhất thiết là phải học ở trong phòng. Cách tốt nhất với con là bọn con sẽ mang sách ra ngoài và đọc chúng dưới gốc cây. Bọn con sẽ học về người La Mã cổ đại vào ngày mai, sau đó sẽ không nói thứ gì ngoài tiếng Pháp cho đến bữa tối. Con cảnh báo cha, papa, bởi vì nếu cha hỏi con bất cứ điều gì sau bốn giờ chiều mai, con sẽ bắt buộc phải trả lời bằng một thứ tiếng mà cha sẽ không hiểu nổi".

Chàng trao cho con gái một cái nhìn mỉa mai. "Ta nói được tiếng Pháp".

"Thường thì", Emma đắc thắng phản đối "Cô Billings nói nếu một ngôn ngữ không được dùng thường xuyên, một người có thể quên mất nó chẳng mấy chốc đâu".

Luke đặt thìa xuống, tự hỏi hành động nào của cô gia sư đã tác động đến con gái chàng. Có lẽ nàng ấy cố gắng để làm bạn với Emma như thế cho đến lúc nàng rời đi, có lẽ nàng dùng tình cảm của Emma để làm vũ khí chống lại chàng. Chàng không thích thế. Karen Billings tốt hơn hết là nên từng bước cẩn trọng, hoặc là chàng sẽ khiến cho nàng sẽ phải hối tiếc như ngày mới chào đời. Chỉ có một tháng, chàng tự nhắc nhở mình, thắt chặt sự bình tĩnh. "Emma, con không nên quá thân thiết với cô Billings, cô ấy không thể ở lâu cùng chúng ta đâu".

"Tại sao lại không ạ?".

"Một số điều có thể xảy ra. Cô ấy có thể không làm một công việc xứng đáng để dạy dỗ con.

Hoặc cô ấy tìm được một công việc mới". Chàng hớp một ngụm rượu vang. "Hãy nhớ nó trong đầu đấy".

"Nhưng nếu con muốn, cô ấy sẽ ở lại". Emma bướng bỉnh nói.

Luke không trả lời, chỉ nhặt thìa lên rồi thả nó vào bát súp. Sau ít phút, chàng đã thay đổi chủ đề và nói với cô bé về một con ngựa thuần chủng mà chàng đã có ý định mua. Emma theo sự dẫn dắt của cha, tránh đề cập đến bất kỳ vấn đề nào liên quan đến gia sư cho đến cuối bữa ăn. Tasia lang thang về phòng mình, một căn phòng trên tầng ba với ô cửa sổ tròn quyến rũ. Nàng hài lòng với ý nghĩ rằng mặt trời sẽ đánh thức mình vào mỗi buổi sáng. Chiếc giường hẹp được bao phủ bởi lớp vải lanh trắng và một chiếc chăn bông đơn giản. Có một bồn rửa mặt bằng gỗ gụ trong góc, với một chậu sứ bị mẻ được trang trí bằng mẫu hoa của cây mâm xôi. Gần cửa sổ là một cái ghế và một cái bàn, trên bức tường đối diện là một cái gương hình bầu dục. Căn phòng tuy nhỏ nhưng sạch sẽ và riêng tư.

Hành lý của nàng đã được đặt sẵn trên giường. Cẩn thận Tasia dỡ chiếc lược và bánh xà phòng hương hoa hồng mà Alicia đã tặng nàng. Tất cả hành lý của nàng chỉ vồn vện có hai cái áo. Một cái màu xám nàng đang mặc, một cái màu đen vải mu xơ lin đang được treo trong tủ. Nàng mang vàng của bà ở dưới quần áo mọi lúc, chiếc nhẫn của cha nàng gói chặt trong khăn tay và giấu ở đằng sau tủ trang trí dưới vải lanh riêng tư của mình.

Cuối cùng Tasia di chuyển cái ghế gỗ đến góc phòng. Nàng đặt các bức tượng của nàng đặt dựa vào lưng ghế, như thế nàng có thể thấy chúng khi nàng ở trên giường. Những ngón tay đáng yêu của nàng vạch qua khuôn mặt dịu hiền của Madonna, đây là krasnyi ugolok của nàng, "góc đẹp" của nàng. Những người có đức tin chính thống Nga sẽ có một nơi như thế trong nhà họ, nơi họ

có thể tìm được sự bình yên khi bắt đầu và cuối mỗi ngày. Suy nghĩ của nàng bị gián đoạn bởi một tiếng gõ nhẹ ở cửa. Mở cửa phòng, Tasia đối mặt với một người hầu gái có lẽ lớn hơn nàng vài tuổi. Cô ta mang một chiếc tạp dề cứng nhắc và một cái mũ che hầu hết mái tóc vàng hoe của mình. Cô trông rất hấp dẫn, nhưng có một cái nhìn nghiêm khắc trong đôi mắt của cô ấy. Đôi môi cô mím thành một đường mỏng. "Tôi là Nan", cô gái nói, đưa cho nàng một cái khay phủ vải.

"Đây là bữa tối của cô. Đặt nó ở cửa sau khi cô ăn xong. Tôi sẽ đến thu dọn nó sau một chút".

"Cảm ơn", Tasia thì thầm, bối rối bởi thái độ của cô gái. Cô ấy có vẻ tức giận một điều gì đó, mặc dù Tasia không biết tại sao.

Sự sáng tỏ cuối cùng cũng đến. "Bà Knaggs nói tôi là một người phục vụ cho cô khi cô cần điều gì đó. Tôi không cần thêm việc phụ nữa đâu. Đầu gối tôi đã thực sự đau khi phải đi lên đi xuống cầu thang này cả ngày. Bây giờ tôi phải đem củi đóm và mấy can nước tắm cho cô, rồi còn khay đồ ăn này nữa".

"Tôi rất tiếc. Tôi sẽ không có quá nhiều yêu cầu đâu".

Nan khịt mũi khinh bỉ, xoay gót và lê bước xuống cầu thang.

Tasia mang khay thức ăn đặt trên bàn mình, trao cho các bức tượng một cái nhìn chằm chằm khi nàng đi ngang qua. "Xem người Anh giống cái gì nào?". Nàng thì thầm, khuôn mặt của Madonna vẫn điềm tĩnh và dần dặt đau khổ.

Cẩn thận Tasia nâng vải lên để xem có gì bên dưới. Có mấy lát thịt vịt, được rưới lên thứ nước sốt màu nâu, một cuộn tròn trắng, và rau luộc. Tất cả được bày biện cẩn thận và trang trí bằng hoa viôlét. Ngoài ra còn có một cái tách đầy những cái bánh pudding trắng nhão, giống như đã từng phục vụ ở nhà Ashbourne, bánh flăng, Alicia đã gọi nó như thế. Người Anh dường như thích những thực phẩm không có hương vị thì phải. Tasia nhặt cành hoa viôlét lên và đặt lại khăn ăn. Nàng không đói. Nhưng nếu nàng..

Nhưng nếu nàng có được một lát bánh mì đen của Nga cùng với bơ, hoặc những cái nấm muối nhúng kem, hoặc những cái blinis, bánh kẹp mỏng nhỏ vài giọt mật ong.. Một số mùi hay hương vị quen thuộc, bất cứ điều gì có thể nhắc nhở nàng về thế giới mà nàng đã từng sống. Những tháng vừa qua là sự quay cuồng khó hiểu trong đầu nàng. Tất cả rơi xuống qua các kẽ ngón tay nàng như những hạt cát. Bây giờ, nàng chẳng còn chút gì để giữ lại.

"Mình có bản thân mình", nàng nói to, nhưng giọng nàng nghe có vẻ căng thẳng. Lơ đãng, nàng lang thang trong phòng và dừng lại trước tấm kính tủ, đã lâu rồi kể từ khi nàng nhìn vào chính mình, khác hơn là cái nhìn nhanh chóng để kiểm tra mái tóc và xem những cái nút thắt đã buộc chặt chưa.

Gương mặt nàng rất mỏng, xương gò má trông thấy rõ và nhợt nhạt. Cái cổ tròn trịa đã không còn, để lại những vết lõm nơi cổ áo cao của nàng. Da nàng dường như không còn màu sắc nữa. Vô thức, nàng nắm chặt cành hoa tím cho đến khi mùi hương ngạt ngào của nó tràn ngập vào không khí xung quanh. Nàng không thích người phụ nữ mong manh đó trong gương, một kẻ lạ mặt với sự tự tin của một đứa trẻ bị bỏ rơi. Nàng sẽ không để mình trở nên yếu đuối. Nàng sẽ làm bất cứ điều gì để lấy lại sức mạnh của mình. Vứt bỏ cành hoa dập nát, nàng sai bước đến bên bàn.

Chọn các cuộn thức ăn, nàng cắn nó và bắt đầu nhai. Nó như nghẹn ở cổ nhưng nàng nuốt

xuống và buộc mình phải ăn nhiều hơn nữa. Nàng phải ăn xong bữa tối của mình. Nàng sẽ ngủ cả đêm mà không cần giật mình tỉnh giấc hay mơ mộng nữa.. Và vào buổi sáng, nàng sẽ bắt đầu một cuộc đời mới cho mình.

Chương Hai

Phòng ăn của những người hầu rộn rã các cuộc trò chuyện. Mùi hương của cà phê, bánh mì nướng, mùi thịt chiên ngạt ngào trong không khí. Nhanh chóng, Tasia phủi thẳng váy và vuốt tóc, xóa đi tất cả những biểu hiện trên mặt, nàng mở cửa bước vào.

Chiếc bàn dài ở giữa phòng đã được xếp đầy những người là người. Tất cả họ đều yên lặng và nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng cố tìm kiếm một gương mặt quen thuộc, Tasia bắt gặp cái nhìn không thân thiện của Nan đang ở trên nàng. Người hầu, Seymour đang bận rộn với một góc của tờ báo, ông không hề liếc nhìn nàng lấy một lần. Chỉ đến khi nàng quyết định bước ra khỏi phòng và bỏ chạy, thì khuôn mặt vui vẻ của bà Plunkett đang ở trước mặt nàng.

"Chào buổi sáng, cô Billings. Hôm nay cô đã dậy sớm. Thật là một bất ngờ khi thấy cô ở phòng ăn của người hầu".

"Tôi tụ họp về đây". Nàng nói với một nụ cười nhẹ nhàng.

"Tôi gần như đã hoàn tất khay thức ăn sáng của cô. Nan sẽ mang lên tầng trên sớm thôi. Cô cũng có thể dùng trà vào buổi sáng? Hay là sô cô la nhỉ?".

"Tôi có thể ở đây ăn cùng mọi người không?".

Bà bếp lúng túng. "Cô Billings, đây là những người hầu bình thường. Cô là một gia sư, cô không cần phải ăn với chúng tôi".

Đó phải là thái độ đặc thù của người Anh, gia sư của nàng đã không phải sống cô lập như vậy.

"Tôi phải ăn một mình sao?", cô hỏi, vẻ thiếu tinh thần.

"Đúng vậy. Ngoại trừ những lần cô được mời để dùng bữa với Đức Ngài và Emma. Đó là những điều vẫn thường làm". Bà cười khúc khích trước biểu hiện của Tasia. "Tại sao? Đó là một vinh dự đấy, cừu non ạ, không phải là một lệnh trừng phạt đâu".

"Tôi sẽ xem đó sẽ là một vinh dự lớn hơn nếu tôi được ăn ở đây cùng với mọi người".

"Cô sẽ thế sao?", mỗi gương mặt trong hội trường đều quay lại nhìn nàng. Tasia luyện cho mình không được nao núng trước hàng chục cái nhìn dò xét trên nàng. Má nàng ửng đỏ cả lên. Bà Plunkett nhìn nàng một lát rồi nhún vai. "Tôi cho rằng không có lý do gì mà cô không thể. Nhưng tôi cảnh báo với cô, chúng tôi rất thô tục". Bà nháy mắt. "Thậm chí một số còn có thể vừa nhai vừa nói chuyện".

Nàng bước vào một khoảng trống của một trong những băng ghế dài ở đấy. "Tôi có thể ngồi ở đây không?". Vài người hầu gái di chuyển nhường chỗ ngồi cho nàng.

"Cô muốn dùng gì, thưa cô?".

Tasia nhìn hàng bát đĩa trước mặt mình. "Một ít bánh mì nướng, làm ơn. Và có lẽ một ít xúc

xích.. một quả trứng.. và những miếng bánh mỏng.."

"Bánh yến mạch", một người hầu đầy lòng hào hiệp, đi lấy thức ăn giúp nàng.

Một người hầu ngồi ở đầu kia của bàn cười toe toét khi thấy Tasia dùng đĩa thức ăn của nàng.

"Cô ấy trông có thể giống như một con chim sẻ, nhưng lại có sự thèm ăn của cả một con ngựa đực". Một tròng cười thân thiện nở ra, rồi họ lại ăn và trò chuyện như lúc trước.

Tasia thích sự nhộn nhịp ấm áp của phòng ăn người hầu, đặc biệt là sau những ngày tháng cô đơn vừa qua. Đó là một điều tuyệt vời khi được ngồi giữa đám đông. Mặc dù thức ăn có vị lạ, nhưng nó nóng hổi và tràn đầy.

Thật không may sự hài lòng của nàng sớm bị phá hủy bởi cái nhìn không thân thiện từ phía Nan. Người hầu này dường như quyết tâm làm cho nàng cảm giác không được hoan nghênh.

"Nhìn cái cách cô ta cắt thức ăn ra thành từng miếng nhỏ xem, quý cô thật đấy". Nan chế nhạo.

"Làm thế nào cô ta có thể chạm khăn ăn vào môi mình nhỉ, chắc chỉ như vậy thôi. Mọi việc đều là tôi có thể này và tôi có thể kia. À, tôi biết chính xác tại sao cô ấy lại muốn ngồi ở đây với chúng ta nhiều đến thế, là bởi vì sẽ không tốt chút nào nếu cô ta phải tự khoe bản thân mình với không khí đấy".

"Nan", một cô gái quả trách. "Đừng là một con mèo chứ".

"Hãy để cô ấy yên". Một người khác lên tiếng.

Nan im lặng, nhưng vẫn liếc về phía Tasia.

Tasia cố nuốt miếng cuối cùng của bữa sáng, mặc dù nó khó chịu ngọt như nàng nuốt phải mùn cưa. Nàng đã bị ghét bỏ, ghê tởm, và chế nhạo nhiều tháng bởi những người nông dân không hiểu rõ nàng, bởi những người quý tộc hèn nhát đã bỏ rơi nàng.. và bây giờ là một cô hầu đầy thù hận. Cuối cùng, Tasia ngẩng đầu lên và nhìn trả lại Nan, đôi mắt nàng hẹp lại thành hai khe hở. Đó là cái nhìn băng giá mà nàng đã trao cho tên bảo vệ ở nhà tù St Petersburg, và nó cũng có tác dụng tương tự đối với Nan. Cô hầu đỏ mặt và nhìn ra xa, tay cuộn lại thành nắm đấm. Chỉ sau đó Tasia mới đứng lên, bước ra khỏi bàn ăn và mang đĩa của mình đến bồn rửa chén.

"Chúc ngày mới tốt lành", nàng nói thì thầm không riêng biệt với ai, và đã được đáp lại bằng điệp khúc trả lời thân thiện.

Vượt qua hành lang nàng đối mặt với bà Knaggs, người quản gia dường như ít bí ẩn với nàng hơn tối hôm trước.

"Cô Billings, Emma đang thay ra quần áo cưỡi ngựa. Sau bữa ăn sáng cô ấy sẽ sẵn sàng bài học của mình vào lúc tám giờ đúng".

"Cô ấy cưỡi ngựa vào mỗi buổi sáng sao?". Tasia hỏi.

"Vâng, với Lord Stokehurst".

"Họ dường như rất thương yêu nhau?". Tasia nói.

Bà quản gia liếc nhìn xung quanh hành lang như để chắc chắn họ không bị nghe lỏm. "Lord Stokehurst rất yêu thương con mình. Ông ấy sẵn sàng trao mạng sống của mình cho cô ấy. Ông ấy đã từng làm thế, một lần rồi".

Hình ảnh cái móc bạc bất ngờ xuất hiện trong đầu Tasia, vô thức nàng nắm lấy tay bà. "Làm thế nào mà-".

"Ồ, vâng". Bà Knaggs đã nhận ra cử chỉ đó. "Đó là một vụ cháy ở London. Lord Stokehurst đã xông vào nhà trước khi có bất cứ ai có thể ngăn ông ta lại. Bây giờ mỗi inch ở nơi đó đều đã

cháy sáng. Những người thấy ông đi vào đó đều tin rằng sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy ông lần nữa. Tuy nhiên, ông đã đi ra cùng với vợ mình bên vai và đứa con nhỏ trong vòng tay mình". Bà quản gia nghiêng đầu sang một bên, dường như là để xem các bóng ma đang chuyển động. "Lady Stokehurst đã không còn sống để thấy được buổi sáng tiếp theo. Những ngày này Lord Stokehurst vùi đầu vào những sầu khổ và đau đớn từ những vết thương của mình. Điều tồi tệ nhất là ở nơi bàn tay trái của ông ấy. Người ta nói ông đã dùng tay trần mà kéo bức tường đang cháy để cứu vợ. Tay ông bị tổn thương trầm trọng và máu của ông đã bị nhiễm độc, cho đến khi họ phải lựa chọn là cắt nó đi hoặc là để cho ông ấy chết. Điều đó thật mỉa mai, định mệnh gì mà đối xử với ông ta như thế chứ, mất mát quá nhiều cùng một lúc.. Không có nó mọi thứ sẽ không gãy đổ. Nhưng ông chủ là một người đàn ông mạnh mẽ. Không lâu sau khi chuyện xảy ra, tôi đã hỏi ông ta xem có nên trao Emma cho em gái ông, Lady Catherine nuôi nấng. Cô ấy sẽ nhận đứa trẻ miễn điều đó là cần thiết. 'Không', ông ấy nói. 'Emma là tất cả những gì tôi có từ khi Mary ra đi, tôi sẽ không bao giờ cho con bé đi xa, không thậm chí là chỉ một ngày'". Bà dừng lại, sau đó lắc đầu.

"Dường như là tôi đang nói quá nhiều, phải không? Nó hầu như không phải là một tấm gương tốt cho những người khác, tôi đứng ở đây với cái lưỡi đang ba hoa của mình". Có một nỗi đau trong cổ Tasia. Đó hầu như không có vẻ là người đàn ông mà bà Knaggs kể, và người đàn ông lạnh lùng, tự chủ nàng cùng đi chung xe hôm qua là cùng một người. "Cảm ơn bà đã nói cho tôi nghe về ông ấy". Nàng nói. "Emma thật may mắn vì có người cha hết lòng thương yêu cô như vậy".

"Tôi cũng nghĩ như thế". Bà Knaggs tò mò nhìn chăm chăm vào nàng. "Cô Billings, thật lòng mà nói, cô không giống chút nào với người gia sư tôi đã tưởng tượng ra Lord Stokehurst thuê. Cô không phải là người Anh, đúng không?".

"Không, thưa bà".

"Cô rõ ràng là chủ đề bàn tán quanh đây. Không ai ở Southgate Hall này có giá trị bí mật để nói cả, và cô lại là người có rất nhiều".

Không biết trả lời thế nào, Tasia nhún vai và mỉm cười.

"Bà Plunkett nói đúng", người quản gia trầm ngâm. "Bà ấy nói có điều gì đó ở cô luôn mời gọi người khác nói chuyện. Đó có lẽ là vì cô khá trầm lặng".

"Điều đó không phải cố ý, thưa bà. Tôi đã như thế sau khi sống cùng bên nội của mình. Ở đó, mọi người đều khá trầm lặng, họ đều có khuynh hướng nghiền ngẫm mọi thứ. Mẹ tôi nói nhiều và khá quyến rũ. Tôi luôn ước mình được giống như bà ấy nhiều hơn".

"Cô đã có đủ rồi". Bà Knaggs nói với một nụ cười. "Hôm nay là ngày giặt giũ. Nó như vô tận với những việc giặt và ủi cho đến khi hoàn thành. Có lẽ cô sẽ thích giữ mình trong thư viện hoặc phòng nhạc cho đến khi Emma đã sẵn sàng".

"Vâng, thưa bà".

Họ chia tay nhau, và Tasia đi lang thang trong toà nhà để tìm phòng nhạc. Chuyển đi ngày hôm qua của nàng và Emma quá ngắn, vả lại nàng đang hết sức mệt mỏi vào lúc đó, nên giờ ký ức của nàng không còn nơi nào khác ngoài căn bếp. Vô tình nàng lại vấp chân vào trong phòng nhạc. Đó là một căn phòng hình tròn, phù hợp với những cửa sổ có song được uốn cong. Những bức tường màu xanh nhạt, được tô khuôn những bông hoa irít vàng, hoa hồng đến tận trần nhà, nơi được vẽ các tiểu thiên thần đang chơi các loại nhạc cụ. Ngồi xuống chỗ cây piano sáng bóng, nàng mở nắp và cố đánh thử vài nốt.

Giống như nàng mong đợi, cây đàn đã được điều chỉnh thật hoàn hảo.

Tay nhẹ lướt trên các phím đàn, nàng cố tìm một giai điệu phù hợp với tâm trạng của mình. Như hầu hết mọi người ở St Petersburg, gia đình nàng cũng có một niềm đam mê cho tất cả mọi điều của Pháp, đặc biệt là về âm nhạc. Nàng bắt đầu chơi một điệu valse đầy sức sống. Sau một vài nhịp, nàng dừng lại khi một điệu khác đi vào tâm trí nàng, nhẹ nhàng vẫy gọi. Nàng nghĩ về một điệu valse của Chopin, một nỗi ám ảnh như gọi lên từ cây đàn piano. Mặc dù nàng đã lâu rồi nàng không chơi nó, nhưng nàng vẫn còn nhớ khá tốt. Khép đôi mắt lại, nàng đàn chậm ở phần đầu, sau đó lấy lại sự tự tin khi âm nhạc lướt qua nàng và xây trên những giai điệu say đắm.

Bỗng nhiên như có gì thúc đẩy nàng mở mắt ra. Âm nhạc dừng lại đột ngột, đang bị khóa lại dưới bàn tay đóng băng của nàng. Lord Stokehurst chỉ đứng cách đó vài mét, có cái nhìn kỳ lạ trên nét mặt của chàng, như thể chàng đã nhận được một cú sốc khủng khiếp.

"Tại sao nàng lại đàn nó?", chàng quát tháo.

Trong sự báo động, Tasia chỉ có thể nghe thấy giọng mình. "Tôi xin lỗi nếu làm ngài khó chịu". Vội vã nàng đứng lên và đi dọc theo chiếc ghế dài, giữ nó lại ở giữa họ. "Tôi sẽ không chạm vào piano lần nữa đâu, tôi chỉ định thực hành một chút-".

"Tại sao lại là bài đó?"

"Thưa Ngài?", nàng hỏi trong sự bối rối. Chàng đã rất buồn bởi những phần nàng đã chơi. Nó phải có một ý nghĩa đặc biệt đối với chàng. Đột nhiên nàng hiểu ra. Tốc độ điên cuồng của nhịp tim nàng dịu trở lại. "Ồ", nàng nói nhẹ nhàng. "Đó là bản đàn yêu thích của bà ấy phải không?". Nàng không đề cập đến cái tên Lady Stokehurst. Không cần phải thế.

Gương mặt Stokehurst tái nhợt đi dưới làn da rám nắng của mình và Tasia chắc rằng nàng đã đúng.

Đôi mắt màu xanh ánh lên nguy hiểm. "Ai nói với nàng?"

"Không ai cả".

"Vậy ra, nó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên". Chàng chế nhạo. "Chỉ là nàng ngồi đó và chơi bài nhạc đó -", chàng kìm lại phần còn lại của câu nói. Xương gò má chàng cong lại khi chàng nghiêng rằng. Sức mạnh của cơn giận của chàng, giữ trong sự kiểm soát mong manh trên má chàng khiến nàng muốn bỏ chạy thật xa.

"Tôi không biết tại sao tôi lại chơi nó". Nàng buộc miệng nói ra. "Tôi.. chỉ... chỉ cảm thấy nó".

"Cảm thấy nó?"

"Tôi - trong cây piano".

Im lặng. Stokehurst dường như bị giằng xé giữa giận dữ và kinh ngạc khi chàng nhìn chằm chằm vào nàng. Tasia muốn mở miệng, muốn giải thích nhiều hơn, hoặc bất cứ điều gì để có thể xóa đi sự tĩnh lặng đó. Nhưng nàng đã bị tê liệt, biết rằng nàng nói hay làm bất cứ điều gì cũng sẽ chỉ làm cho sự việc tồi tệ thêm. Cuối cùng, Stokehurst xoay người và bước đi với một lời nguyên bị bóp nghẹt.

"Tôi xin lỗi". Tasia thì thầm. Nàng chằm chằm nhìn vào khung cửa, nhận ra mình đã không thể nhìn thấy gì nữa. Trong cơn tức giận của mình, Stokehurst không nhận ra con gái chàng đang trốn ngoài cánh cửa. Một bên mắt của Emma đã bị phát hiện khi cô bé lén nhìn quanh khung cửa.

"Emma", Tasia thì thầm. Cô bé biến mất, âm thầm như một con mèo.

Dần dần, Tasia thả lỏng mình và ngồi vào ghế piano, nàng nghĩ về khuôn mặt Stokehurst khi nàng đàn điệu valse, chàng đã nhìn nàng với một cái nhìn mê hoặc đầy đau khổ. Những ký ức gì mà lại bị khuấy động vì âm nhạc chứ? Nàng không nghĩ rằng có nhiều người đã từng thấy chàng như thế. Hầu tước dường như giống một người đàn ông đánh giá cao sự tự chủ của mình. Có lẽ chàng đã thuyết phục được bản thân và mọi người nghĩ rằng chàng đã ổn định cuộc sống của mình, nhưng tận bên trong chàng vẫn còn hoài đau khổ.

Đây là thái độ khác hẳn với mẹ nàng trước cái chết của cha. "Con phải biết rằng người cha thân yêu của con luôn muốn ta hạnh phúc", Marie đã nói với nàng. "Giờ đây ông ấy đang ở trên thiên đường, nhưng ta thì vẫn còn sống. Phải nhớ đến những người đã khuất, nhưng không thể cứ chăm chú vào họ. Cha con sẽ không nhớ rằng ta có những ông bạn lịch lãm, và cả con nữa. Con có hiểu không, Tasia?".

Tasia đã không hiểu, nàng đã phẫn nộ vì mẹ nàng đã hồi phục dễ dàng sau cái chết của Ivan như vậy. Bây giờ nàng đã ân hận vì bản án khắc nghiệt mà nàng đã dành cho mẹ. Có lẽ Marie nên để tang lâu hơn, có lẽ bà bê tha và nông cạn, có lẽ bà có quá nhiều quý ông làm bạn bè.. nhưng bà không có vết thương tiềm ẩn, không có nỗi đau nhức nhối.

Như thế sẽ tốt hơn là sống cuộc sống trọn vẹn mà không phải cứ bị ám ảnh vì những điều đã mất, không thể tìm lại được.

Luke không ý thức được là mình đã đi đâu. Chàng cứ tiếp tục đi cho đến khi chàng thấy bản thân mình đang ở trong phòng ngủ. Một chiếc giường đồ sộ được trải drap lụa màu ngà sạch sẽ, một lãnh thổ thiêng liêng, chàng sẽ chẳng bao giờ cho phép một người đàn bà nào khác được đến đây. Chàng cùng Mary chia sẻ lần đầu tiên của họ ở bên nhau cũng ở trên chiếc giường đó. Một ngàn đêm họ ở bên nhau, chàng đã có cô trong vòng tay mình mỗi đêm, đã ôm cô khi cô mang thai và đã ở bên cạnh chứng kiến cô sinh ra Emma bé bỏng.

Điệu valse đang được lấp đầy trong đầu chàng, những nhịp điệu cứ đánh mạnh vào não chàng cho đến khi chàng rên rỉ và ngồi xuống một góc giường. Chàng ôm chặt đầu mình như thể làm điều đó có thể giúp chàng giữ lại những ký ức đang dần ulla đến.

Mặc dù hết sức khó khăn, chàng đã chấp nhận cái chết của Mary. Chàng đã để tang một thời gian dài. Chàng còn có gia đình và bè bạn, chàng có một đứa con gái để thương yêu, một tình nhân xinh đẹp, một cuộc sống giữ cho chàng luôn bận rộn để không còn có thời gian mà đắm chìm vào quá khứ. Đó chỉ là những khoảnh khắc cô đơn mà chàng dường như không thể chế ngự.

Chàng đã là bạn thân của Mary từ thuở nhỏ, ngay cả trước khi họ rơi vào tình yêu. Chàng luôn là người đầu tiên tìm đến cô ấy, chia sẻ những niềm vui và đau khổ, trút tất cả cơn giận dữ của chàng để tìm thấy được sự an ủi. Khi cô mất, chàng đã mất đi người bạn thân thiết nhất cũng là vợ mình. Chỉ có Mary mới có thể lấp đầy trái tim chàng, nhưng bây giờ nó trống rỗng và đầy đau đớn.

Trong giấc ngủ mơ màng, chàng thấy Mary đang ngồi trước piano, mái tóc cô rực rỡ dưới ánh mặt trời đang ngập tràn qua những ô cửa sổ, bàn tay đang thông thả một điệu valse. "Nó không dễ thương sao?", cô thủ thỉ, những ngón tay đang nhảy múa trên các phím đàn. "Em cảm nhận được nó đã tốt hơn".

"Phải, nàng đúng rồi". Chàng đồng ý, tựa vào mái tóc đỏ rực rỡ của cô. "Nhưng nàng đã chơi điệu valse này được vài tháng rồi, Mary Elizabeth, nàng không định chơi một điệu gì khác sao?"

Chỉ như cho nó có sự khác biệt ấy?".

"Không, cho đến khi nó hoàn hảo"

"Bởi vì đã thuộc lòng nó như cơ thể", chàng phàn nàn. "Ta đã bắt đầu nghe thấy nó khi ta đi ngủ vào mỗi đêm".

"Anh chàng khốn khổ", cô nói nhẹ nhàng, nhưng vẫn tiếp tục chơi. "Chàng không cảm thấy là mình đã may mắn như thế nào khi em đã dùng một tuyệt tác để hành hạ chàng sao?".

Trượt tay xuống cầm cô, chàng cúi xuống đầu cô và hôn cô. "Ta sẽ nghĩ ra một số nỗi khổ đau của riêng mình ". Chàng cảnh báo.

Cô cười chạm vào miệng chàng."Em chắc chắn chàng sẽ như thế, chồng yêu à. Nhưng trong lúc chờ đợi, hãy làm một việc gì đó trong lúc em luyện tập. Đọc một cuốn sách, thổi một cái gì đó trong ống tẩu của chàng, bắn một thứ gì đó từ súng của chàng... Bất cứ điều gì mà đàn ông thường làm trong giờ giải trí của họ ấy".

Chàng trượt tay mình lên cặp ngực đầy đặn của cô. "Họ thường thích làm tình với vợ họ".

"Trưởng giả làm sao". Cô thì thầm, cong người áp sát vào lòng bàn tay chàng. "Chàng phải nghĩ là mình đi đến câu lạc bộ của mình và bàn về chính trị. Hơn nữa, giờ này là giữa trưa mà".

Chàng hôn lên cổ cô. "Ta muốn thấy nàng khóa thân trong ánh sáng mặt trời. Lên giường cùng ta nào".

Bỏ qua những sự chống đối của cô, chàng nâng cô lên trong vòng tay mình và cô trao một nụ cười đầy ngạc nhiên.

"Nhưng bài luyện tập của em-".

"Để sau".

"Em không thể thực hiện bất cứ điều gì tuyệt vời trong cuộc đời của em". Cô nói, "nhưng đến lúc em ra đi, họ sẽ nói 'cô bé của ta, cô đã chơi điệu valse thật điệu nghệ'".

Cô nhìn chằm chằm qua vai cây đàn piano đang bị bỏ rơi khi chàng đưa cô lên lầu...

Đang nhớ lại, Luke cảm thấy miệng mình xoắn lại trong nỗi buồn vui lẫn lộn. "Mary", chàng thì thầm, "nàng đã chơi nó thật điệu nghệ".

"Thưa ngài?", giọng nói của người hầu phòng đã phá vỡ sự hồi tưởng. Luke bắt đầu nhìn chằm chằm về phía văn phòng bằng gỗ gụ. Biddle đang đứng đó với cánh tay đang ôm vào lòng những chiếc áo sơ mi trắng hồ bột và những cà vạt. Là một người gầy còm, nhỏ nhắn vào độ tuổi trên bốn mươi của mình, Biddle chưa bao giờ hạnh phúc nhiều như khi ông được xếp đặt mọi thứ theo trật tự.

"Ngài đã nói điều gì, thưa ngài?", người hầu hỏi. Luke nhìn xuống hoa văn dưới thảm, hít một hơi thở thật sâu.

Tiếng vọng ma quái đã lu mờ khỏi đôi tai chàng. Chàng làm rõ giọng mình hơn. "Chuẩn bị quần áo để thay cho ta, Biddle. Tối nay ta sẽ qua đêm ở London".

Người hầu không hề chớp mắt. Đó là yêu cầu mà ông đã vâng lời hàng trăm lần trước đây. Mọi người đều biết ý nghĩa của nó. Tối nay sẽ có một chuyến viếng thăm đến Iris, Lady Harcourt.

Tasia vẫn còn ngồi nơi cây piano khi Emma quay trở lại phòng âm nhạc. Cô bé mặc một chiếc váy đơn giản rất hợp với màu mắt mình. "Tôi đã phải ăn sáng". Cô nói với giọng yếu hèn đi. "Tôi đã sẵn sàng để bắt đầu bài học của mình".

Tasia gật đầu theo kiểu hiển nhiên là như thế. "Vậy thì ta hãy chọn một số sách trong thư viện".

Emma lang thang đến cây đàn piano và chạm vào một phím. Nốt nhạc đơn ngân vang trong không khí. "Cô đã chơi bài valse của mẹ tôi. Tôi đã luôn tự hỏi nó nghe như thế nào".

"Cô không nhớ bà ấy đã chơi nó à?".

"Không, nhưng bà Knaggs nói bà ấy đặc biệt thích một bài nhạc valse. Nhưng papa thì chẳng bao giờ nói đó là bài nào".

"Tôi chắc chắn rằng nó đã gây đau khổ cho ông ấy".

"Cô có thể chơi nó cho tôi nghe không, cô Billings?".

"Tôi không tin hầu tước Stokehurst sẽ cho phép điều đó".

"Sau khi ông ấy đi khỏi. Tôi đã nghe được Biddle, người hầu của ông ấy nói với một người hầu khác rằng papa sẽ đến thăm nhân tình của mình tối nay".

Tasia ngạc nhiên vì sự thẳng thắn của đứa trẻ. " Cô biết tất cả mọi điều đang diễn ra trong căn nhà này, đúng không?".

Giọng nói cảm thông của nàng khiến cho đôi mắt của Emma đầy nước mắt. "Đúng vậy, cô Billings".

Tasia nắm lấy tay cô bé và siết lại. "Tôi sẽ chơi nó cho cô nghe khi ông ấy đã đi khỏi. Thật nhiều lần như cô đã muốn".

Emma sụt sịt, lau nước mắt với bàn tay còn lại của mình. "Tôi không biết tại sao mình lại quá hay khóc. Papa không thích thế chút nào".

"Tôi biết chính xác đó là tại sao". Nhẹ nhàng, Tasia kéo cô bé đến ngồi trên ghế cạnh mình.

"Thỉnh thoảng khi cô đang lớn lên, cứ như thể những cảm xúc trong cô đã tràn đầy rồi, mặc dù cô cố gắng thế nào đi nữa, thì cũng không thể kìm hãm được chúng lại".

"Đúng vậy". Emma nói với một cái gật đầu mạnh mẽ. "Nó thật là khủng khiếp. Chúng cứ tuôn ra không đúng lúc chút nào. Tôi cảm thấy mình giống như một đứa ngu xuẩn ấy".

"Đó là cách mọi người đều thấy thế khi ở độ tuổi của cô".

"Ngay cả cô sao? Tôi không thể tưởng tượng ra được là cô khóc, cô Billings?".

"Tất nhiên tôi đã từng thế. Sau khi papa tôi qua đời, tôi đã chẳng làm gì ngoài điều đó. Ông là người quan trọng nhất thế giới đối với tôi. Sau khi ông ra đi, tôi chẳng còn ai để nói chuyện cùng. Tôi sẽ bật khóc vì một hành động khiêu khích nhỏ thôi. Một lần nọ tôi đã khóc suốt một tiếng đồng hồ vì tôi đã bị vấp chân". Tasia mỉm cười. "Nhưng cuối cùng cũng sẽ qua thôi, và cô cũng thế".

"Tôi cũng hy vọng thế", Emma nói, những giọt nước mắt giờ đã khô đi. "Cô Billings... cô còn rất trẻ khi cha cô mất à?".

"Tôi đã ở tuổi của cô".

"Họ có bắt cô mang băng tang đen không?".

"Có, tôi đã để tang một năm và một tháng".

"Papa nói rằng tôi sẽ không bao giờ phải mặc nó. Ông đã không cho phép như vậy khi Letty, người anh họ của tôi chết. Bởi vì nó khiến ông ấy buồn khi thấy tôi mặc chiếc áo màu đen".

"Đó là điều rất khôn ngoan của ông ấy. Sẽ rất mệt mỏi khi để tang cho một người nào đó". Tasia đóng đàn piano lại và ra hiệu cho Emma đứng lên cùng nàng. "Thư viện", nàng nói giòn giã.

"Chúng ta có việc phải làm, ma chère mademoiselle (tiểu thư của tôi)".

Iris, Lady Harcourt đang đứng trong phòng ngủ của mình trước một chiếc gương dài. Chiếc

gương được đặt ở đó bên ngoài là để cho cô soi lại bản thân sau khi mặc quần áo, nhưng nó cũng được sử dụng cho những mục đích thú vị. Cô đã mặc một chiếc váy màu vàng có thể tôn lên làn da màu quả đào và mái tóc đỏ rực rỡ của mình. Phải mất cả ngày để chuẩn bị, cô đã ngâm mình trong bồn với nước thơm, ăn mặc với sự giúp đỡ của người hầu gái và chịu đựng hai tiếng đồng hồ để có được mái tóc cong với những chiếc kẹp nóng hổi.

Luke, người đã đi vào sân hiên Cornwall thanh lịch của Iris mà không báo trước, đang đứng tựa vai vào khung cửa. Một nụ cười cong nửa miệng khi chàng đứng nhìn cô. Iris là mẫu phụ nữ đẹp mà chàng luôn yêu thích, với mái tóc đỏ ấm áp và quyến rũ một cách thoải mái.

Cơ thể đầy gợi cảm của cô luôn được nâng chặt trong một chiếc coocxê, đôi chân dài thon thả được che dấu bởi những nếp gấp của váy áo. Đôi bầu ngực phong phú của cô đã được kín đáo che đậy, không cần phải tạo ra một màn trưng bày ấn tượng, bản chất màu mỡ của nó đã tự nói lên chính mình.

Đột nhiên nhận ra mình đang bị quan sát, Iris quay đầu lại. Đôi lông mày hồng hào của cô nâng lên. "Người yêu của em, chàng đã quá im lặng đến nỗi em đã chẳng nghe thấy được chàng. Chàng đang làm gì ở đây?"

"Thăm viếng bất ngờ". Kéo mình ra khỏi khung cửa, Luke tiếp cận cô một cách uể oải. "Xin chào", chàng thì thầm, hôn cô.

Iris ép người sát vào miệng chàng trong một tiếng thở dài thích thú. Tay cô choàng qua đôi vai rắn chắc của chàng. "Một sự ngạc nhiên thật sự", cô nói khi môi họ rời nhau. "Như chàng thấy, em đang diện đồ cho bữa tối. Em đang chuẩn bị ra ngoài". Cô rùng mình khi chàng dùng răng cắn nhẹ vào bên cổ cô. "Một bữa tiệc tối". Cô xoay sở để nói.

"Tổng khứ những buổi tiệc của nàng đi".

"Nếu em không đến thì ở đó sẽ là số lẻ, và họ đang chờ đợi em". Cô cười khi cảm giác được Luke đang mở cái nút trên cùng của áo khoát cô. "Người yêu của em ơi, không. Sẽ ra sao nếu em hứa sẽ rời khỏi họ thật sớm và nhanh chóng về đây với chàng? Chàng sẽ chấp nhận chứ?"

"Không", nút thứ hai đã được mở ra. "Nàng sẽ chẳng đi đâu cả".

Iris cau mày với chàng, thậm chí là khi cô thở nhanh hơn. "Chàng là người đàn ông kiêu ngạo nhất mà em biết, và chàng có vấn đề nhất định đối với sự thỏa hiệp. Em không nói rằng chàng không có điểm tốt... nhưng chúng ta luôn làm việc dựa vào tính khí của chàng".

Luke đưa tay vào mái tóc cô, phá những lọn tóc xoắn đang buông thả. "Nó phải mất nhiều thế kỷ để lựa chọn ra được mẫu người như ta. Nàng nên nhìn thấy những Stokehurst đầu tiên kìa.

Không có gì để mà khoe khoang đâu, tin ta đi".

"Ồ, em tin chứ", cô kêu lên nho nhỏ. "Em cược họ là những tên man rợ hoàn toàn". Đôi mắt cô mở to khi chàng bất thành linh ép cô dựa sát vào thân hình đã bị khuấy động của chàng. Miệng chàng chơi đùa dằng dụa trên môi cô, sau đó lại đóng dấu lên nó. Iris rên rỉ nhẹ nhàng, những ý nghĩ về bữa tiệc tối đã tan biến. Cô đẩy bản thân mình tựa vào chàng, háo hức vì sự chiếm hữu của chàng. Luke là một người tình đầy kinh nghiệm và hào phóng, luôn biết cách làm thế nào để đưa cô đến các khía cạnh của sự điên rồ. Chàng thích trêu chọc, làm cho cô cầu xin, bỏ rơi nỗi đau của cô, rồi kiệt sức, rồi hài lòng. "Ít nhất cũng nên để em cởi bỏ coocxê của mình". Cô thì thầm. "Vừa rồi em gần như ngắt đi".

Luke mỉm cười, một cử động mang lại cảm giác lỏm chỏm và ấm áp tỳ vào cổ cô. "Đó là bởi vì nàng đã nín thở ở những thời khắc quan trọng".

Chàng đã kết thúc hàng nút áo cô, và chiếc váy rơi xuống thành một đồng nặng nề trên sàn nhà. Cảnh sắc nơi chiếc móc của chàng đã bắt được những đường viền của váy lót và chuỗi dây áo coocxê của cô, cho đến khi thân hình lộng lẫy xuất hiện dưới cái ôm bó sát và chặt chẽ của chúng.

"Chàng cần phải biết chờ đợi như những người đàn ông khác". Iris nói với một cơn rùng mình trong tiếng cười kích thích. "Thật không văn minh chút nào khi cứ đi loanh quanh phá hủy quần áo của phụ nữ, giống hệt như mấy tên cướp biển tàn nhẫn ấy".

"Nàng có thể xé nát ta ra mà", chàng nói hết sức ngoại giao.

"Ồ, sao lại quá hào phóng thế. Sao lại quá.. quá.. ". Phần còn lại câu nói của cô đã được bao phủ bởi nụ hôn đòi hỏi của chàng.

Vài giờ sau, họ nằm ôm chặt nhau trong phòng ngủ mờ tối, trong lúc vài ngọn nến nhỏ đang phát ra những tia sáng dịu dàng. Iris nằm duỗi ra trong sự mãn nguyện khi Luke lần theo đường cong lộng lẫy của eo và hông cô. "Chàng à", cô thì thầm, lăn về phía chàng. "Em muốn hỏi chàng vài điều".

"Ừm", chàng giữ mắt mình nhắm lại, để những ngón tay mình lướt dọc trên làn da cô.

"Tại sao chàng lại không cưới em?".

Luke quay đầu lại, trao cho nàng một cái nhìn trầm tư. Qua những năm quen biết nhau, chàng chưa bao giờ xem xét việc cưới Iris. Họ đã có một cuộc sống độc lập, chưa bao giờ muốn người kia nhiều hơn trong chuyện tình hời hợt của họ. Có một tình bạn, một niềm đam mê, cũng đã đủ để làm mọi thứ dễ chịu.

"Chàng không quan tâm em sao?". Iris tán tỉnh.

"Tất nhiên là ta quan tâm nàng", chàng vỗ nhẹ vào cái hông tròn của cô và nhìn chằm chằm vào mắt cô. "Nhưng ta sẽ không kết hôn với ai cả. Iris, nàng biết điều đó mà".

"Chúng ta ở bên nhau khá tốt. Sẽ không có con ma nào cảm thấy ghen tị vì đám cưới của chúng ta, và chắc chắn rằng nó cũng sẽ không làm người khác quá ngạc nhiên đâu".

Chàng nhún vai không thoải mái, điều đó là không thể phủ nhận.

"Đó có phải là chàng sẽ miễn cưỡng vì cam kết bản thân chàng cho chỉ riêng em?". Iris chống mình trên một khuỷu tay. "Em sẽ không giữ chàng tránh xa giường của những người đàn bà khác, nếu đó là những gì chàng muốn. Em sẽ không tước đi sự tự do của chàng".

Ngạc nhiên, Luke ngồi dậy và cào tay vào mái tóc tối màu của mình. "Tự do là quan hệ với những người phụ nữ mà ta chẳng hề quan tâm sao?", chàng nhìn xuống cô với một nụ cười gượng gạo. "Cảm ơn, nhưng ta đã làm điều này trước đó rồi. Ta đã không tìm thấy nó ở mọi cách được đáp ứng. Không, ta không cần kiểu tự do đó".

"Chúa tôi, chàng được sinh ra là để làm chồng của một ai đó".

"Của Mary", chàng nói, hầu như không thể nghe thấy.

Iris cau mày, vuốt ve bờ ngực đang sáng lên dưới lòng bàn tay cô. "Tại sao chỉ mỗi cô ấy?".

Luke lặng yên một lúc, chàng chọn lời nói của mình một cách khó khăn. "Sau khi cô ấy ra đi, ta đã nhận ra... một phần trong ta cũng đã ra đi mãi mãi. Ta không có nhiều thứ để trao cho một người phụ nữ giống như nàng đã nghĩ. Ta không thể làm một người chồng tốt. Không phải là cách ta cho cô ấy".

"Chàng à, phiên bản của chàng là một người chồng khốn khổ đã vượt xa nỗ lực tốt nhất của những người khác. Chàng còn quá trẻ khi chàng mất Mary. Tại sao chàng lại tự cho rằng mình

sẽ chẳng bao giờ lại yêu lần nữa? Chàng chỉ mới ba mươi tư tuổi, chàng sẽ muốn có những đứa con, một gia đình-".

"Ta đã có Emma".

"Chàng không nghĩ rằng con bé sẽ muốn có em trai và em gái sao?".

"Không".

"Tốt thôi. Em cũng không cần phải thương yêu trẻ con".

"Iris", chàng nói dịu dàng. "Ta sẽ không kết hôn với nàng hay bất cứ người nào khác. Ta không cần nhiều hơn những gì chúng ta thực sự có. Nếu mối quan hệ này khiến nàng không vui, nếu nàng muốn nhiều hơn những gì ta có thể cho nàng, ta sẽ hiểu. Có những người đàn ông sẽ sẵn sàng nhảy cẳng khi được cơ hội cầu hôn nàng, có Chúa biết là ta sẽ không như thế".

"Không", Iris cười một cách lo lắng. "Em đã quá tham lam, em nghĩ thế. Em sẽ không quan tâm đến việc được ngủ bên cạnh chàng mỗi đêm, và được sống ở nhà của chàng, được mọi người biết được em là của chàng. Nhưng như vậy không có nghĩa là em không vui vì những điều như chúng đã từng thế. Đừng trông tội lỗi như vậy. Chàng đã khiến cho ta không phải hứa hẹn, chàng đã rất cẩn thận để làm nó. Nếu đó là tất cả mọi thứ mà em có thể có từ chàng, thì nó vẫn còn nhiều hơn những gì mà những người đàn ông khác sẽ mang lại cho em".

"Đó không phải là sự thật". Chàng nói thô lỗ, ước gì chàng có thể là điều cô muốn. Chàng thấy không thoải mái với ý nghĩ sống chung với một người phụ nữ yêu chàng, mà chàng thì không thể yêu lại. Nhưng đó sẽ là một cái bóng của hôn nhân, là một sự nhạo báng cho những gì mà đã một lần chàng có với Mary.

"Đó là sự thật", cô khẳng định. "Em luôn trung thực với chàng, Luke".

Chàng hôn lên vai cô, giữ cho mặt mình quay đi. "Ta biết".

"Đó là lý do tại sao em nói với chàng điều này. Chàng không để mình yêu ai từ khi yêu Mary. Nhưng một ngày nào đó chàng sẽ yêu, chàng sẽ không thể ngăn cản được nó xảy ra. Và em muốn nó có thể là em".

Luke bắt lấy tay cô, đang lang thang nơi xương sườn của chàng. Nhẹ nhàng, chàng hôn lên các đốt ngón tay cô. "Nếu ta có thể yêu một ai khác, người đó chỉ có thể là nàng. Nàng là một người phụ nữ tốt, Iris".

Tâm trạng của cô thay đổi từ thất tình sang phóng dăng, và cô nâng nhẹ thân hình mỹ miều của mình lên chàng. "Em sẽ phải sửa lại ấn tượng đó mới được. Em thật sự rất nghịch ngợm đó". Luke cười và lăn lên trên cô, dặng đôi hông đầy gợi cảm của cô. Chàng lướt miệng mình trên cô trong một nụ hôn rõ ràng là khiêu khích. "Để ta làm vui nàng đêm nay nhé".

"Chàng luôn như thế mà". Hơi thở của cô bị nghẹt nơi cổ khi bàn tay chàng đang dần dần trượt xuống thân hình cô. "Ta có vài điều đặt biệt để quan tâm", chàng thì thầm và một lúc lâu sau cô vẫn còn mãi tận hưởng niềm vui sướng để có thể trả lời.

Đã được hai tuần rồi kể từ khi Tasia ở lại Southgate Hall, nàng đã dần cảm thấy dễ chịu với những thói quen nhàn nhã của nông trang. Đó là một niềm may mắn lớn lao khi được ở vùng đất thanh bình này sau những ngày tháng đầy đau khổ. Nàng đã từng là tâm điểm của những nghi ngờ và lên án quá lâu nên cảm thấy thật biết ơn khi sự việc có thể dần lắng xuống. Và Alicia Ashbourne đã đúng - chẳng ai quá chú ý đến một gia sư. Các người hầu luôn dễ chịu với nàng, nhưng họ không có ý định chào đón nàng vào thế giới của họ. Và vị trí nàng quá thấp so với Stokehurst, cùng các vị khách quý tộc của chàng, theo xã hội mà nói, thì không đáng để có

được sự chú ý của họ. Nàng đang tồn tại ở lưng chừng thế giới. Không chỉ vì vị thế cô lập của mình, Tasia cũng không có khả năng để đẩy lui tính dè dặt tốt độ của mình với bất kỳ ai ngoại trừ Emma. Có lẽ qua ba tháng ở tù đã gieo cho nàng ý nghĩa mình là một kẻ bị bỏ rơi, bị tách biệt với tất cả mọi người. Điều đó đã khiến nàng không thể tin tưởng bất cứ ai, khi ngay cả nàng còn không tin tưởng bản thân mình. Nàng sợ những cảm giác của mình, nhưng hầu hết là nàng sợ phải nhớ lại những điều nàng đã làm trong đêm Mikhail Angelovsky chết.

Nàng đã thường xuyên thấy ác mộng về Mikhail, khi đó nàng đã thấy máu và con dao, đôi tai nàng rền vang tiếng âm thanh nhạo của anh ta. Tệ hơn nữa, có những khoảnh khắc kỳ lạ trong ngày, khi nàng phải chịu đựng những tia chớp nhoáng của quá khứ. Trong khoảng thời gian một giây, nàng đã nhìn thấy khuôn mặt của Mikhail, đôi bàn tay của anh ta, một cái nhìn thoáng qua của căn phòng khi anh ta chết... và sau đó với một cái chớp mắt nhanh, nàng có thể xóa mất đi những hình ảnh đó. Nó khiến nàng vô cùng lo lắng, không bao giờ biết được khi nào, điều gì đó sẽ gọi lại cho nàng cái chết của người anh họ.

Cảm ơn chúa vì Emma, người đã chiếm mọi thời gian và sự chú ý của nàng. Thật là tốt khi có một ai đó để nghĩ đến ngoài bản thân mình, một ai đó có những vấn đề và cần giải quyết nhiều hơn bản thân mình. Đứa trẻ đã bị cô lập quá đổi. Tasia nghĩ rằng Emma cần sự bè bạn của những cô bé khác, nhưng ở đây không có những địa chủ địa phương có những đứa con trạc tuổi đó.

Tasia và Emma đã dành sáu giờ mỗi ngày dành cho việc học, từ những lý thuyết của Homer cho đến cách sử dụng đúng một cây dũa móng tay. Việc cầu nguyện mỗi ngày đã không bỏ qua, vì đức tin của Emma được học từ những ảnh hưởng của cha cô bé và những người hầu. Emma ngâm lên các giáo trình khác nhau một cách nhanh chóng đáng ngạc nhiên, cô bé có trực giác để am hiểu các ngôn ngữ, và một sự nhạy bén khiến Tasia cảm thấy bất ngờ. Đó là một chuyển biến nhỏ của Emma. Cô bé có một sự tò mò vô tận và điều đó đã lái cô đi điều tra về mọi người và mọi vật ở quanh mình. Mỗi một mẫu nhỏ của tin đồn trong nông trang cũng được cô tìm hiểu kỹ lưỡng để có thể phân tích và xét đoán.

Đó là tất cả điều mà Emma đã biết về thế giới này, một vòng tròn của tám mươi con người, những người đem cuộc sống của mình để làm việc giống như một bộ phận trong một chiếc đồng hồ tuyệt vời để giúp nông trang này hoạt động. Bốn mươi người được làm người hầu trong nhà, trong khi số người còn lại thì làm việc trong những chuồng ngựa, những khu vườn và nhà máy. Hai người được thuê toàn thời gian để lau chùi các cửa sổ. Hầu hết những người hầu đã được sử dụng bởi những Stokehurst trước đó, họ hiếm khi rời khỏi nơi đây. Giống như bà Plunkett đã nói với Tasia, những người làm cho Southgate Hall luôn được đối đãi tốt, thậm chí nếu không được thế, họ cũng sẽ rất khó khăn để tìm một công việc mới. Công việc thì khan hiếm mà cuộc đời thì lại quá bấp bênh.

"Có điều gì đó không đúng với Nan". Một ngày nọ Emma đã nói với Tasia, họ đang ngồi trong vườn, cạnh bên là một chồng sách và họ đang thưởng thức những ly nước chanh tuyệt hảo. "Cô có cảm thấy chị ấy trông rất kỳ lạ dạo gần đây không? Bà Knaggs nói chị ấy bị mắc chứng bệnh vào xuân nhưng tôi không tin như thế. Tôi nghĩ rằng chị ta đang yêu Johnny".

"Johnny là ai?".

"Một người hầu nam, một người cao ngều với cái mũi vẹo. Mỗi lần nhìn thấy anh chàng là chị ta lại lên vào một góc với anh ta. Đôi khi họ nói chuyện và hôn nhau, nhưng hầu hết mọi lần là

chị ấy khóc. Tôi cầu cho mình sẽ chẳng bao giờ phải yêu. Dường như không có ai cảm thấy hạnh phúc khi yêu cả".

"Emma, cô không nên theo dõi họ. Ai cũng có quyền riêng tư cho mình".

"Tôi không theo dõi", Emma phần nộ nói. "Chỉ là tôi không biết làm thế nào để khỏi phải thấy những điều đó thôi. Dù sao cô cũng không nên bênh vực cho Nan. Ai cũng biết là chị ta quá đáng với cô. Chị ta là kẻ đã lấy đi chân dung của Mary trong phòng cô đó".

"Bức tượng". Tasia lẩm bẩm, vẻ mặt nàng khép kín. "Nhưng không có gì chứng minh cô ta làm việc đó".

Một vài ngày trước, Tasia đã phát hiện ra bức tượng gỗ quý giá của mình đã bị mất. Nàng đã quá nhiều đau khổ cho những sự mất mát, các bức tượng chẳng có giá trị gì ngoài những tình cảm nàng đã dành cho nó. Đó là một phần quá khứ của nàng, bất cứ ai đã lấy trộm bức tượng đều không biết rằng điều đó đã tàn phá nàng thế nào. Và nàng không có cách nào để có thể tìm lại nó. Nàng đã phải cầu xin bà Knaggs không tổ chức một cuộc tìm kiếm trong phòng các người hầu. "Điều đó sẽ làm cho mọi người tức giận với tôi". Nàng nói nghiêm túc. "Bà làm ơn, đừng gây khó khăn cho tất cả mọi người bằng cách lục soát phòng của họ. Nó chỉ là một bức tượng gỗ, chẳng quan trọng gì đâu".

"Nhưng mà", bà Knaggs cố lập luận. "Tôi đã nhìn thấy cách cô đặt nó lên chiếc ghế nhỏ như thế nào. Nó phải có một ý nghĩa gì đó hết sức đặc biệt với cô. Đừng có cố mà bảo với tôi rằng nó chẳng quan trọng".

"Tôi không cần bất kỳ nữ trang hay mẫu tượng nào để nhắc nhở về đức tin của tôi. Tất cả điều tôi cần làm là nhìn ra cửa sổ hướng về khu rừng và xem xem chúng đẹp đến thế nào".

"Đó là một ý nghĩ ngọt ngào, cô gái ạ. Nhưng vấn đề này vượt quá lợi ích cá nhân của cô, chúng tôi chưa bao giờ xảy ra vấn đề trộm cắp trước đây. Nếu không điều tra ra được chuyện này, những thứ khác cũng sẽ bắt đầu biến mất".

"Tôi không tin là điều đó sẽ xảy ra", nàng nói chắc chắn. "Làm ơn, đừng gieo rắc nỗi nghi ngờ trong các người hầu nữa. Và trên tất cả, bà đừng bao giờ đề cập chuyện này với Lord Stokehurst, nó không cần thiết đâu".

Miễn cưỡng bà Knaggs mới đồng ý bỏ qua vấn đề này, nhưng trước khi đi bà còn lẩm bẩm rằng bà muốn tìm bức tượng ở dưới nệm của Nan.

Giọng nói của Emma mang Tasia về hiện tại. "Thật đáng đời Nan nếu chị ấy không hạnh phúc. Chị ta không phải là một người con gái tốt".

"Chúng ta không có quyền phán xét người khác", nàng nói nhẹ nhàng. "Chỉ có Chúa mới có thể nhìn thấy tận sâu trong tim chúng ta".

"Nhưng cô không thích Nan đấy chứ?".

"Không, nhưng tôi rất tiếc cho cô ấy. Nó thật là khủng khiếp khi lấy sự bất hạnh của mình, mà cố gắng để khiến cho người khác cũng bị giống như vậy".

"Tôi cũng đoán vậy, nhưng tôi không tiếc cho chị ấy. Chị ấy chỉ toàn trút tất cả mọi bực dọc lên cô thôi".

Đêm hôm đó, sau bữa ăn tối, Tasia đã biết được nhiều hơn về tình trạng khó khăn của Nan. Có một phòng đặc biệt thông với nhà bếp, những người hầu sau bữa ăn tối thường hay tụ tập theo lời mời của bà Knaggs. Seymour, bà Plunkett, và ông Biddle đã ở đó, cũng như quản lý phòng rượu, quản lý nhà dưới, và cả người giữ ngựa và cả người đứng đầu trong số những người giúp

việc. Vứt vợ họ thái từng lát mỏng một khoanh pho mát, sau đó một người phụ bếp đem đến cà phê và đồ ngọt. Tasia chọn một chiếc bánh có đường và cắn nhẹ vào nó, sau đó yên lặng như thường lệ trong khi nàng nghe những người khác nói chuyện.

"Bà có gì để nói về Nan không?", người đứng đầu giúp việc nói với bà Knaggs. "Tôi đã nghe những gì cô ấy làm vào chiều nay rồi".

Bà Knaggs nhấp một ngụm cà phê đen. "Đó là một mớ hỗn độn. Bác sĩ nói rằng rồi cô ấy sẽ ổn thôi. Hầu tước rất không hài lòng khi tôi nói với ông về chuyện của Nan. Ông ấy bảo tôi phải sa thải cô ấy vào sáng mai và gọi trả cô ấy về làng của mình".

"Bây giờ ai đang ở cạnh cô ấy?". Bà Plunkett hỏi.

"Không, không có gì phải làm ngoại trừ để cho cô ấy với cái dạ dày trống rỗng của mình. Cô ấy không cần sự giúp đỡ đó. Bên cạnh đó, không có cô gái nào thích cô ta nhiều đủ để ở bên cạnh cô ta".

"Còn người đàn ông trẻ kia?", Seymour hỏi, vầng trán cao của ông nhăn lại.

Bà quản gia lắc đầu buồn bã. "Anh ta từ chối bất kỳ trách nhiệm nào".

Tasia nhìn quanh bàn với sự bối rối. Điều gì mà tất cả mọi người biết riêng nàng thì không. "Có chuyện gì xảy ra với Nan à?", nàng hỏi.

Rất hiếm khi nàng phá vỡ cuộc trò chuyện nên mọi người nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên. Cuối cùng bà Knaggs trả lời, "Cô không nghe gì sao? Không, dĩ nhiên là không".

"Cô đã ở cạnh Emma cả ngày mà. Đó là một chuyện đáng ghê tởm. Nan đã có một tình nhân".

"Một tình nhân sao?". Tasia bối rối bởi những thuật ngữ lạ tai. "Ý bà là người yêu của cô ấy?".

"Chính xác". Bà Knaggs đảo mắt không thoải mái. "Và bây giờ là... hậu quả".

"Cô ấy mang thai sao?". Tasia hỏi, một bên mày nàng nhướn lên thắc mắc.

"Đúng, và cô ta đã cố giấu nó với tất cả mọi người. Trong nỗ lực để giải quyết vấn đề, cô ta đã tìm được những viên thuốc đặc biệt và uống chúng cùng một chai dầu để mong từ bỏ đứa bé, con người khốn khổ đó. Nhưng cô ta chỉ thành công trong việc khiến bản thân mình ngã bệnh. Tạ ơn chúa là đứa bé chẳng bị hại gì. Cô ta sẽ bị sa thải và rồi sẽ kết thúc đời mình trên một góc phố nào thôi". Bà Knaggs cau mày rồi lắc đầu như thể chuyện này quá khó khăn để có thể được thảo luận thêm nữa.

"Ít nhất thì cô ta cũng sẽ không còn gây nhiều phiền phức cho cô nữa, cô Billings". Người đứng đầu người hầu nói.

Tasia cảm thấy đầy ghê tởm và cảm thông. "Có ai ở cùng cô ấy không?".

"Không cần thiết". Bà Knaggs nói. "Bác sĩ đã xem qua cô ấy rồi. Và tôi cũng bảo cô ta uống thuốc theo đơn của bác sĩ. Đừng quá lo lắng, cô gái ạ! Có lẽ Nan sẽ học được một bài học. Chính sự ngu ngốc của cô ta đã tự để mình ra nông nổi này".

Tasia nhìn xuống tách trà của mình, trong khi mọi người vẫn tiếp tục cuộc trò chuyện của họ. Một vài phút sau, nàng giả vờ để kiểm chế một cái ngáp. "Tôi xin lỗi", nàng thì thầm. "Hôm nay là một ngày bận rộn. Tôi nghĩ rằng mình sẽ đi ngủ sớm".

Không quá khó khăn để có thể tìm được phòng Nan, tiếng thở hỗn hển và nôn oẹ vang khắp hành lang đang phát ra từ một căn phòng đang khép cửa. Cẩn thận, Tasia gõ cửa và bước vào trong. Nó thậm chí còn nhỏ hơn cả phòng nàng với duy nhất một cửa sổ hình vuông, và những bức tường được bao phủ bởi những tờ giấy dán màu nâu xám. Nàng chùn lại vì mùi hôi thối

nồng nặc trong không khí. Một thân hình tiều tụy đang quần quai trên giường. "Đi ra khỏi nơi đây". Giọng Nan thì thào yếu ớt trước khi cô cúi đầu xuống chiếc chậu bằng kim loại và nôn ọe. "Tôi đến để xem có thể giúp được gì cho cô không". Tasia nói, sải bước đến bên cạnh cửa sổ, nàng chỉ mở được vài inch, cố để cho không khí trong lành tràn vào trong phòng. Khi quay trở lại giường, nàng cau mày khi thấy Nan xanh như một tàu lá.

"Đi đi", Nan rên rỉ. "Tôi sẽ chết đấy".

"Không, cô không đâu". Tasia bước đến bồn rửa mặt, có những cái giẻ rách ở đấy, tất cả chúng đều ướt và bẩn. Dò dẫm, nàng tìm trong tay áo và lấy ra chiếc khăn tay của mình, nàng làm ấm nó bằng nước trong chiếc bình gần đó.

"Tôi ghét cô". Nan rên rỉ, "đi đi".

"Tôi sẽ đi khi cô để tôi rửa mặt cho cô xong đã".

"Đến rồi.. cô sẽ nói với những người khác rằng mình là một thiên thần như thế nào chứ gì?". Nan cáo buộc. Cô cúi đầu xuống chậu một lần nữa, một cơn co thắt dữ dội và lần này thì cô nôn vào trong chậu. Quay trở lại giường, khuôn mặt cô giàn giụa nước mắt. "Tôi nghĩ là mình đã nôn cả mặt ra rồi".

Cẩn thận Tasia đến ngồi cạnh mép giường. "Yên nào, mặt cô đang rất bẩn đấy".

Nan cười run rẩy. "Tôi tự hỏi tại sao. Tôi đã nôn suốt bốn giờ rồi mà không dừng-", cô im lặng khi cảm giác mát lạnh từ chiếc khăn tay đang lướt qua má và cằm mình.

Tasia chưa bao giờ thấy ai bị ốm đến vậy. Nàng nhẹ nhàng dùng tay vuốt nhẹ mớ tóc vàng đang bết dính trên mặt Nan. "Có thứ gì để tôi có thể buột chúng gọn lại không?", nàng hỏi. Người hầu gái chỉ vào chiếc hộp trên đầu giường. Tìm trong chiếc hộp, Tasia thấy có một cây lược và mấy cái băng đã bị sòn. Đặt chúng xuống giường, nàng bắt đầu chải tóc cho Nan, nó quá rối để có thể chải suôn hết được. Nàng quyết định tốt nhất là nên chải gọn chúng rồi buộc chúng ở phía sau gáy cô. "Bây giờ thì đã ổn hơn rồi". Nàng thì thầm.

Nan nhìn nàng bằng đôi mắt sừng húp. "Tại sao cô lại đến đây?", giọng cô ấy khàn khàn.

"Tôi cảm thấy không phải lắm khi để cô lại một mình".

"Cô đã biết tất cả.. mọi thứ?", cô ra hiệu về phía bụng mình.

Tasia gật đầu. "Nhưng cô không được làm gì nữa cả, Nan. Không có thuốc và cả thuốc bổ nữa. Cô có thể làm hại đến đứa bé đấy".

"Đó là một kế hoạch. Tôi đã nghĩ là sẽ ném mình xuống cầu thang, hoặc nhảy từ gác mái của nhà kho.. bất cứ thứ gì để có thể ngăn chặn nó xảy ra". Nan rùng mình. "Hãy ở lại cạnh tôi một lát nhé. Tôi sẽ không chết nếu cô ở lại đây".

"Tất nhiên cô sẽ không chết đâu".

Tasia xoa dịu, vuốt ve mái tóc của cô. "Tất cả mọi thứ rồi sẽ ổn thôi".

Nan bắt đầu khóc. "Cô như là một thiên thần vậy". Cô thì thầm thảm nảo. "Làm sao cô lại có một khuôn mặt hiền lành đến vậy, giống như bức tượng gỗ của cô. Tôi đã lấy nó, cô biết đấy".

Tasia xuyt nhẹ nhàng. "Nó không quan trọng".

"Tôi nghĩ rằng nó sẽ làm cho tôi được bình yên, giống như cô vậy. Nhưng không có gì xảy ra với tôi cả".

"Mọi chuyện sẽ ổn thôi, đừng khóc".

Nan nắm chặt váy của Tasia như thể nó là lời thú tội cuối cùng của cô. "Tôi không muốn sống nữa. Johnny không muốn tôi nữa. Anh ấy nói rằng đó là lỗi của tôi, không phải của anh ấy. Tôi sẽ

bị sa thải. Gia đình tôi rất nghèo, họ sẽ không bao giờ muốn tôi quay trở lại, còn thêm một đứa con hoang nữa chứ. Nhưng tôi không phải là một đứa con gái hư, cô Billings, tôi đã có anh ấy. Tôi yêu anh ấy".

"Tôi hiểu. Đừng để bản thân mình quá mệt mỏi, Nan. Cô cần phải nghỉ ngơi".

"Để làm gì?", Nan hỏi, thả đầu mình lên gối.

"Cô sẽ cần sức mạnh của mình".

"Tôi không có tiền, không có việc làm, không có chồng-".

"Cô sẽ có một ít tiền. Lord Stokehurst sẽ nhận ra điều đó".

"Ông ấy không nợ tôi một đồng nào".

"Nó sẽ ổn thôi", nàng nói chắc chắn. "Tôi hứa". Nàng mỉm cười trấn an và đứng lên. "Tôi sẽ mang đến một số vải lanh. Giường của cô cần phải đổi rồi. Tôi sẽ quay lại sau vài phút nữa".

"Được rồi", Nan thì thào.

Rời khỏi phòng, Tasia đi tìm bà Knaggs. Bà quản gia đang đưa ra những chỉ dẫn cho một người phụ bếp, người đang lau những chiếc đĩa trên bàn của người hầu. "Cô đã đi gặp Nan". Bà Knaggs nói ngay khi vừa nhìn thấy mặt cô. "Tôi thích nghĩ rằng cô sẽ không làm thế".

"Cô ấy ốm rất nặng", Tasia nghiêm trọng nói.

"Ở đây không có việc gì để làm cho cô ta cả. Cô ta sẽ ra đi sớm thôi".

Tasia ngạc nhiên bởi sự nhẫn tâm của bà quản gia. "Thưa bà, tôi cảm thấy không có hại gì cả khi cố khiến cho cô ấy được thoải mái hơn. Bà không thể chỉ đạo một người hầu nào đó giúp tôi mang một ít đồ lên cầu thang và thay đổi giường sao?".

Bà Knaggs lắc đầu. "Tôi đã nói những người khác không việc gì phải làm cho cô ta".

"Cô ấy không phải bị bệnh cùi, bà Knaggs, cô ấy chỉ mang thai thôi".

"Tôi không muốn những cô gái khác phải tiếp xúc với những ảnh hưởng của sự bừa bãi và vô đạo đức".

Tasia rất muốn trả lời lại một cách mỉa mai, nhưng nàng cố cắn lưỡi mình để giữ lại mà không nói. "Bà Knaggs", nàng nói một cách thận trọng. "Đó không phải là điều răn quan trọng thứ hai để yêu thương đồng loại của mình giống như bản thân của mình sao? Và khi những tín đồ Pharise mang người dân phụ đến chỗ của Chúa, và hỏi Ngài rằng cô ta có nên bị ném đá hay không, không phải là Ngài nói-".

"Vâng, tôi biết. 'Ngài nói rằng chẳng tội lỗi gì cả ở các người cả, hãy ném vào ngài viên đá đầu tiên đi'. Tôi dám nói tôi cũng đã quen thuộc với kinh thánh cũng giống như hầu hết mọi người".

"Vậy thì chắc bà sẽ biết những câu thơ. 'Phúc cho ai biết thương xót con người, họ sẽ dành được lòng thương-".

"Cô nói hoàn toàn đúng, cô Billings". Bà quản gia cắt ngang vội vã, dường như đã cảm nhận được rằng một bài giảng vô tận sắp sửa diễn ra. "Tôi sẽ bảo một người giúp việc đưa khăn trải giường và nước ngọt lên ngay lập tức".

Tasia mỉm cười. "Cảm ơn, thưa bà. Còn một điều nữa... bà có nghĩ là Lord Stokehurst có quay trở về tối nay không?".

"Ông ấy sẽ ở lại London vào ban đêm". Bà Knaggs nhìn nàng đầy ý nghĩa. "Cô có hiểu không?".

"Vâng, tôi hiểu". Sự mỉa mai vẫn không mất đi ở Tasia. Sự tán tỉnh của một người đàn ông thì được nhắm mắt làm ngơ, được chấp nhận, thậm chí là được khuyến khích nữa. Lord Stokehurst được tự do với niềm vui của mình. Thậm chí Johnny, một người hầu cũng không cần phải chịu trách nhiệm bất kỳ nào với đứa bé. Chỉ có Nan là phải trả giá.

Bà Knaggs nhìn chăm chăm vào nàng suy đoán. "Cô có chuyện gì muốn nói với ông chủ à, cô Billings?".

"Tôi cần phải đợi cho đến khi trời sáng".

"Tôi chắc chắn là cô không có ý muốn nói chuyện của Nan với ông chủ đâu. Ông chủ đã quyết định thực hiện ý định của mình. Không ai có quyền đặt câu hỏi với người thuê mình cả. Chắc chắn là cô sẽ không ngu ngốc đến nỗi đưa ra các vấn đề khiến ông ấy phật lòng".

"Tất nhiên là tôi sẽ không". Tasia nói, "Cảm ơn bà, bà Knaggs".

Quay trở lại quá trễ để có thể cùng cưỡi ngựa buổi sáng với Emma như thường lệ, Luke nhốt mình trong thư viện để giải quyết một số công việc. Phải quản lý ba mảnh đất của mình và một số tài sản khác là một việc vô tận, đòi hỏi phải thường xuyên liên lạc thư từ cùng với những người coi đất, những người quản lý và các luật sư. Vừa viết thư, chàng vừa miệt mài xem mấy quyển kế toán và mấy cọc biên lai. Bầu không khí tẻ nhạt được điểm thêm bởi những tiếng tích tắc của đồng hồ cạnh lò sưởi. Trong sự tập trung của mình, chàng đã hầu như không nghe được tiếng gõ cửa. Nó lại vang lên lần nữa, giờ thì âm thanh đã lớn hơn.

"Vào đi". Luke vẫn viết khi một người nào đó bước vào phòng. "Tôi đang bận", chàng lầm bầm.

"Trừ phi nó là việc quan trọng, tôi không muốn-", chàng dừng lại khi liếc nhìn kẻ xâm nhập. Đó là Miss Billings.

Cho đến nay các cuộc gặp gỡ của họ đều ngắn ngủi và khách quan, những lần gặp mặt tình cờ nơi hành lang, những lời này nọ về Emma. Luke đã nhận ra rằng cô gia sư này cố tránh né chàng bất cứ khi nào có thể. Cô gia sư này dường như không thích ở cùng phòng với chàng. Không một người phụ nữ nào có thể lạnh lùng với chàng như thế, bí ẩn với chàng như thế theo mọi cách.

Như mọi khi, khuôn mặt nàng trông nhợt nhạt và căng thẳng. Thân hình nàng mong manh, với chiếc eo mảnh khảnh như thể chàng có thể dễ dàng vòng đôi bàn tay mình lên nó. Khi nàng di chuyển đầu, ánh sáng trượt lên mái tóc mun của nàng lại làm cho nó sáng lên. Nàng ta đang nhìn vào chàng bằng đôi mắt kỳ lạ, giống hệt như một con mèo thiếu ăn. Sau khi thức dậy bên cạnh thân thể ấm áp đầy gợi tình của Lady Harcourt, giờ chàng lại tìm thấy một gia sư chướng mắt.

Chàng không thể tưởng tượng được tại sao Emma lại thích cô ta nhiều đến thế. Tuy nhiên con bé đã hạnh phúc nhiều hơn những tháng vừa qua. Luke sợ rằng con gái chàng sẽ trở nên gần bó với cô gia sư này. Một điều đáng tiếc, Miss Billings sẽ rời khỏi nơi đây sớm thôi. Đã hơn nửa tháng rồi, và Emma chỉ việc làm quen với một gia sư mới. Không quan trọng là nàng ta đã làm bao nhiêu điều tốt cho con gái chàng, nàng ta vẫn không được ở lại. Luke không tin nàng. Nàng ta tinh quái, huyền bí, kiêu căng... tất cả mọi phẩm chất của một con mèo. Chàng ghét mèo.

"Nàng muốn gì?", chàng hỏi cộc lốc.

"Thưa ngài, tôi có một vấn đề muốn thưa với ngài. Việc đó có liên quan đến một trong những người hầu gái, Nan Pitfield".

Luke nheo mắt, đây là một trong những điều chàng đã không mong đợi. "Một trong những người đã bị sa thải".

"Vâng, thưa ngài". Một màu đỏ ửng lan trên khuôn mặt nàng làm mềm đi làn da trắng mỏng như giấy. "Mọi người đều biết lý do cô ấy bị buộc phải rời khỏi. Một người đàn ông trẻ, cha của đứa bé, một người hầu của ngài, theo như tôi được biết đã từ chối bất kỳ trách nhiệm nào. Tôi

đến để xin ngài cho cô ấy một ít tiền để có thể tồn tại cho đến khi cô ấy có thể làm việc trở lại. Gia cảnh cô ấy rất nghèo, cô ấy không dễ gì để có thể tìm được bất cứ một công việc được trên năm pound một năm-".

"Miss Billings". Chàng cắt ngang. "Nan đã nên cân nhắc mọi tình huống trước khi cô ấy dẫn thân vào một cuộc tình vụng trộm lãng mạng chứ".

"Sẽ không tốn quá nhiều để giúp đỡ cô ấy đâu", nàng vẫn khẳng khái tiếp tục, "Một vài pound đối với ngài cũng sẽ không tạo nên sự khác biệt-".

"Ta sẽ không thưởng cho một người đầy tớ đã không làm tròn bổn phận của mình".

"Nan đã làm việc rất chăm chỉ, thưa ngài -".

"Ta đã thực hiện quyết định của mình. Ta đề nghị nàng hãy chuyển sự chú ý của nàng về việc ta đã trả tiền cho nàng, Miss Billings, và đó là dạy học cho con gái của ta".

"Vậy ngài đang dạy cho con gái mình loại bài học gì vậy, thưa ngài? Emma sẽ nghĩ gì về hành vi của ngài? Ngài đang hành động mà không có chút lòng cảm thông, thương xót nào hết. Tại sao một người hầu của ngài lại bị trừng phạt vì đã có những nhu cầu của một con người? Tôi không đồng ý với những điều Nan đã làm, nhưng không phải là tôi có thể đổ lỗi cho cô ấy vì đã cố tìm cho mình những niềm hạnh phúc. Nan cô đơn, và cô ấy đã không thể chống cự lại một người đàn ông trẻ, người đã nói rằng anh ta yêu cô ấy. Vậy mà cô ấy phải chịu đau khổ cả cuộc đời mình sao?".

"Quá đủ rồi". Giọng chàng nhẹ nhàng giả tạo.

"Ngài quan tâm gì đến người hầu của mình chứ? ", nàng tiếp tục liều lĩnh.

"Ồ, ngài sẽ cung cấp cho họ bơ và nến, đó là cái giá quá rẻ để cho mọi người nghĩ rằng ngài là một quý ngài nhân từ của trang viên này. Nhưng khi nói đến việc thực sự giúp đỡ những người hầu của ngài, thực sự quan tâm đến họ thì ngài lại không hề bận lòng chút nào. Ngài sẽ ném Nan ra khỏi đây và quên đi tất cả mọi điều về cô ấy, trong khi cô ấy có thể sẽ chết đói, hoặc sẽ trở thành một gái điếm-".

"Ra ngoài". Khi chàng bắt thẳng chân mình, cái đầu móc trên tay chàng cắt vào bề mặt bóng bẩy của chiếc bàn, làm hỏng đi món đồ gỗ cổ.

Cô gia sư không di chuyển. "Ngài có thấy mình đã sống cuộc sống trong sạch để xứng đáng đánh giá được Nan không? Nếu như tôi không làm thì ngài vừa trở về từ nơi lãng nhăng của riêng mình mà".

"Nàng sẽ bị sa thải cùng với Nan".

"Tôi không quan tâm". Nàng nói nhiệt tình. "Tôi thích đi ra đường mà được là chính mình còn hơn phải sống dưới một mái nhà cùng một người đàn ông vô lương tâm, một kẻ đạo đức giả".

Tất cả cơn giận dữ của Luke nổ ra cùng một lúc, chàng bước qua bàn mình với một tiếng gầm gừ, tóm lấy phía trước thân hình nàng trong bàn tay. Nàng rên lên trong sợ hãi. Luke lắc thân hình mảnh dẻ của nàng, hết như một con chó và một con chuột. Đốt ngón tay chàng ấn mạnh vào xương đòn nơi cổ nàng. "Ta không biết nàng là ai trước khi nàng đến đây". Chàng gầm gừ.

"Nhưng bây giờ nàng đã là một người hầu. Người hầu của ta. Nàng chỉ cần nghe lời ta mà không cần phải có câu hỏi nào cả. Lời của ta là cuối cùng cho tất cả mọi điều. Nếu nàng dám thách thức ta một lần nữa-". Đột nhiên Luke dừng lại, chàng không tin bản thân mình để có thể nói thêm.

Nàng từ chối nhìn về hướng khác, mặc dù sự kinh hãi đang dâng đầy trong đôi mắt. Hơi thở

nàng run rẩy phả vào cằm chàng, bàn tay bé nhỏ của nàng đặt trên người chàng, vô vọng để đẩy ra.

Lời nói "không" của nàng đến trên đôi môi, hình dạng nhẹ nhàng nhưng không nghe tiếng. Luke thở không đều trong không khí. Thôi thúc để chinh phục, để thống trị trong sự áp đảo. Máu chàng chảy với sự nam tính nguyên thủy đang thúc giục. Nàng rất nhỏ bé, trọng lượng đang đu đưa trong vòng tay của chàng là từ chiếc áo của nàng. Chàng đang giữ thẳng bằng cho nàng, buộc nàng phải dựa vào vòng tay mình. Chàng có thể ngửi được mùi da nàng : xà phòng, muối và một ít hoa hồng. Chàng không thể ngăn mình hạ thấp đầu xuống, đang uống lấy mùi hương đó. Có một phản ứng đau đớn nơi háng chàng, da thịt chàng đang đầy lên với máu nóng và cảm giác. Trong một lúc, chàng muốn đẩy mạnh nàng xuống bàn, nâng váy nàng lên và chiếm lấy nàng ngay đây. Chàng muốn cảm thấy nàng duỗi dài bên dưới chàng, những móng tay nàng cắm vào lưng chàng, cơ thể nàng cong lại để đưa chàng vào sâu hơn. Chàng nghĩ về đôi chân thon thả của nàng kẹp quanh hông chàng... chàng nhắm chặt mắt lại để chống lại những hình ảnh đó.

"Làm ơn", nàng thì thầm. Hành động nuốt nước bọt của nàng đã chạm vào đốt ngón tay chàng. Một cách mù quáng chàng nhìn ra xa, để nàng đi với một cái đẩy mạnh. Chàng xoay lưng lại phía nàng, xấu hổ vì sự sưng lên của cơ thể mình, sự đỏ ửng của khuôn mặt mình. "Ra ngoài". Chàng nói chắc nịch.

Chàng nghe tiếng sột soạt của váy nàng khi nàng ra khỏi phòng, cách nàng mò mẫm tới tay nắm cửa. Cánh cửa đóng lại phía sau lưng nàng với một tiếng đập mạnh mẽ. Giật mạnh một chiếc xa khỏi bàn, chàng ngồi xuống nặng nề và đánh mạnh vào mặt mình bằng tay áo. "Chúa ơi", chàng thì thầm. Trong một chốc mọi thứ đều bình thường, nhưng sau đó thì thế giới đã vỡ tan ra thành từng mảnh.

Những đầu ngón tay chàng chà xát trên những vết rạch sâu trên bàn khi chàng suy nghĩ. Tại sao nàng lại bận tâm đi bào chữa cho một người hầu ô danh? Tại sao nàng lại thách thức chàng để có nguy cơ đánh mất công việc của chính mình? Bối rối, chàng ngã người dựa vào ghế. Nó làm phiền lòng chàng khi chàng muốn hiểu nhiều hơn về nàng. "Nàng là ai?", chàng thì thầm. "Chết tiệt nàng đi, ta sẽ sớm tìm ra thôi".

Phóng vội vào trong phòng, Tasia đóng cửa lại và ném mình dựa lưng vào nó. Nàng thở hổn hển một cách khó nhọc, chóng mặt vì đã chạy lên cầu thang quá nhanh. Không nghi ngờ gì nàng sẽ bị sa thải. Nàng đã quá ngu ngốc. Nàng đáng bị bất cứ điều gì xảy ra. Nàng lấy quyền gì mà lại đi mắng mỏ ông chủ trang viên về những hành vi của ông ta chứ?

Điều đó thật vô lý khi thực ra nàng chưa bao giờ bận tâm bảo vệ các lý lẽ những người hầu của chính mình. Nàng cảm thấy mình thật đạo đức giả giống như nàng đã cáo buộc chàng như thế.

"Mọi người đều có những tầm nhìn khác nhau về cuộc sống", nàng nói to và mỉm cười một cách dứt khoát. Nàng đi đến chiếc gương nhỏ của mình, nàng gỡ các kẹp tóc ra khỏi búi và gài chúng trở lại một cách chắc chắn hơn. Nàng cố trấn tĩnh bản thân mình. Sẽ sớm đến giờ dạy những bài học hằng ngày của Emma thôi.. nếu Lord Stokehurst không đuổi việc nàng thì lúc đó nàng sẽ xuất hiện trở lại.

Có vài việc nàng phải làm trước tiên. Tìm trong tủ quần áo, nàng lôi ra mảnh vải lanh cũ của mình, nàng xiết chặt tay quanh nút thắt của chiếc khăn tay ấy. Nàng cảm nhận được một khối u cứng nhắc nơi chiếc nhẫn vàng của cha nàng. "Cảm ơn Papa!", nàng thì thầm. "Con sẽ sử dụng nó đúng chỗ".

Khi Tasia xuất hiện ở ngưỡng cửa phòng Nan, nàng đã thấy cô ta ăn mặc hoàn chỉnh và trông tốt hơn vào tối hôm trước.

Sự ngạc nhiên thoáng qua mặt Nan khi cô nhìn thấy Tasia. "Cô Billings!".

"Hôm nay cô cảm thấy thế nào?".

Nan nhún vai. "Khoẻ. Mặc dù tôi không thể giữ được thứ gì trong bụng mình cả như là một giọt trà chẳng hạn. Chân của tôi đang yếu đi dần". Cô chỉ vào một cái giỏ đã sòn. "Tôi đã xếp gần xong hành lý của mình".

"Đứa bé thế nào?".

Nan nhìn nhẹ xuống. "Có vẻ như nó ổn".

Tasia cười nhẹ. "Tôi đến để nói lời tạm biệt trước khi cô đi".

"Đó chính là phong cách của cô, thưa cô". Nan tìm bên dưới nệm mình và đem ra một vật nhỏ nhắn. Đó chính là bức tượng. "Nó ở đây". Cung kính, Nan vuốt ve khuôn mặt Madonna bằng những ngón tay mình. "Nó thuộc về cô. Tôi xin lỗi vì đã lấy nó, cô Billings. Cô tốt bụng giống hệt như bản thân nó vậy, khi cô đã có thể ghét bỏ tôi".

Tasia nhận lấy bức tượng mà không đưa ra biểu hiện gì, mặc dù tim nàng đang đập những nhịp đập rộn rã vì nàng đã có nó trở lại. "Có một vài thứ mà tôi muốn trao cho cô". Nàng nói, và đưa cho Nan chiếc khăn tay thắt nút. "Cô hãy bán nó và lấy tiền đó mà tiêu dùng".

Cau mày tò mò, Nan mở cái thắt gút, mắt cô mở to khi cô thấy chiếc nhẫn vàng. "Ôi cô Billings, cô không thể có ý muốn trao nó cho tôi được!".

Cô cố để trả nó lại, nhưng Tasia từ chối. "Cô sẽ cần nó cho bản thân mình và đứa bé".

Nan do dự, nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn vàng. "Ở đâu cô có được nó?".

Một nụ cười cong lên trên môi Tasia. "Đừng lo lắng, tôi không có ăn cắp nó đâu. Chiếc nhẫn này thuộc về cha tôi, tôi biết ông sẽ chấp nhận thôi. Làm ơn, hãy nhận nó đi".

Nan nắm chặt vật đó trong tay và bắt đầu sùi sụt. "Tại sao cô phải làm điều này?".

Thật không dễ dàng chút nào để trả lời. Tasia không đủ điều kiện để trở nên hào phóng, không khi bản thân nàng cũng đang cố xoay sở trong sự túng thiếu. Nhưng điều đó sẽ tốt hơn khi giúp đỡ được Nan. Ít nhất là trong một vài phút, cũng có ai đó đang nhìn chằm chằm vào nàng với lòng biết ơn.. Nó làm cho nàng cảm thấy mình mạnh mẽ và hữu ích. Và đó là vì đứa bé. Tasia ghét cái ý nghĩ của một mầm sống mới được chào đón đến thế giới này một cách lạnh lùng : không cha, không thức ăn, không nhà cửa. Một ít tiền nhỏ nhoi không giải quyết được điều gì, nhưng nó sẽ cho Nan một vài hy vọng.

Nàng nhận ra Nan đang đợi câu trả lời. "Tôi hiểu thế nào là cô đơn một mình khi hứng chịu rắc rối".

Ánh nhìn của Nan lướt qua bụng nàng. "Ý cô là cô-".

"Không phải là loại rắc rối đó". Nàng cười nhạt nhẽo. "Nhưng trong một cách nào đó nó cũng nghiêm trọng như thế".

Nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, Nan bước lên phía trước và hấp tấp ôm chầm lấy nàng. "Nếu nó là con trai, tôi sẽ đặt tên nó là Billings".

"Ồ, là họ tôi sao?", mắt Tasia lấp lánh với sự thích thú. "Cô nên rút gọn nó lại là Billy thôi".

"Còn nếu nó là gái thì sẽ là Karen, đó là tên của cô có phải không?".

"Gọi nó là Anna", nàng nói nhẹ nhàng. "Tôi nghĩ như vậy sẽ tốt hơn".

Emma dường như đã bị phân tâm trong giờ học buổi sáng, chỉ trả lời được một nửa câu hỏi của nàng. Samson nằm dài dưới chân họ, đang ưỡn ra cái bụng đầy lông đầy mời gọi của mình. Nó im lặng, dường như cũng hiểu được tầm quan trọng của việc không bị phát hiện bởi bà quản gia thù địch và những người hầu cáu kỉnh. Thỉnh thoảng Emma chọc vào sườn nó bằng những ngón chân mình, và nó quay chiếc đầu to lớn của mình về phía cô bé, với một niềm hạnh phúc đến nỗi thè cả lưỡi ra ngoài.

"Cô Billings?". Emma hỏi, dừng lại ở giữa chừng một đoạn văn về chiến lược quân sự La Mã. "Nan sẽ có một em bé, đúng không?".

Sửng sốt, Tasia tự hỏi làm thế nào mà cô bé lại phát hiện ra sớm như vậy. "Đó không phải là một chủ đề thích hợp để thảo luận, Emma".

"Tại sao không có ai giải thích cho tôi cả. Không phải là nó quan trọng hơn cho tôi để hiểu về cuộc sống thực tế còn hơn là phải hiểu về các mốc lịch sử sao?".

"Có lẽ khi cô lớn hơn sẽ có một người nào đó giải thích những điều này cho cô. Còn trong lúc này -".

"Nó xảy ra khi một người đàn ông và đàn bà ngủ cùng một giường có phải không?". Ánh mắt Emma chột sáng lên và sâu sắc. "Đó là tất cả những điều đã xảy ra, Nan và Johnny đã ngủ với nhau, và bây giờ đã có một em bé. Cô Billings, tại sao Nan lại để một người đàn ông đi vào giường của chị ấy nếu chị ấy biết là sau đó sẽ có một em bé".

"Emma", nàng nói nhẹ nhàng. "Cô đừng đặt cho tôi những câu hỏi như thế. Tôi không có phạm vi để trả lời những câu hỏi của cô. Tôi chưa được phép của cha cô-".

"Phải làm sao tôi mới tìm ra được chứ? Nó là một trong những điều khủng khiếp mà chỉ có người lớn mới có thể hiểu sao?".

"Không, nó không khủng khiếp". Tasia cau mày và xoa xoa thái dương. "Nó chỉ là... nó rất riêng tư. Hãy chọn một người phụ nữ mà cô tin tưởng và quan tâm đến - như bà của cô, chẳng hạn, người đó sẽ trả lời những câu hỏi của cô".

"Tôi tin tưởng cô, cô Billings. Nó làm tôi rất lo lắng khi nghĩ về những điều tôi không hiểu. Khi tôi lên tám tuổi, cô tôi đã bắt gặp tôi hôn những cậu bé trong làng, cô ấy đã rất tức giận. Cô ấy bảo tôi rằng con có thể có em bé theo cách đó. Đó là sự thật sao?".

Tasia do dự. "Không phải đâu, Emma".

"Vậy tại sao cô ấy lại nói với tôi những điều giả dối đó? Có gì sai khi tôi hôn cậu bé đó sao?".

"Tôi chắc chắn rằng bà ấy nghĩ cô còn quá nhỏ để có thể hiểu được sự thật. Và không, không có gì là sai trái cả. Cô chỉ đơn thuần là tò mò mà thôi. Nó không gây hại gì cả".

"Sẽ ra sao nếu tôi hôn một chàng trai ngay bây giờ? Nó sẽ là sai trái sao?".

"À, không chính xác, nhưng..". Tasia cười không thoải mái. "Emma, có lẽ cô nên nói với cha mình rằng cô muốn nói chuyện với một người phụ nữ về... một số vấn đề. Ông ấy sẽ tìm ra một người nào đó phù hợp. Tôi nghi ngờ rằng ông sẽ chấp nhận để cho tôi là một trong những người trả lời những câu hỏi của cô".

"Bởi vì sáng nay cô đã tranh luận với ông ấy về Nan chứ gì?", Emma bắt đầu cuộn một lọn tóc

xoăn đỏ của mình quanh đầu ngón tay, tránh nhìn vào mắt Tasia.

"Cô đã nghe trộm sao, Emma?", Tasia hỏi, giọng nàng đầy quả trách.

"Tất cả mọi người đều biết chuyện. Không bao giờ có ai dám tranh luận với Papa. Tất cả các người hầu đều ngạc nhiên. Họ nghĩ rằng cô đã rất dũng cảm và ngu ngốc. Họ nói rằng cô có thể bị sa thải. Nhưng đừng lo lắng điều đó, cô Billings, tôi sẽ không cho Papa đuổi cô đi đâu".

Tasia mỉm cười, cảm động bởi sự cam kết ngây thơ của Emma. Rất dễ dàng để có thể yêu mến cô bé này. "Cảm ơn, Emma. Nhưng cô và tôi đều phải tuân theo quyết định của cha cô, dù chúng là gì đi nữa. Tôi đã tạo ra một sai lầm sáng nay bởi tôi đã ép buộc ý kiến của mình lên ông ấy. Tôi đã thô lỗ và vô ơn. Nếu như Lord Stokehurst chọn cách sa thải tôi, nó cũng không quá hơn những điều tôi xứng đáng nhận lãnh".

Emma cau mày, đột nhiên cô giống hệt cha mình. Cô gõ đôi chân dài của mình vào mồm Samson, nhẹ nhàng nó mở miệng của mình ra và nhai vào gót cô bé. "Papa sẽ giữ cô lại đây nếu tôi muốn cô ở lại. Ông cảm thấy tội lỗi bởi vì tôi không có một người mẹ. Bà tôi nói rằng đó là tại vì ông luôn làm hỏng tôi. Bà tôi luôn muốn rằng ông sẽ kết hôn với Lady Harcourt, nhưng tôi thì không như thế".

"Tại sao?", Tasia hỏi nhẹ nhàng.

"Lady Harcourt muốn đoạt papa ra xa khỏi tôi và cứ giữ ông ấy cho riêng mình".

Tasia đã bắt đầu để hiểu ra sự gắn bó mãnh liệt giữa những người nhà Stokehurst, được tôi luyện bởi cái chết của một người phụ nữ mà cả hai người họ cùng yêu thương. Cái chết của Mary Stokehurst đã vạch ra vết thương trong lòng hai người họ. Dường như cả cha và con gái đều sử dụng nhau như một cái cớ để tránh khỏi phải tiếp cận với những người khác, để tránh cho trái tim họ khỏi tan vỡ một lần nữa. Nó có thể sẽ tốt hơn cho Emma khi đi tới một nơi mà cô có thể kết bạn cùng với những cô gái đồng trang lứa của mình và sự giải thoát mới cho mọi năng lượng của mình.

Có lẽ như thế sẽ tốt nhiều hơn là cô bé tiêu tốn thời gian của mình vào việc lảng vảng quanh nông trang này mà đi do thám những người hầu.

Tasia trao cho Emma một nụ cười khó hiểu. "Có lẽ chúng ta sẽ kết thúc chương này và đi dạo một vòng thôi. Không khí trong lành sẽ rửa sạch mọi rắc rối".

"Cô sẽ không bao giờ giải thích cho tôi bất kỳ điều gì về Nan cả". Emma nói với một tiếng thở dài cam chịu và nghiêm túc trở lại khi chuyển sự chú ý của mình vào trong trang sách.

Không có một lời nào từ Lord Stokehurst cả ngày nay. Chàng ở lại trong thư viện, tiến hành các cuộc gặp gỡ với một nhóm lớn những người thuê đất và đàn ông ở trong làng. "Những phương pháp canh tác", đến từ câu trả lời của Seymour, khi Tasia hỏi về điều mà những vị khách đến đó để nói. "Ông chủ đang làm những cải thiện trên nông trang, để đảm bảo cho các chủ thuê làm việc trên đất này hiệu quả nhất có thể. Vài người trong số họ gần như còn ở thời trung cổ trong việc canh tác của mình. Ông chủ đang đưa ra những lời khuyên cho họ các phương pháp hiện đại và trao cho họ cơ hội để khiêu nại chống lại những người quản lý đất".

"Điều đó cho thấy sự tốt bụng của ông ấy". Tasia thì thầm. Ở Nga, những chủ đất thường rất cách biệt với việc kinh doanh của nông trang. Họ sẽ thuê những người quản lý để ngăn cách họ với những điều lo lắng đang ở bên dưới sự chú ý của mình. Chắc chắn nàng chưa bao giờ nghe nói những người nông dân sẽ được tư vấn hoặc giúp đỡ trực tiếp từ gia đình của ông chủ.

"Đây là một chính sách thực tế". Seymour nhận xét. "Hầu tước càng đầu tư nhiều vào nông

trang của mình, thì càng nhiều lợi nhuận cho những bên có liên quan".

Tasia nghĩ rằng đó là một lý luận sắc sảo. "Đó là một điều tốt khi hầu tước không quá kiêu ngạo để nói chuyện trực tiếp với nông dân. Ở nơi mà tôi đến, một người ở vị trí của ông ấy sẽ giao tiếp với họ thông qua quản lý của mình".

Đột nhiên có một tia sáng thích thú trong mắt Seymour. "Ở Anh, họ thường không thích bị gọi là nông dân. Tốt hơn là hãy gọi họ là người thuê đất".

"Người thuê đất", nàng lặp lại ngoan ngoãn. "Cảm ơn ông, Seymour".

Ông trao cho nàng nụ cười hiểm hoi của mình và gật đầu khi nàng bước đi.

Trời đã gần tối, và vẫn không có lời nào đến từ Lord Stokehurst. Tasia nghĩ rằng chàng đã cố ý để cho nàng chờ đợi, để cho nàng có thời gian lo lắng không biết bao giờ mình sẽ bị sa thải. Lần đầu tiên nàng ăn tối một mình trong phòng, để tránh những câu hỏi và những ánh mắt tò mò của những người hầu khác. Nàng ăn thật chậm, nhìn chăm chăm cố định vào bầu trời đen kịt bên ngoài cửa sổ. Tất cả các cơ bắp của nàng đều căng thẳng khi nàng tự hỏi điều gì sẽ xảy ra. Chẳng bao lâu nữa nàng sẽ bị trục xuất ra khỏi Southgate Hall. Nàng sẽ phải lập ra những kế hoạch. Những ý nghĩ quay trở lại cùng Charlie và Alicia thật là trơ trẽn. Nhưng có lẽ họ sẽ không quá ngạc nhiên vì nàng đã thất bại ở công việc đầu tiên của mình. Người nhà Kapterev chưa bao giờ được biết đến với địa vị thấp kém của họ. Âm thầm, nàng thề rằng nàng sẽ im lặng trong những quan điểm của mình trước khi phun chúng ra đến người chủ tiếp theo của nàng.

Một tiếng gõ cửa kích động khiến cho cánh cửa run lên ầm ỉ. "Cô Billings! Cô Billings!".

"Nan ư?", Tasia hỏi trong sự ngạc nhiên khi nhận ra giọng nói đó. "Vào đi".

Người hầu gái ào vào trong phòng, đôi mắt cô sáng rực và đôi má cô đang ửng đỏ cả lên. Cô ấy hầu như không giống với chính mình. "Cô Billings, mọi người ở phòng người hầu đều nói cô đang ở trên đây. Tôi chạy đến với cô ngay lập tức..", cô dừng lại cố gắng để thở đều.

"Tôi nghĩ rằng giờ này cô phải đi rồi chứ. Nan, cô đã chạy cả đoạn đường lên cầu thang này đấy, như thế không tốt cho cô đâu".

"Vâng, nhưng tôi muốn nói với cô...", Nan bật lên một tiếng cười kích động. "Tôi sẽ được kết hôn".

Mắt Tasia mở to. "Kết hôn? Với ai chứ?".

"Với Johnny. Anh ấy đã đề nghị cách đây không quá mười phút. Và đã xin tôi tha thứ cho anh vì tất cả mọi việc. Anh ấy nói anh sẽ là người chồng tốt nhất như anh có thể, và tôi nói như thế là quá đủ với tôi. Bây giờ con tôi đã có một cái tên, và tôi cũng đã có cho mình một người chồng phù hợp!". Nan ôm lấy chính mình trong niềm phấn khích.

"Nhưng làm thế nào? Tại sao vậy?".

"Johnny nói đó là do Lord Stokehurst đã nói chuyện với anh ấy chiều nay".

"Lord Stokehurst?", Tasia lặp lại đầy choáng váng.

"Ông chủ nói với Johnny rằng không có người đàn ông nào mà lý lẽ của anh ta muốn kết hôn cả, nhưng ai cũng phải như thế chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Và nếu Johnny đã có cho mình một cô gái và một đứa trẻ, anh ta hãy trao cho đứa bé đó tên của mình. Hầu tước thậm chí còn cho chúng tôi một số tiền để bắt đầu cuộc sống mới. Chúng tôi đã thuê một mảnh đất để làm trang trại ở gần làng. Điều đó không quá kỳ diệu sao? Làm thế nào mà mọi việc có thể thay đổi nhanh đến vậy chứ?".

"Tôi không biết", Tasia nói, đã bình tĩnh lại đủ để mỉm cười. "Đó là một điều tuyệt vời, tôi rất mừng cho cô, Nan!".

"Tôi đến để trả thứ này cho cô". Cô đẩy cái nút khăn tay lại cho Tasia, nó vẫn còn nặng với trọng lượng của chiếc nhẫn vàng. "Tôi không nói với Johnny về nó, nếu anh ấy biết anh ấy sẽ khiến cho tôi giữ lại nó. Nhưng cô cần nó, cô Billings, cô đã đối xử quá tốt với tôi".

"Cô có chắc là sẽ không giữ nó không?".

"Chúng tôi rồi sẽ ổn cả thôi, tôi và em bé ấy. Chúng tôi giờ đã có người chăm sóc rồi. Hãy giữ lại nó đi, thưa cô, nhé!".

Tasia xòe tay ra, chiếc nhẫn rơi vào tay nàng. Nàng khép những ngón tay lại quanh nó và ôm Nan thật chặt. "Chúa sẽ ở bên cạnh cô", nàng thì thầm.

"Cả cô nữa, cô Billings".

Khi Nan rời khỏi phòng, Tasia ngồi xuống giường, suy nghĩ của nàng đảo lộn. Không có gì khiến cho nàng ngạc nhiên cho bằng những hành động của Lord Stokehurst. Nàng chưa bao giờ có thể mơ rằng chàng có thể thay đổi ý mình đột ngột như thế? Điều gì đã khiến chàng làm thế? Tại sao chàng lại buộc mình đi nói vào để Johnny cưới Nan? Và thậm chí còn ngọt ngào mặc cả với một số hồi môn nho nhỏ nữa chứ? Nàng cứ nghĩ đi nghĩ lại trong đầu mình, không thể hiểu nổi động cơ của chàng thật ra là gì.

Đêm đã dần khuya, nàng biết đêm nay mình sẽ không tài nào ngủ được, không với những câu hỏi cứ đang mãi làm phiền nàng. Thở dài, nàng đặt khay thức ăn ở ngoài cửa và quyết định sẽ đến thư viện. Một quyển sách dài, chán ngắt chính là thứ nàng cần.

Bước xuống từ bậc thang của những người hầu, nàng đi quanh hành lang giống như một cái bóng. Mọi người đã yên vị vào buổi tối, những thói quen luôn luôn giống nhau. Bởi bây giờ mọi chén đĩa của bữa tối đã được rửa sạch, các vật dụng trong bếp đã bày ra sẵn sàng cho bà Plunkett dùng cho bữa sáng mai. Biddle đã đánh bóng những đôi giày và ủng của ông chủ. Bà Knaggs đang ngồi bên chiếc rổ vá của mình, và có lẽ đang viết lại một bản danh sách những vật dụng cần phải mua. Hầu hết những ngọn đèn trong hành lang đã được tắt, và ngôi nhà đang được bao trùm trong bóng tối.

Để tìm ra thư viện, Tasia thấp sáng một ngọn đèn và chỉnh cao ngọn bắc. Ánh sáng nhảy múa trên những chiếc tủ và những cái kệ bằng gỗ gụ, ánh nhẹ nhàng lên những bức tường được lót bằng da. Tasia rất thích ngửi mùi của sách và da thuộc, các dấu vết của khói và brandy vẫn còn nán lại trong không khí. Thư viện là một nơi trang nghiêm đầy nam tính, thường sử dụng để thương thảo các chuyện kinh doanh, chính trị hoặc các vấn đề riêng tư. Ở đây có một cảm giác gần gũi và lịch sử gia đình. Nàng đọc lướt qua từ kệ này sang kệ khác, cố tìm thứ gì có thể đưa nàng vào giấc ngủ. Khôn ngoan, nàng chọn một chồng sách, kiểm tra từng cuốn một.

"Các khía cạnh của Thuyết tiến bộ", nàng đọc to và nhăn mũi. "Cách mạng và cải cách châu Âu thời hiện đại. Những sự kinh ngạc trong chính sách bành trướng của Anh. À, bất kỳ thứ gì có thể -".

Một giọng chế nhạo thoát ra từ bóng tối làm nàng hoảng hốt. "Quay lại lần hai à?".

Chương Ba

Chồng sách rơi ra khỏi tay Tasia, lăn quay về phía giọng nói. "Ơ..". Lord Stokehurst đứng dậy tại một chiếc ghế lớn gần bên lò sưởi. Chàng đã ngồi trong bóng tối với đồ uống của mình, nhìn chăm chăm vào vĩ lò trống rỗng. Bất chợt, chàng đặt ly brandy đã uống một nửa xuống chiếc bàn đồng và tiến lại gần nàng.

Tim Tasia đang đập mạnh trong lòng ngực. "T- Tại sao ngài không cho tôi biết là ngài đang ở đây?".

"Ta vừa làm đấy thôi". Stokehurst mang ấn tượng của một người đàn ông đã bỏ cả ngày bên bàn làm việc của mình. Phía dưới cổ áo chàng nhem nhuốc bởi mực, và nút áo trên cùng đã được tháo ra, để lộ một thoáng da nâu nơi cổ họng chàng. Một vài lọn tóc đen rơi xuống trán, làm mềm đi những góc cạnh trên khuôn mặt của chàng. Đôi mắt xanh thẳm của chàng chứa một sự thân mật kỳ lạ gợi đến cho Tasia một cơn ớn lạnh nơi sống lưng. Trái với ý mình, nàng đã nghĩ về những điều nàng đã cố bỏ ra khỏi đầu cả ngày... thời khắc họ tranh luận cùng nhau, khi chàng nắm chặt phía trước trang phục nàng trong cơn cuồng nộ của mình. Sự hung hăng nam tính của chàng đã làm nàng khiếp sợ. Cùng với nỗi sợ hãi của nàng, dù vậy, có một cảm giác khó thở đã rời bỏ một lúc lâu. Nàng tập trung vào những cuốn sách dưới chân mình, hy vọng chàng sẽ không nhìn thấy sự ửng đỏ đang lan ra trên mặt nàng.

"Nàng dường như đã đánh mất đi sự bình tĩnh của mình". Chàng nói.

"Ai cũng vậy, khi có một người đàn ông nhảy ra từ trong bóng tối như thế". Tasia nuốt nước bọt, cố gắng ổn định mình. Nàng nợ chàng một lời xin lỗi. "Thưa ngài, Nan đã đến tìm tôi-".

"Ta không muốn nói về nó". Chàng ngắt lời cộc lốc.

"Nhưng tôi đã đánh giá sai ngài-".

"Không, nàng không có".

"Tôi - tôi đã vượt quá giới hạn của mình".

Stokehurst không tranh luận với nàng về điều đó, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng với cái nhướng mày mỉa mai. Chàng khiến nàng rất lo lắng, đứng ở đó.. tất cả sự đen tối và sức sống nguy hiểm đều xoáy vào hình dạng của một người đàn ông. Tasia buộc mình phải lên tiếng.

"Đó là cách mà ngài giúp Nan, thưa ngài. Cô ấy và đứa bé sẽ tốt hơn theo cách đó".

"Chỉ nếu nàng xem xét việc có một người chồng miễn cưỡng còn hơn là không có ai. Anh ta không muốn cưới cô ấy".

"Nhưng ngài đã thuyết phục anh ta đó là điều đúng đắn để làm mà".

"Điều đó không có nghĩa là anh ta sẽ không khiến cho Nan phải trả giá cho nó bằng hàng trăm cách khác nhau". Chàng nhún vai. "Ít nhất thì đứa bé cũng không phải sinh ra như một đứa con hoang".

Thận trọng, Tasia nhìn chàng qua hàng mi của mình. "Thưa ngài... có phải ngài định sa thải tôi không?".

"Ta đã xem xét đến nó". Có một sự yên lặng có chủ ý trước khi chàng tiếp tục. "Nhưng ta quyết

định loại bỏ nó".

"Vậy là tôi có thể ở lại à?"

"Cho đến lúc này".

Tasia cảm thấy hết sức nhẹ nhõm riêng đầu gối nàng thì lại run rẩy. "Cảm ơn", nàng thì thầm. Cúi xuống để thu nhặt mấy quyển sách, nàng chỉ ngồi nhẹ lên gót chân mình.

Để làm nàng mất tin thần, Stokehurst đã đến để giúp đỡ. Chàng cúi xuống và đặt lên tay trái mình cùng lúc hai quyển nặng trĩu. Họ nhặt một quyển sách cùng một lúc, những ngón tay họ chạm vào nhau. Giật mình bởi sự đụng chạm với những ngón tay ấm áp của chàng, Tasia rút lui và bị mất thăng bằng, ngã một cách vụng về trên sàn. Nàng càng choáng váng khi nàng bẽ mặt thế. Nàng chưa bao giờ vụng về thế này. Mặt nàng đỏ bừng trước nụ cười yên lặng của Stokehurst.

Đứng dậy, Stokehurst đặt lại mấy quyển sách lên trên kệ và cúi xuống phía nàng. Chàng kéo nàng lên dễ dàng, cái nắm chặt mạnh mẽ của chàng đang bao phủ từ bàn tay đến cổ tay nàng. Mặc dù sự nắm giữ của chàng nhẹ nhàng, nhưng lại có một chút sức mạnh đáng báo động ở trong đó. Thật dễ dàng làm sao để chàng có thể bẻ xương của nàng như những que diêm. Tasia nhanh chóng lùi khỏi chàng, vuốt phẳng váy mình và kéo vạt áo trước, sửa sang mọi thứ cho đúng chỗ.

"Nàng cần quyển sách nào?", chàng hỏi, đôi mắt xanh lấp lánh với niềm thích thú.

Một cách mù quáng, Tasia kéo một quyển từ trên kệ, không thèm đọc cả tiêu đề của nó. Nàng giữ nó ép chặt vào ngực mình, như thể nó có thể bảo vệ nàng khỏi sự mỉa mai ở nơi chàng. "Tôi chọn quyển này".

"Rất tốt, chúc ngủ ngon, Miss Billings".

Mặc dù đã bị đuổi đi, nhưng Tasia vẫn không di chuyển, "Thưa ngài", nàng ngập ngừng nói.

"Nếu ngài có thời gian, tôi có chuyện muốn bàn với ngài".

"Một cô hầu gái khác bị áp bức à?", chàng hỏi đầy vẻ lo âu giấu cợt.

"Không, thưa ngài. Đó là về Emma. Cô ấy.. đã phát hiện ra tình hình của Nan. Đương nhiên là cô ấy sẽ đặt ra những câu hỏi. Nó cũng đã từng xảy ra với tôi... À, nó nhắc tôi nhớ... Tôi đã hỏi nếu Emma có một người nào đó mà có thể nói về... Ngài thấy đấy, cô ấy đã đủ tuổi để bắt đầu... Cô ấy đang ở cái tuổi khi những cô gái... Ngài hiểu đấy".

Stokehurst lắc đầu, ánh mắt cảnh giác của chàng đang chĩa vào nàng.

Tasia hắng giọng. "Tôi đang đề cập đến việc mỗi tháng khi người phụ nữ...". Nàng dừng lại lần nữa. Trong sự bối rối của mình, nàng ước gì mình được độn thổ xuống đất. Nàng chưa bao giờ nói một điều gì riêng tư như thế với bất kỳ người đàn ông nào.

"Ta biết rồi". Giọng của chàng nghe rất lạ. Khi Tasia liếc nhìn lần nữa vào chàng, nàng thấy một vẻ ngạc nhiên kỳ cục và cả thất vọng trên gương mặt chàng. "Ta đã không nghĩ về điều này". Chàng lẩm bẩm. "Nó vẫn còn là một con bé gái".

"Đã mười hai". Tasia xoắn những ngón tay của mình lại. "Thưa ngài, tôi không.. Mẹ tôi đã thờ ơ không giải thích cho tôi.. Và cho đến một ngày... Tôi đã rất sợ hãi. Tôi không muốn để Emma như vậy mà không chuẩn bị trước".

Stokehurst đi đến chiếc bàn đồng, cầm lên ly rượu của mình. "Ta cũng không muốn". Chàng nốc cạn ly chỉ trong một ngụm.

"Vậy là tôi có sự cho phép của ngài để nói với cô ấy?"

Luke lắc đầu, nắm chặt chiếc ly rỗng của mình. "Ta không biết".

Chàng không muốn chấp nhận các dấu hiệu cho thấy Emma đang lớn dần lên. Ý nghĩ con gái chàng bắt đầu kinh nguyệt hàng tháng trong cơ thể con bé, sự phát triển cơ thể của một người phụ nữ, một người phụ nữ có những cảm xúc và ham muốn... hãy còn quá sớm. Nó làm chàng thấy khó chịu. Chàng chưa bao giờ để bản thân mình nghĩ về điều này trước đây. Một người nào đó sẽ chuẩn bị cho con bé những thay đổi khi đã trưởng thành. Nhưng là ai chứ? Em gái chàng thì ở quá xa, còn mẹ chàng thì bà dường như có khả năng để nói vài chuyện vô nghĩa với Emma còn hơn là sự thật. Nữ công tước là một người phụ nữ nhạy cảm tinh tế. Bà đã chê phong cách trang trí kiểu Pháp của Southgate Hall, bà đã thấy rằng tất cả các đường cong phong cách rococo và các góc trang trí hình vỏ sò gợi lên sự thái quá. Bà cảm thấy ghê tởm khi thấy các chân ghế không được các tua viền che đậy. Sau khi cân nhắc mọi điều, bà không phải là người tốt nhất để giải thích mọi hoạt động trong cơ thể con người với con gái chàng.

"Cô có kế hoạch định nói bao nhiêu với con bé?". Chàng hỏi thẳng thừng.

Cô gia sư chớp mắt ngạc nhiên và đấu tranh trong tông giọng vấn_đề_thật_sự. "Chỉ những điều một cô gái trẻ nên biết. Nếu ngài không muốn tôi nói với cô ấy, thưa ngài, tôi nghĩ rằng một người nào đó hãy nói cho cô ấy sớm".

Luke nhìn nàng chăm chú. Sự quan tâm của nàng dành cho con gái chàng dường như là chân thành. Nàng sẽ không đưa ra vấn đề gì khác, không khi mà nàng cảm thấy không thoải mái như thế. Và Emma thích nàng, tại sao không phải là nàng làm điều đó?

"Nàng cũng có thể nói chuyện với con bé".

Chàng nói theo ý của mình. "Chỉ cần không bắt đầu trích dẫn kinh Genesis lúc đó. Emma không cần gánh nặng giá trị hàng ngàn năm tội lỗi trong kinh thánh để thêm vào lương tâm của mình".

Đôi môi nàng mím chặt và nàng trả lời bằng một giọng giận dữ. "Dĩ nhiên, thưa ngài".

"Ta mong rằng mọi kiến thức của nàng đều chính xác?".

Nàng gật đầu nhanh chóng, khuôn mặt nàng bừng lên màu đỏ.

Đột nhiên Luke mỉm cười, nàng trông rất trẻ trong nỗi tức giận của mình, đỏ mặt và cố đấu tranh giữ vẻ điềm tĩnh. Chàng không thể không thích thú với điều đó. "Làm thế nào nàng chắc chắn như thế?". Chàng hỏi, cố kéo dài thời gian.

Nàng đã từ chối để không sụp bẫy của chàng. "Với sự cho phép của ngài, thưa ngài. Tôi xin phép được lui về nghỉ".

"Chưa đâu". Luke biết mình đã trở nên ngạo mạn, nhưng chàng không quan tâm, chàng muốn nàng ở lại. Đây là một ngày buồn tẻ, và chàng cần một số sự tiêu khiển. "Nàng có muốn dùng một ly không, Miss Billings. Một ít rượu vang, có lẽ vậy?".

"Không, cảm ơn ngài".

"Vậy thì hãy ở lại đây khi ta uống một ít chứ?".

Nàng lắc đầu. "Tôi phải từ chối lời mời của ngài thôi, thưa ngài".

"Đó không phải là một lời mời". Chàng chỉ vào chiếc ghế cạnh lò sưởi. "Ngồi xuống".

Trong một khoảnh khắc nàng đã không di chuyển. "Giờ đã rất muộn", nàng thì thầm. Sau đó nàng tự đi đến một chiếc ghế gần đó và ngồi xuống trên cạnh của nó. Đặt quyển sách của mình lên bàn, nàng siết chặt tay vào lòng.

Nhàn nhả, chàng rót đầy ly mình. "Nói cho ta biết có điều gì thích thú để sống ở Nga".

Nàng căng thẳng đầy báo động. "Tôi không thể -".

"Nàng đã thừa nhận là mình đến từ đó". Luke ngồi xuống với ly rượu, duỗi thẳng đôi chân dài của chàng. "Nàng vẫn có thể cho ta biết vài điều ngoại trừ việc tiết lộ những bí mật quý báu của nàng mà. Hãy miêu tả nó cho ta nghe".

Nàng nhìn chàng nghi ngại, như thể ngờ rằng chàng đang cố gắng để lừa nàng. "Nga khiến cho người ta cảm thấy mình thật nhỏ bé. Mặt đất dường như là vô tận, và mặt trời ở đây thì dịu hơn là ở Anh_ nó khiến cho tất cả mọi thứ trông như một vệt xám nhỏ. Vào thời gian này của năm, mặt trời ở St Petersburg không bao giờ lặn, họ gọi đó là những đêm trắng... Chỉ là bầu trời không có màu trắng, mà nó xoay quanh từ màu hồng đến màu tím mà thôi, và nó vẫn như thế từ nửa đêm cho đến sáng. Đó là lúc nó đẹp nhất, để được xem bóng đen của những toà nhà in trên nền trời. Các đỉnh của nhà thờ có hình tròn, như thế này này...". Nàng định hình mái vòm hình củ hành bằng đôi bàn tay mềm mại của mình. "Bên trong nhà thờ không được chấp nhận những bức tượng, thay vào đó, chúng tôi có những bức tranh biểu tượng tôn giáo của chúa Ki Tô, đức mẹ Đồng Trinh, các Tông Đồ và các vị thánh. Khuôn mặt họ dài, hẹp và buồn rầu. Đó là một cái nhìn rất thần thánh. Các vị thánh trong nhà thờ Anh thì quá kiêu ngạo".

Luke thừa nhận điểm ấy, nó gợi lại sự buồn cười của những tác phẩm điêu khắc trong nhà nguyện riêng của chàng với một cái nhìn mơ hồ tự mãn.

"Và cũng không có chỗ ngồi nào trong nhà thờ Nga cả". Nàng tiếp tục. "Đó là để tỏ ra tôn trọng nhiều hơn với Chúa đang đứng, thậm chí nếu buổi lễ kéo dài đến vài giờ. Với người Nga, điều quan trọng nhất là phải khiêm tốn. Dân chúng ở đó rất giản dị và chăm chỉ. Khi mùa đông kéo dài hơn dự kiến, họ thắt lưng buộc bụng, tập hợp quanh lò sưởi, pha trò và kể chuyện để quên đi cái dạ dày trống rỗng của mình. Nhà thờ Nga dạy rằng Chúa luôn ở bên chúng ta, khi mọi việc xảy ra, dù tốt hay xấu, đều là do ý muốn của Người".

Luke bị cuốn hút bởi những thay đổi trên nét mặt nàng. Lần đầu tiên, nàng đã thoải mái trong sự hiện diện của chàng. Giọng nàng mềm mại, và đôi mắt nàng có ấn tượng giống mèo nhiều hơn bình thường khi trong bóng tối. Nàng vẫn đang nói, nhưng chàng không nghe thấy. Chàng tự hỏi sẽ cảm thấy như thế nào khi kéo mái tóc đen mượt của nàng xuống, cuộn nó lại quanh cổ tay chàng, giữ nàng yên đó cho những nụ hôn của chàng. Cơ thể nàng nhẹ nhàng đến như thế, chàng hầu như không thể cảm nhận được trọng lượng của nàng trong lòng chàng. Tuy nhiên với tất cả sự yếu đuối về thể chất của mình, nàng có một ý chí sắt đá và dũng cảm mà chàng ngưỡng mộ. Thậm chí ngay cả Mary cũng không dám đương đầu với chàng trong cơn thịnh nộ. "Khi mọi thứ đã trở nên rất, rất xấu, người dân Nga có câu: Vsyo proidyot. Mọi việc rồi sẽ qua thôi. Cha tôi thường dùng để nói -". Nàng dừng lại với một hơi thở sâu.

Từ những biểu hiện nơi mắt nàng, rõ ràng chủ đề về cha nàng là rất dễ xúc động. "Nói cho ta biết về ông ấy". Chàng lẩm bẩm.

Đôi mắt nàng sáng lên với những giọt nước mắt long lanh. "Ông ấy đã mất cách đây vài năm. Ông là một người đàn ông tốt và đức hạnh, loại người mà mọi người hay tin tưởng để hoà giải các cuộc tranh luận. Ông có khả năng nhìn thấy mọi quan điểm. Nhưng từ khi ông mất đã không có gì giống như vậy nữa". Môi nàng nở ra một nụ cười vừa ngọt ngào vừa cay đắng. "Đôi khi tôi muốn nói chuyện với ông về những điều hết sức buồn bã. Tôi không thể khiến cho bản thân tin rằng mình sẽ không được như thế nữa. Nó làm cho mọi thứ tồi tệ hơn khi sống xa nhà. Mọi thứ tôi biết về ông đang ở phía sau lưng".

Luke nhìn nàng khó chịu. Một cảm xúc bùng nổ bên dưới vẻ ngoài điềm tĩnh của chàng, một cái gì đó quá nguy hiểm để phân tích. Sau cái chết của Mary, chàng đã chỉ tập trung vào những điều còn lại. Một số nhu cầu có thể được thỏa mãn. Phần còn lại, chàng đã khóa chúng mãi mãi. Hàm mộ của nỗi cô đơn và mong muốn chưa bao giờ bị đe dọa, cho đến bây giờ. Chàng nên gọi cô gia sư này đi thật sớm, trước khi xảy ra những điều tồi tệ. Với cuộc tranh cãi vì người hầu gái mang thai cũng đã là lý do hoàn hảo để cho chàng sa thải nàng, những người nhà Ashbourne chết tiệt. Nhưng bằng cách nào đó chàng đã không thể làm điều ấy.

Chàng đưa ra một câu hỏi từ cổ họng đang kéo căng của mình. "Nàng có bao giờ trở về đó chưa?".

"Tôi..", nàng trao cho chàng một cái nhìn đau khổ và mất mát khiến cho chàng ngưng thở. "Tôi không thể", nàng thì thầm.

Trong một giây tiếp theo, nàng đã đi mất. Lao ra khỏi thư viện mà không mang theo quyển sách nàng đã chọn.

Luke sợ phải đi theo nàng. Chàng ngồi đó trong sự tê liệt của cảm xúc và ham muốn. Lún người xuống ghế, chàng nhìn chăm chăm lên trần nhà. Chúa biết chàng không phải là một thằng hề để phụ nữ phải lo ngại. Chàng sẽ là người đàn ông cuối cùng trên trái đất ngã vào kẻ bơ vơ bí ẩn đó. Nàng còn quá trẻ, quá xa lạ, quá nhiều đối lập với những điều Mary đã có.

Với những suy nghĩ về vợ mình, chàng đứng dậy, thả lỏng cơ thể. Làm thế nào chàng có thể phản bội Mary theo cách đó? Chàng nhớ những niềm vui về việc ngủ chung giường cùng vợ, cái cách cơ thể ấm áp của cô dựa vào chàng trong đêm, cách cô hôn đánh thức chàng vào mỗi buổi sáng. Đã luôn có sự thoải mái ở giữa họ. Sau khi nàng ra đi, chàng đã bị thúc đẩy bởi những đòi hỏi của cơ thể để tìm những người đàn bà khác, nhưng nó không bao giờ giống như thế.

Chàng chưa bao giờ mơ rằng sẽ cần một ai đó khác. Không phải như lúc này, sự kiểm soát của chàng đã đổ nát, cảm xúc của chàng đang xoay vòng. Cô gia sư này đang trở thành một nỗi ám ảnh, và chàng dường như không thể ngăn chặn được nó xảy ra.

Chàng thậm chí không biết tên thật của nàng.

Với một nụ cười tự chế nhạo, chàng tìm thấy ly brandy của mình. "Còn nàng", chàng nâng ly với chiếc ghế trống nàng đã ngồi. "Nàng có thể là bất cứ ai".

Tasia tìm thấy phòng mình và đóng cửa với một tiếng sập mạnh. Nàng đã chạy bay lên tận ba tầng lầu mà không hề dừng lại để nghỉ. Thở hổn hển, nàng giữ cánh tay bị chuột rút lên sườn và dựa người vào tường. Nàng không nên lao ra khỏi thư viện như thế, nhưng nếu nàng không ra khỏi đó, nó sẽ trở thành một cơ hội tốt cho nàng để tuôn tràn những giọt nước mắt tủi thân. Nói về Nga đã đẩy lên nỗi nhớ nhà trong lòng nàng. Nàng muốn được nhìn thấy mẹ nàng, nàng tuyệt vọng để được gặp những người và những nơi thân thuộc. Nàng muốn được nghe tiếng nói quê mình lần nữa, để được nghe ai đó gọi nàng bằng tên thật của nàng -.

"Tasia".

Tim nàng ngừng đập, nàng nhìn quanh căn phòng trống rỗng, giật mình. Có ai đó đã thì thầm tên nàng? Nhìn qua góc mắt, nàng thấy một bóng người thoáng trong kính tử. Cùng một lúc nàng đã được lấp đầy bởi sự sợ hãi. Nàng muốn được bỏ chạy trong hoảng loạn, nhưng có vài sức mạnh khủng khiếp buộc nàng phải bước về phía trước, rồi thêm một bước nữa, trong khi đôi mắt nàng vẫn chăm chăm nhìn cố định vào gương.

"Tasia", nàng nghe thấy lần nữa, và nàng quay cuồng trong nỗi kinh hoàng. Nàng che miệng mình bằng cả đôi tay, giữ chặt một cách khó khăn để có thể che giấu một tiếng thét.

Hoàng tử Mikhail Angelovsky đang nhìn chăm chăm lại nàng từ trong gương, đôi hố mắt sâu đen ngòm trong khuôn mặt bê bối máu. Đôi môi tái xanh nở ra một nụ cười ghê rợn. "Nữ sát nhân".

Tasia tập trung vào tầm nhìn khủng khiếp, có một tiếng ù kỳ lạ trong tai nàng. Đây không phải là sự thật.. Nó chỉ là ảo ảnh, những thứ được sinh ra từ trí tưởng tượng và mặc cảm tội lỗi. Nàng nhắm chặt mắt lại nhanh chóng để xua nó đi, nhưng khi nàng mở mắt ra lần nữa, những hình ảnh đó vẫn còn. Nàng buông tay và nói qua đôi môi đang tê điếng.

"Misha", nàng ấp úng. "Tôi không cố ý giết ngài -".

"Nó trên đôi tay của nhà người kìa".

Run rẩy, Tasia nhìn xuống tay mình và thấy chúng ướt đầm máu. Nàng cất lên một tiếng khóc nghẹn ngào. Nàng siết chặt đôi tay và nhắm mắt lại. "Hãy để tôi yên". Nàng nức nở, "tôi sẽ không nghe gì hết. Hãy để tôi yên". Nàng quá sợ để cầu nguyện, để chạy, để làm bất cứ điều gì ngoại trừ đứng đó sững sờ. Từ từ những tiếng ồn nhạt dần bên tai nàng. Nàng mở mắt ra lần nữa, nhìn chăm chăm vào bàn tay mình. Chúng sạch sẽ và trắng trẻo. Chiếc gương thì trống không. Bằng cách nào đó nàng đã tự tìm đến giường và ngồi xuống, chẳng màng quan tâm đến những giọt nước mắt đang tuôn tràn trên má.

Phải mất một lúc lâu để nàng có thể lấy lại sự bình tĩnh của mình. Cho đến khi nỗi sợ hãi đã mờ dần, nàng đã hoàn toàn kiệt sức.

Nằm trên giường, nàng nhìn chăm chăm lên trần nhà mờ ảo, nàng dùng tay áo để lau đi nước mắt của mình. Nó không quan trọng khi nàng không nhớ về việc giết Misha. Cảm giác tội lỗi ngày càng nhiều hơn ở nàng. Nàng sẽ có những ảo ảnh khác, hay có thể là những cơn ác mộng. Lương tâm của nàng sẽ không cho nàng quên hoặc bỏ qua những điều nàng đã làm. Vụ giết người sẽ luôn luôn đeo bám nàng. Dạy dằn nàng như bị xốc lên, khiến nàng rên rỉ âm thầm đầy đau khổ. "Dừng lại", nàng quyết liệt tự nhủ. Nàng không thể hành hạ mình với những suy nghĩ về Mikhail Angelovsky, hoặc là nàng sẽ điên.

Ngày đầu tiên của tháng năm thật trong trẻo và tươi sáng. Đã bỏ lại những dấu vết rét buốt cuối cùng của mùa đông trong không khí, được thay thế bởi những mùi hương xanh tươi của mùa xuân. Nằm dài trên nền nhà trải thảm trong một phòng khách trên lầu, Emma cuộn mái tóc đỏ của mình theo những lọn quăn hoang dã. Cô bé có vẻ kinh hoàng trước lời giải thích của cô gia sư về chu kỳ kinh nguyệt.

"Kinh tởm". Emma lẩm bẩm. "Tại sao những thứ phiền phức như thế lại dành cho phụ nữ chứ? Những mảnh vải thấm máu, đau bụng, đếm từng ngày mỗi tháng... Tại sao đàn ông lại không phải chịu những điều này?"

Tasia mỉm cười. "Họ có gánh nặng riêng của mình, tôi nghĩ thế. Và nó không kinh tởm, Emma. Đó là cách Chúa tạo dựng chúng ta. Đối lại với những điều phiền phức, như cô đã gọi thế, chúng ta may mắn có được khả năng sinh con".

"À, nghe vui đấy", Emma nói chua chát. "Tôi rất khó để có thể chờ đợi được ban phước với cơn đau đẻ".

"Một ngày nào đó cô sẽ muốn những đứa con của riêng mình, và cô sẽ không nhớ gì về tất cả những điều đó".

Một cái cau mày suy nghĩ hiện ra trên mặt Emma. "Khi tôi bắt đầu chảy máu hàng tháng, nó có nghĩa là tôi đã đủ tuổi để sinh em bé à?"

"Đúng, nếu cô chia sẻ giường cùng một người đàn ông".

"Chỉ chia sẻ giường thôi mà phải sẽ như thế à?".

"Nó phức tạp hơn nhiều. Sau này cô sẽ học về phần đó".

"Tôi tốt hơn là học về mọi thứ ngay bây giờ, cô Billing. Tôi có thể tưởng tượng ra một số điều khá đáng sợ".

"Điều xảy ra trên giường giữa một người đàn ông và một người đàn bà không phải là đáng sợ. Tôi đã nói nó có thể khá dễ chịu".

"Nó phải thế". Emma nói đầy suy đoán. "Nếu không thì những người phụ nữ đó đã không mời Papa lên giường của họ". Mặt cô mở to với nỗi sợ hãi. "Ồ, cô Billings, cô không nghĩ rằng ông sẽ trao những đứa trẻ cho bất kỳ ai trong số họ chứ?".

Mặt Tasia trở nên nóng bừng. "Tôi không nghĩ rằng điều đó có khả năng. Có nhiều cách để ngăn chặn việc có con, chỉ cần một trong số họ cẩn thận".

"Cẩn thận về điều gì?".

Tasia cố suy nghĩ nhiều cách khác nhau để có thể trả lời câu hỏi, nhưng họ đã bị phân tán bởi một người hầu gái đang đứng ở cửa. Đó là Molly, một người mập mạp, một cô nàng tóc đen với nụ cười nhăn nhó. "Cô Emma". Cô nói. "Ông chủ bảo tôi lên nói với cô rằng Lord và Lady Pendleton vừa mới đến. Ngài ấy nói rằng cô nên xuống lầu một chút".

"Chết tiệt", Emma lao đến cửa sổ, nhìn ra phía trước con đường. "Đó là bọn họ, họ đang ra khỏi xe ngựa". Cô quay lại Tasia và đảo mắt. "Mỗi năm họ đều khăng khăng đòi được xem lễ múa nêu với Papa và tôi. Lady Pendleton nói rằng thật là thú vị khi được xem 'những kẻ nhà quê' ăn mừng. Kể hôm mình già nua kỳ quái".

Tasia đi đến cùng cô ở cửa sổ, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đầy đặn ở độ tuổi trung niên. Lady Pendleton mang một cái cau mày hống hách. "Bà ấy trông khá kiêu căng", nàng thừa nhận.

"Cô phải đi vào làng với chúng tôi, cô Billings. Tôi sẽ bị chán đến chết mất nếu cô không đi cùng".

"Như thế là không thích hợp, Emma". Điều cuối cùng Tasia muốn là một phần của lễ hội ồn ào trong làng. Nó không phù hợp với một gia sư, người được coi là phải giữ phẩm giá của mình mọi lúc, lại được nhìn thấy ở những nơi như thế. Bên cạnh đó, những suy nghĩ về một cuộc tụ họp lớn khiến nàng hoảng sợ. Những ký ức về đám đông khát máu trong phiên tòa của nàng, một biển những khuôn mặt buộc tội bên trong lẫn bên ngoài phòng xử án, vẫn còn quá sống động trong tâm trí nàng. "Tôi sẽ ở lại đây". Nàng nói chắc chắn.

Emma và Molly phản đối cùng một lúc.

"Nhưng Papa đã cho tất cả người hầu được nghỉ làm để xuống làng đấy".

"Sẽ không may mắn nếu không dự lễ tháng năm". Molly kêu lên.

"Thật không may mắn khi không tham gia ngày lễ một tháng năm". Molly kêu lên. "Cô nên chào đón mùa hè cùng với tất cả chúng tôi. Họ đã làm những điều này cả ngàn năm rồi".

Tasia mỉm cười. "Tôi chắc chắn rằng mùa hè cũng sẽ đến cho dù tôi có chào đón hay không". Người hầu gái lắc đầu sốt ruột. "Ít ra thì cô cũng nên vào làng tối nay. Đó là phần quan trọng nhất trong tất cả".

"Tối nay sẽ xảy ra điều gì?".

Molly dường như choáng váng bởi sự thiếu hiểu biết của nàng. "Điệu nhảy dưới cây nêu tháng

năm, dĩ nhiên rồi. Và sau đó có hai người đàn ông sẽ mặc bộ quần áo một con ngựa và đi xuyên qua những ngôi nhà trong làng. Mọi người sẽ nắm chặt tay nhau và đi theo con ngựa thành một hàng dài. Sẽ thật may mắn khi đoàn diễu hành sẽ đi xuyên qua nhà mình đó".

"Tại sao lại là một con ngựa?", Tasia hỏi. "Sao không phải là một con chó hay một con dê?".

"Nó chỉ có thể là một con ngựa". Molly trả lời, trông như bị xúc phạm. "Nó luôn luôn là một con ngựa".

Emma bắt đầu cười khúc khích. "Đợi cho đến khi Papa nghe kìa. Cô Billings muốn con ngựa của ngày một tháng năm của chúng ta được đổi thành một con dê". Tiếng cười của cô bé vang khắp hành lang khi cô rời khỏi để tham gia cùng cha mình và gia đình Pendleton.

"Emma, đừng nói với ông ấy điều đó". Nàng gọi lại, nhưng đứa trẻ không phản ứng. Thở dài, Tasia nhìn về phía Molly. "Tôi không tham gia bất kỳ lễ hội mùa xuân nào cả. Nếu tôi nhớ chính xác, đó chỉ là một nghi thức thờ cúng các Druid ngoại giáo và các thần tiên, và mấy thứ như thế".

"Cô không tin vào thần tiên sao, cô Billings?". Molly hỏi ngây thơ. "Cô nên tin đi. Cô hãy lựa chọn những thứ họ thích và mang ra nhé".

Cô rời khỏi với tiếng cười khúc khích, trong khi Tasia đang cau mày ở phía sau lưng.

Gia đình Stokehurst đã dành buổi chiều để thưởng thức vũ điệu cây nêu tháng năm cùng với gia đình Pendleton. Hầu hết những người hầu đã không thấy mặt ở bữa tối mà bà Plunkett đã chuẩn bị sẵn sàng. Tất cả bọn họ đều bận rộn để trang hoàng cho cuộc vui đêm nay.

Tasia chắc chắn rằng lễ hội mùa xuân chỉ là cái cớ để có thể say sưa và nhảy múa khắp làng. Nàng không muốn tham gia vào nó. Nhốt mình trong phòng, nàng đứng nhìn qua cửa sổ đang mở và nghe âm thanh của trống và kèn từ trong làng. Không khí ban đêm mát lạnh với làn hơi của sương giá. Nàng nhìn chăm chăm ra ngoài, tưởng tượng ra khu rừng đã được lấp đầy bởi những nàng tiên, và ánh sáng bập bùng của những ngọn đuốc là ánh sáng trên những đôi cánh của họ.

"Cô Billings", cánh cửa phòng nàng bật mở ra. Ba cô gái ulla vào trong phòng mà không cần đợi một lời mời. Hoang mang, Tasia nhìn vào Molly, Hannah và Betsy. Họ ăn mặc giống nhau, áo trắng, được tô điểm bằng những dải ruy băng và những vòng hoa, những chiếc váy đầy màu sắc.

"Cô Billings", Molly nói vui vẻ. "Chúng tôi đến để đưa cô vào làng cùng chúng tôi".

Tasia kiềm chế một tiếng rên rỉ và lắc đầu. "Cảm ơn, nhưng tôi không có gì để mặc cả. Tôi sẽ ở lại đây. Các cô đi chơi vui vẻ nhé".

"Chúng tôi có mang đến một số quần áo". Những chiếc áo và váy rơi xuống giường nàng thành một đồng màu sáng chói.

Hannah, một người hầu béo nhỏ nhắn, tóc hoe đang cười bên lên với nàng. "Một số là của chúng tôi. Một số là của cô Emma. Hãy giữ lấy cái cô thích, chúng đều là đồ cũ cả. Hãy thử cái màu đỏ trước xem, cô Billings".

"Tôi không đi đâu". Tasia nói chắc chắn.

Các cô gái bắt đầu dọa nạt và dụ dỗ nàng.

"Cô Billings, cô phải đi. Có khả năng đây là cuộc vui duy nhất trong năm của cô đấy".

"Bên ngoài trời tối đen. Sẽ không ai biết được đó là cô đâu".

"Mọi người đều đã đi. Cô không thể một mình ở đây được".

Để gây thêm ngạc nhiên cho Tasia, bà Knaggs đã xuất hiện ở ngưỡng cửa với bó hoa trên tay.

Khuôn mặt bà nghiêm khắc. "Hình như tôi nghe là cô Billings xuống làng à?". Tasia cảm thấy nhẹ nhõm vì cuối cùng nàng cũng tìm thấy được một đồng minh. "Bà Knaggs, tất cả họ đều nhấn mạnh rằng tôi nên đi cùng họ. Bà biết ý tưởng này khinh suất như thế nào rồi đấy".

"Đúng", và bỗng nở ra một nụ cười bất ngờ. "Nếu cô không đi đêm nay, cô Billings, tôi sẽ rất không hài lòng. Đến khi cô ở độ tuổi của tôi, cô có thể ở nhà và nhìn qua cửa sổ. Chứ bây giờ cô phải đến nơi có điệu nhảy dưới nêu".

"Nhưng.. nhưng..", Tasia lắp bắp. "Tôi không tin vào các nghi lễ ngoại giáo". Cũng như tất cả người Nga, nàng đã được mang đến một mớ hỗn độn phức tạp của tín ngưỡng và mê tín dị đoan. Đó là điều đúng đắn để tôn kính thiên nhiên và các thế lực mạnh mẽ của nó. Nhưng chúa đã không hài lòng về việc thờ phụng các tượng thần. Cây thờ cúng và bất kỳ nghi thức của ngày một tháng năm chắc chắn không được chấp nhận.

"Đừng làm điều đó vì cô tin vào nó", Molly nói, cười tươi. "Hãy làm vì sự may mắn, làm vì niềm vui. Cô chưa từng làm bất cứ điều gì để cho vui sao?".

Tasia muốn ở lại trong sự riêng tư của phòng mình, nàng đã cố phản đối bằng vài cách khác nhau, nhưng những lý lẽ của nàng đã bị bác bỏ. "Được rồi", nàng nói miễn cưỡng. "Nhưng tôi sẽ không thích nó đâu".

Các cô gái cười khúc khích và huyền thuyên cả lên. Họ giữ đồng hồ trong lúc nàng cởi áo. "Chiếc váy màu đỏ". Hannah khẳng định trong khi Molly bảo rằng nên là chiếc váy xanh.

"Cô ấy thậm chí không cần một cái cooc-xê", Betsy nói, nhìn chăm chăm ghen tị vào thân hình thon thả, đang được phủ một lớp vải lanh của Tasia.

Molly giúp kéo chiếc áo dây ra khỏi đầu nàng. "Ngực của cô ấy không lớn hơn của Emma là mấy". Cô nói với một nụ cười thân thiện. "Nhưng cô đừng lo, cô Billing. Vài tuần nữa với những chiếc bánh pudding của bà Plunkett. Cô sẽ có được thân hình như tôi thôi".

"Tôi không nghĩ thế". Tasia nghi ngờ nói, nàng liếc nhìn bộ ngực đồ sộ của Molly. Nàng đã đầu hàng, cam chịu số phận của mình khi họ kéo những cái kẹp ra khỏi tóc nàng. Các cô gái kêu lên ngưỡng mộ khi mái tóc đen xoã xuống hông nàng.

"Ồ, đẹp quá". Hannah thở dài. "Tôi ước gì mình trông giống như thế". Cô đi đến trước gương và cau mày nhìn những lọn tóc vàng của mình, giật mạnh chúng như thể có thể làm cho chúng dài thêm.

Họ tết tóc cho Tasia với ruy băng và những bông hoa, tạo thành một cái bím dài thả xuống lưng nàng. Đứng ở sau lưng, các cô gái xem kết quả đầy hài lòng.

"Cô là một tạo vật đáng yêu". Bà Knaggs nói. "Tất cả các chàng trai trong làng sẽ cố để có thể đánh cắp được nụ hôn của cô".

"Cái gì?", Tasia hỏi, đầy lo lắng trong khi những cô gái kéo nàng ra khỏi phòng.

"Đó là một phong tục của làng". Molly nói, "đôi khi các trai làng vội vã đánh cắp những nụ hôn để may mắn".

"Phải làm gì nếu tôi không muốn bị hôn?".

"Cô phải chạy thật xa, tôi nghĩ thế... nhưng điều đó là không cần thiết. Nếu đó là một anh chàng xấu xí, điều đó sẽ xảy ra đủ nhanh. Nhưng nếu đó là một anh trai làng đáng yêu, cô sẽ không muốn bỏ chạy nữa đâu".

Đó là một đêm tối trời, vài đám mây đang che lấp những vì sao bé nhỏ. Ngôi làng được chiếu

sáng bởi các ngọn đuốc và đèn được đặt ở cửa sổ của những mái nhà tranh. Tiếng trống ngày càng lớn hơn và lớn hơn nữa khi họ đến gần thảm cỏ xanh, tảo bẹ trong một sự hỗn hợp của các nhịp điệu.

Đúng như Tasia dự đoán, rượu đóng vai trò quan trọng trong lễ hội. Đàn ông và phụ nữ uống từ những chai, những bình làm dịu đi những cơn khát của họ giữa những vòng nhảy múa nhiệt tình. Nắm chặt tay nhau, họ đi vòng quanh cây nêu thắp nến được bao phủ bởi những bông hoa và hát những bài hát ngoại giáo về cây, về quả đất, về mặt trăng. Ý nghĩa của tự do và niềm vui nhắc cho Tasia nhớ về tình yêu của những người nông dân Nga, thỉnh thoảng có cơ hội để làm những trò tinh nghịch chỉ theo cùng một cách, uống và đập phá mọi thứ, thật hoang dã.

"Đi nào". Molly kêu lên, nắm một bàn tay của Tasia trong khi Betsy thì nắm tay kia. Họ chạy đến bên vòng tròn và mau chóng trở thành một phần của nó, hát một bản ballad cổ xưa về một khu rừng sồi ma thuật. "Cô không cần phải hát, cô Billing. Chỉ cần làm ồn và giữ cho chân mình di chuyển thôi".

Điều đó thì quá dễ. Tasia đã theo kịp những người khác, lặp đi lặp lại những bài thánh ca nàng được nghe, cho đến khi tiếng trống ngân vang bị át bởi tiếng đập trong tim nàng. Vòng tròn bị phá vỡ khi mọi người dừng lại để uống vài ngụm rượu vang. Molly trao cho nàng một túi da ướt đầm rượu. Lúng túng, Tasia uống một dòng rượu đỏ ngọt ngào. Khi điệu nhảy trở lại, một thiếu niên đẹp trai tóc vàng đến nắm lấy bàn tay trái của Tasia. Cậu mỉm cười, và cùng tham gia vào bài hát, tiếng hát lớn hơn cả những người khác.

Có lẽ là do rượu vang, hoặc điên rồ của điệu nhảy, nhưng Tasia bắt đầu thả lỏng và tự do thưởng thức. Tất cả các phụ nữ chạy vào trung tâm của vòng tròn, lấy vòng hoa từ mái tóc của mình và vẩy cao trong không khí. Hương thơm của hoa trộn lẫn với mồ hôi và rượu, tạo nên một mùi thật đặc biệt. Tasia xoay quanh cây nêu cho đến khi cả thế giới quay cuồng xung quanh nàng, cho đến khi những ngọn lửa đuốc nhảy múa giống như những con đom đóm. Nàng đã thoát ra khỏi những vũ công và cố để thở. Những nếp gấp ẩm ướt từ áo khoác bám lấy mình, khiến nàng cứ kéo nó ra liên tục. Trong giá lạnh của sương đêm, nàng đang đỏ ửng, nóng và hồ hởi. Một ai đó đưa nàng một cái chai, và nàng uống lấy một ngụm rượu. "Cảm ơn", nàng nói, lau một giọt thừa nơi khoé miệng. Khi nàng nhìn lên, nàng đã nhận ra cậu thiếu niên tóc vàng đã đưa nó cho mình. Cậu lấy lại chai nước và hôn lên má nàng trước khi nàng có thời gian để phản ứng.

"Cho may mắn", cậu nói, cười toe toét trước khi trở lại với cây nêu.

Tasia chớp mắt ngạc nhiên, đưa tay chạm lên má.

"Ngựa ở đây này". Một người đàn ông hét lên và đám đông hô vang nhiệt tình.

"Con ngựa! Con ngựa!".

Tasia cười ngặt nghèo khi nàng nhìn thấy hai trai làng trong bộ trang phục con ngựa màu nâu rách rưới. Một trong số họ đã táo bạo cầm một chiếc mặt nạ sơn đẹp để xem như là khuôn mặt của nó. Cổ ngựa được bao phủ bởi những vòng hoa, và một chiếc váy dung đưa quanh đôi chân sau của nó. Sau một vài cú đá phô trương, con vật quay về phía trung tâm của làng, ịch về phía trước. Đám đông đi theo sau nó, siết chặt tay nhau tạo thành một chuỗi dài. Tasia bị cuốn vào hàng ngũ đó khi họ đi xuyên qua làng giống như một con rắn khổng lồ. Dòng người đã xuyên qua căn nhà đầu tiên, đã được mở rộng sẵn cửa cho họ. Thảm được trải sẵn trên sàn để thấm lấy bùn từ hàng trăm feet.

Xuất hiện từ phía sau ngôi nhà, Tasia để bản thân mình cuốn trong dòng người đó. Mọi người dừng lại và đứng nép một bên đường để cho những vũ công đi qua, vỗ tay khi nghe những bài hát cổ. Một nhóm đàn ông đứng ở những toà nhà trao đổi ngô, một số người còn công khai âu yếm những nữ đồng hành của mình. Một cuộc tắc nghẽn vô hình làm cuộc diễu hành bị chậm lại. Các vũ công đã giậm chân và hát trong khi họ chờ đợi.

Nghe những tiếng huýt sáo, Tasia liếc nhìn về phía những người đàn ông ồn ào gần đó. Nàng choáng váng khi thấy Lord Stokehurst đứng cùng với họ. Răng chàng lóe sáng khi chàng cười vì những trò hề của họ. Chàng làm gì ở đây? Các cơ bắp nàng căng thẳng khi nàng chuẩn bị chạy trốn trước khi bị chàng bắt gặp. Nhưng đã quá muộn... Trong khoảnh khắc ấy, chàng đã quay lại nhìn thẳng vào nàng. Nụ cười chàng tắt dần, cổ chàng gợn sóng với một cái nuốt mạnh mẽ, đôi môi chàng tách ra trong một sự ngạc nhiên dường như cũng bằng với chính nàng.

Chàng trông rối bù, áo vest mở ra, áo sơ mi không gài ở cổ. Với ánh sáng của ngọn lửa đuốc rọi trên mái tóc đen của chàng, chàng là một hình ảnh sống động của một bogadyr, một người anh hùng trong những câu chuyện cổ của Nga. Đôi mắt xanh của chàng đang giam giữ nàng, nhắm thẳng và quý quýệt, như thể chàng đang dự tính một điều gì đó không đứng đắn.

Dòng người bắt đầu di chuyển một lần nữa, nhưng chân của Tasia vẫn chì lại đó. Tất cả điều nàng có thể làm là đứng lại đó trong một cơn mê. Người đàn ông đứng phía sau nàng phản đối. "Đi nào, cô gái. Hoặc là bước theo mọi người hoặc là bước sang một bên".

"Tôi xin lỗi", nàng bước sang một bên. Ngay lập tức, chỗ của nàng trong đoàn người đã biến mất.

Trước khi nàng có thể chạy đi, Lord Stokehurst đã xuất hiện trước mặt nàng. Những ngón tay chàng khóa cổ tay nàng lại, khép chặt cho đến khi các mạch đập của nàng dội vào ngón tay chàng. "Đi với ta", chàng nói. Kinh ngạc, Tasia đi theo mà không chút suy nghĩ.

Có những tiếng còi ở một nhóm đàn ông, và sự cổ vũ của những vũ công khi dòng người lướt qua căn nhà kế tiếp. Mọi âm thanh đã bị bóp nghẹt bởi tiếng tim đập điên cuồng của Tasia. Đôi chân Stokehurst sải những bước dài trên mặt đất, buộc nàng phải vội vàng để đuổi kịp theo tốc độ của chàng. Chàng đang tức giận, chỉ vì thế thôi. Nàng không nên khoa trương bản thân mình. Nàng đã nên giữ phẩm giá của mình, ở lại lâu đài. Bây giờ, Stokehurst sẽ xé nàng ra thành từng mảnh chỉ với một vài lời, và có thể sẽ sa thải nàng ngay tại nơi đây.

Chàng kéo nàng ra khỏi những ngôi nhà đầy ánh sáng, vào khu rừng cạnh bãi cỏ làng, cho đến khi họ đã ở dưới bóng tối của một tàng cây rộng, chàng mới thả cổ tay nàng ra. Thật khó khăn để có thể nhìn thấy được khuôn mặt chàng trong bóng tối. "Tôi sẽ không nhảy múa nữa đâu". Nàng ngoan ngoãn nói.

"Tại sao lại không? Tối nay ta cho phép mọi người đến để làm những gì họ thích".

Từ sự thất vọng, nàng đã chuyển sang ngạc nhiên. "Ngài không giận sao?".

Chàng tiến đến gần hơn, bỏ qua câu hỏi của nàng. "Nàng trông giống như một Gypsy với mái tóc của nàng thế này".

Nhận xét - riêng tư bất ngờ như thế- đã khiến cho Tasia hoàn toàn bối rối. Có điều gì đó về Stokehurst rất khác với bình thường, một số thận trọng thường lệ đã được phá bỏ. Có một sự đe dọa mới trong giọng nói nhẹ nhàng của chàng và những cử động có chủ tâm... Bỗng nhiên nàng nhận ra mình đang bị săn đuổi. Nàng lùi lại đầy báo động, vấp vào một gốc cây lớn. Bàn tay chàng giữ lấy vai nàng để giữ vững. Thậm chí sau khi nàng đã giữ được thăng bằng thì

chàng vẫn không để nàng đi. Sức nóng từ lòng bàn tay chàng xuyên qua áo khoác nàng, Stokehurst đưa cánh tay kia của mình, là đầu cái móc bạc cào vào vỏ cây cạnh tai nàng. Nàng đã bị mắc kẹt. Nhận thức được về trọng lượng rắn chắc của cơ thể chàng, nàng đã dựa lưng vào thân cây vững chắc.

Chàng đang say rượu, Tasia điên cuồng nghĩ. Chàng không biết được là mình đang làm gì. "Thưa ngài... ngài đang không là chính mình. Ngài đã uống quá nhiều".

"Nàng cũng vậy".

Chàng đã đến đủ gần để nàng có thể ngửi thấy mùi rượu vang ngọt ngào trong hơi thở chàng. Tasia lui đầu về, ấn mạnh dựa vào thân cây. Một thoáng ánh sáng của ngọn đuốc soi qua mặt Stokehurst mờ đỏ, và rồi họ lại chìm trong bóng tối thêm lần nữa.

Những ngón tay chàng đã giữ lấy cằm nàng, và nàng đã tạo ra một âm thanh nhỏ, lùi lại phía sau càng nhiều càng tốt.

"Không", nàng thì thầm yếu ớt trong sợ hãi.

"Không?", chàng lặp lại, có vẻ thích thú. "Thế thì tại sao nàng lại đến đây với ta?".

"Tôi ngh- nghĩ..", nàng đấu tranh để thở. "Tôi nghĩ là ngài đang giận dữ. Tôi nghĩ là ngài muốn hét vào tôi trong riêng tư".

"Và nàng thích điều đó hơn là có một nụ hôn à?".

"Vâng".

Chàng cười trước câu trả lời nhiệt thành của nàng, bàn tay nhẹ trượt xuống cổ nàng, giữ chặt cơ bắp đang căng thẳng ở đó. Làn da nóng của chàng làm nàng hoảng hốt, rùng mình. Một cơn gió lạnh thổi qua bọn họ, nhưng Stokehurst đã quá to lớn và ấm áp. Mặc dù rằng nàng đang lập cập báo động, Tasia gần như bị cám dỗ để đến gần chàng, vào trú ẩn trong cơ thể chàng.

"Nàng sợ ta?", chàng thì thầm.

Nàng gật đầu lúng túng.

"Vì cái này à?". Chàng cử động, và cái móc bạc ánh lên trước mắt nàng, giống như con cá bạc đang lao đi trong nước.

Nàng không biết chính xác điều mình sợ. Có một cảm giác kỳ lạ đang nắm giữ nàng, các giác quan của nàng nhộn nhạo cả lên, tất cả mọi thứ trở nên đau đớn một cách sâu sắc. Cái miệng mềm, nóng của chàng sượt qua những lọn tóc nơi thái dương, gợi một cú sốc khắp người nàng. Nàng dấn mạnh vào vùng ngực rộng của chàng.

"Còn về nụ hôn may mắn?", chàng đề nghị. "Bằng cách nào đó, ta nghĩ nàng cũng phải dùng một số may mắn, Miss Billings?".

Nàng tuôn ra một tràng cười sôi nổi, không kiềm chế. "Tôi không tin vào may mắn. Ch- chỉ cầu nguyện".

"Sao không là cả hai nhỉ? Không, đừng cứng rắn như thế. Ta sẽ không làm đau nàng".

Nàng co rúm trong sự ngạc nhiên khi chàng cúi xuống nàng. "Tôi phải đi". Nàng nói một cách tuyệt vọng, và đã phạm phải sai lầm khi cố vượt qua chàng. Stokehurst di chuyển cổ tay, tóm lấy nàng lần nữa dựa vào thân hình rắn chắc của mình. Chàng quấn bím tóc dài của nàng quanh bàn tay mình một lần, hai lần cho đến khi giữ khuôn đầu nàng thật chặt. Mặt chàng tối lại khi cúi xuống nàng, những đốt tay chàng cù vào trong gáy. Tasia nhắm đôi mắt lại, cảm nhận được một chiếc hôn nhẹ nhàng nơi khoe môi, và nàng thở hỗn hển trong sự phản ứng.

Chàng ôm nàng thật chặt. Chàng gieo một nụ hôn trên bờ môi khép kín của nàng, rồi thêm một nụ hôn khác nữa. Bằng cách nào đó nàng đã mong chờ sự cuồng nhiệt, nóng vội.. bất cứ thứ gì

ngoại trừ những dấu vết dịu dàng, bóng cháy từ miệng chàng. Đôi môi chàng trượt qua má nàng rồi đến tai, sau đó xuống cổ nàng. Đầu lưỡi chàng chạm đến những mạch đập dữ dội của nàng.

Đột nhiên, nàng muốn dựa chặt vào chàng và đánh mất mình trong bóng đêm đang bị cuốn xoay trong kích động. Nàng chưa bao giờ đầu hàng trước sự điều khiển của bất cứ ai. Chỉ với mỗi điều đó thôi cũng đủ để thức tỉnh nàng quay về với sự sáng suốt. "Đừng", nàng nói trong một giọng bị bóp nghẹt, đôi tay nàng tìm đến mái tóc tối màu của chàng. "Làm ơn, đừng!". Chàng ngẩng đầu lên và nhìn xuống nàng. "Nàng thật ngọt ngào", chàng thì thầm. Tay chàng rời khỏi tóc nàng, nhặt đi những cánh hoa đang vương trên bím tóc của nàng. Với phần lưng của các đốt ngón tay, chàng vuốt ve những đường nét mong manh nơi khoe môi nàng.

"Thưa ngài...", nàng nói bằng một giọng không rõ ràng, cố hít lấy một thở sâu. "Thưa ngài, tôi hy vọng rằng... Nó chỉ là... Có thể nào chúng ta có thể giả vờ điều này chưa từng xảy ra?".

"Nếu đó là điều nàng muốn". Ngón tay cái của chàng chạm vào nơi đầu cằm nàng. Những bông hoa chàng giữ gửi một mùi hương ngọt ngào trong gió.

Nàng gật đầu một cách khó khăn, cắn chặt răng trên đôi môi đang run rẩy. "Đó là do rượu. Do những điệu nhảy. Tôi ngh-nghĩ rằng bất cứ ai cũng có thể trở nên quá đà bởi tất cả những sự kích động đó".

"Dĩ nhiên. Những điệu vũ dân gian có thể là đẹp đẽ nhưng lại mang mùi vớ vẩn".

Tasia đỏ mặt, nhận thức được là chàng đang mỉa mai nàng. Nhưng nó không quan trọng. Đó là một cái cớ để nàng có thể vin vào. "Chúc ngủ ngon", nàng nói, tránh xa khỏi thân cây. Các khớp xương của nàng giờ cứ như là sợi thun vậy. "Tôi phải về lâu đài ngay bây giờ".

"Không phải chỉ với một mình nàng".

"Tôi muốn đi một mình", nàng nói đầy bướng bỉnh.

Có một khoảng yên lặng ngắn ngủi và sau đó chàng bật cười. "Được. Đừng đổ lỗi cho ta nếu nàng lại bị chặn đường. Nhưng ta nghĩ nó sẽ không dễ để chuyện xảy ra hai lần trong một đêm đâu!".

Bước chân của nàng nhẹ nhàng và mau lẹ, thân hình mong manh của nàng như hoà lẫn vào trong bóng đêm. Luke đi đến nơi mà nàng đã dựa, và chàng lại đặt vai mình tựa vào thân cây nặng trĩu đó. Gót giày chàng không ngừng đào bới trên mặt đất cứng nhắc khô cằn. Chàng đã dịu dàng với nàng trong khi chàng muốn trở nên tàn nhẫn, là để làm bầm tím môi nàng với chàng, để lại những dấu vết trên làn da lụa là của nàng. Những ham muốn của chàng ngỡ đã chết từ lâu nay bỗng hồi sinh với một sự phục thù. Chàng muốn đưa nàng đến giường chàng và giữ nàng ở đấy cả tuần. Mãi mãi. Tội lỗi đang nhấn chìm chàng. Chàng giận dữ vì nàng đã xen vào cuộc đời lệch lạc của chàng, khiến cho những ký ức về Mary của chàng càng trở nên xa xôi thậm chí hơn cả trước đây. Nàng sẽ đi sớm thôi. Không bao lâu nữa, một tháng rồi sẽ trôi qua. Charles Ashbourne sẽ tìm một nơi ở mới cho nàng. Tất cả điều chàng phải làm là phớt lờ nàng cho đến khi thời gian xóa nhòa đi tất cả. Trở lại, chàng tự xía vả mình trong nỗi thất vọng, xé một đoạn vỏ cây, cái móc bạc đã để lại vết thương hẹp trên thân cây gân guốc. Chàng bắt đầu cắt những bước dài, rời xa khỏi ánh đèn và điệu nhảy, xa cả luân lễ hội tung bừng.

Tasia đang đứng bên cửa sổ, đôi mắt mông lung dõi ra phía bên ngoài với bao điều tự vấn.

Đang nhớ lại sự ấm áp của miệng chàng, dịu dàng, gần gũi và ẩn chứa nhiều sức mạnh. Nàng chột rùng mình. Nàng đã cô độc quá lâu. Nó đã thật đáng sợ và ngọt ngào mãnh liệt khi được ở

trong vòng tay chàng. Thật thoải mái, nàng ảo tưởng rằng nó thật an toàn, nó đã ảnh hưởng sâu sắc đến nàng. Chầm chậm, nàng đưa những ngón tay lên môi mình, Stokehurst chắc sẽ rất buồn cười vì sự thiếu hiểu biết của nàng. Nàng chưa bao giờ được hôn trước tối nay, ngoại trừ cái ôm hôn cho có lệ mà nàng đã chia sẻ cùng Mikhail Angelosky khi việc hứa hôn của họ được thỏa thuận. Misha, như gia đình và người thân vẫn gọi anh ta, đã trở thành một kẻ siêu phàm, pha trộn giữa sắc đẹp và sự đam mê quá mức, anh ta đã trở nên nhạt nhẽo với những thói quen cá nhân của mình, ăn mặc diêm dúa, và tưới lên mình bằng cô lô nhấc nặng mùi. Mái tóc dài quá cỡ, cổ anh ta lấm chấm với những vết bẩn nơi anh ta bỏ quên không rửa đến. Hầu hết thời gian, đôi mắt to vàng của anh ta luôn trống rỗng, là do tình yêu xuất chúng của anh ta dành cho chiếc ống điều thuốc phiện. Đột ngột, đầu nàng bị lấp đầy bởi những giọng nói. Tasia chao đảo, cảm giác đau đớn.

"Misha, ta yêu chàng, ngàn lần hơn cả cô ta có thể. Cô ta sẽ chẳng bao giờ biết được chàng cần gì đâu!".

"Người đang ghen tuông đấy! Kẻ ngu si già nua ạ!". Mikhail trả lời. "Người chẳng biết chút gì về thứ ta cần cả".

Các giọng nói phai mờ dần đi và Tasia cau mày trong bối rối. Đó là những ký ức hay chỉ là vài điều do nàng tưởng tượng ra? Nàng ngồi xuống và bịt kín đôi tai mình lại, chìm đắm trong sự khổ đau của những ý nghĩ riêng nàng.

London với một mùa đã đi đến hồi kết thúc, mọi người bắt đầu đóng cửa nhà mình ở phố và rút về nông thôn. Lord Stokehurst sẽ dùng một căn nhà để tổ chức một bữa tiệc mùa hè. Một bữa tiệc cuối tuần của giới thượng lưu và đi săn, sẽ có sự góp mặt của những gia đình có tiếng tăm ở địa phương. Tasia khó khăn để thưởng thức cái ý tưởng của một bữa tiệc cuối tuần, một mối đe dọa lờ mờ đến bí mật của nàng. Theo cách khác, gia đình Ashbourne cũng sẽ đến tham dự, một mảnh tin tức được đón chờ. Tasia hết sức háo hức về viễn cảnh nàng được gặp lại Alicia, chỉ là một sự kết nối mong manh về quá khứ của nàng. Nàng hy vọng họ có thể tìm được một vài phút ở cùng nhau. Không một ai bất ngờ khi Iris, Lady Harcourt đã được mời vào vai trò của nữ chủ nhân.

"Đó là ý tưởng của cô ta", bà Knaggs tâm sự với nhóm người hầu sau bữa ăn tối. "Lady Harcourt muốn ông chủ và bất cứ ai cũng phải thấy rằng cô ta sẽ làm tròn vai trò tốt đến mức nào. Đơn giản như một chiếc bánh pudding, cô ta muốn làm bà chủ của cái điền trang này". Lady Harcourt đến sớm hơn hai ngày, để đảm bảo mọi thứ sẽ theo ý muốn của mình. Kể từ lúc đó, cả điền trang luôn hoạt động hết sức bận rộn. Những đóa hoa to lớn được sắp xếp mọi nơi và nhạc đang được đánh thử nơi phòng có sẵn. Lady Harcourt đã thay đổi hàng tá thứ ở Southgate Hall, tất cả mọi thứ từ sắp xếp lại đồ nội thất đến thay đổi thực đơn của bà Plunketts. Tasia ngưỡng mộ tài ngoại giao của bà ấy. Trong khi ác cảm về sự can thiệp của Lady Harcourt, bà vẫn hết sức nhã nhặn. Emma thì công khai không hài lòng về việc làm đó, thậm chí còn dám tranh luận với cha mình. Giọng của họ vang khắp cả lối vào hành lang khi họ trên đường trở về từ chuyến cưỡi ngựa buổi sáng.

"Papa, bà ta đã thay đổi mọi thứ"?

"Ta đã nhờ cô ấy đến để làm tất cả những gì cô ấy thích. Khiếu nại như thế là đủ rồi đấy, Emma ạ!".

"Nhưng cha còn thậm chí không thèm nghe-".

"Ta nói vậy là đủ rồi đấy".

Bắt cái nhìn về phía Tasia, người đang đợi Emma, chàng đẩy đưa con gái nổi loạn về phía trước. "Hãy làm gì đó với con bé đi", chàng cúi kính, và bỏ đi với vẻ mặt cau có. Đó là lần đầu tiên chàng nói với nàng trong mấy ngày nay.

Mang vẻ mặt cau có như cha mình, Emma xoay về phía Tasia. Đôi mắt xanh của cô lóe lên với sự giận dữ. "Ông ấy là một ông kẹ đấy!".

"Tôi nghĩ rằng cô đang tranh cãi về Lady Harcourt ", Tasia bình tĩnh nói.

Emma cau mày. "Tôi không muốn trông thấy với cái suy nghĩ bà ta sẽ ở lại đây trong khi bà ta không thể. Tôi ghét khi nhìn thấy bà ta chạy quanh trong nhà. Và tôi ghét cái cách bà ta lượn lờ quanh papa, và cái giọng nói rĩ rả như mía lùi khi nói chuyện với papa. Nó khiến tôi muốn bệnh".

"Chỉ là cuối tuần này thôi mà. Cô có thể sẵn sàng để bản thân mình cư xử cho ra một quý cô thật sự, Emma, và đối xử với bà ấy với vẻ lịch sự và lòng tôn trọng".

"Nó không chỉ là những ngày cuối tuần", Emma lẩm bẩm, "bà ta muốn kết hôn với ông ấy!".

Ngạc nhiên vì sự giận dữ bỗng nhiên biến mất, cô quay lại nhìn Tasia với vẻ tuyệt vọng. "Ôi, cô Billings, sẽ ra sao nếu bà ta làm vậy? Tôi sẽ bị mắc kẹt với bà ta mãi mãi".

Cùng lúc ấy, Tasia thấy đôi tay mình đang choàng quanh đứa trẻ mười hai tuổi vụng về. Nàng ôm Emma thật trùi mền và vuốt thẳng mái tóc đỏ hoang dã của cô bé. "Tôi biết chuyện đó không dễ dàng cho cô", nàng nói, "nhưng cha cô đã phải cô đơn từ khi mẹ cô mất. Cô biết đó.

Kinh thánh đã nói: 'Hãy để mỗi người đàn ông có cho riêng mình một người vợ'. Cô thà là muốn để ông ấy chẳng bao giờ kết hôn nữa, và để cho ông cô đơn quanh quẩn lúc về già sao?".

"Dĩ nhiên là không", Emma nói trong một giọng nghe không rõ. "Nhưng tôi muốn ông sẽ cưới một ai đó mà tôi thích".

Tasia cười. "Ôi trời, tôi không nghĩ cô sẽ có thể duyệt được bất kỳ ai mà ông ấy đưa về giới thiệu".

"Được, tôi sẽ duyệt!", Emma đẩy ra xa và cau mày phẫn nộ. "Tôi biết có một người rất thích hợp. Cô ấy trẻ, đẹp và thông minh, và sẽ khiến cho ông ấy trở nên hoàn thiện".

"Người nào thế?"

"Cô đấy!"

Vỡ lẽ, tất cả điều Tasia có thể làm là nhìn chăm chăm vào cô bé. "Emma", nàng cuối cùng cũng cố gắng để nói, "cô phải quên cái ý tưởng đó ngay lập tức".

"Tại sao?"

"Trước tiên, người đàn ông ở địa vị của cha cô sẽ chẳng bao giờ đi cưới một nữ gia sư".

"Papa không phải là một tên trưởng giả học làm sang. Ông ấy sẽ không quan tâm về điều đó đâu. Cô Billings, cô không nghĩ ông ấy đẹp trai sao?"

"Tôi chưa bao giờ suy nghĩ gì về vẻ ngoài của ông ấy. Giờ thì đã đến lúc cô phải học rồi".

"Đôi má cô ửng đỏ cả rồi kìa", Emma nói trong chiến thắng, niềm hân hoan đột ngột của cô bé không hề thuyên giảm bởi cái liếc mắt cảnh báo của Tasia. "Cô thích vẻ ngoài của ông ấy!"

"Quá đẹp trai - hoặc đẹp gái đều là vẻ bề ngoài"

"Papa cũng đẹp cả bên trong nữa", Emma tiếp tục dai dẳng. "Tôi không thực sự có ý đó khi tôi gọi ông ấy là ông kẹ. Cô Billings, có lẽ cô nên đối xử tốt hơn với ông ấy, và thỉnh thoảng mỉm cười. Tôi tin rằng cô có thể khiến cho papa phải lòng cô, nếu cô chịu thử".

"Tôi không muốn cần bất kỳ ai phải lòng tôi cả", Tasia đáp lại, lấp bắp với tiếng cười ngày càng to của đứa trẻ quá quắt.

"Cô không thích cha tôi sao, cô Billings?"

"Tôi tin rằng ông ấy là một người đàn ông đáng ngưỡng mộ".

"Đúng, nhưng cô thích ông ấy chứ?".

"Emma, việc này thật lố bịch. Tôi không biết Lord Stokehurst đủ nhiều để thích hoặc không thích ông ấy".

"Nếu cô cưới ông ấy, cô sẽ không phải làm bất cứ việc gì. Cô sẽ trở thành một nữ công tước vào một ngày nào đó. Điều đó không khiến cô hạnh phúc sao? Cô không muốn sống với chúng tôi mãi mãi à?".

"Ồ, Emma". Tasia mỉm cười trêu mếu. "Cô là tất cả mọi điều mà tôi nghĩ là hạnh phúc. Nhưng có nhiều việc cô không hiểu đâu, và tôi e rằng mình cũng không thể giải thích được chúng. Tôi sẽ ở lại đây lâu nhất tôi có thể. Đó là tất cả những gì tôi có thể hứa".

Emma định trả lời khi cô bé đang chú ý đến một ai đó đang đến gần. Miệng cô lập tức ngậm lại, và cô nhìn chăm chăm vào người phụ nữ mái tóc màu nâu đỏ với vẻ nghi ngờ được che đậy hết sức vụng về. "Lady Harcourt ", cô lẩm bẩm.

Người phụ nữ dừng lại ở phía trước họ. Cô ta mặc một chiếc váy lụa màu đỏ sẫm lướt là để phô ra dáng hình gợi cảm đến tuyệt mỹ.

"Emma", cô ta nói nhẹ nhàng, "hãy giới thiệu ta với người bạn đồng hành của cô".

Emma sững sờ làm theo. "Gia sư của tôi, cô Billings".

Lady Harcourt thừa nhận cái chào nhún gối của Tasia bằng cái gật đầu lạnh lùng.

"Kỳ lạ. Từ cái cách Lord Stokehurst miêu tả cô. Ta nghĩ cô phải là ở bậc trung niên. Nhưng cô chỉ là một đứa trẻ".

"Lady Harcourt ", Tasia nói, "nếu có việc gì tôi hoặc là Emma có thể giúp bà trong việc chuẩn bị cho dịp cuối tuần, bà chỉ cần lên tiếng", nàng trao cho cô bé một cái nhìn đầy ý nghĩa. "Phải vậy không, Emma?".

"Ồ, vâng", Emma nói với một nụ cười ngọt xót.

"Cảm ơn", Lady Harcourt trả lời. "Điều tốt nhất các người có thể giúp là đừng có choán chỗ của người khác. Và nên nhớ tránh khỏi đường của những vị khách là được rồi".

"Chắc chắn rồi, thưa bà. Thực tế là chúng tôi đã bị trễ giờ học của Emma sáng nay".

"Tránh ra khỏi đường sao?", Emma lặp lại trong bức tức. "Nhưng đây là nhà tôi- "

Lời của cô bị cắt ngang khi Tasia kéo mạnh đi về phía phòng học.

"Tôi nghĩ chúng ta phải bắt đầu với việc cố gắng để lịch sự", Tasia nói.

"Tại sao tôi phải lịch sự với bà ta, khi bà ta chẳng lịch sự với tôi?". Emma liếc nhìn Tasia với vẻ hài lòng dữ tợn. "Bà ta không có vẻ là thích cô nhiều lắm đâu, cô Billings".

"Tôi nghĩ Lady Harcourt rất tử tế", Tasia nói đều đều.

Emma nhìn chăm chăm vào nàng một cách kỹ lưỡng. "Tôi nghĩ cô cũng có dòng máu xanh như bà ta vậy, cô Billings. Thậm chí có thể còn nhiều hơn. Bà Knaggs nói với làn da và cấu trúc xương của cô, cô có thể qua mặt cả những thành viên của giới quý tộc. Cô có thể nói với tôi thật ra cô là ai không? Tôi rất giỏi giữ bí mật. Tôi nghĩ cô là một ai đó rất đặc biệt... một nàng công

chúa đang cải trang... hoặc một gián điệp của nước ngoài... hoặc có thể là-".

Đang cười, Tasia dừng lại chộp lấy đôi vai cô bé, lắc nhẹ khi nàng nhẩn rõ. "Tôi là gia sư của cô. Đó là tất cả. Tôi không muốn trở thành bất cứ ai khác".

Emma trao cho nàng một cái liếc quở trách. "Thật là ngớ ngẩn", cô bé nói cộc lốc. "Cô còn hơn cả một gia sư. Bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy".

Những vị khách đã cùng nhau đến trong một ngày, xuất hiện trong nhiều giờ liền. Các người hầu luôn bận rộn giữa việc chạy lên và chạy xuống các bậc cầu thang để đảm bảo sự thoải mái cho các vị khách. Các quý bà dấu mình trong một lúc, sau đó xuất hiện với những chiếc váy mang màu sắc khác, với những nếp gấp và kiểu dáng lạ, những dải đăng ten được kết gọn gàng và thêu tinh xảo. Phe phẩy những chiếc quạt được sơn màu tỉ mỉ, phụ nữ tập trung trong phòng khách để buôn chuyện và tham gia bữa ăn. Tasia quan sát mọi hoạt động và nhớ lại nàng đã từng làm những việc như thế khi còn ở Nga, những cuộc gặp mặt và những bữa tiệc cùng gia đình nàng. Khi được sống trong sự che chở đó, nàng chưa từng nghĩ về một thế giới bên ngoài St. Petersburg. Bao nhiêu thời gian nàng đã bỏ phí. Thậm chí thời gian nàng quỳ gối cầu nguyện trong nhà thờ dường như cũng là một sự lãng phí trong quá khứ. Lẽ ra nàng nên làm điều gì đó thiết thực hơn cho những người nghèo, còn hơn là chỉ cầu nguyện cho họ. Sống ở nước Anh này, lần đầu trong đời nàng đã cảm thấy mình hữu ích, và nàng thích cái cảm giác đó. Thậm chí nếu như có thể, nàng cũng sẽ không quay lại cuộc sống ăn không ngồi rồi mà nàng đã một lần trải qua.

Buổi tối với hơn ba mươi món ăn được dọn lên. Phòng ăn đã được làm đầy bởi những chiếc bàn dài phủ vải lanh, không khí ngào ngạt với mùi thơm của thịt nai, cá hồi, ngỗng và những cái bánh pudding. Vượt qua ngưỡng cửa, Tasia đã nghe được những tiếng lách tách của những ổ bánh mì đang được nướng, đệm vào tiếng giòn tan của những tiếng cười vui vẻ. Nàng đang tưởng tượng ra Lady Harcourt sẽ trông hấp dẫn đến mức nào, tóc cô ta sẽ lấp lánh dưới ánh sáng của những ngọn đèn treo. Và Lord Stokehurst sẽ nhìn cô ta với một sự pha trộn giữa niềm hãnh diện và thích thú của đàn ông, thỏa mãn vì sự thành công của buổi tối. Tasia cố che giấu cái nhúm mày trên trán của nàng và đi lên lầu để cùng tham gia bữa cơm tối với Emma. Sẽ chỉ có hai người bọn họ đêm nay. Trẻ con sẽ chẳng bao giờ được mời vào bữa tối chính thức, và cũng không có cả gia sư.

Sau khi bữa tối kết thúc, các vị khách tách ra một cách nhanh chóng. Các quý bà thì đến phòng tranh để dùng trà, còn các quý ông vẫn ở lại phòng ăn với rượu vang đỏ và brandy. Cuối cùng, các vị khách sẽ trở lại trong phòng khách mùa hè cho buổi chiêu đãi. Emma thiết tha xin Tasia cho cô bé được đi xuống lầu và thưởng thức.

"Lady Harcourt có mời đến một bà thầy bói và để tiên đoán về tương lai. Tên của bà ấy là Madame Miracle, và bà ấy là một nhà tiên tri, đó là điều hơn hẳn ở những bà thầy bói bình thường. Ôi, cô Billings, chúng ta hãy đi xuống lầu và xem nhé! Bà ấy sẽ nói gì về papa nhỉ? Tôi không thể dù là ngồi yên trong một góc sao? Tôi hứa tôi sẽ giữ mình. Tôi sẽ là một quý cô hoàn hảo".

Tasia mỉm cười. "Tôi nghĩ chúng ta có thể xem một lúc, lâu đến khi nào chúng ta chưa lộ ra. Nhưng đừng chờ đợi quá nhiều vào bất cứ ai có tên là Madame Miracle đấy, Emma. Bà ta nghe giống như một diễn viên thất nghiệp đối với tôi".

"Tôi không quan tâm. Tôi chỉ muốn nghe điều bà ấy nói về mọi người".

"Rất tốt", nàng nói và nhìn bộ quần áo nhảu nhúm của Emma với ánh mắt phê phán. "Nhưng trước khi chúng ta đi, cô phải đi thay chiếc váy màu xanh thẫm và làm suông mái tóc của cô đi". "Nó sẽ không trở nên suông mượt trong đêm nay đâu", Emma nói, kéo những lọn tóc quần bất trị. "Mỗi lần tôi kéo nó xuống, nó còn nảy lên tề hơn lúc trước".

Tasia cười. "Vậy thì chúng ta sẽ buộc một sợi ruy băng quanh nó".

Khi nàng giúp Emma thay đổi trang phục, Tasia âm thầm lo lắng việc đưa cô bé xuống lầu. Sau tất cả, Lady Harcourt đã bảo họ tránh xa khỏi các vị khách. Mặc dù nó không rõ ràng là chỉ thị từ Lord Stokehurst, nhưng có thể chàng cũng sẽ chấp nhận theo ý muốn của Lady Harcourt. Nhưng Emma đã là một thiên thần cả ngày nay, yên lặng học hàng giờ đồng hồ và ăn tối trong phòng học mà không một lời phản đối. Cô bé xứng đáng được một phần thưởng vì hành vi tốt đẹp của mình, và chắc chắn sẽ không tổn hại gì nếu đi xuống đấy.

Có một cuộc tụ tập lớn trong phòng khách rộng. Đàn ông và phụ nữ ngồi trong dãy trường kỷ kiểu Pháp thanh lịch và những chiếc ghế lưng cong. Những chùm đèn soi ánh sáng nhẹ nhàng lên những bức tường phủ lụa và và những cành hoa làm bằng thạch cao tinh xảo. Một làn gió nhẹ thổi qua làm lay động các bức màn nơi những ô cửa sổ.

Thoáng thấy con gái mình, Lord Stokehurst tách mình ra khỏi đám đông và đi về phía cô bé. Chàng đẹp trai khủng khiếp trong bộ đồ may tối màu, áo ghi lê bằng lụa thêu màu rêu và màu than chì. Chàng tóm lấy con gái mình và đặt một nụ hôn ngắn.

"Cả ngày nay ta đã không thấy con", chàng nói. "Ta tự hỏi không biết con đã trốn ở nơi nào".

"Lady Harcourt nói chúng con không được-". Emma đã bắt đầu, và đã dừng lại với cái thúc nhắc nhở của Tasia ở sau lưng. "Chúng con bận cả ngày với những bài học, thưa papa".

"Thế hôm nay con đã học gì?"

"Buổi sáng, chúng con học về cách cư xử, còn buổi chiều là về lịch sử nước Đức. Con đã ngoan cả ngày hôm nay thế nên cô Billings nói con có thể xem Madame Miracle trong một góc".

"Madame Miracle", Stokehurst nói với một tiếng cười ngắn, "là một mụ lang băm. Con có thể ngồi với ta ở phía trước, Emma, nhưng con phải hứa là không được tin những lời bà ta nói".

"Cảm ơn, papa!".

Emma rạng rỡ đi cùng chàng, chợt dừng lại và nhìn về phía sau. "Cô cũng đi nào, cô Billings!". Tasia lắc đầu. "Tôi sẽ ở lại đây".

Nàng nhìn chăm chăm vào giữa tấm lưng rộng của Stokehurst khi chàng đã bước đi cùng con gái mình. Trong một phút, một cảm giác khó chịu lướt qua nàng. Nàng tự hỏi tại sao chàng lại không hề dành dù chỉ là một cái liếc nhìn. Chàng đã cố ý phớt lờ nàng. Bên dưới vẻ bình tĩnh lạnh lùng của chàng là điều gì đó được kiểm soát chặt chẽ và đang bị đe dọa. Những suy nghĩ của nàng đã trở nên buồn cười khi Lady Harcourt đưa ra một người phụ nữ mặc áo đen vào giữa căn phòng.

"Nếu như tôi có được sự chú ý của các bạn. Tôi sẽ rất thích thú để được giới thiệu vị khách đặc biệt của chúng ta đêm nay. Ở London, Paris, Venice, Madame Miracle được biết đến như là một nhà tiên tri với những khả năng phi thường. Có tin đồn rằng bà thường xuyên được hỏi bởi các thành viên trong hoàng tộc. May mắn cho chúng ta, bà ấy đã tử tế chấp nhận lời mời của tôi đến đây để cùng tham gia với cuộc tụ họp của chúng ta tối nay, và sẽ tiết lộ món quà đặc biệt của bà dành cho lợi ích của chúng ta".

Một đợt pháo tay thừa thốt xuyên qua phòng. Tasia dựa lưng vào tường, mặt nàng đỏ ửng.

Madame Miracle là một người phụ nữ tóc đen vào độ tuổi bốn mươi, với đôi mắt đánh phấn đen và cặp má đánh phấn hồng. Một chiếc khăn choàng rực rỡ bằng lụa màu đỏ và vàng buộc quanh vai. Bà ta đeo những chiếc nhẫn đá quý ở mỗi ngón tay, và những vòng xuyên nặng nề vang âm ở nơi cổ tay bà ấy. Có một số đồ vật ở trên bàn : một cái bát nhỏ đựng đầy những viên đá màu, một cỗ đựng bài, và một vài bức tượng nhỏ dùng để trang trí.

"Các bạn", Madame Miracle bắt đầu với một giọng bi thảm, "đây là thời khắc để gỡ bỏ sự nghi ngờ và các hạn chế trần tục khi chúng ta cùng chào đón những bóng ma. Tối nay, họ sẽ đến và tiết lộ về tấm gương đang soi linh hồn của chúng ta. Hãy chuẩn bị bản thân để khám phá ra bí mật của tương lai và quá khứ".

Khi người phụ nữ tiếp tục nói, Tasia đã nhận thấy có tiếng thì thầm gần bên.

"Tasia".

Một cơn ớn lạnh chạy xuống sống lưng nàng, và nàng nhanh chóng quay lại. Alicia đang đứng phía sau nàng, đang mang một nụ cười khó cưỡng. Tuân theo cử chỉ im lặng của cô ấy, Tasia vượt qua cánh cửa và họ nhanh chóng vào trong hành lang trống rỗng cùng nhau. Mỉm cười nhẹ nhõm và đầy hạnh phúc, Tasia ôm chặt lấy cô.

"Em họ", nàng kêu lên, "tôi rất mừng khi được gặp cô".

Alicia đứng thẳng lại và cười với nàng. "Tasia, chị trông thật tuyệt! Vài tuần qua đã khiến chị hoàn toàn khác hẳn".

Tasia nhìn xuống thân mình và cãi lại. "Tôi không thấy có thay đổi gì cả".

"Những nếp nhăn đã rời khỏi mặt chị, và dáng của chị đã đầy đặn được một chút".

"Tôi ăn rất được. Thức ăn ở đây rất ngon". Tasia nhấn nhó. "Trừ món đông hạnh nhân. Họ phục vụ nó tất cả mọi lúc".

Alicia cười với nàng. "Chị dường như trông khỏe hẳn lên. Nói với tôi, Tasia, chị có vui không? Chị có khỏe không?".

Tasia nhún vai khó chịu, nàng rất muốn bày tỏ về bóng ma của Mikhail trong gương, và về những cơn ác mộng của nàng. Nhưng đó là tất cả hậu quả của một lương tâm đầy tội lỗi. Nàng sẽ giải quyết được gì khi kể với Alicia, ngoại trừ lại làm cô ấy thêm lo lắng. "Tôi khỏe giống như là mong đợi", cuối cùng nàng cũng nói.

Có một sự thương hại thoáng qua trên mặt của Alicia. "Charles và tôi là gia đình của chị, Tasia".

"Chúng tôi sẽ làm mọi việc có thể để giúp đỡ chị. Tôi tin rằng Lord Stokehurst cũng là một người tốt? "

"Ông ấy không phải là người không tử tế". Tasia thận trọng nói.

"Tốt", Alicia nắm tay nàng và siết chặt, cô liếc nhìn quanh hành lang trống rỗng. "Chúng ta tốt hơn là nên quay về. Sẽ có cơ hội cho chúng ta nói chuyện sau".

Tasia để cho một rồi hai phút trôi qua trước khi quay vào phòng khách. Đôi mày thanh mảnh của nàng cong lại trong sự ngạc nhiên khi nàng nhìn thấy Emma đang ngồi ở bàn của nhà tiên tri. Mặc cho sự cảnh báo của cha mình, Emma vẫn tỏ ra hết sức say mê Madame Miracle.

"Bà thấy cái gì thế?", Emma hăm hở hỏi.

Những viên đá đang nằm rải rác trên bàn. Madame Miracle cố gom chúng lại.

"À", bà ta nói, gật đầu với những hòn đá như đã hiểu rõ ý nghĩa của nó. " Tất cả đã rõ ràng. Cô được sinh ra với một bóng ma nổi loạn. Cô có những cảm xúc mạnh mẽ- có lẽ là quá mạnh mẽ- nhưng cuối cùng rồi tất cả cũng sẽ đi vào sự cân bằng. Về tình duyên, cô sẽ thu hút được nhiều

người đến với mình, tất cả sẽ cố gắng để níu kéo từ sức mạnh của cô". Bà dừng lại và nắm tay Emma, nhắm chặt mắt lại để tập trung cao độ.

"Còn về tương lai của tôi?". Emma gợi ý.

"Tôi nhìn thấy một người chồng. Một người đàn ông nước ngoài. Anh ta sẽ mang theo sự xung đột... nhưng sự nhẫn nại và lòng khoan dung, cô sẽ làm cho cuộc đời mình vào trong một quỹ đạo hoà thuận". Bà ta mở mắt ra. "Cô sẽ được ban phúc với những đứa trẻ. Một tương lai hạnh phúc. Thật đấy".

"Thế là người ở nước nào mà tôi sẽ cưới?". Emma gắng hỏi. "Người Pháp? Người Đức?".

"Những bóng ma không nói".

Emma nhú mày. "Bà có thể hỏi họ không?", cô thúc giục.

Madame Miracle thả tay cô ra và nhún vai một cách thần nhiên. "Đó là tất cả".

"Chết tiệt", Emma thì thầm. "Bây giờ thì mình sẽ phải luôn tự hỏi mỗi khi gặp một người nước ngoài".

Stokehurst mỉm cười và ra hiệu cho con gái về phía chỗ mình. "Bây giờ là lúc để đến lượt người khác rồi, con yêu ạ!".

"Cô Billings", Emma nói ngay lập tức. "Con muốn biết những bóng ma sẽ nói gì về cô Billings!".

Tasia tái nhợt khi Emma chỉ vào nàng. Những chiếc ghế kêu lên kọt kệt khi mọi người quay lại để nhìn. Đột nhiên nàng bị lộ trần ra khỏi sự riêng tư, trở thành mục tiêu của những đôi mắt xa lạ. Hơn hai trăm người đang nhìn chăm chăm vào nàng. Một giọt mồ hôi lạnh toát vỡ tan khắp người nàng. Trong một lúc, nàng đã trở về Nga, nơi xét xử vụ giết người, mọi người đang nhìn vào nàng với sự tò mò tột độ. Nỗi sợ hãi đã nhấn chìm nàng. Nàng lắc đầu, không dễ để nói nên lời. Nàng đang chìm sâu trong cơn ác mộng, nàng nghe thấy giọng của Lord Stokehurst.

"Tại sao không chứ?", chàng hỏi nhẹ nhàng. "Đến đây, cô Billings".

Chương Bốn

Tasia dựa sát lưng vào tường. Những tiếng xì xào vang khắp đám đông. "Chỉ là một nữ gia sư thôi mà", đến những lời bàn tán đình tai, trong khi một ai đó khác đã hỏi. "Sao phải lo cho cô ấy đến như thế?".

Stokehurst ghim Tasia bằng cái nhìn chăm chăm đầy tính toán. "Cô không muốn biết tương lai của mình như thế nào à?".

"Tương lai của tôi không quan trọng đối với mọi người, thưa ngài". Nàng nói bình tĩnh, trong khi tâm trí nàng đang chạy đua với sự lo lắng. Stokehurst dường như muốn trừng phạt nàng vì

điều gì đó. Tại sao chứ? Nàng đã làm điều gì chọc giận chàng sao?

Emma liếc nhìn cha mình rồi đến Tasia, cô hăm hở mỉm cười khi đoán thấy có điều gì kì lạ. "Đó đơn giản là để vui thôi, cô Billings", cô nói không thoải mái. "Cô không muốn thử sao?".

Đúng lúc đó Alicia đã rời khỏi chiếc ghế của mình. Sự lo âu khiến cho giọng cô căng thẳng. "Tôi rất thích được nghe nói về tương lai của mình. Đừng nên phí thời gian cho những người không có thiện ý".

"Để lúc khác, Lady Ashbourne". Stokehurst nói hoà nhã. "Trước hết, chúng tôi muốn để những bóng ma nói về nữ gia sư của chúng tôi".

Alicia lấp bắp chống đối khi chồng của cô, Charles đang kéo cô về chỗ ngồi của mình. Xoa bàn tay cô ở giữa tay mình, Charles cố gắng làm dịu cô.

Mặt của Iris Harcourt nhăn lại trong một cái nhíu mày. "Luke, không cần phải dày vò mấy đứa trẻ. Nếu cô ấy không muốn, hãy để cho cô ấy đi".

Stokehurst dường như không nghe thấy. Ánh mắt khó khăn của chàng vẫn đóng đinh trên Tasia. "Đến đây, cô Billings. Đừng để chúng tôi phải chờ đợi".

"Tôi tốt hơn là không-".

"Ta nhất quyết".

Chàng cứ theo ý định của mình, không gì có thể thay đổi được ý định đó.

Giờ đã không còn đường lui, Tasia di chuyển về phía trước mà như thể là nàng đang đi đến máy chém.

"Đừng sợ, cô bé ạ", Madame Miracle nói, vẫy nàng đến bên bàn. "Ngồi xuống, hãy lấy những hòn đá và làm ấm chúng bằng đôi tay của cô". Thẳng vai mình, Tasia tìm đến bên bàn và ngồi xuống ở một góc. Chẳng có gì phải làm ngoại trừ đối diện với hoàn cảnh thực tại. Nàng hốt lên những viên đá đầy màu sắc và siết chúng thật chặt. Mọi người đều đang theo dõi nàng. Nàng cảm thấy những ánh nhìn của họ cứ như là lưỡi dao đâm thẳng vào da nàng.

"Bây giờ", Madame Miracle hướng dẫn, "hãy để chúng rơi xuyên qua những ngón tay của cô". Xòe tay ra, Tasia để những hòn đá rơi trên bàn. Chúng rơi lộp độp trên vải trải bàn, gây nên tiếng động lạ thường và trái đầy trên mặt bàn. Trông chúng với một vẻ lo lắng, người phụ nữ lắc đầu. Bà ta gom những hòn đá lại thành một nhúm và để chúng vào trong bát. "Sẽ tốt hơn nếu cô thử lại lần nữa".

"Tại sao?". Tasia hỏi trong một giọng yếu ớt, mặc dù nàng biết rõ. Nó rất khó đọc.

Madame Miracle lắc đầu và ra hiệu cho nàng nhặt mấy hòn đá lên. Một lần nữa, Tasia thả chúng lên bàn. Lần này chúng lăn ra cả tấm thảm dưới sàn nhà. "À", nhà tiên tri thốt ra nhẹ nhõm.

"Mẫu này đã kể lại bản thân nó. Đó là hình dạng hai anh em, chết và ngủ". Bà ta thích thú nhặt lại viên đá bị rơi. Lăn tròn trong mấy ngón tay, bà ta chăm chú quan sát thật kĩ. Nó có màu đỏ máu, lốm đốm những chấm đen. Đặt hòn đá xuống, bà nắm lấy tay của Tasia trong một cái nắm chắc chắn. "Cô đã có một chuyến du ngoạn xa khỏi nơi sinh của mình. Cô đã dứt bỏ quê nhà và cả lịch sử". Bà ngừng lại, đôi mày vẽ của bà đan lại với nhau. "Cách đây không lâu, cô đã chạm rất gần đến đôi cánh của thần chết".

Chết đứng, Tasia không nói nên lời. Ngọn nến đang cháy dường như trở thành màu đỏ và tím.

"Tôi nhìn thấy một vùng đất xa xôi.. một thành phố được xây dựng trên những bộ hài cốt. Nó được bao phủ bởi những khu rừng già. Chó sói ở dọc theo những con đường. Tôi thấy rất nhiều vàng và hổ phách.. cung điện, đất đai, những người hầu.. tất cả đều là của cô. Tôi nhìn thấy cô

đang mặc một chiếc váy lụa và một chiếc vòng cổ bằng đá quý quý báu".

Ngạc nhiên, Lady Harcourt ngắt lời trong một tông giọng điệu cợt. "Cô Billings chỉ là một gia sư, Madame. Thật lòng mà nói, làm thế nào cô ấy lại đạt được tương lai huy hoàng như vậy chứ? Tôi nghĩ, chắc là phải làm một đám cưới hết sức hoành tráng?".

"Không phải tương lai", Madame Miracle nói. "Tôi nói về quá khứ".

Căn phòng hết sức yên lặng. Tim của Tasia như đang khuấy động và nàng giật mạnh lại bàn tay đang bị nắm giữ. "Tôi muốn dừng lại", nàng nói giọng khàn khàn.

Nhà tiên tri giữ chặt mấy ngón tay, và những đầu gai nhọn như đã mọc lên ở giữa lòng bàn tay họ. Sự kết nối của những ngón tay cứ như có một dòng điện chạy xuyên qua chúng.

"Tôi nhìn thấy cô đang ở trong một căn phòng đầy vàng, các bức họa và đầy sách. Cô đang tìm một người nào đó. Có một cái bóng rơi ngang mặt cô. Một người đàn ông trẻ với đôi mắt vàng. Máu.. máu của anh ta tràn ra sàn nhà. Cô gọi tên anh ta.. cái gì đó giống như là.. Michael.. Michael -".

Người phụ nữ hét lên và nhảy lùi về, tránh xa khỏi đôi tay của Tasia.

Tasia vẫn còn đang ngồi ở bàn, đóng băng trong nỗi khiếp sợ. Madame Miracle loạn choạng lui về và giơ cao đôi lòng bàn tay màu đỏ tươi của mình. Nó trông như thể bà ta đã giữ nó ở trong ấm nước sôi vậy. "Cô ấy thiêu cháy tôi!", bà ta khóc, nhìn trừng trừng đầy sợ hãi vào Tasia. "Đồ phù thủy!".

Tasia đấu tranh để ra khỏi ghế, mặc dù đôi chân nàng ủng hộ nàng một cách đầy khó khăn. "Đồ lừa đảo", nàng chống lại, giọng nàng run run. "Tôi đã nghe đủ những lời nói dối lố bịch của bà rồi". Liều lĩnh, nàng đi ra khỏi phòng, đầu nàng vẫn giữ cao, mặc dù ruột gan nàng đang quặn thắt với nỗi kinh hãi. Nàng đang tuyệt vọng để tìm một chỗ trốn. Ôi Chúa ơi, con đã làm gì thế này? Những giọng nói của đám đông vào trong tâm trí nàng. "Họ sẽ thiêu cháy mày-".

"Đứa trẻ tội nghiệp của ta".

"Tôi không làm việc đó".

"-thiêu mày đến thành tro bụi".

"Chúa giúp tôi-".

"Đồ phù thủy!".

"Không", nàng rên rỉ, cảm giác như tiếng tru của ma quỷ đang săn đuổi nàng.

Căn phòng nổ lên trong sự sôi nổi. Phụ nữ loạt xoạt mở quạt của họ để khuấy động không khí và che đậy sự nóng ruột cho việc ngồi lê đôi mách. Các vị khách tụm quanh Madame Miracle với những câu hỏi tò mò.

Mặt nặng như đá, Luke băng ra khỏi phòng đuổi theo nữ gia sư. Khi chàng tìm đến hành lang, chàng cảm thấy một cái kéo mạnh hung bạo ở khuỷu tay mình. Chàng dừng lại đối mặt với Alicia. Cô ấy đang điên tiết, đôi má cô ửng đỏ và môi thì mím chặt.

"Không phải bây giờ", Luke nói gay gắt.

"Có gì không phải với anh sao?". Alicia gắng hỏi. Cô kéo chàng đến bên cầu thang chính, nơi có rất ít cơ hội để bàn luận việc gì. "Tôi sẽ để Charles đánh anh! Làm sao mà anh có thể làm thế đối với chị họ của tôi? Đấy chị ấy phô bày ra trước tất cả mọi người trong khi anh biết rõ là chị ấy cần phải bí mật-".

"Tôi chẳng biết gì về cô ấy cả. Ngoại trừ điều làm tôi cảm thấy chán ngấy với cái cách cô ấy lượn lờ quanh lâu đài với một không khí dọa dẫm của cô ấy, và ánh mắt bi thương, đầy ắp

những bí mật đen tối. Chỉ có Chúa mới biết điều đó ảnh hưởng thế nào đến con gái tôi. Tôi đã chịu đủ rồi".

Alicia vương bản thân mình càng cao càng tốt. "Và thế là anh nhất quyết hành hạ chị ấy ở chỗ đông người! Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ nghĩ anh lại độc ác đến như vậy. Tốt thôi, tôi sẽ đi tìm Tasia và đưa chị ấy về cùng tôi một lượt. Tôi sẽ không cho phép một con chó lạc trở nên lệ thuộc vào cái anh gọi là lòng hiếu khách, chớ đừng nói là chị họ của mình".

Ánh mắt Luke bắn vào mặt cô với sự thiêu đốt mãnh liệt. "Tasia? Đó là tên của cô ấy sao?".

Đầy kinh hoàng, Alicia đưa tay lên che miệng. "Quên nó đi", cô thở hổn hển giữa các ngón tay, "Quên nó ngay đi. Chỉ cần để tôi đưa chị ấy về London, tôi hứa anh sẽ chẳng bao giờ phải để mắt mình lên chị ấy lần nữa".

Hàm chàng cứng lại. "Cô ấy sẽ không đi đâu cả".

Alicia đối mặt với chàng giống như một con chó sục sữa ầm ĩ đương đầu với một con chó săn sói. "Anh đã can thiệp quá đủ rồi, cảm ơn anh! Anh chỉ là một người trung gian để có thể che chở tạm thời. Bây giờ anh đã đặt chị ấy vào nguy hiểm. Lôi kéo chị ấy ra trước tất cả những người đó- nó có thể trở thành một lời tuyên án tử, và tất cả là bởi vì lòng kiêu hãnh của anh bị xúc phạm. Tôi đã đảm bảo với Tasia rằng anh là một người đáng tin cậy, và anh đã chứng minh rằng tôi sai. Nó sẽ có cảm giác thế nào để phá hoại cuộc đời của một người nào đó bởi một ý thích chợt nảy ra nhỉ?".

"Các người đã lôi kéo tôi vào chuyện này", Luke nói qua kẽ răng. "Tôi sẽ là một kẻ chết tiệt nếu tôi không hiểu chuyện này. Cô nói với ý gì, 'tuyên án tử' ? Cô ấy đã làm điều quái quỷ gì?".

Alicia nhú mày và nhìn ra phía xa, chỉ đến khi Luke nghĩ cô từ chối trả lời, thì giọng cô lại cất lên một cách miễn cưỡng.

"Tôi không biết điều chị ấy đã làm. Tôi thậm chí cũng không chắc chắn rằng là chị ấy biết".

Không thể hiểu được điều gì, Luke thốt lên một lời nguyên rửa thô lỗ. "Tôi sẽ đi tìm cô ấy. Hãy quay về với những người khác đi".

"Và ai sẽ bảo vệ chị họ của tôi?". Alicia gắng hỏi.

"Tôi".

"Một việc làm tốt của anh từ trước đến giờ!".

Đi vòng quanh đám đông nhốn nháo, Emma đã tìm được Madame Miracle và Lady Harcourt - cô đã nhìn cả hai người bọn họ bằng đôi mắt xanh đầy thách thức, những đốm tàn nhang màu vàng nổi bật trên làn da hồng hào.

"Emma", Lady Harcourt nhanh chóng nói. "Cơn giận dữ của một đứa trẻ là điều cuối cùng mà mọi người cần vào lúc này".

Emma phớt lờ cô ta và quay sang Madame Miracle, "Tại sao bà lại trêu chọc cô Billings ? Cô ấy đâu có làm gì bà?".

Người phụ nữ bùng lên căm phẫn. "Tôi sẽ không lạm dụng món quà của mình cho những điều như thế! Tôi kể lại chính xác những bí mật mà những bóng ma đã cho tôi xem!".

Nhú mày, Emma khoanh đôi tay gầy còm của mình. "Tôi nghĩ tốt nhất là hãy đi ngay bây giờ. Tôi sẽ cho gọi người hầu của chúng tôi. Seymour sẽ đưa bà ra. Nếu bà không thu dọn đồ đạc của mình, một trong những người hầu của tôi sẽ làm điều đó".

"Emma à", Lady Harcourt nói trong một giọng sắc bén. "Chỉ bởi vì mắc lỗi với cô gia sư dễ xúc động của cô không có nghĩa là thời giờ nghỉ ngơi của các vị khách sẽ không được tiêu khiển. Đây là vấn đề của người lớn, không phải của trẻ con. Tại sao cô không về phòng mình và thư giãn bản thân bằng sách và những con búp bê?". Emma trao cho cô ta một cái liếc ranh mãnh. "Rất tốt. Nhưng tôi ghét việc Madame đối mặt với cha tôi khi ông quay trở lại. Ông ấy đang ở trong một tâm trạng tồi tệ. Ai mà biết được điều gì có thể xảy ra?".

Nhe răng cười một cách khó chịu, Emma co ngón tay mình lại thành một cái móc, kéo nó ngang cổ mình, và tạo nên một tiếng ồ ồ ộc. Madame Miracle trở nên tái nhợt và vội vã thu gom đồ đạc của mình. "Emma, đừng bịa đặt những câu chuyện đáng sợ về cha cô", Iris rít lên. "Hãy về phòng của mình đi. Ta không thể chịu đựng được sự phá rối của cô nữa rồi. Ta là nữ chủ nhân ở đây, và ta muốn Madame ở lại". Về ranh ma trẻ con nơi Emma biến mất, và được thay thế bằng sự ương bướng đầy quả quyết. "Bà ấy khiến cho cô Billings không vui. Tôi muốn bà ấy phải rời khỏi nơi đây. Và đây là nhà tôi, không phải nhà bà". "Đồ bệnh hoạn!". Iris liếc nhìn quanh căn phòng, có vẻ như đang nhìn vội qua các vị khách. "Cha cô ở đâu?" Emma nhún vai ngây thơ. "Tôi không rõ".

Luke đi đến một căn phòng nhỏ đang hé cửa ở tầng ba. Không khí dày đặc với sự yên lặng đến ngột ngạt. Một chiếc ghế đã bị đổ nhào trên sàn nhà, một bức tượng gỗ đang nằm bên cạnh nó. Nữ gia sư... Tasia... đang đứng bên cửa sổ. Chẳng hiểu tại sao nàng biết đó là chàng. "Chào ngài", nàng nói giọng buồn tẻ, chẳng hề quay lại. Ngạc nhiên, Luke nhận thấy nàng không giận dữ, hoặc ngại ngùng hoặc thậm chí là sợ hãi. Nàng đã bị tàn phá. Nàng đã tổn thương nhiều hơn chàng dự định. Nỗi hối hận lướt qua chàng, màu đen của hổ thẹn trườn lên mặt chàng. Lo lắng, chàng nuốt xuống để mở đầu cho một lời tạ lỗi. "Ta đến để xem nàng thế nào-". Chàng bất ngờ dừng lại. Bày tỏ mối quan tâm vào lúc này nghe giống như tự nhạo báng mình trong khi chàng chính là nguyên nhân cho nỗi đau của nàng. Nàng giữ lưng quay lại phía chàng. Giọng nàng như đã hết sức cố gắng để có thể nghe như bình thường. "Tôi ổn, thưa ngài. Tôi chỉ cần một vài phút một mình. Người phụ nữ đó thật là kỳ lạ, chẳng phải sao? Thứ lỗi cho tôi vì tạo ra cảnh tượng đó. Nếu ngài có thể đi, làm ơn...và để cho tôi khôi phục lại bản thân mình. Tôi chỉ muốn ở một mình...". Nàng đã thảm hại giống như một món đồ chơi máy móc, những lời nói của nàng bị đứt đoạn trong yên lặng, đôi vai nàng run rẩy. "Làm ơn, hãy đi đi". Luke tìm đến bên nàng chỉ với vài sải chân và kéo thân thể cứng nhắc của nàng vào vòng tay chàng. "Ta xin lỗi", chàng nói vào tóc của nàng. "Ta thành thật xin lỗi". Tasia chống lại chàng, chen tay nàng vào giữa hai người họ. Khi mặt nàng chạm đến vai chàng, nàng đã ngửi thấy những dấu vết của brandy và khói thuốc vương trên áo chàng. Nó là một mùi đàn ông thật tuyệt, thật dễ chịu. Nàng ngừng chống cự lại chàng. Chàng quá mạnh mẽ và ấm áp,

nhịp đập của tim chàng đang vang đều bên tai nàng. Chưa từng có ai ôm nàng như thế này ngoại trừ cha nàng, khi nàng còn là đứa trẻ sợ bóng tối. Cổ nàng nghẹn lại cố giữ những giọt nước mắt đang trào dâng.

"Sẽ không ai làm tổn thương nàng nữa đâu". Dịu dàng, chàng vuốt tóc nàng. "Ta sẽ giữ cho nàng được an toàn. Nàng có lời hứa của ta".

Chưa từng có ai đề nghị để giữ sự an toàn cho nàng. Nó thật xa lạ và ảnh hưởng mạnh mẽ đến Tasia. Những giọt lệ giàn giụa đôi mắt nàng, và nàng chớp liên tục để ngăn cho chúng đừng rơi. Chàng chỉ nói những lời đó trong một sự chứng tỏ lầm lạc, cố gắng để tử tế. Chàng không hề biết nó có ý nghĩa gì, nàng cần nó biết bao nhiêu. Chàng không biết được thế nào là nỗi cô đơn khủng khiếp nàng phải chịu. "Ngài không thể hứa như thế", nàng nói, rằng nàng run lập cập.

"Ngài không hiểu đâu".

"Hãy làm cho ta hiểu". Chàng hạ tay mình xuống búi tóc được bó chặt của nàng, và quay đầu nàng lại, nhìn chăm chú vào mặt nàng. "Hãy nói với ta về điều làm cho nàng sợ".

Nàng phải làm sao đây? Làm sao nàng có thể thừa nhận rằng nàng sợ phải bị bắt và bị trừng phạt vì những tội lỗi của nàng, và trên tất cả là nàng sợ chính bản thân mình? Nếu chàng biết điều nàng đã làm, nàng là ai, chàng sẽ ghét nàng. Những giọt nước mắt cay đắng đọng đầy trên má nàng, và nàng bắt đầu khóc. Thật khó khăn khi nàng cố dừng lại, và đã thất bại khi Stokehurst rên rỉ và kéo nàng đến, rúc đầu nàng dựa vào ngực chàng. Với thốn thức mãnh liệt, nàng choàng tay mình quanh cổ chàng. Chàng giữ nàng trong một cái ôm chặt đến ngạt thở, trao những lời dịu dàng vào tóc nàng, cổ nàng, hơi thở ấm áp của chàng trên da nàng. Chàng đưa nàng nhẹ nhàng, cho đến khi vài phút đã trôi qua và chiếc áo sơ mi vải lanh tốt của chàng đã bị ướt đầm bên dưới má nàng.

"Nín", chàng cuối cùng cũng thì thầm, "Nàng sẽ khiến bản thân mình bệnh mất. Nín đi". Lòng bàn tay ấm áp của chàng vuốt ve tạo thành một vòng tròn giữa lưng và vai nàng. "Cố thở sâu vào", chàng nói, hàm chàng cọ xát nơi thái dương của nàng.

"Họ đã g- gọi tôi là phù thủy", nàng nói nghẹn ngào, "trước đây".

Vòng tay chàng dừng lại, sau đó nó lại tiếp tục hành trình của mình. Chàng vẫn im lặng, trao cho nàng thời gian mà nàng cần. Lời nàng cất lên trong một cái rùng mình. "Thỉnh thoảng, tôi sẽ nhìn thấy những việc ... về những người tôi biết. T- Tôi có thể nói nếu một tai nạn sẽ xảy ra... hoặc nếu một ai đó đang nói dối. Tôi có những giấc mơ, và những ảo ảnh. Không quá thường xuyên nhưng... Tôi luôn luôn đúng. Tin đồn đã lan đi khắp Mát-xơ-va. Mọi người đã nói tôi là một điều tội lỗi. Thuật phù thủy là cách duy nhất họ có thể giải thích về nó. Họ đã rất sợ tôi. Chẳng mấy chốc nỗi sợ hãi đã chuyển thành niềm căm ghét. Tôi là một kẻ nguy hiểm đối với tất cả mọi người".

Nàng rùng mình và cắn chặt môi dưới, lo sợ về điều nàng có thể sẽ tự thú. Chàng kéo nàng dựa vào ngực chàng, làm cho sự ồn ào trở nên yên lặng. Dần dần, tiếng nấc nức nở của nàng cũng chỉ là những tiếng khịt mũi. Nàng dựa cả thân mình nghỉ ngơi trên người chàng.

"Tôi làm áo của ngài ướt cả rồi", nàng nói trong một giọng nhỏ.

Chàng tìm trong áo mình và lấy ra một chiếc khăn tay. "Đây", khi chàng giữ nó lên mũi nàng, nàng hỉ một hơi hết sức trẻ con khiến cho chàng mỉm cười. "Tốt hơn chứ?", chàng hỏi dịu dàng. Tasia nhận lấy chiếc khăn tay từ chàng và gật đầu, chạm lên đôi mắt. Bây giờ thì những giọt nước mắt đã trôi qua, và nỗi đau đeo bám nàng mấy tháng nay cũng đi mất.

Stokehurst vén một lọn tóc ra sau tai nàng, ngón tay cái của chàng lại lang mang nơi dái tai nàng thật nhẹ nhàng.

"Ngài đã nổi giận với tôi tối nay", Tasia khàn khàn nói. "Tại sao thế?".

Luke có thể trao cho nàng cả nửa tá câu trả lời vô nghĩa đang ở trong đầu chàng. Nhưng chàng nợ nàng sự thật. Chàng lau những dấu vết của nước mắt còn đọng lại trên má nàng bằng đầu ngón tay mình. "Bởi vì nàng mất dạng mấy hôm nay, ngoài ra thậm chí chưa bao giờ nói với ta nàng là ai hoặc nàng đang phiền muộn vì việc gì. Nàng có quá nhiều bí mật với mỗi ngày trôi qua. Nàng thì có lúc thật, lúc thì lại như màng sương giữa đêm trăng. Nó khiến ta giận dữ vì ta không thể có một cái gì đó- một người nào đó - mà ta vô cùng muốn có. Và thế là ta cố để làm tổn thương nàng".

Tasia biết nàng phải tránh xa khỏi chàng. Bản năng của nàng nói chàng sẽ không cố để ngăn nàng lại. Nhưng nào đã bị thôi miên bởi cái lướt của những đầu ngón tay chàng dọc trên da nàng. Một cảm giác mê mê dễ chịu xuyên khắp người nàng.

Nhẹ nhàng, chàng bắt lấy hàm nàng trong tay chàng. "Nói với ta tuổi thật của nàng", chàng nói. "Ta muốn biết sự thật".

Nàng chớp mắt ngạc nhiên. "Tôi chẳng phải đã nói với ngài-"

"Nàng sinh năm nào?", chàng nhấn mạnh.

Tasia cau mày. "Một tám năm hai".

Chàng im lặng trong một lúc. "Mười tám". Cách chàng nói về nó, âm thanh nghe như có sự xúc phạm.

"Mười tám", Tasia cảm thấy nàng cần phải tự vệ. "Thông thường, tuổi tác là không quan trọng khi ta xét-".

"Hãy loại bỏ ta ra khỏi sự lặp đi lặp lại của bài diễn diễn văn 'tuổi tác không thực sự quan trọng' ấy đi. Chúng quan trọng rất nhiều đối với điều ta đang suy nghĩ".

Bối rối bởi sự im lặng của chàng, Tasia vùng vẫy chống lại chàng. Chàng dường như đã quên mất là vẫn còn đang ôm lấy nàng.

"Thưa ngài", nàng nói khó chịu, "Tôi nghĩ ngài đã quyết định để sa thải tôi ngay bây giờ?".

Chàng cau có. "Tại sao nàng cứ hỏi câu đó mỗi lần chúng ta trò chuyện nhỉ?".

"Tôi nghĩ rằng sau những điều đã xảy ra tối nay, ngài có thể-".

"Không, ta sẽ không sa thải nàng. Nhưng nếu nàng lại hỏi ta lần nữa, tự thân ta sẽ đá nàng ra khỏi nông trang". Chàng kèm theo lời cảnh cáo của mình bằng một nụ hôn trên trán nàng, miệng chàng ấm áp và nhẹ nhàng. Kéo đầu về một cách chậm rãi, chàng nhìn vào mắt nàng.

"Bây giờ nàng cảm thấy ổn chứ?".

Tasia cảm thấy khó hiểu bởi hành động của chàng. "Tôi- Tôi không biết". Nàng tránh ra xa mặc dù nàng thích được ở lại trong vòng tay chàng và trốn tránh cả thế giới. "Cảm ơn vì chiếc khăn tay của ngài. Tôi chắc rằng là ngài cần lại nó".

Chàng liếc nhìn vào miếng vải lạnh sũng nước mà nàng giao cho chàng.

"Em đã không nói với chàng nhưng em đã nghe trộm được hai đứa bọn chúng vào ngày hôm đó, chúng đang âm mưu để cho chàng cưới cô Billings!".

"Cái gì?"

"Chúng đang nuôi một âm mưu. Emma muốn chàng cưới cô nữ gia sư đó. Nghĩ thì cũng thật đáng yêu, nhưng cùng lúc đó, nó khiến cho chàng phải suy nghĩ kỹ lại về sự sáng suốt khi thuê

một cô gái ngờ ngạc nhiên chỉ vừa mới ra khỏi phòng học-"

"Nàng đang làm quá lên đấy", chàng nói thô lỗ. "Trong khi ta chẳng nghi ngờ về sự nhiệt tình của con gái ta dành cho gia sư của nó, ta có thể đảm bảo với nàng rằng cô Billings chẳng có chút tham vọng nào để được kết hôn với ta".

"Bởi vì là một người đàn ông, chàng sẽ bị lừa bởi người như cô ta, và cô ta đang cố lợi dụng hoàn cảnh để đạt được những lợi ích của mình".

Luke trao cho cô một cái nhìn mỉa mai. "Đầu tiên thì cô ấy ngờ ngạc nhiên, sau đó thì cô ấy quý quyết. Vậy cái nào mới đúng?".

Iris củng cố lại phẩm giá của mình. "Đương nhiên việc đó là do chàng nhận định".

"Việc đó nàng không cần phải ghen đâu"

"Không cần sao? Vậy cảnh tượng mà em đã chứng kiến thì sao? Chàng có thể phủ nhận rằng cô ta chẳng hề có ý nghĩa gì đối với chàng không? Chàng có chạm vào cô ta giống như thế thậm chí nếu cô ta là một bà phù thủy già nua xấu xí không? Ồ, cô ta đã đặt sẵn cái bẫy cho chàng. Một cô gái đáng yêu, vô vọng, trơ trọi trong thế giới này, ngược nhìn chàng với đôi mắt to màu xám, cầu xin chàng bạch mã hoàng tử hãy giải cứu cho cô ta khỏi cuộc đời thảm thương bé nhỏ... Làm gì có người đàn ông nào từ chối được chứ?".

"Cô ấy chẳng cầu xin bất cứ thứ gì cả", chàng nói, dừng lại ở bậc cầu thang và đối mặt cùng cô.

"Và chúng là màu xanh, không phải xám".

"Ồ, vâng". Iris cười mỉa mai, chống hai tay lên hông mình. "Màu của sương mù trên mặt hồ.

Hoặc có thể là màu của những bông hoa vi ô lét dẫm sương buổi sáng. Em chắc chàng có thể ví nó với những so sánh đáng yêu của mình. Tại sao chàng lại không lên lầu và viết một bài thơ để ca ngợi nhỉ? Đừng nhìn em bằng cái nhìn chiếu cố đó, như thế em vô lý lắm! Em từ chối để cạnh tranh với những cô gái khăng khiu để giành sự chú ý của chàng. Em chơi không giỏi trong một sân chơi đông người, và trong bất cứ lý do gì em cũng xứng đáng nhận được điều tốt hơn thế".

"Nàng đang gây rối để đưa ra tối hậu thư à?"

"Không bao giờ", Iris cãi lại. "Em sẽ không bao giờ mơ về việc làm cho nó dễ dàng hơn với chàng! Chàng muốn em là thứ để cho chàng lựa chọn, và sau đó mọi thứ sẽ trở nên thật thuận tiện. Em sẽ phải sớm cắt lưỡi mình chỉ để khỏi phải mắc sai lầm là chào đón chàng đến giường em đêm nay, hoặc bất cứ đêm nào, cho đến khi chàng có thể thuyết phục được em rằng chàng đã không giả vờ em là cô ta!".

Mắt chàng lướt qua những đường nét khiêu gợi trên người cô. "Có lẽ là thế thật. Ta có thể sẽ lầm lẫn giữa hai người. Nhưng trong bất cứ trường hợp nào, nàng cũng không cần phải bận tâm với sự chú ý của ta đêm nay".

"Tốt!", Iris đáp lại và hiên ngang đi lướt qua chàng, chiếc váy hiện rõ những đường nét tuyệt mỹ đầy khiêu gợi của cô.

Thời gian còn lại của buổi tối hoàn toàn là địa ngục. Luke không hỏi han hay quan tâm đến những vị khách đang thích thú với bản thân mình. Tất cả bọn họ đã tụ họp lại ở phòng nhạc, chia sẻ thức ăn và nước uống trong khi phần còn lại đã xung phong để trình diễn những biệt tài của họ bên cây đàn piano. Đám đông đang xì xầm những câu chuyện ngòai lề đôi mách bên dưới điệu nhạc đang được chơi. Charles đến bên cạnh Luke, đứng cùng chàng ở phía sau phòng.

"Stokehurst ", anh thì thầm, "Cái quỷ gì xảy ra vậy?"

Luke nhún vai. "Tôi đã xin lỗi Tasia vì hành động của mình. Anh có thể đảm bảo với Alicia rằng mọi thứ đã ổn rồi".

"Tôi không thể đảm bảo với cô ấy khi tôi còn không thể thuyết phục được chính bản thân mình". Charles thở dài. "Alicia và tôi muốn đưa Tasia trở lại với chúng tôi. Chúng tôi sẽ tìm một số nơi làm khác cho chị ấy".

"Điều đó là không cần thiết".

"Tôi tin là nó cần. Chúa ơi. Ông bạn, tôi nhờ anh giữ an toàn cho chị ấy, để che chở cho chị ấy. Và anh đã vạch trần chị ấy với những vị khách của mình cứ như là thu hút hội chợ vậy! Nó vượt cả nỗi sợ hãi đã lôi kéo sự chú ý của mọi người đến Tasia nên Alicia đã muốn giữ cho chị ấy tránh xa khỏi những bữa tối như thế này".

Một màu đỏ lướt qua mặt Luke. "Nó sẽ không xảy ra lần nữa. Tôi muốn cô gái ở lại đây".

"Đó là điều chị ấy muốn à?".

Luke do dự. "Tôi nghĩ thế".

Charles cau mày nhìn chàng. "Tôi biết anh đã nhiều năm rồi, Stokehurst, có điều gì đó anh đang giấu tôi".

"Tôi trao cho anh lời của tôi là tôi sẽ bảo vệ Tasia. Nói với Alicia rằng tôi rất tiếc về việc đã xảy ra. Thuyết phục cô ấy rằng Tasia tốt nhất là ở lại nơi đây. Tôi hứa tôi sẽ bảo vệ cô ấy ngay từ bây giờ".

Charles gật đầu. "Rất tốt. Anh chẳng bao giờ thất hứa trong quá khứ- Tôi cũng phải tin rằng anh sẽ chẳng bắt đầu ngay từ bây giờ".

Rồi chợt Charles bước đi, để lại Luke đứng một mình nơi đó, đang cảm thấy xấu hổ và ngượng ngập một cách kỳ lạ. Mọi người đang bắn những cái nhìn xoi mói vào chàng, chỉ trừ Iris. Cô ta đang ngồi chỉ cách đó vài mét, rõ ràng là đang phớt lờ chàng. Luke nhận thức rõ rằng nếu như chàng có bất cứ khao khát nào để đến thăm giường cô ta đêm đó, chàng sẽ phải sử dụng một lượng đáng kể sự quyến rũ của mình, kèm theo một lời xin lỗi và lời hứa cho một cuộc viếng thăm đến cửa hàng đá quý. Nhưng chàng không muốn làm chuyện ép mình đó. Lần đầu tiên những ý nghĩ về việc chia sẻ chiếc giường của Iris vẫn làm chàng ngượng lạnh. Chàng đang bị thiêu hủy bởi những suy nghĩ về Tasia. Cho dù điều gì nàng đã có trong quá khứ là xấu xa, chàng không nghi ngờ điều đó. Nàng đã có nhiều kinh nghiệm - quá nhiều - cho cuộc đời ngắn ngủi, và đã sống sót với nó bằng cách của riêng mình. Nàng là một cô gái mười tám tuổi, không muốn cầu xin sự giúp đỡ, hoặc tin vào bất kỳ ai có thể giang tay ra giúp nàng. Và chàng đã quá già đối với nàng, một người đàn ông ba mươi tư tuổi với một đứa con gái đang phát triển. Chàng tự hỏi không biết có bao giờ nàng có ý nghĩ, thậm chí là một cái thoáng qua về sự khác biệt tuổi tác giữa họ. Chắc hẳn là không. Cho đến giờ không hề có dấu hiệu nào cho thấy nàng muốn quyến rũ chàng : không những cái liếc mắt đưa tình, không những cái chạm vào ve vuốt, không một sự cố gắng để kéo dài những cuộc đối thoại ngắn ngủi giữa họ. Khi nghĩ đến điều đó, chàng đã chưa bao giờ thấy nàng cười. Chắc hẳn là chàng chưa trao cho nàng lý do. Đối với một người đàn ông đã hiểu rõ về tâm lý phụ nữ, chàng rõ ràng là không quyến rũ được nàng. Một con lừa. Và đã quá trễ để cho chàng rút lui mà không có bất cứ tổn thương gì. Niềm tin là một thứ gì đó mong manh, được xây dựng cẩn thận trong một khoảng thời gian. Với hành động của chàng tối nay, chàng đã phá hoại tất cả bất cứ hy vọng nào để bảo đảm cho sự bí mật của nàng. Nó cũng không phải là vấn đề gì lớn lắm. Thế giới này đầy những người đàn bà đẹp, đàn bà thông minh và quyến rũ. Ngoài sự kiêu ngạo mà Luke đã biết, hầu hết bọn họ sẽ luôn sẵn sàng cho chàng. Nhưng trong mấy năm qua kể từ khi chàng gặp Mary, không có ai thu hút được

sự thích thú của chàng như người con gái ấy. Trầm tư trong yên lặng, Luke uống đều đều, đã trở nên nguy hiểm và hết sức khó gần. Chàng bỏ qua vai trò của chủ nhà, và chàng không quan tâm đến suy nghĩ của bất kỳ ai. Những gương mặt chàng thấy đều là những gương mặt chàng đã từng gặp tại những bữa tiệc mà chàng đã tổ chức khi còn Mary bên cạnh chàng. Năm này đến năm kia họ cứ lặp đi lặp lại như thế, quay tròn cứ như thể là vòng bánh xe quay. Chàng cảm thấy đầy biết ơn khi đám đông cuối cùng cũng kết thúc buổi tối, mỗi người đều như muốn nhảy cẫng lên với sự lựa chọn người bạn chung giường.

Biddle, người hầu riêng của chàng, đang đợi trong phòng xem chàng có cần sự giúp đỡ. Luke bảo ông ta vịn nhỏ đèn xuống và rời khỏi.

Ngồi xuống một chiếc ghế với còn nguyên quần áo, chàng nâng chai rượu vang lên miệng và nuốt lấy một ngụm lớn. "Mary", chàng thì thầm, như thể gọi tên cô thì chàng có thể làm cho cô hiện ra. Sự tĩnh lặng của căn phòng như đang trêu đùa chàng. Chàng đã giữ nỗi khổ đau này cả một thời gian dài, cho đến khi nó không biết bằng cách nào đã tự tan chảy, để lại.. không gì cả. Chàng cứ nghĩ nỗi đau đó sẽ là mãi mãi. Chúa ơi, chàng cảm thấy nó còn dễ chịu hơn là nỗi trống rỗng như bây giờ. Chàng đã quên cách để hưởng thụ cuộc sống. Nó đã khá thoải mái ở thời trai trẻ của chàng, chàng và Mary đã cười suốt mọi lúc, tận hưởng tuổi thanh xuân của họ, những hy vọng của họ, mù quáng tin tưởng vào tương lai họ cùng chia sẻ. Họ sẽ cùng nhau đối mặt với mọi chuyện. Có dễ dàng để tìm những điều đó với một người nào đó khác không? "Cũng không hẳn", chàng thì thầm, nâng chai lên lần nữa.

Chàng không thể chịu nổi trước viễn cảnh nhiều ảo tưởng bị tàn phá hơn, nhiều nỗi đau hơn, và vỡ mộng nhiều hơn. Chàng thậm chí không muốn thử.

Khi nào đó vào lúc nửa đêm, chàng đặt xuống chai rượu đã hết một nửa và thơ thẩn ra khỏi phòng mình. Mặt trăng như một cái đĩa khổng lồ trên bầu trời, rải những ánh sáng màu vàng trắng xuyên qua những khung cửa sổ. Chàng để mình đi qua lâu đài yên ắng, bị cám dỗ bởi không khí lạnh giá ở bên ngoài. Chàng băng qua một sân đá nhỏ và đi xuyên qua khe hở của hàng rào được bao bọc quanh khu vườn. Chân Luke giẫm lên đá kê lạo xạo khi chàng tiến đến một chiếc ghế dài bằng đá hoa được đặt trong một nhà kính. Những bông hoa dạ lan hương tỏa một mùi hương ngào ngạt vào trong không khí, hoà lẫn với những bông hoa li li và hoa vôi voi được trồng trên luống xum xuê. Chàng ngồi trên một cái ghế dài, duỗi thẳng đôi chân một cách thật thoải mái. Sau đó chàng bỗng yên lặng, sự chú ý của chàng đang nhắm vào một cái bóng mờ ảo đang di chuyển giữa hàng rào. Chàng nghĩ là mình đang bị mê sảng. Nhưng việc đó đã lặp lại lần nữa, một cái bóng mờ màu trắng.

"Ai đó?", chàng hỏi lớn tiếng, tim chàng đập mạnh.

Vật di chuyển đó ngừng lại, và chàng nghe một tiếng thở hổn hển. Một vài bước chân nhẹ nhàng, và sau đó nàng xuất hiện.

"Cô Billings", chàng nói, có một chút buồn cười trong giọng của chàng. Nàng đã diện bộ quần áo nông dân mà nàng đã mặc vào đêm chàng đã hôn nàng, một chiếc váy giản đơn và một chiếc áo cánh rộng thùng thình. Tóc nàng buông xoã, như dòng suối chảy xuống đến hông nàng. Một chiếc khăn choàng sáng màu che phủ trên đầu nàng.

"Thưa ngài", nàng nói không ra hơi.

Chàng giãn ra, lắc đầu. "Cô trông giống như một bóng ma lơ lửng quanh khu vườn".

"Ngài cũng tin vào những bóng ma sao, thưa ngài?".

"Không".

"Đôi lúc tôi nghĩ mình đã bị ám ảnh".

"Người ta bị thế là do chính họ. Thông thường ở những người ray rứt lương tâm". Chàng ra hiệu vào một nơi ở trên ghế cạnh chàng.

Sau một thoáng chần chừ, nàng đã chấp nhận lời mời yên lặng. Ngồi ở một đầu ghế, nàng thận trọng giữ một khoảng cách ở giữa họ. Cả hai cùng im lặng, đắm chìm vào không gian bên ngoài. Khu vườn đã thành một chốn riêng tư tách khỏi cái thế giới đã ngủ say. Tasia tự hỏi tại sao nàng không hề ngạc nhiên khi tìm thấy chàng ở đây. Với khả năng thiên bẩm của nàng, xuất phát từ sự pha trộn giữa tín ngưỡng và dòng máu Slavic, đã khiến nàng chấp nhận sự trùng hợp này một cách dễ dàng. Cả hai có mặt ở đây bởi vì họ đều muốn thế. Một cảm giác thật tự nhiên khi ngồi với chàng, ngắm ánh trăng vàng như thể nó đang treo nghiêng cho tầm nhìn riêng của họ. Chàng với tay kéo chiếc khăn choàng của nàng, thật khó để có thể chống lại sức cám dỗ được khám phá ra dòng suối tóc óng ả đang buông phủ trên đôi vai nàng.

"Thứ gì đã ám ảnh nàng?", chàng hỏi.

Tasia cúi đầu, vài mớ tóc bóng mượt ôm lấy khuôn mặt nàng.

"Nàng thậm chí không cảm thấy mệt mỏi chút nào khi phải mang quá nhiều bí mật quanh mình sao?"

Chàng chạm vào một lọn tóc của nàng, quấn tròn nó quanh ngón tay chàng.

"Tại sao nàng lại ra đây giờ này?"

"Ở bên trong quá chật chội, tôi đã không thể thở. Tôi muốn được hít một ít khí trời". Nàng ngập ngừng, liếc nhìn chàng một cách thận trọng. "Tại sao ngài lại ở đây?"

Thả tóc nàng, chàng đối mặt nàng một cách thoải mái, ngồi dạng chân hai bên ghế. Tasia nhận thức rõ ràng về đầu gối của chàng, hết sức gần gũi với thân hình cường tráng của chàng. Nàng ngồi ở mép ghế như con chim nhỏ đang bay lơ lửng. Nhưng chàng không tìm đến nàng, chỉ giữ nàng bằng cái nhìn kiên định để khiến máu nàng dồn lên mặt.

"Nàng không phải là người duy nhất phải nhớ những điều mà mình muốn quên", chàng nói.

"Nhiều đêm, nó khiến cho ta mất ngủ".

Tasia hiểu ngay lập tức. "Vợ ngài".

Chầm chậm, chàng xoay cổ tay cho đến khi ánh trăng soi rõ trên cái móc bạc. "Nó cũng giống như là mất một bàn tay. Thỉnh thoảng ta lại lấy một thứ gì đó trước khi ta nhớ ra là tay mình đã mất. Thậm chí sau nhiều năm đã trôi qua".

"Tôi đã nghe nói về cách mà ngài đã mang vợ mình và Emma ra khỏi đám cháy". Tasia nhìn chàng bên lên. "Ngài rất là dũng cảm".

Vai chàng nâng lên trong một cái nhún vai lãnh đạm. "Nó chẳng liên quan gì đến lòng dũng cảm cả. Tôi đã chẳng suy nghĩ gì. Tôi chỉ muốn chạy vào ở phía sau họ".

"Một số đàn ông chỉ biết nghĩ đến sự an toàn của chính mình".

"Ta sẵn sàng để đổi chỗ với nàng ấy. Thật khó để bỏ một người lại phía sau", chàng cau mày.

"Không chỉ ta đã mất Mary.. Ta đã đánh mất bản thân mình. Đánh mất cái cách ta đã ở cùng nàng ấy. Và khi thứ còn lại duy nhất là kí ức, năm tháng trôi qua những chi tiết cũng sẽ vượt xa.. Nàng sẽ phải giữ mọi thứ chặt chẽ hơn, nàng có thể sẽ chẳng bao giờ thấy đủ lâu để đi tìm một thứ gì đó khác".

"Thỉnh thoảng, Emma có nhờ tôi chơi bài van của bà ấy", Tasia nói, nhìn chằm chằm ra khu vườn. Nó đã được lấp đầy với tiếng ru khe khẽ của lũ dế và tiếng xào xạc của những bụi hoa

nhỏ đưa mùi hương thơm ngát một góc vườn. "Cô ấy đã nghe với đôi mắt được nhắm lại, để nghĩ về mẹ của mình. Mary - ờ, Lady Stokehurst - sẽ luôn là một phần của cô ấy. Và cả ngài. Tôi không nghĩ có việc gì là không phải cả".

Cảm thấy ngứa râm ran một cách khó chịu trên da mình. Tasia phủi một cách bâng quơ và nhìn xuống. Mắt nàng tròn xoe khi nàng thấy một con nhện chân dài đang bò dọc theo cánh tay nàng. Nàng nhảy lên và điên cuồng la hét. Sau khi phủi bay vị khách ra, nàng đánh mạnh vào áo mình, đang tuôn ra một tràng tiếng Nga.

Luke đứng bật dậy bên ghế khi nghe tiếng hét của nàng, mặt chàng biến loạn. Khi chàng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, chàng lại ngồi xuống, cố nén tiếng cười.

"Nó chỉ là một con nhện", cuối cùng chàng nói, vẫn còn khúc khích. "Ở Anh chúng tôi gọi đó là loài chôm chôm. Chúng chẳng cắn đâu".

Tasia nói tiếng Anh trở lại. "Tôi ghét tất cả loài nhện". Nàng tiếp tục đập một cách bất kể vào váy, khuỷu tay, bất cứ nơi nào mà vị khách không mời có thể trú ngụ.

"Ổn rồi mà". Giọng Stokehurst đầy vẻ thích thú. "Nó đã đi rồi".

Lời khẳng định đó vẫn không làm nàng yên tâm. "Có còn con nào khác không?"

Chàng chớp lấy cổ tay nàng. "Đừng có nhảy lên nhảy xuống nữa, để ta xem nào". Chàng nhìn một lượt thật kỹ trên người nàng. "Ta có thể đảm bảo với nàng rằng nàng đã đuổi tất cả mọi sinh vật có sự sống ở gần đây chạy trốn mất rồi".

"Ngoại trừ ngài".

"Ta không dễ bị đuổi đâu. Đến đây nào, Cô Muffet!". Chàng kéo cổ tay nàng cho đến khi nàng nàng trở lại chiếc ghế bên cạnh chàng. "Nàng tốt hơn là hãy ngồi sát vào, để đề phòng là nó sẽ quay lại".

"Ai là cô Muffet?"

"Một nhân vật quan trọng trong nền văn học nước Anh. Ta khá ngạc nhiên khi một người phụ nữ có học thức như nàng lại chẳng biết gì về bà ta cả".

Chàng trượt một cánh tay vòng qua hông nàng, kéo nàng dựa sát vào chàng. Bộ đồ nông dân màu xanh chiếc váy có màu sáng hơn những bộ quần áo nàng hay mặc, không nâng đỡ hay tôn lên dáng vẻ của nàng.

Tasia cảm nhận rõ sự rắn chắc lực lưỡng của ngực chàng và nhịp điệu dồn dập nơi tim chàng. Chiếc áo sơ mi bằng vải lanh dính sát vào làn da ấm áp của chàng.

"Để tôi đi", nàng nói trong một giọng trầm.

"Nếu không thì sao?".

"Tôi sẽ hét lên".

Một nụ cười thoáng qua mặt chàng. "Nàng đã làm điều đó rồi".

Tasia không hề chống cự khi chàng nghiêng cúi xuống nàng, đầu chàng che khuất bóng trăng. Nàng căng thẳng, nhưng không phải sợ hãi mà là trong một sự chờ đợi, đôi mắt nàng khép lại. Môi chàng đến với nàng. Sức ép mạnh và ngọt ngào vỗ nhẹ những đợt khoái cảm xuyên qua sống lưng nàng. Đột ngột đến bất ngờ, nàng trải tay trên đôi vai lực lưỡng của chàng. Chàng giữ nàng chặt hơn nữa, hôn nàng cho đến khi tất cả những ý nghĩ về tội lỗi và lý lẽ, ý thức tự bảo vệ mình đều đã tiêu tan trong ngọn lửa của sự bùng nổ. Và nàng hôn lại chàng đầy mạnh mẽ. Luke được chào đón cởi mở, chàng tìm vào sâu trong miệng nàng. Chàng đã không mong chờ đáp trả hết sức mãnh liệt của nàng, dâng tràn và lướt qua chàng giống như một thác nước mạnh mẽ. Mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn. Chàng có ảo tưởng rằng bất kỳ lựa chọn nào của chàng ở tất cả

những nơi nàng chạm đến sẽ đều tan ra mãi mãi. Nàng cần thiết như thể là máu cho tủy của chàng. Nàng lấp đầy sự trống rỗng bên trong chàng, bởi những lý do bí ẩn mà tim chàng có thể thông suốt còn lý trí chàng thì không. Chàng đã cố gắng để nụ hôn được dịu dàng, khiến nó trở nên ít thô lỗ hơn, ít sôi nổi hơn, nhưng nàng đã không để cho chàng làm điều đó. Nàng tìm đến lưng áo sơ mi của chàng, đang cào cào, liều lĩnh để cảm nhận sức nóng và sự cứng nhắc bên dưới lớp vải dày. Chàng di chuyển, kéo thân hình mảnh khảnh của nàng vào lòng chàng. Nàng đã rên rỉ khi môi họ rời nhau.

Luke nhìn chăm chăm vào nàng, ấn tượng bởi vẻ đẹp của nàng, suối tóc đen mượt mà, đôi môi chín mọng, đôi mày thanh mảnh của nàng. Và cơ thể của nàng, nhẹ nhàng, mềm mại, dẻo dai với tuổi thanh xuân. Tay chàng rời khỏi hông nàng, lần đến cổ thùng thành trong chiếc áo nông dân của nàng. Cổ áo trượt xuống vai trong một cái giật mạnh. Nàng đã nín thở khi tay chàng lần vào trong áo nàng và tìm đến vùng ngực mềm mại của nàng. Túm chặt nàng trong lòng, chàng giữ lấy miệng nàng lần nữa, giữ nàng bằng hằng hà những nụ hôn ngắn, một số mạnh mẽ, một số dịu dàng và tìm kiếm, đầy khoái lạc. Chàng mơn trớn ngực nàng, những ngón tay của chàng khum lại đỡ lấy sức nặng tinh tế. Dịu dàng, ngón tay cái chàng trượt qua lại trên đỉnh cho đến khi vùng trung tâm trở nên căng cứng. Tasia vùng vẫy để ôm chặt lấy chàng, uốn éo để đẩy vào sát hơn. Tay nàng luồn vào trong tóc chàng, vài mớ tóc mỏng đã cắm dỗ những ngón tay nàng luồn sâu xuống để chơi đùa và đánh rối. Mỗi cảm giác trong đời nàng, sâu sắc với niềm vui và những nỗi đau, đã trở nên mờ nhạt khi đem so sánh với sự hài lòng khi ở cùng chàng. Chàng mạnh mẽ là thế, dịu dàng là thế. Chàng là tất cả mọi thứ mà nàng chưa bao giờ dám mơ đến. Nhưng tất cả đã tan tành, trước khi họ có thể gặp nhau, nàng đã phá tan nó.

Tasia giật mạnh lại với một hơi thở hỗn hển. Mắt chàng mở ra. Trước khi nàng có thể nhìn đi nơi khác, chàng đã nhìn thấy một tia đau khổ. Tasia muốn rời khỏi chàng ngay, chạy khỏi những lời nói, những câu hỏi và những yêu cầu cần giải thích, đó là điều không thể được. Vòng tay chàng trở nên siết chặt. Chàng giữ nàng dựa vào ngực chàng, không để cho nàng di chuyển. "Việc này không là khởi đầu của điều gì cả", nàng thì thầm.

Chàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, gom lại thành một mớ và chải nó xuyên qua những ngón tay chàng. Có tiếng của một luồng hơi ngắn phát ra từ phổi chàng giống như tiếng cười, nhưng khi chàng nói, giọng chàng là bất cứ thứ gì ngoại trừ vui thích. "Nếu có một sự lựa chọn cho cả hai chúng ta, chúng ta sẽ không giữ nó xa việc này. Điều gì đã khiến cho nàng nghĩ rằng có bất cứ thứ gì ngăn nó lại bây giờ?".

Nàng ngược mặt lên và nhìn vào chàng đầy đau khổ. "Tôi có thể ngăn nó bằng cách bỏ đi. Ngài muốn tôi nói với ngài mọi thứ nhưng tôi không thể. Tôi không muốn ngài biết về tôi và những việc tôi đã làm".

Môi chàng giật mạnh với một sự khó chịu. "Tại sao? Nàng nghĩ rằng ta sẽ bị sốc sao? Ta là một thằng duy tâm cứng nhắc, hay là một kẻ đạo đức giả. Chúa ơi, nàng thực sự nghĩ rằng tội lỗi của nàng tồi tệ hơn tội lỗi của ta sao?".

"Tôi biết rõ mà", Tasia nói cay đắng, bất cứ tội lỗi nào mà chàng có, nàng nghi ngờ rằng có tội sát nhân trong số đó.

"Nàng là một kẻ ngu si ngạo mạn", chàng thì thầm.

"Ngạo mạn-".

"Không có bất cứ ai cảm thấy tính toán gì ngoại trừ nàng. Không ai bị ảnh hưởng gì ngoại trừ

nàng. À, nàng sai rồi. Nó không chỉ là chuyện riêng của nàng nữa. Ta bây giờ là một phần của nó - và ta sẽ là một kẻ chết tiệt nếu ta không xen vào chỉ bởi vì nàng đã khẳng định ta không hợp với các kế hoạch của nàng".

"Ngài là một kẻ hết sức kiêu ngạo. Tôi chưa bao giờ gặp ai như thế trong đời ! Một kẻ tự xen vào một vấn đề mà mình chẳng biết gì!". Cơn nóng giận của nàng, bị điều khiển bởi sự mạnh mẽ bởi dòng máu slavíc, trở nên sôi sục. Nàng run rẩy với nỗi thôi thúc muốn được hét to. Thay vào đó nàng nói trong một giọng thấp đến chết người.

"Tôi không quan tâm về những cảm giác của ngài. Tôi không muốn bất cứ thứ gì từ ngài. Hãy để tôi đi đi! Ngày mai, tôi sẽ rời khỏi nơi đây. Tôi đã không thể ở lại sau việc này. Tôi không còn được an toàn khi ở đây nữa".

Xương nàng bị siết chặt lại bởi cái nắm giữ của chàng. "Để nàng có thể lẩn tránh, trốn chạy, ở lại một nơi không ai biết, chẳng bao giờ để cho bất kỳ ai quan tâm.. Không nhiều trong một cuộc đời, phải không? Giống nhiều hơn về việc sống dở chết dở phải không?".

Tasia do dự. "Đó là tất cả điều tôi có thể có".

"Vậy sao? Hay là nàng quá nhát gan để thử một điều gì đó?".

Nàng đau đớn. "Tôi ghét ngài". Nàng hỗn hển.

Luke kiểm soát nàng không chút khó khăn. "Ta muốn nàng. Đủ để chiến đấu vì nàng. Và nếu nàng chạy khỏi ta, ta sẽ tìm nàng". Đôi môi chàng tách ra trong một nụ cười hoang dại.

"Nhờ Chúa, đó là những cảm giác tuyệt vời để có thể muốn ai đó lần nữa. Ta sẽ không trao đổi điều này với cả đồng vàng đâu".

"Tôi sẽ không nói với ngài bất cứ điều gì cả". Nàng tha thiết nói. "Tôi sẽ biến mất, và trong vòng một tháng ngài sẽ chẳng còn nhớ gì về tôi. Mọi thứ rồi sẽ quay về giống như trước thôi".

"Nàng không được bỏ rơi Emma. Nàng biết điều đó tác động đến đến con bé như thế nào. Con bé cần có nàng". Đó là một kế của chàng, cả hai người bọn họ đều biết như thế. "Cả hai chúng tôi", chàng thêm vào cộc lốc.

Tasia thấy bị xúc phạm. "Tôi hiểu tại sao Emma cần tôi.. nhưng ngài.. Tất cả điều ngài cần là.. sự thông dân!".

Chàng quay mặt đi ngay sau đó, một âm thanh bị bóp nghẹt ở nơi chàng. Trong một phút thoả dạ, Tasia nghĩ là nàng đã thỏa mạ được chàng, nhưng sau đó nàng nhận ra là chàng đang cười. Tức điên lên nàng bắt đầu vùng vẫy. Chàng ôm nàng dựa vào cơ thể chàng. Nàng cảm nhận được cái móc bạc đang tựa trên tấm lưng bé nhỏ của nàng. Ở phía dưới thấp của hông chàng, một cái đỉnh cứng nhô ra với sức thiêu đốt mãnh liệt. Nàng bồng thờ gập, nàng cảm nhận được những mạch đập rộn rã của sự kích động ở nơi mà chàng đã ấn vào. Nàng giữ mình yên lại. Cái miệng đang mỉm cười của chàng kéo một đường trên đôi má nóng của nàng.

"Ta không phủ nhận điều đó. Thông dân tất nhiên sẽ được xếp ở đầu danh sách. Nhưng đó không phải là điều duy nhất ta muốn ở nàng".

"Ngài dám sao, trong khi có một người phụ nữ đang chờ đợi ngài ở trên lầu! Hay là ngài đã thật sự quên rồi, Lady Harcourt đấy?".

"Có một số việc ta cần phải giải quyết", chàng thừa nhận.

"Thật sao ?".

"Iris và ta không có bất kỳ sự ràng buộc nào. Cô ấy là một người phụ nữ tốt, với nhiều phẩm chất mà ta tôn trọng và thích thú. Nhưng không có tình yêu gì ở đôi bên cả, và cô ấy sẽ là người đầu tiên xác nhận điều này".

"Bà ấy muốn kết hôn với ngài", Tasia buột tội.

Chàng nhún vai. "À, tình bạn cũng không phải là một lý do tồi để kết hôn. Nhưng điều đó không đủ với ta. Iris biết rõ quan điểm của ta về vấn đề này. Ta sẽ làm rõ việc này khi có cơ hội".

"Có lẽ bà ấy nghĩ rằng ngài sẽ thay đổi ý định của mình".

"Người nhà Stokehurst không bao giờ thay đổi ý kiến của họ. Chúng tôi rất cứng đầu. Trong số đó, ta là kẻ tệ nhất".

Ngạc nhiên, Tasia thấy thật khó để tin rằng nàng đang có một cuộc chuyện trò như thế này với chàng, nơi đây, trong bóng tối, đang rối bời trong vòng tay của chàng. Nàng đã dám hạ nhục chàng, và chàng đã để cho điều đó thật tự nhiên. Nó là một dấu hiệu đáng sợ về những điều đã thay đổi ở giữa họ. Những suy nghĩ của nàng thật dễ dàng để đọc, nên chàng đã cười và nói lỏng vòng tay.

"Ta sẽ để nàng đi ngay bây giờ", chàng nói. "Nếu chúng ta cứ như thế này lâu thêm chút nữa, không thể nói trước được ta có thể sẽ làm gì!".

Tasia vùng ra khỏi vòng tay chàng, nhưng vẫn ở lại trên ghế và đối mặt với chàng.

"Tôi thật có ý như thế khi nói là sẽ rời đi. Sẽ sớm thôi. Tôi có một.. một cảm giác là điều phiền phức sắp sửa đến đây".

Luke trao cho nàng một cái nhìn sắc sảo. "Nàng định đi đâu?".

"Đến một nơi mà không một ai biết đến, kể cả gia đình Ashbournes. Tôi sẽ tìm việc làm. Tôi sẽ ổn thôi".

"Nàng sẽ không dễ để trốn tránh đâu", chàng nói, "Mọi người luôn chú ý đến nàng, dù cho nàng cố làm cho mình mờ nhạt khi luôn đứng ở phía sau. Nàng không thể thay đổi bề ngoài và thái độ của mình dù cho nàng cố đến cả trăm năm. Bên cạnh đó, nàng cũng sẽ không muốn sống một cuộc đời như thế".

"Tôi không có sự lựa chọn nào cả".

Chàng cẩn thận nắm lấy tay nàng. "Có, nàng có chứ. Nó sẽ tồi tệ như thế nào khi nàng bước ra khỏi pháo đài của mình?".

Tasia lắc đầu, một lọn tóc mềm mại đu đưa trên vai nàng. "Nó không an toàn".

"Sẽ ra sao nếu ta giúp nàng?".

Chầm chậm, chàng lật bàn tay nàng lên, ấn ngón tay cái của chàng vào lòng bàn tay nàng. Cầm đồ để tin vào chàng đang lấn át nàng. Tasia cảm thấy hoảng sợ khi lương tri của nàng dễ dàng bị hạ gục như thế. Một vài nụ hôn dưới ánh trăng, và thật ngạc nhiên nàng đã xem xét để giao phó sự an toàn của nàng, cuộc đời của nàng cho một người đàn ông mà nàng sợ để hiểu.

"Ngài muốn được đền đáp điều gì?". Nàng miễn cưỡng hỏi.

"Ta nghĩ nàng có thể tưởng tượng ra được điều đó. Hãy dùng trực giác của nàng.. hay bất cứ thứ gì mà nàng gọi nó".

Chàng cúi xuống và hôn nàng, miệng chàng tìm sâu vào trong khiến cho Tasia không thể nghĩ về việc đẩy ra xa. Bất lực, nàng đáp trả lại chàng, hé môi và bị mê hoặc. Nàng chưa bao giờ biết về nhục dục trước đây, cơ thể một người đang nói với người khác bằng làn da, nếm và di chuyển. Nàng cảm nhận được bàn tay chàng đang sượt vào tóc nàng, giữ chặt da đầu nàng và kéo đầu nàng đến gần hơn. Những cảm xúc đang được giữ vững vàng, dịu dàng, chính là sự kích thích khi nàng bắt đầu rung lên, muốn được nhiều hơn nữa, nàng ấn vào chàng với sự dâng hiến vụng về. Chàng giữ nàng đến gần hơn và lùi đầu về phía sau, chàng thở khó nhọc trên mặt nàng.

"Chết tiệt", chàng thì thầm, "Nàng không bao giờ làm cho bất cứ chuyện gì trở nên dễ dàng, phải không?".

Mù quáng, nàng tìm đến miệng chàng, quyến rũ chàng bằng những nụ hôn nhẹ. Nàng chạm vào khoe môi chàng bằng lưỡi của nàng, chàng rên rỉ rồi trao cho nàng thứ nàng muốn, tóm lấy môi nàng, ngọt ngào với những đam mê. Luke cứ để như thế một lúc lâu, cho đến khi cơ thể chàng cứng lại và sẵn sàng để nổ tung. Không biết làm sao mà chàng có lại lý trí mà bảo để dừng lại. "Đi", chàng nói không rõ tiếng, đẩy nàng ra. "Ngay bây giờ, lúc ta vẫn còn có thể để nàng đi". Nàng kéo lại cổ áo của mình, nhìn chằm chằm vào chàng với đôi mắt của một phù thủy. Cẩn trọng, nàng cất bước đi, hình dáng ma mị của nàng giống như là một lần ranh rõ ràng giữa bóng tối và ánh sáng.

Sau cái nhìn dữ dội vào nàng, Luke nhìn ra xung quanh. Chàng đợi cho vài phút trôi qua, vẫn cứ bất động như thế cho đến khi tiếng bước chân của nàng khuất dần. Chàng đang cố để xác định được việc gì đang xảy ra. Nếu vấn đề của chàng là không hề có cảm giác trước đây, thì bây giờ nó đã thay đổi hoàn toàn. Quá nhiều cảm xúc, quá nhanh, và giờ khi nó đến còn có cả nỗi đau tìm ẩn mà chàng đã thiếu vắng từ lâu. Một nụ cười thô ráp thoát ra từ chàng.

"Chào mừng trở lại cuộc sống", chàng nói với bản thân mình.

Vào tối thứ bảy, kế hoạch của Lady Harcourt diễn ra thật ngoạn mục. Phòng khiêu vũ với hai màu trắng và vàng được lấp đầy bởi những giỏ hoa lớn được sắp xếp. Các bông hoa đã được phản chiếu bởi những tấm gương khổng lồ được gắn trên tường. Các nhạc sĩ tài năng mà Tasia chưa bao giờ được nghe, đang làm đầy không khí với điệu van tuyệt trần. Nàng và Emma, cả hai cùng nhìn vào phòng khiêu vũ từ một khung cửa sổ liền kề với phòng trưng bày. Mọi người đang nhảy múa, vui cười, tán tỉnh và cảm phục nhau, tất cả đều ý thức được quan cảnh lộng lẫy đó.

"Tuyệt vời!", Emma nói.

Tasia gật đầu đồng ý, nhìn chằm chằm vào sự phong phú của những chiếc váy đẹp. Khao khát nàng ghi nhận đến từng chi tiết. Phong cách người Anh thật khác với những người ở St. Petersburg, hoặc có lẽ nó chỉ là nàng đã không nghĩ về thời trang quá lâu rồi cho nên nó đã thay đổi mà nàng không nhận thấy.

Những chiếc cổ áo cắt vuông và khoét sâu đến khó nhìn, được phủ bằng những tấm sa trong suốt hoặc giả vờ che đậy một cách khiêm tốn. Sự khác thường đã ít lại- một trong vài trường hợp đã kết thúc- và những chiếc váy được may chặt nít trên đùi. Làm thế nào mà những phụ nữ đó lại có thể khiêu vũ trong những bộ cánh chặt đến như vậy chứ? Không có chỗ cho đôi chân di chuyển. Bằng cách nào đó các quý bà đã điều khiển được nó, móc chiếc đuôi dài lê thê của nó trên đôi găng tay, và vẫn là lướt trong vòng tay bạn nhảy.

Tasia nhìn xuống chiếc áo của mình, được may bằng vải lụa đen đơn giản và cài nút ở cổ. Bên dưới nàng mang vớ dày và đôi giày đen cứng nhắc bó chặt trên mắt cá. Nàng phải xấu hổ để thừa nhận với bản thân mình, việc nhìn những người phụ nữ với trang phục lộng lẫy của họ đã khiến nàng phải nhói đau vì ganh tị. Nàng đã từng có những chiếc áo đẹp hơn gấp nhiều lần so với những chiếc mà nàng thấy ở đây. Một chiếc sa tanh trắng điểm một ít hồng, dải lụa màu xanh lơ tôn lên đôi mắt nàng, thú vị bởi màu hoa oải hương trên lụa nhiễu của Trung Hoa. Nàng cài kim cương lên tóc, quần chuỗi hồng ngọc và ngọc trai quanh eo mình. Lord

Stokehurst sẽ nói gì khi thấy nàng ăn vận như thế? Nàng tưởng tượng ra đôi mắt xanh lấp lánh với sự ngưỡng mộ khi chúng lướt qua thân thể của nàng..

"Dừng lại", nàng lẩm bẩm. Cố gắng để xua đuổi những ý nghĩ vô ích. "Trí tuệ là quý hơn vàng ngọc". Khi câu đó không tác dụng, nàng phải vật lộn để nhớ các câu hữu ích khác. "Tốt hơn hết là sự nghèo khổ sẽ đi cùng với sự ngay thẳng". "Ăn huệ là giả dối và sắc đẹp là vô ích".

"Cô Billings?". Emma cắt ngang, nhìn chằm chằm vào nàng điệu cợt. "Sao cô lại nói chuyện một mình thế?".

"Tôi đang nhắc nhở bản thân một số điều quan trọng. Đến đây, những lọn tóc của cô đã rút ra rồi. Đứng yên nhé". Nàng gài những lọn tóc của Emma vào nếp cũ.

"Bây giờ thì nó đã ổn chưa?"

"Hoàn hảo". Tasia đứng lùi lại và mỉm cười hài lòng. Nàng và một người hầu gái đã bỏ ra một giờ cho mái tóc của Emma, kéo thẳng những lọn tóc quanh mặt cô bé, tết tất cả lại thành một bím dày. Emma mặc một chiếc váy dài đến mắt cá, áo màu xanh và ren trắng, thắt gọn gàng ở eo bởi một chiếc khăn thắt lưng màu xanh đậm. Sau một cuộc tìm kiếm khó nhọc, người làm vườn đã đưa đến thứ mà ông gọi là những hoa hồng đẹp nhất mà ông từng trồng ra, với những nụ hồng tươi tốt và hương thơm nồng say. Bà Knaggs đã giúp cài một bông lên vai của Emma, một lên mái tóc và một ở eo váy. Sau khi họ hoàn thành, Emma rực sáng lên với niềm phấn khởi, tuyên bố rằng cô cảm thấy giống như mình là một nàng công chúa.

Đôi mắt xanh của Emma lấp lánh khi cô bé đang tìm kiếm một cái nhìn thoáng qua của cha mình xuyên qua cửa sổ. "Papa nói rằng ông sẽ đến đây ngay sau khi đã nhảy mở màn cùng với Lady Harcourt. Ông ấy hứa rằng năm tới tôi sẽ có một phòng khiêu vũ trẻ em, ngay tại nơi đây, trong khi những người lớn sẽ khiêu vũ trong phòng lớn".

Một giọng khác xen vào cuộc trò chuyện. "Nó sẽ không được lâu đâu trước khi con đã ở trong phòng khiêu vũ lớn cùng với chúng ta".

Emma xoay lại nhìn phía cha mình và màu mè thái quá. "Hãy nhìn con này, papa!".

Luke cười toe toét, dừng lại để chiêm ngưỡng cô. "Chúa ơi! Con thật xinh đẹp, Emma. Con đã trở thành một quý cô trẻ tuổi. Đó là một điều tốt cho người cha già khốn khổ của con". Chàng đưa tay ra và giữ cô ở gần một lát. "Đêm nay, con giống hệt như mẹ con vậy!", chàng thì thầm. "Con sao?", Emma hỏi, cười rạng rỡ. "Tốt quá".

Tasia đứng xem Stokehurst và con gái của chàng. Nàng luyện cho xương sống nàng chống lại một cơn rung mình bất ngờ khi nàng nhớ lại ánh trắng trên mái tóc đen của chàng, và sự ấm áp của miệng chàng. Cơ thể chàng thanh lịch và mạnh mẽ trong áo khoát đen và ghi lê trắng. Như thể cảm nhận được sự quan tâm của nàng, chàng đã liếc nhìn nàng. Vội vàng Tasia nhìn ra xa, ửng đỏ từ cổ áo nàng.

"Chào buổi tối, cô Billings!", chàng nói ôn tồn.

Không cần nhìn nàng cũng biết có một tia chế nhạo trong ánh mắt của chàng. "Chào ngài", nàng trả lời không thành tiếng.

Emma đã không còn tâm trạng để đùa giỡn. "Con đã chờ đợi hàng giờ đồng hồ để khiêu vũ với cha đấy, papa!".

Chàng cười bởi sự thiếu kiên nhẫn của con gái mình. "Con sao? À, ta sẽ nhảy điệu van để cho con đi đi lại lại cho đến khi con phải phàn nàn về đôi chân bị đau của mình".

"Không bao giờ", Emma kêu lên. Cô đặt một tay lên cổ tay đeo bao da của chàng, chỉ ngay bên dưới là chiếc móc đang nhấp nháy, tay còn lại đặt thoải mái lên vai chàng. Lúc đầu, chàng

hướng cho cô bé theo một sự mạnh mẽ ồn ào, khiến cho Emma cười ngất. Sau đó, họ lại lắng xuống thật là lướt, duyên dáng trong điệu van. Stokehurst rõ ràng là đã xem con gái mình học, nên bây giờ chàng thực hành với cô bé.

Một nụ cười run run trên môi Tasia, và nàng bước lui về phía ngưỡng cửa để thưởng thức cảnh tượng.

"Họ là một cặp đáng chú ý, không phải sao?". Giọng Lady Harcourt đến thật nhẹ nhàng. Tasia bị giật mình. Lady Harcourt đang đứng cách đó vài thước. Cô ta vận một chiếc váy sa tanh màu vàng nhạt được bao phủ bởi những hạt bằng vàng nhỏ. Cái cổ áo trễ xuống khoe ra đường chia rẽ rết của cô. Trong khi phần eo lại được điểm một vỏ sò xuống đến tận hông. Một số kim cương và đá topa cài lấp lánh trên mái tóc nâu của cô, giữ cho búi tóc bới lỏng được ở đúng chỗ. Và đặc biệt hơn hết là vòng đeo xung quanh cổ, một số lượng lớn những bông hoa bằng đá quý và những viên kim cương đính ở trung tâm.

"Chào buổi tối, Lady Harcourt", Tasia thì thầm. "Có vẻ buổi khiêu vũ đã thành công tuyệt vời". "Ta không tìm cô ở đây để nói về buổi khiêu vũ. Ta chắc chắn rằng cô đã biết chính xác những gì ta sẽ nói".

Tasia lắc đầu. "Tôi chắc chắn rằng tôi không biết, thưa bà".

"Ồn thôi, vậy..". Iris bồn chồn với nút tua trên chiếc quạt của mình. "Ta không có ý định lỗ mãng. Ta luôn tin vào việc đi thẳng vào vấn đề".

"Thưa bà, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ gây ra bất kỳ vấn đề nhỏ nào đối với bà".

"Có, cô có". Iris bước đến gần, nhìn chăm chăm vào hình dáng cha con nhà Stokehurst đang nhảy điệu van ở phía xa cuối hành lang. "Cơ bản là sự hiện diện của cô ở đây sẽ mang lại đau đớn và khó khăn cho một số người: ta, Emma, và đặc biệt là Luke".

Bàng hoàng, Tasia nhìn cô ta chăm chăm. "Tôi không rõ làm thế nào mà điều ấy có thể xảy ra". "Cô đang làm sao lãng Luke. Cô đang hướng ông ta ra xa những điều mà sẽ mang ông ấy đến hạnh phúc thật sự - kết thân với một người nào đó cùng loại người giống ông ấy. Ta hiểu ông ấy. Ta đã quen với ông ấy nhiều năm, cô biết đấy. Ta biết ông ấy từ lúc Mary còn sống. Mỗi quan hệ họ chia sẻ thật sự rất đặc biệt, và ta có thể cho ông ấy một cái gì đó gần như thế nhất. Ta thực sự là một người phụ nữ khá tốt đấy, cô Billings, mặc cho những điều cô có thể nghĩ".

"Bà muốn tôi phải làm gì?".

"Ta muốn cô phải rời khỏi nơi đây, vì lợi ích của ông ấy. Nếu cô muốn giữ một ít gì về ông ấy, cô sẽ làm như ta yêu cầu. Rời khỏi Southgate Hall, và đừng quay đầu nhìn lại. Ta sẽ thưởng cho cô xứng với điều đó. Có lẽ cô sẽ thích vòng cổ mà ta đang đeo". Iris nâng những viên đá quý ra khỏi làn da của mình, khiến chúng trở nên lấp lánh. "Cô chẳng bao giờ nghĩ rằng có thể giàu có đến thế, phải không? Mỗi viên đá quý đều là thật. Cô sẽ được thoải mái ở phần đời còn lại của mình bởi số tiền mà nó mang lại. Cô có thể mua một ngôi nhà nhỏ ở quê mình, và thậm chí là thuê một người hầu để nấu ăn cho cô".

"Tôi không cần trang sức của bà". Tasia nói, đầy xấu hổ.

Sự vòng vo lập tức rời khỏi giọng của Iris. "Cô là một cô gái thông minh, ta hiểu. Cô muốn được nhiều hơn, và cô đã xác định được Emma chính là chìa khóa. Chiếm được tình cảm của con gái ông ấy, và điều đó sẽ hướng ông ấy vào một mối quan hệ lãng mạn với cô. Nhưng đừng đánh lừa bản thân với suy nghĩ việc này sẽ kéo dài được hơn một vài tuần. Sự thanh xuân của cô có thể có được sự chú ý của ông ấy trong một chốc lát, nhưng nó chẳng có gì để có thể giữ được ông ấy cả".

"Điều gì khiến bà chắc chắn như vậy?". Tasia đã kinh hoàng khi nghe bản thân mình hỏi như thế. Ngay lập tức, nàng cắn môi. Những lời nói đã chạy ra khỏi miệng nàng trước khi nàng có thể ngăn chúng lại.

"À", Iris nói nhẹ nhàng. "Giờ thì sự thật đã được đưa ra. Cô đã muốn ông ấy. Và cô đã nuôi hy vọng là có thể giữ được ông ấy. Điều đó sẽ làm phiền ta.. nhưng thay vào đó, ta thấy thương hại cho cô".

Đó là những lời nhạo báng, nhưng Tasia cảm nhận được nỗi bất hạnh ẩn sâu bên dưới chúng. Trái tim nàng dịu lại với nỗi cảm thông. Người phụ nữ này đã quen với Stokehurst rất mật thiết, đã vui mừng vì những nụ hôn của chàng, những nụ cười của chàng. Và giờ đây, đang phải đấu tranh để giành lấy cơ hội được giữ chàng. Tasia đã cố gắng để suy nghĩ ra lời nói để trấn an cô ta. Sau tất cả, Lady Harcourt muốn nàng làm những việc nàng đã lên kế hoạch để làm - đó là rời đi. Nàng không thể ở lại thậm chí đó là điều nàng muốn. "Lady Harcourt, làm ơn hãy tin rằng không có gì phải sợ. Tôi không..".

"Sợ?", Iris tự bào chữa. "Tất nhiên là ta chẳng sợ cô. Một cô gia sư không có của hồi môn, không gia đình, và không có gì đáng nói đến".

"Tôi đang cố để giải thích với bà.."

"Đừng lãng phí ánh mắt đau khổ của cô cho ta, nhóc con. Ta đã nói xong phần của mình. Tất cả điều ta muốn là cô hãy suy nghĩ về điều đó".

Trước khi nàng có thể nói một lời nào khác, Iris đã bỏ đi. Cô ấy đã bước qua ngưỡng cửa, chiếc váy của cô ánh lên thật lung linh. "Hai cha con đã tạo nên một cảnh tượng hết sức lộng lẫy". Cô gọi họ với nụ cười rộng mở. "Emma, cô nhảy cứ như là một thiên thần vậy. Thừa ngài, sau điệu van này ngài phải quay lại phòng khiêu vũ cùng em. Ngài chính là chủ nhà mà, sau tất cả".

Buổi khiêu vũ đã bị gián đoạn bởi một bữa ăn đêm kéo dài gần hai giờ, tiếp theo là âm nhạc nhiều hơn, điệu van nhiều hơn, nhiều hơn nữa cho tất cả mọi thứ, cho đến khi đêm dần tàn và đường chân trời bắt đầu tỏa sáng với sự xuất hiện của mặt trời lúc bình minh. Thỏa mãn và no say, đám đông đã giải tán, sàn nhà kêu lên như để đếm những bước chân đau bước đi phía trên chúng để đi tìm những chiếc giường êm ái của mình. Các vị khách ngủ hầu như cả ngày, ăn sáng vào buổi chiều. Một số rời đi sớm vào tối chủ nhật, số còn lại thì thích khởi hành vào sáng thứ hai.

Iris là một trong những người sẽ rời đi vào ngày chủ nhật. Cô đã đến phòng của Luke để thông báo với chàng, xông thẳng vào phòng trong lúc chàng đang mặc áo.

"Em sẽ đi London trong vòng một giờ nữa", cô nói, đang đứng nhìn khi Biddle đang tập trung vào cổ tay bên phải chiếc áo sơ mi của Luke.

Chàng nhướn mày trong sự im lặng dữ dội của cô. Luke nhún vai vào chiếc áo khoác màu rượu vang đỏ, chàng kéo dài thời gian để trả lời, lần đầu tiên liếc nhìn sự lựa chọn kỹ lưỡng những chiếc cà vạt của Biddle, sau đó chọn một chiếc để đeo. Chàng quyết định cho mọi người ra khỏi phòng và quay sang Iris. "Sao lại sớm thế?", chàng hỏi đều đều. "Nàng dường như đã tận hưởng bản thân vào tối qua mà".

"Em từ chối việc lãng phí một đêm đợi chờ trong nỗi vô vọng những tiếng bước chân của chàng! Tại sao chàng không đến phòng em sau buổi khiêu vũ?".

"Nàng đã đuổi ta ra khỏi giường của nàng, nhớ không?".

"Em nói rằng chàng đừng ghé thăm em nếu như chàng không thể gạt cô gái Billings đó ra khỏi đầu chàng. Điều đó rõ ràng là chàng không thể. Mỗi lần chàng nhìn vào em, chàng luôn mong

rằng em là cô ấy. Nó đã diễn ra mấy tuần lễ nay. Em muốn chống lại nó, nhưng em không biết phải làm thế nào!".

Iris nín thở khi cô thấy những biểu hiện của Luke đang thay đổi, xa xôi dần. Trong một lúc, cô căng thẳng với niềm hy vọng không thể. Sau đó, giọng nói nuối tiếc của chàng đã phá vỡ đi niềm hạnh phúc mong manh đó. "Iris, có một số việc ta muốn nói với nàng.."

"Không phải bây giờ", cô nói dứt khoát, lùi lại. "Không phải bây giờ". Cô rời đi với những bước chân kiên quyết và đôi tay nắm chặt.

Luke đã nghiêm túc để dùng chung bữa tối với mọi người, đã tham gia những cuộc trò chuyện, những cái mỉm cười châm biếm nhẹ nhàng, đã vỗ tay khi vài vị khách thực hiện các tiểu phẩm, đọc thơ, và họ đã chơi thật tuyệt bên đàn piano. Sự thiếu kiên nhẫn của chàng đang tăng lên, tìm kiếm lối thoát duy nhất trong nhịp điệu gõ nhàm chán của gót chân chàng. Khi chàng không thể chịu đựng được sự ngồi yên lâu hơn được nữa, chàng phải cáo lỗi để vắng mặt với một tiếng thì thầm không rõ.

Chàng đi lang thang khắp ngôi nhà với vẻ ngoài băng quơ. Chàng không cần bất cứ ai và bất cứ thứ gì ngoài nàng, thậm chí đó chỉ là ngồi trong im lặng và nhìn chăm chăm vào nàng. Đó là sự khao khát mà chàng chưa bao giờ biết trước đây. Nàng là người duy nhất trong đời chàng đã nhìn thấu chàng, hiểu rõ chàng, biết chàng là người ra sao, thế nào.

Iris nghĩ rằng cô ta đã hiểu rõ chàng. Đa số nữ giới tự hào nghĩ rằng họ có tri thức vượt xa tâm trí của nam giới, cho nên họ có thể điều khiển đàn ông cho lợi ích của mình. Iris không bao giờ biết được thứ như là cuộc sống của cô ấy đã bị phá hủy, và những gì còn giữ để xây dựng lại; nỗi đau khổ và giận dữ.. ý chí để tồn tại, bắt buộc nó phải rời xa. Tasia hiểu tất cả quá rõ. Đó là sự liên quan giữa họ, cơ sở để họ tôn trọng nhau, không nói ra nhưng đã công nhận nhau ở trong lòng, nó đã dày vò chàng kể từ giây phút đầu gặp gỡ. Họ hoàn toàn giống nhau, trong một cách quan trọng duy nhất.

Khi chàng đi bộ dọc hành lang tầng đầu tiên, bà Knaggs vượt ngang với xấp vải lanh mới trên tay. Người quản gia dừng lại để gật đầu một cách kính cẩn. "Chào buổi tối, thưa ngài".

"Bà Knaggs, bà có thấy.."

"Ở trên lầu, thưa ngài. Cùng với Emma, trong phòng khách màu xanh lá cây".

Luke cau mày. "Làm thế nào mà bà lại biết điều ta đang định hỏi chứ?".

Người quản gia mỉm cười túm túm đặc ý. "Sau tất cả những năm làm việc cho nhà Stokehurst sao? Hầu như không có bất kỳ điều gì mà Seymour, Biddle, và tôi không biết cả, thưa ngài".

Luke trao cho bà một cái nhìn cảnh báo, và bà vẫn đi theo cách của mình, bình tĩnh như thường.

Phòng khách ấm cúng và đầy ánh sáng, hơi lộn xộn một chút với nhiều đường viền và đệm hơn các phòng khác trong căn nhà. Chàng đã nghe thấy giọng đọc đầy sinh khí của Emma khi cô bé đang đọc to từ một quyển tiểu thuyết. Tasia cuộn tròn trong một góc chiếc ghế trường kỷ thổ cẩm, một cánh tay mảnh mai gác hững hờ lên thành ghế. Nàng đã đổi vị trí khi nhìn thấy chàng, thẳng lưng một chút và đặt hai bàn tay vào lòng. Hai nút trên cùng của áo khoát nàng đã được mở ra, cho phép cái nhìn thoáng qua nơi chiếc cổ trắng của mình. Ánh đèn rọi một màu vàng lên làn da nàng và soi lên mái tóc nàng. Emma ném cho cha một nụ cười liếc thoáng và lại tiếp tục đọc sách.

Luke ngồi ở chiếc ghế gần đó và nhìn chăm chăm vào Tasia. Xinh đẹp, đang gặp khó khăn, một người phụ nữ bướng bỉnh. Chàng muốn nàng, đến từng inch trên cơ thể nàng, muốn khám

phá những điều thầm kín trong suy nghĩ nàng. Chàng muốn thức dậy vào buổi sáng và có vòng tay nàng quanh mình. Chàng muốn giữ an toàn cho nàng, cho đến khi nỗi ám ảnh không còn trong cái nhìn của nàng nữa. Nàng nhìn chăm chăm lại chàng, nhướn mày lên như đặt câu hỏi. Nàng chưa bao giờ chịu cười với ta, chàng dĩ dội nghĩ. Không một lần nào. Đường như là đọc được ý nghĩ của chàng, một đường cong chạm vào môi nàng, ngọt ngào và châm biếm, như thể chàng đã khiêu khích nó còn nàng thì muốn giữ nó lại. Đó là một cảm giác lạ đối với Luke, lần đầu tiên chàng phải phụ thuộc vào một người nào đó. Chàng sẽ không thể phá vỡ sự phòng thủ của nàng, nàng sẽ chống lại chàng nhiều hơn. Cách duy nhất để đạt được điều chàng muốn là hạ xuống sự phòng thủ của mình rồi khuyến khích nàng làm như vậy. Nó sẽ đòi hỏi sự kiên nhẫn nhiều hơn chàng có. Bằng cách nào đó chàng sẽ xoay sở được nó, không quan trọng là phải trả giá như thế nào. Không có gì quá nhiều để hỏi, không có cái giá nào là quá đắt. Chỉ cần nàng yêu chàng.

Chương Năm

Bữa tiệc cuối tuần đã kết thúc, những vị khách cuối cùng cũng đã rời đi vào ngày thứ hai. Luke được thoải mái vào buổi chiều để đến nhà của Iris ở London. Đã đến lúc phải kết thúc sự sắp xếp giữ họ, và chàng biết Iris sẽ nhận thức được điều đó vào lúc này. Chàng chỉ muốn duy nhất một người phụ nữ, và những thứ chàng có chàng sẽ trao cho riêng nàng. Có lẽ Iris sẽ thất vọng lúc đầu, nhưng rồi cô ấy sẽ nhanh chóng hồi phục. Theo cùng với sự quản lý giỏi về vận may của mình, Iris có một nhóm những người bạn và có ít nhất một chục người đàn ông sẵn sàng đi theo tầng bậc và an ủi cô. Luke không nghi ngờ cô ấy sẽ làm tốt mà không cần có chàng. Iris chào đón chàng vào phòng ngủ của mình bằng một nụ hôn khiêu gợi, cơ thể cô được che phủ chỉ bằng vài mảnh lụa đen. Trước khi Luke có thể giải thích lý do vì sao chàng đến, cô đã tung ra một bài phát biểu đã được chuẩn bị mà không cho phép chàng có cơ hội cắt ngang chúng.

"Em sẽ cho chàng vài tuần để chàng giải trí với cô ta", Iris nhanh chóng nói. "Khi chàng đã mệt mỏi vì cô ấy, chàng có thể trở lại với em. Chúng ta sẽ không bao giờ nhắc nhở đến cô ta một lần nữa. Chàng không cần lời hứa sẽ trao cho chàng sự tự do mà chàng luôn muốn sao? Em không muốn chàng cảm thấy dù một chút tội lỗi nào. Đàn ông luôn muốn sự đa dạng. Em hiểu điều đó. Sẽ chẳng có chuyện gì là cần phải tha thứ. Miễn là em biết chàng sẽ quay lại.."

"Không", Luke ngắt lời, giọng nói của chàng quá cay nghiệt. Chàng đã hạn chế nó và hít lấy một hơi sâu.

Bàn tay cô di chuyển trong một sự run rẩy vô vọng. "Chuyện gì vậy?", cô hỏi ai oán. "Có một cái nhìn mà em chưa từng thấy trên mặt chàng trước đây. Có việc gì sai sao?".

"Ta không muốn nàng phải chờ đợi ta. Ta sẽ không quay lại".

Iris trao một nụ cười điên rồ. "Nhưng tại sao chúng ta phải vứt bỏ mọi thứ cho một vài sự hứng thú tạm thời? Đừng bị đánh lừa bởi vẻ bề ngoài, chàng ạ! Cô ta xinh đẹp, dễ nhìn giống như người sẽ cần có chàng.. À, chẳng phải vì em không phải tất cả là da và xương thì em không cần chàng cho chính mình! Và khi chàng đã mệt mỏi vì cô ấy.."

"Ta yêu cô ấy!".

Có một sự yên lặng đáng kinh ngạc bao trùm lấy căn phòng. Cổ họng Iris làm việc điên cuồng. Cô quay đi để che giấu biểu hiện của mình. "Đó không phải là thứ mà chàng có thể nói nhẹ nhàng như thế". Cô cuối cùng cũng nói. "Cô Billings chắc đang hết sức hài lòng với bản thân mình".

"Ta chưa nói cho cô ấy biết. Cô ấy chưa sẵn sàng cho nó".

Iris chế nhạo với sự giận dữ bất ngờ. "Xinh xắn, sinh vật yếu đuối như cô ta, cô ta có thể chết ngất đi. Chúa ơi, thật trớ trêu khi một người có dòng máu thuần chủng giống như chàng lại rơi vào một kẻ mờ nhạt chẳng có gì giống như cô ta..".

"Cô ấy không yếu đuối như nàng đã nghĩ". Trong một khoảnh khắc Luke đã nhớ khi Tasia ở trong vườn, cái miệng ngọt ngào đói khát của nàng bên dưới chàng, đầu móng tay nàng trên áo

chàng.. Máu chàng nhanh chóng phản ứng lại, và chàng đi tới đi lui trong phòng như một con sói đang lồng lộn.

"Tại sao lại là cô ta?", Iris gắng hỏi, đi theo chàng. "Là do Emma thích cô ta sao? Hay vì tuổi trẻ của cô ta?".

"Nó không quan trọng lý do tại sao", chàng nói cộc lốc.

"Tất nhiên là có", Iris dừng lại ở giữ phòng và bắt đầu sịt mũi. "Nếu cô ta không đeo đuổi và bỏ bùa chàng, thì chúng ta sẽ vẫn ở bên nhau. Em muốn biết tại sao lại là cô ta mà không phải là em. Em cần phải biết mình đã làm sai điều gì?".

Thở dài, Luke đưa tay ra và kéo cô dựa vào chàng. Chàng cảm thấy một sự day dứt về tội lỗi pha lẫn với niềm yêu mến. Họ đã quen nhau được khá lâu, lúc đầu như những người bạn, sau thì là nhân tình. Cô xứng đáng nhận được nhiều hơn những gì chàng có thể cho. "Nàng không làm gì sai cả", chàng nói.

Cô gác cằm lên vai chàng và thút thít to hơn. "Thế thì tại sao chàng lại bỏ rơi em? Sao chàng lại tàn nhẫn đến như vậy?".

"Ta không có ý như thế", chàng nói nhẹ nhàng. "Ta sẽ luôn quan tâm đến nàng".

Iris đẩy ra xa với một cái nhìn phẫn nộ. "Những lời vô dụng nhất trong tiếng Anh chính là 'Ta quan tâm' đấy! Em thà là chàng đừng quan tâm gì hết để em còn có thể ghét chàng. Nhưng chàng chỉ quan tâm một ít.. như thế là không đủ. Chết tiệt chàng đi! Tại sao cô ấy lại xinh đẹp và trẻ trung đến thế chứ? Em thậm chí còn không thể nói xấu cô ấy với các bạn của em. Mọi điều em nói sẽ khiến em có ấn tượng như là một mụ già đang ghen tuông vậy".

Luke mỉm cười với đôi môi hờn dỗi của cô. "Không bao giờ".

Iris rải bước đến chiếc gương có khung vàng để chỉnh lại mái tóc, vuốt mượt những lọn tóc quăn quanh mặt cô. "Chàng sẽ kết hôn với cô ấy chứ?".

Đầy buồn bã, Luke mong mọi thứ thật đơn giản. "Nếu cô ấy chịu lấy ta".

Iris khịt mũi trong thái độ khinh rẻ. "Em không nghĩ là có nhiều sự nghi ngờ về việc đó, người yêu ạ! Cô ấy sẽ không bao giờ có cơ hội nào khác để giăng bẫy một người đàn ông giống như chàng đâu".

Tiến đến phía sau lưng cô, Luke tìm đến đôi tay đang run rẩy của cô trong tay chàng. Đôi mắt họ gặp nhau trong gương. "Cảm ơn nàng", chàng nói lặng lẽ.

"Vì điều gì?", có một sự xúc động trong giọng nói của cô.

"Vì đã rất hào phóng và xinh đẹp. Vì đã lấy đi sự cô đơn của rất nhiều đêm. Ta không hối tiếc dù là một đêm trong số đó. Ta hy vọng là nàng cũng không". Chàng siết chặt những ngón tay cô trước khi ra đi.

"Luke..", Iris quay sang chàng với đôi mắt đầy cảm xúc. "Hứa với em nếu có gì không phải.. Nếu chàng quyết định việc chàng làm là một sai lầm.. Vậy hãy hứa là chàng sẽ quay lại với em".

Luke cúi xuống và hôn lên trán cô dịu dàng. "Tạm biệt", chàng thì thầm.

Iris gật đầu, một giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Khi chàng rời khỏi phòng, cô đã quay đi, nhắm mắt lại để tránh cái nhìn khi chàng đã bước ra khỏi cuộc đời cô ấy.

Khi Luke tìm thấy lối vào phía trước của Southgate Hall cũng là lúc mặt trời đang lặn. Chàng đã phi nhanh một con ngựa giống Ả rập màu đen từ căn nhà ở phố của Iris, tìm sự nghỉ ngơi từ những cơn gió vụt qua tai chàng và sự thúc đẩy của mặt đất dưới chân họ. Người chàng đầy

những vết mồ hôi và bụi bẩn, các cơ bắp của chàng đầy những vết bọng do gắng sức. Khi xuống ngựa, chàng trao dây cương cho một người hầu đang đợi sẵn. "Hãy đảm bảo là làm cho nó mát mẻ lại", chàng nói khi anh ta hướng con ngựa đi về phía chuồng.

"Thưa ngài..", Seymour đang đứng ở ngưỡng cửa, đang mang một vẻ mặt bất an, như thể là ông đang muốn thông báo một tin chẳng lành. "Thưa ngài, gia đình Ashbourne..."

"Papa!", Emma xuất hiện xông xáo ầm ĩ, cô ném mình xuống những bậc thang phía trước rồi sà vào vòng tay Luke. "Papa, con rất mừng vì cha ở đây! Có việc gì đó rất khủng khiếp. Lord và Lady Ashbourne đang ở đây. Họ đã nói chuyện với cô Billings trong thư viện ít nhất là một giờ rồi!".

Luke choáng váng. Gia đình Ashbourne chỉ vừa rời khỏi Southgate Hall sáng nay. Có điều gì đó không ổn cho nên họ mới quay lại mau như thế. "Họ nói những gì?".

"Con đã không nghe được gì cả. Nhưng khi họ đến họ trông rất đặc biệt và giữ mọi thứ thật yên tĩnh. Cha hãy đến đó để chắc chắn rằng cô Billings vẫn ổn!".

Luke siết chặt tay mình, đẩy cô về phía trước. "Ta sẽ giải quyết việc này. Con hãy về phòng mình đi và đừng lo lắng gì cả". Chàng kéo cô bé lại và trao một cái nhìn cảnh báo. "Không được nghe bằng đường lỗ khóa nhé, Emma!".

Cô bé cười đầy tội lỗi. "Có cách nào khác để con biết được mọi việc quanh đây không?".

Chàng đặt tay lên vai cô bé, cùng với cô đi vào đại sảnh. "Con cần bận tâm tới việc của mình thay vì đi lo cho việc của người lớn đấy, công chúa ạ!".

"Con rất bận rộn. Con có mấy con ngựa, có Samson, những cuốn sách của con, cô Billings nữa. Papa! Cha sẽ không để bất kỳ ai đưa cô Billings đi hết phải không?".

"Không", chàng thì thầm, hôn đầu cô bé. "Đi ngủ đi, con yêu".

Vâng lời, Emma chạy vụt đi, và Luke thì đi vào thư viện. Mấy cánh cửa nặng nề đã đóng lại, nhưng những âm thanh rì rầm lặng lẽ thì vẫn xuyên qua chúng. Hàm chàng cứng lại, và chàng đã đẩy cửa đi vào mà không hề có một chút cảnh báo nào. Gia đình Ashbourne thì đang ngồi trên chiếc ghế da nặng trĩu, còn Tasia thì đang co ro trong một chiếc ghế trường kỷ.

Khuôn mặt của Charles đầy vẻ lo lắng. "Stokehurst", anh ta nói, mất hết tinh thần. "Chúng tôi tưởng anh.."

"Ra ngoài vào ban đêm à?", Luke nói giọng vui vẻ. "Tôi đã thay đổi kế hoạch. Nói xem là điều gì đã mang anh trở lại đây".

"Có tin xấu từ nước ngoài, tôi e là thế!". Charles nói, cố gắng để giọng tươi tỉnh hơn. "Chúng tôi đã thuyết phục cô Billings đi với chúng tôi. Một tháng đã qua rồi, Luke, và tôi luôn giữ lời hứa của mình". Nhìn thấy sự ngạc nhiên đầy bối rối của Tasia, anh giải thích. "Lord Stokehurst đã đồng ý để giữ chị trong vòng một tháng. Trong thời gian đó, chúng tôi phải tìm một nơi ở mới cho chị".

"Ta đã đổi ý rồi", Luke nói, nhìn chằm chằm vào Tasia. Nàng trắng bệch và bất động, tay nàng để thả trong lòng. "Cô Billings không cần phải rời khỏi Southgate Hall". Chàng đến chiếc tủ búp phê bằng gỗ gụ và lấy một chiếc bình thon bằng pha lê. Chàng trút mạnh brandy vào trong một ly nhỏ và mang nó cho Tasia.

Chậm rãi, các ngón tay nàng mở ra, giữ ly rượu trong lòng bàn tay mình. Luke cúi xuống và nâng đầu nàng lên, buộc nàng phải nhìn vào đôi mắt chàng. Nàng trao cho chàng một cái nhìn vô cảm, mọi suy nghĩ của nàng ẩn đằng sau một chiếc mặt nạ.

"Nói với ta những việc đã xảy ra", chàng nói dịu dàng.

Charles là người duy nhất trả lời. "Tốt hơn cả cho các bên liên quan là anh đừng biết gì cả. Hãy để cho chúng tôi rời khỏi nơi đây mà không có bất kỳ câu hỏi..".

"Anh có thể đi", Luke đảm bảo với anh. "Nhưng cô Billings thì phải ở lại".

Charles thở dài đầy phẫn nộ. "Tôi đã nghe cái giai điệu này mấy lần trước đây rồi, Luke, và tôi biết rõ nó có nghĩa là gì..".

"Giờ thì nó không quan trọng nữa". Tasia cắt ngang, uống cạn ly brandy, nhắm mắt lại khi ngọn lửa trôi xuống cổ nàng. Cái nhìn nhợt nhạt của nàng quay về phía Luke, trao cho chàng một nụ cười run rẩy. "Ngài sẽ không muốn tôi ở lại, sau khi ngài đã hiểu rõ".

Chàng lấy ly brandy trống rỗng. "Nữa không?", chàng hỏi cộc cằn, và nàng gật đầu.

Chàng đi rót đầy ly rượu. Tasia chờ cho đến khi chàng quay lưng lại thì nàng mới nói trong một giọng căng thẳng. "Tôi là Anastasia Ivanovna Kaptereva. Mùa đông vừa rồi ở St.Petersburg đã bị kết tội giết người anh họ của tôi, hoàng tử Mikhail Angelosky". Nàng dừng lại khi thấy chàng đang căng thẳng, các cơ bắp chàng đang cứng lại. "Tôi đã trốn khỏi nhà tù. Và đến nước Anh này để tránh thi hành án".

Tasia không có ý định kéo dài câu chuyện, nhưng nàng thấy mình đang kể lại cuộc sống ở St.Petersburg kể từ sau cái chết của cha nàng. Bằng cách nào đó nàng đã quên rằng nàng đang là người nói và những người khác đang lắng nghe. Quá khư vội vã chạy về phía nàng, khiến nàng cảm thấy như thể chúng xảy ra lần nữa. Nàng thấy mẹ nàng, Marie Petrovna, đang quần mình trong chiếc áo lông linh miêu, tay và cổ bà được trang sức bằng những viên đá quý kích thước bằng quả trứng của những con chim cổ đỏ. Và đám đàn ông vây quanh bà trong sự náo nhiệt, tại các bữa tiệc trên du thuyền hoàng gia, trải qua các chuyến đi đến xem opera và các nhà hát, các bữa ăn tối đến tận nửa đêm.

Nàng nhớ lại buổi ra mắt đầu tiên của nàng, nơi mà các cô gái quý tộc được giới thiệu như là những thành phần ưu tú trong xã hội thượng lưu Nga. Nàng đã mặc một chiếc váy lụa màu trắng, eo nàng được nịt lại bởi một sợi dây lưng bằng những viên ruby và ngọc trai màu hồng. Đàn ông theo đuổi nàng, mỗi người trong số họ đều để một mắt lên số tài sản mà nàng sẽ được thừa hưởng vào một ngày nào đó. Ngoài tất cả những người cầu hôn khá thú vị, đáng quan tâm hơn hết là hoàng tử Mikhail Angelosky.

"Mikhail là một con thú!", Tasia bất ngờ dữ dội nói. "Khi anh ta tỉnh táo, anh ta là một kẻ xấu xa. Thời gian duy nhất có thể chịu được anh ta là khi anh ta hít đủ khói thuốc phiện để đưa anh ta vào trạng thái sững sờ".

"Anh ta hiếm khi rời xa ống tẩu của mình. Anh ta cũng uống rượu rất nhiều". Nàng do dự, một màu đỏ trải rộng trên khuôn mặt nàng. "Mikhail không hề thích phụ nữ. Mọi người đều biết anh ta thế nào, nhưng gia đình anh ta thì giả mù về điều đó. Khi tôi được mười bảy tuổi, gia đình Angelosky đã đến gặp mẹ tôi. Một thỏa thuận đã được thực hiện. Họ quyết định tôi sẽ trở thành vợ của Mikhail. Mọi người đều biết rằng tôi không hề muốn kết hôn. Tôi đã cầu xin mẹ tôi, người nhà tôi, các linh mục, bất kỳ ai có thể lắng nghe, đừng ép buộc tôi phải cưới anh ấy. Nhưng tất cả họ đều nói đó là việc tốt cho gia đình, giữ cho hai tài sản lớn được liên kết chặt chẽ. Gia đình Angelosky hy vọng rằng hôn nhân có thể chinh đốn lại được Mikhail".

"Còn mẹ của nàng? Ý kiến của bà ra sao?".

Từ tiếng nói của Luke, lần đầu tiên Tasia ngược lên nhìn chàng. Chàng đã ngồi cạnh nàng bên chiếc trường kỷ, gương mặt thật khó hiểu. Nàng giữ ly brandy trống rỗng trong một cái nắm

chặt, cho đến khi khối thủy tinh mỏng manh có thể vỡ ra từng mảnh bất cứ lúc nào. Cẩn thận, Luke lấy nó ra khỏi tay nàng rồi đặt sang một bên.

"Mẹ tôi muốn tôi kết hôn", Tasia nói, nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh cảnh giác của chàng. "Bà ấy không thích khi thấy những người đàn ông đến thăm bà ấy tỏ ra quan tâm đến tôi. Tôi đã nhìn thấy rất nhiều việc bà đã làm khi bà còn trẻ, và nó khiến bà không được thoải mái. Bà nói với tôi rằng nhiệm vụ của tôi là phải cưới vì lợi ích của gia đình, rồi sau đó tôi muốn ngã nghiêng với bất kỳ ai mà tôi muốn. Bà nói tôi sẽ rất hạnh phúc khi được làm vợ của Angelosky, đặc biệt là... một trong những chàng trai hết sức được yêu quý".

Stokehurst khịt mũi nhạo báng. "Tại sao?".

"Bà nói rằng Mikhail sẽ không quấy rầy tôi với những sự chú ý của anh ta và tôi được tự do làm những gì mình thích". Với cái nhìn gay gắt của Stokehurst, Tasia nhún vai bất lực. "Nếu ngài biết mẹ tôi, ngài sẽ hiểu bà là người như thế nào".

"Ta hiểu chính xác". Luke nói, vắn xoắn miệng mình. "Tiếp tục câu chuyện đi!".

"Như một phương sách cuối cùng, tôi quyết định sẽ đến thăm Mikhail trong bí mật, tôi sẽ cầu xin anh ấy giúp đỡ tôi. Tôi nghĩ rằng mình sẽ có thể nói lý lẽ được với anh ấy. Có một cơ hội là anh ta sẽ lắng nghe. Thế nên tôi.. tôi đã đến để gặp anh ấy". Tasia dừng lại sau đó. Những lời nói đang rối bời trong cổ nàng, đang gây vụng, tắc nghẽn lại khiến nàng không thể nói ra tất cả. Cảm giác được một giọt mồ hôi lạnh lẽo trên thái dương, nàng đưa tay lên để lau nó rồi lặng lẽ đặt tay trở lại. Nó luôn luôn xảy ra khi nàng cố để nhớ. Nàng đã được lấp đầy bởi nỗi sợ và sự ngọt ngào của nó.

"Việc gì đã xảy ra?", Stokehurst hỏi nhẹ nhàng.

Nàng lắc đầu, hơi thở nàng trở nên gồ ghề, như thể không đủ không khí.

"Tasia", bàn tay chàng ghì chặt lấy nàng. "Nói cho ta biết phần còn lại".

Không biết bằng cách nào, Tasia đã buộc những lời nói phải thoát ra đôi hàm đang run lập cập của mình. "Tôi không biết. Tôi đi đến chỗ anh ấy. Tôi nghĩ là.. Nhưng tôi không nhớ nữa. Tôi đã được tìm thấy trong cung điện Angelosky với một con dao trong tay tôi.. Cơ thể của Mikhail.. Những người hầu đang la hét, cổ của anh ta.. Máu.. Ôi Chúa ơi, máu ở khắp mọi nơi". Nàng giữ tay chàng bằng cả hai tay của mình, cảm giác như thể có một hố đen ở bên dưới nàng, và chàng là thứ duy nhất có thể giữ cho nàng đừng rơi xuống. Nàng muốn dựa sát bản thân mình vào chàng, hít sâu vào mùi của ngựa, của mồ hôi, mùi brandy, và cảm nhận được vòng tay chàng bao quanh người nàng. Thay vào đó nàng dập tắt đi những nhu cầu của mình, nhìn chăm chăm vào chàng đầy tuyệt vọng trong khi những giọt nước mắt nóng hổi đang đọng đầy trong mắt. Chàng bình tĩnh đến lạ lùng, kiên định như một tảng đá, nhìn nàng mà không hề có dấu hiệu nào là sốc hay kinh hoàng.

"Thực tế là chẳng có ai chứng kiến vụ giết người, phải không?", chàng hỏi.

"Không, chỉ có những người hầu tìm thấy tôi sau đó".

"Vậy là không có bằng chứng. Nàng không thể chắc chắn rằng mình đã làm việc đó". Luke quay sang Charles với cái nhìn chế giễu. "Vậy là quá đủ rồi. Họ không thể đơn phương kết tội cô ấy khi không đủ chứng cứ".

Charles lắc đầu buồn bã. "Tôi e rằng hệ thống pháp lý của họ chẳng có gì khác chúng ta. Các nhà chức trách của Nga có thể xác định một tên tội phạm bằng bất cứ cách nào mà họ thích, từ chối một số trường hợp từ các toà án thường xuyên".

"Bỏ tù một người đàn ông vô thời hạn chỉ bởi vì nghi ngờ anh ta phạm tội. Họ không đòi

hỏi bằng chứng hoặc thậm chí nhân chứng để kết tội một ai đó".

"Tôi phải thi hành nó thôi", Tasia khóc nức nở. "Tôi luôn mơ về nó. Tôi thức dậy và tự hỏi không biết mình đang mơ về nó hay là tôi chỉ tưởng tượng ra. Đôi lúc tôi nghĩ rằng mình đã bị điên. Tôi đã ghét Mikhail. Tôi bỏ ra một tuần trong xà lim để nghĩ về điều đó, và biết rằng mình xứng đáng để phải thi hành. Suy nghĩ tệ như việc làm vậy, mọi người không thấy sao? Tôi đã cầu nguyện để mình phải chấp nhận chuyện này, cho đến khi đầu gối của tôi đã thâm tím dưới sàn nhà, nhưng nó không có kết quả.. Tôi vẫn còn muốn sống.. Tôi không thể ngăn bản thân mình muốn thế".

"Điều gì xảy ra sau đó?" Luke hỏi, bao tay chàng quanh tay nàng.

"Tôi đã uống một liều thuốc ngủ trong nhà giam, để khiến mọi người nghĩ rằng tôi đã chết. Họ lấp đầy quan tài bằng cát và đã tiến hành chôn cất trong khi tôi.. tôi đã được mang đến Anh bởi chú Kirill của mình. Nhưng có tin đồn là tôi vẫn còn sống. Văn phòng chính phủ đã quyết định khai quật thi thể tôi lên để giải quyết vấn đề. Khi họ phát hiện ra quan tài trống rỗng, họ đã chắc chắn rằng tôi đã trốn thoát. Đó là lý do tại sao chú Kirill lại gửi tin nhắn cho gia đình Ashbourne".

"Ai đang tìm nàng chứ?".

Tasia im lặng, nhìn xuống sự kết nối của đôi tay họ.

Charles sửa mình ngồi thoải mái trong ghế. Các nếp nhăn trên mặt anh đã giãn ra, như thể anh đã yên tâm để có thể kể trọn câu chuyện với một người nào đó. Ngay cả khi còn là một nam sinh, anh đã ghét các bí mật. Anh không được giới thiệu trong chuyện này. Tất cả mọi thứ đều hiện rõ trên mặt anh. "Đó là một câu hỏi khá phức tạp", Charles nói với Luke. "Chính phủ hoàng gia có rất nhiều cơ quan bí mật và những cơ quan đặc biệt của việc thực thi pháp luật mà không ai thực sự biết là họ chịu trách nhiệm về việc gì. Tôi đã đọc lá thư của Kirill hàng chục lần, cố lên thần cho tất cả mọi thứ. Có vẻ như Tasia không chỉ phạm một tội dân sự, chị đã phá vỡ luật hình sự bằng cách phá hoại niềm tôn trọng đối với các nhà chức trách hoàng gia, một trọng tội sẽ phải xử tội tử. Chính phủ hoàng gia không quan tâm đến công lý, chỉ quan tâm đến thể diện mà thôi. Cho đến khi Tasia phải đền tội trước tất cả mọi người, kẻ thù của Sa hoàng sẽ sử dụng chị ấy như một phương tiện để chế giễu vương quyền, các hiến binh, bộ nội vụ".

"Và anh tin rằng họ sẽ thực sự theo Tasia đến đây và đem cô ấy quay về Nga sao?", Luke cắt ngang. "Chỉ nhằm vào điều đó thôi à?".

"Không, họ sẽ không đi xa đến vậy đâu!". Tasia nói với một giọng trầm. "Miễn là tôi còn lưu vong, tôi sẽ được an toàn khỏi họ. Vấn đề là Nikolas". Luke nhìn nàng đang thắm đôi má ửng của mình bằng tay áo, những cử chỉ trẻ con đó khiến tim chàng se thắt lại. Chàng âm thầm chờ đợi nàng tiếp tục, mặc dù chàng đã sục sôi với sự thiếu kiên nhẫn. "Nikolas là anh trai của Mikhail", nàng tiếp tục thần thờ. "Gia đình Angelosky đều muốn trả thù cho cái chết của Mikhail. Nikolas đang tìm kiếm tôi. Anh ta sẽ tìm tôi cho dù có mất đi phần đời còn lại của mình".

Đột nhiên sự thương cảm trên mặt Luke tan biến, thay vào đó là sự tự tin đến ngạo mạn. Nếu tất cả điều họ quan tâm đến chính là Nikolas Angelosky, thì đó là một vấn đề dễ dàng để giải quyết. "Nếu anh ta làm thế, ta sẽ gọi thẳng anh ta về Nga".

"Chỉ vậy thôi ư". Tasia nói với một cái cau mày.

Luke cười nhẹ. Chàng đang hình dung đến vài hoàng tử được nuông chiều với chiếc quần chèn bằng sa tanh. "Việc đó không cần phải lo lắng".

"Nếu ngài biết Nikolas, ngài sẽ hiểu nguyên nhân vì sao nên lo lắng". Tasia rút tay lại và lùi về một góc. "Tôi phải rời đi trước khi ngài làm cho mọi thứ tồi tệ hơn. Ngài sẽ không bao giờ hiểu được một người như hoàng tử Angelosky, hoặc những gì anh ta sẽ làm. Giờ thì Nikolas đã biết tôi còn sống, chỉ còn là vấn đề thời gian cho đến khi tìm thấy tôi. Anh ta không có sự lựa chọn để dừng lại, dù đó là điều anh ta muốn. Tất cả mọi thứ với anh ta là máu, lịch sử, gia đình buộc anh ta phải bắt tôi trả giá cho những gì đã gây ra với em trai anh ta. Một người đàn ông mạnh mẽ và nguy hiểm". Khi Luke định nói điều gì đó, nàng đã đoán trước được nên ra hiệu cho chàng im lặng, quay sang Charles và Alicia. "Cảm ơn mọi người vì những điều đã làm cho tôi. Từ giờ đừng dính líu với tôi nữa. Tôi sẽ đi tìm nơi ở khác cho mình".

"Tasia, chị không thể biến mất mà không cho chúng tôi biết rằng chị đang ở đâu", Alicia khóc. "Làm ơn đi, hãy để cho chúng tôi được giúp chị!".

Tasia đứng lên và mỉm cười đầy thương tiếc. "Cô thật tuyệt vời đối với tôi, em họ ạ! Cô đã giúp đỡ tôi nhiều hơn bất kỳ ai có thể giúp. Nhưng bây giờ thì tôi phải tự lo cho bản thân mình rồi, spaséeba!". Biểu hiện của nàng bỗng khép lại khi nàng liếc nhìn về phía Luke, nhưng chàng đã nhận thấy sự mệt mỏi của nàng, cần được thoải mái của nàng.. Chàng thấy cái giá nàng thật sự phải trả cho sự sống còn. Những lời nói dường như thất bại đối với nàng, và nàng quay đi vội vã.

Mấy người đàn ông đồng loạt đứng lên khi nàng ra khỏi phòng. Luke bắt đầu theo sau nàng, nhưng chàng đã bị ngăn lại bởi giọng của Alicia.

"Hãy để chị ấy đi".

Luke quay ngoắt lại với một vẻ mặt cau có. Chàng đã bức tức, giận dữ, háo hức để có một cuộc chiến. "Ta đã bỏ lỡ điều gì sao?". Chàng hỏi chua cay. "Angelosky cũng chỉ là một người đàn ông. Anh ta cũng có thể bị xử lý chứ. Không có lý do gì để phải sợ anh ta, vậy sẽ làm hỏng suốt phần đời còn lại của cô ấy".

"Anh ta hầu như không phải là con người", Alicia nói. "Hoàng tử Nikolas và tôi là anh em họ ba đời. Tôi có biết một chút về gia đình Angelosky. Anh có muốn nghe họ thật ra là loại người nào không?".

"Nói với ta về tất cả!", Luke lẩm bẩm, nhìn chằm chằm vào ô cửa trống.

"Các Angelosky là những người slavich hoàn chỉnh. Họ ghét tất cả những ai không phải là người Nga. Gia đình họ kết thân với hoàng gia bằng đường hôn nhân. Họ nằm trong số những người giàu có nhất ở Nga, với tài sản nằm rải rác ở hàng tá tỉnh. Tôi đoán họ sở hữu khoảng hai triệu mẫu Anh hoặc là nhiều hơn. Cha của Nikolas, hoàng tử Dmitri Sergeyevich đã giết chết người vợ đầu tiên của mình bởi vì bà bị hiếm muộn. Sau đó ông cưới một người thôn nữ ở Minsk. Bà đã sinh cho ông bảy người con, năm gái và hai trai. Họ đẹp, kỳ lạ... và nguyên thủy. Không ai trong số họ đã dùng một phút trong cuộc đời của mình để bận tâm về những thứ trù tượng như là nguyên tắc đạo đức và danh dự. Họ sống theo bản năng của mình. Tôi nghe nói Nikolas cũng giống như hoàng tử cha mình, rất tàn bạo và xảo quyệt. Nếu làm việc gì sai với anh ta, anh ta sẽ bắt phải trả giá gấp trăm lần. Tasia đã đúng, anh ta không có lựa chọn là trả thù hay không. Người Nga có câu nói, "Giọt nước mắt của kẻ khác cũng giống như là nước lã", nó phù hợp với gia đình Angelosky đến hoàn thiện. Không có lòng thương xót trong bản chất của họ", Alicia quay sang vòng tay che chở của Charles với một tiếng thở dài đau khổ. "Không gì có thể ngăn chặn hoàng tử Nikolas".

Luke nhìn hai người họ lạnh lùng. "Ta có thể. Và ta sẽ".

"Anh không nợ bất kỳ điều gì ở Tasia, hoặc là ở chúng tôi cả". Cô nói bằng một giọng bị bóp nghẹt.

"Ta đã mất mát quá nhiều", mắt chàng long lanh, "Bây giờ ta cuối cùng cũng đã có một cơ hội để có được một số điều hạnh phúc, sẽ thật là chết tiệt nếu ta để cho tên khốn người Nga khát máu ấy can thiệp vào".

Charles mang một cái nhìn hoang mang khi nhìn vợ mình. "Hạnh phúc?", anh lặp lại, "Anh đang nói gì vậy? Rằng anh đang có một số tình cảm riêng tư với cô gái đó à? Mới mấy ngày trước đây, anh còn treo lủng lẳng cô ta trước các vị khách của anh như một miếng mồi câu trên lưỡi móc mà!", anh dừng lại trước cái nhìn ủ rũ của Luke và tiếp tục trong một giọng xã giao hơn. "Nó không quá ngạc nhiên khi anh bị cuốn hút bởi chị ấy. Chị ấy là một người con gái đẹp. Nhưng anh hãy làm ơn, anh cần phải đặt lợi ích của chị ấy lên trên lợi ích bản thân mình. Chị ấy dễ bị tổn thương và sợ hãi".

"Và anh nghĩ rằng lợi ích tốt nhất cho cô ấy chính là để cô ấy tự lo cho bản thân mình à?", Luke chế nhạo, "Không bạn bè, không gia đình, không một ai có thể giúp đỡ cô ấy, và vì Chúa, tôi là người duy nhất có suy nghĩ rõ ràng sao?".

Alicia tách xa khỏi chồng. "Chị ấy tốt nhất là nên lo cho mình, còn hơn là đặt bản thân mình vào lòng thương xót của một người nào đó, kẻ đã lợi dụng chị ấy".

Charles nhìn chăm chăm trong thần thờ, đưa tay anh lên như thể mong mỗi được bịt miệng cô lại. "Bà xã, nàng thừa biết Luke không phải là hạng đàn ông đó mà. Ta dám chắc anh ấy đang có những dự định tốt nhất".

"Anh ta có sao?", Alicia trao cho Luke một cái nhìn thách thức. "Vậy chính xác thì anh có những dự định gì?".

Luke trả lời với một nụ cười đầy mỉa mai. "Đó là chuyện của ta và chị họ cô.. Ta sẽ sắp xếp một số việc thích hợp với cô ấy. Nếu cô ấy và ta không thể đi đến thỏa thuận, cô ấy sẽ rời đi. Từ giờ trở đi các người sẽ không nói nhiều về vấn đề này nữa, được không?".

"Tôi đã không còn biết rõ anh nữa". Alicia ngắt lời. "Tôi nghĩ Tasia sẽ được an toàn khi ở cùng anh, bởi vì anh là một người đàn ông ít có khả năng gây rắc rối. Anh sẽ không bao giờ can thiệp vào cuộc sống của người khác trước đây. Tôi không muốn anh lại bắt đầu nó ngay bây giờ. Điều gì đang xảy ra với anh vậy?".

Luke giữ cho mình im lặng, rút lui ra phía sau bức tường tự hào lạnh giá. Chàng đã sững sốt về điều họ đã không hiểu, điều họ không nhìn thấy. Khi chàng ngồi giữ lấy bàn tay của Tasia và lắng nghe những đau khổ mà nàng đã trải qua, cảm xúc của chàng đã đầy cả căn phòng. Chàng đã yêu nàng. Chàng đã sợ rằng nàng sẽ biến mất và bỏ lại chàng giống như nàng đã bỏ lại những thứ khác trong cuộc sống của mình. Chàng không thể cho phép điều đó, vì lợi ích của nàng, và chắc chắn là vì bản thân chàng. Chàng muốn được hành động, nhưng có rất nhiều việc cần phải được giải thích và thấu hiểu. Nếu chàng có thể suy nghĩ rõ ràng, không bị trói buộc bởi đau đớn của nhu cầu và tình yêu, sẽ khiến nó khó khăn hơn để lựa chọn.

Gia đình Ashbourne đang nhìn chăm chăm vào chàng. Alicia với sự không hài lòng, còn Charles với nhận thức của một người bạn thân lâu năm. Charles không phải là một kẻ ngu ngốc. Dù vợ mình đi một cách chắc chắn, Charles trao cho chàng một cái nháy mắt nửa thích thú, nửa thấu hiểu. "Rồi mọi việc sẽ ổn cả thôi". Anh nói lặng lẽ, mặc dù nó không rõ ràng là anh đang nói với ai. "Mỗi người sẽ làm những việc mà họ phải làm, những việc này rồi sẽ về đúng vị trí của nó thôi".

"Đó là câu mà chàng luôn luôn nói", Alicia phàn nàn.

Charles mỉm cười thỏa mãn. "Và ta đã luôn đúng, không phải sao? Đến đây nào, bà xã.. Giờ thì ta sẽ không làm phiền ai trong số hai người bọn họ nữa".

Từ ô cửa sổ, Tasia đứng nhìn gia đình Ashbourne đang rời khỏi đó. Sau khi treo chiếc đầm xám của mình lên, nàng vuốt phẳng nó với một sự chính xác máy móc, rồi nàng bắt đầu đóng gói chúng. Nàng xếp chúng lại thành một chồng thật gọn gàng. Ánh sáng từ ngọn nến đơn độc gửi một cái bóng dài trải khắp phòng. Tất cả ánh sáng từ phía ngôi làng đều đã tắt. Ngay cả vầng trăng và các ngôi sao cũng đã bị che lấp bởi những áng mây mù.

Mặc dù nàng chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh, da nàng vẫn ửng đỏ đầm mồ hôi. Một làn gió lạnh từ cửa sổ thổi vào nàng trong phút chốc, khiến nàng phải đưa tay lên để cọ xát vào cánh tay đang nổi da gà của mình. Nàng đã cố để không nghĩ đến và cảm nhận. Nàng không muốn bất cứ điều gì có thể phá vỡ lớp băng bao bọc quanh nàng.

Đó là bước ngăn để thâm nhập vào cuộc sống của Luke Stokehurst, và nàng vui mừng vì đã kết thúc được nó. Mọi thứ đã trở nên phức tạp. Nàng có khả năng sẽ chẳng bao giờ có thể dựa dẫm vào một người nào khác. Nàng chỉ có một mình. Nàng tự hỏi làm thế nào nàng có thể ra đi, làm thế nào nàng có thể nói với Emma lời tạm biệt, mà không cần phải đối mặt với Stokehurst lần nữa. Chàng sẽ khiến cho điều đó không dễ dàng. Nó sẽ không là vấn đề nếu chàng tử tế hoặc tàn nhẫn. Dù bằng cách nào đi nữa thì sự tổn thương cũng khó mà chịu đựng.

Có những bước chân lặng lẽ- bước chân của một người đàn ông- xuất hiện trước cửa phòng nàng. Tasia quay lại, tay nàng ôm lấy ngực, mắt nàng dăm dăm nhìn vào một vùng bóng tối. Không.. đi đi. Tâm trí nàng đã khóc, đôi môi nàng nhấp nháy trong một âm thanh lặng lẽ. Cánh cửa mở ra và khép lại với một tiếng cạch ở chốt cửa.

Stokehurst đang ở trong phòng với nàng, cái nhìn của chàng trải dọc theo đôi chân trần của nàng, đôi cánh tay nàng và chiếc cổ cao đang để hở của nàng. Rõ ràng đó chính là điều đã xui chàng đến. Chàng mặc một chiếc áo choàng mở rộng cổ, trưng ra rõ ràng xương cổ và các đường cong cơ bắp của chàng. Da chàng ánh lên như đồng vừa mới đúc. Với một cái nhìn, Tasia đã nhận ra là tay chàng đã không mang móng, chỉ có một hỗn hợp tình yêu và sự ham muốn trên gương mặt chàng. Chàng không nói một lời nào, và cũng không có ý định để nói.

Có một âm thanh điên cuồng dâng lên từ cổ nàng, nhưng chẳng có gì mà nàng có thể nói mà chàng đã không được biết. Nhận thức được tất cả nỗi sợ và ham muốn của nàng là ở đó, trong cái nhìn của chàng.

Nàng vẫn đứng yên khi chàng đến gần hơn, đôi vai chàng che khuất đi ánh sáng của ngọn nến, cơ thể của chàng tối đen và nóng hổi khi chàng giữ nàng tựa vào chàng.

Tasia do dự và sau đó quấn vòng tay mình ở quanh chàng bằng tất cả sức mạnh mà nàng đã có. Nàng cứng nhắc trong vòng tay của chàng, hít thở, chờ đợi, trái tim nàng đập nhanh không tả. Chàng giữ nàng tựa sát hơn vào chàng, che chở cho nàng như thể họ đang đứng cùng nhau trong một cơn bão dữ dội. Chàng cúi xuống đôi môi đang run rẩy của nàng. Đó không phải là cách của một người đàn ông hôn một nàng trinh nữ, không hề dịu dàng, không hề chiếu cố đối với một người còn trong trắng. Chàng đã tích cực tìm sâu vào bằng lưỡi của mình. Đặt bàn tay lên áo nàng, chàng túm lớp vải mỏng trong lòng bàn tay và kéo nó xuống đến eo nàng.

Luke kéo hông trần của nàng tựa vào chàng, những ngón tay chàng trải rộng trên các đường cong trắng trẻo mượt như nhung ở phía bên dưới của nàng. Tasia thở hổn hển và đặt tay lên cổ chàng, làn da nàng ửng lên ngay lập tức với mỗi cái chạm của chàng. Linh hồn yếu ớt của nàng

đến với cuộc sống khi chàng phủ lên mặt nàng bằng những nụ hôn ấm áp. Dò dẫm trên vai chàng, nàng tìm thấy góc của chiếc áo choàng của chàng, đẩy nó xuống để tìm sự rắn chắc của lưng chàng. Chàng đáp lại cái chạm của nàng bằng tiếng rên đau khổ đầy đam mê và kéo áo nàng cho đến khi nó rơi xuống thành một vòng tròn lộn xộn dưới sàn nhà.

Bỏ áo ra, chàng đưa Tasia xuống chiếc giường hẹp cùng với mình. Cái đầu tối của chàng hạ thấp hơn trên cơ thể nàng. Nàng cảm thấy miệng chàng trên ngực nàng, những cái cắn nhẹ nhàng, những cái liếm trêu chọc, và khi nàng bắt đầu thở hổn hển với sự giày vò, chàng đã bám chặt môi mình trên núm vú của nàng và chà xát nó bằng lưỡi của chàng.

Tasia cảm thấy một sự rung động của cái gì đó giống như một nỗi đau âm ỉ nơi dạ dày nàng và bắn thẳng vào nơi bí mật ở giữa hai đùi nàng. Chàng hôn lên phần ngực bên kia của nàng, khum bên dưới nó bằng những ngón tay dịu dàng và ấm nóng, và nàng đã nâng bản thân mình sát vào chàng với nỗi khao khát mơ hồ. Nỗi đau bên trong nàng như phát điên lên. Nàng muốn cảm nhận được toàn bộ chiều dài của cơ thể chàng lên trên nàng, muốn chàng đè bẹp nàng bằng trọng lượng của chàng. Quấn vòng tay quanh chiếc lưng dài cơ bắp của chàng, nàng cố để kéo chàng đến gần hơn. Chàng chống lại, nhìn chăm chăm vào sự hăm hở của nàng, bàn tay chàng lần xuống phía dưới dạ dày nàng, tiến đến mép lông xoắn mà không một ai từng chạm vào trước đây.

Chàng tìm xuống nơi đang sưng phồng và sâu sắc dịu dàng và nàng đã trao một tiếng khóc bị bóp nghẹt khi chàng chạm vào nàng. Những đầu ngón tay chàng trượt vào một vùng mượt mà, thăm dò, xoa nắn nhẹ nhàng, trượt tới lui nơi lõi vào cơ thể nàng. Chàng hôn đôi môi nàng, thì thầm tên nàng, ấn những lời yêu thương vào làn da ẩm ướt của nàng. Tasia thư giãn trong một trạng thái mê mê dễ chịu, quá chú tâm vào cảm xúc để có thể nghĩ về sự thông dâm.

Nàng cảm thấy chàng đẩy chân nàng dạn ra, cho thấy một lối vào nơi đùi nàng đang rộng mở. Trọng lượng của chàng hạ xuống nàng, báo trước một áp lực nặng nề ở nơi dễ tổn thương nhất của nàng. Đôi mắt chàng đang nhìn chăm chăm vào nàng, và nàng cảm thấy như mình đang chết đuối trong biển hồ xanh thẫm ấy. Áp lực nhiều hơn nữa, đang thiêu cháy nàng.. rồi một lực mạnh mẽ đã đâm xé nàng. Nàng rên rỉ với cơn đau đột ngột. Chàng đẩy vào sâu hơn, xâm chiếm trọn vẹn nàng. Sau đó, chàng dừng lại, ngoại trừ sự chuyển động khó nhọc của hơi thở chàng.

Run rẩy, Tasia đưa bàn tay mỏng manh của nàng lên mặt chàng, cố im lặng để chia sẻ nỗi sợ hãi của nàng với vẻ đẹp của cơ thể chàng đang hoà làm một với nàng. Miệng chàng quay lại lòng bàn tay nàng, bắt được làn da mịn màng đó với một nụ hôn mê đắm. Chàng đẩy sâu vào nàng hơn, và nàng cuộn mình lại theo bản năng. Sự nhịp nhàng chậm rãi của chàng lấp đầy nàng. Tất cả sự khó chịu đã bị lãng quên khi chàng bắt đầu một cuộc tàn phá tinh tế các giác quan của nàng, cho đến khi nàng xoắn lại trong sự kích động đến mất trí ở phía dưới chàng. Cơ thể họ cuộn vào nhau và hoà làm một, gọi lên một niềm vui sâu sắc khi họ đã vượt qua không chỉ ranh giới vật chất mà còn cả tinh thần. Tasia bị đánh mất trong ánh sáng của dòng chảy cảm xúc, đôi môi của nàng tách ra trong một tiếng khóc lặng thầm.

Không lâu sau đó Luke cũng tìm được sự giải thoát cho mình. Có một sự run rẩy trong vòng tay chàng khi chàng ôm chặt lấy nàng, đã ngạc nhiên và no nê với mỗi phần trên cơ thể chàng. Chàng ngắm nhìn nàng khi nàng ngủ. Ngọn nến đang cháy sáng, chẳng bỏ thứ gì ngoại trừ một vệt khói trong không khí và làm đông vũng sáp trong đĩa. Chàng điều chỉnh mắt mình trong bóng tối, sao cho có thể nhìn thấy được một góc của khuôn mặt quay nghiêng của nàng, và cái

núm để thương một bên ngực của nàng. Nàng đang mềm mại và rạng rỡ tựa vào chàng, đang ngủ trên cánh tay đang gập lại của chàng trong sự tin tưởng hoàn toàn. Suối tóc như gỗ mun của nàng trải dài trên mọi thứ: cơ thể của họ, gối, nệm. Cẩn thận, chàng gom mớ lụa đen lại thành một dòng sông tối màu thả lên vai nàng.

Cái chạm của bàn tay chàng đã làm xáo trộn những giấc mộng của nàng, nàng ngáp dài và vươn thẳng tay chân mình với một chút run rẩy, nhắc chàng nhớ tới một chú mèo con với đôi tai dẹt. Sau một vài cái chớp mắt buồn ngủ, nàng tỉnh dậy, nhìn chăm chăm vào chàng trong thức mắc. Luke mỉm cười, vẫn giữ nàng lại khi nàng bất ngờ định lăn đi nơi khác. "Nàng an toàn mà", chàng thì thầm.

Cơ thể nàng căng thẳng, và chàng nghe thấy âm thanh nuốt xuống khó nhọc của nàng. Cuối cùng, nàng cũng phá vỡ sự im lặng. "Ngài không lo cho sự an toàn của mình sao? Tôi có thể sẽ làm tổn hại đến ngài".

Chàng hôn trán nàng. "Chỉ có một cách duy nhất nàng có thể làm việc đó là bỏ đi".

Nàng quay mặt đi. "Cuộc đời tôi đã bị lấp đầy bởi những thứ xấu xa.. Tôi không muốn nó chạm đến ngài, hay là Emma nữa. Nó sẽ như vậy nếu như tôi còn ở nơi đây. Điều đó thật là nguy hiểm và bất hạnh..". Nàng run lên với một nụ cười vô vọng. "Chúa ơi, đêm nay ngài đã phát hiện ra tôi đã giết chết một người nào đó- ngài không thể phớt lờ nó như vậy được. Nó sẽ không buông tha đâu".

"Nàng nghĩ là nàng đã làm việc đó à?". Chàng hỏi lặng lẽ.

Tasia ngồi dậy và kéo tấm chăn lên ngực nàng, nhìn chăm chăm vào chàng trong bóng tối. "Tôi đã cố cả ngàn lần để nhớ lại những việc đã xảy ra đêm đó, nhưng tôi không thể. Trái tim tôi bắt đầu đập mạnh, tôi cảm thấy muốn bệnh, và.. Tôi sợ phải biết nó".

Luke cũng ngồi dậy, tạo một cái bóng mới gần bên cạnh bóng của nàng. "Ta không tin là nàng đã giết anh ta. Ta không nghĩ rằng cái ác có trong nàng. Và muốn giết một ai đó không giống như là đã làm điều đó, hoặc khác với hầu hết mọi người khi họ phạm tội giết người".

"Sẽ ra sao nếu tôi làm điều đó? Sẽ ra sao nếu tôi đã đâm vào cổ một người đàn ông bởi vì tôi ghét anh ta. Tôi đã nhìn thấy nó trong những giấc mơ của tôi, lặp đi lặp lại. Nhiều đêm tôi đã sợ phải đi ngủ".

Luke đưa tay ra và lần theo đường cong mịn màng trên vai nàng. "Ta sẽ trông chừng giấc ngủ cho nàng", chàng thì thầm, "và ta sẽ trao cho nàng những thứ tốt hơn để mà mơ đến". Cái chạm của chàng di chuyển xuống phía dưới cho tới khi đến một góc vải lạnh nhúm đang phủ trên ngực nàng. Đẩy tấm chăn xuống thấp hơn, chàng chạy ngón tay cái của chàng thành một vòng tròn nhẹ nhàng trên ngực nàng, đánh thức chiếc núm mướt mà thành một điểm nhức nhối. Chàng nghe nàng đang thở hổn hển, cảm thấy một đợt rung mình xuyên qua nàng. "Ta không xin lỗi vì anh ta đã chết", chàng nói giọng khàn khàn, "Ta cũng không xin lỗi vì nàng đã ở đây với ta bây giờ. Và ta sẽ không để nàng rời bỏ ta đâu".

"Làm thế nào mà ngài lại hành động như thể nghĩ rằng quá khứ của tôi không quan trọng?".

"Bởi vì nó không quan trọng. Đối với ta. Ta sẵn sàng để gánh lấy tội lỗi của nàng theo linh hồn ta, bị thiêu đốt bởi nó. Nếu đó là cái giá phải trả để được ở bên nàng". Nàng cảm nhận được còn rõ hơn cả nhìn về cái miệng đang cong lên nhạo báng của chàng. "Điều đó nói lên điều gì về tính cách của ta?".

"Nói rằng ngài là một kẻ động đực ngu ngốc!", nàng nói thảm hại.

Luke còn cười trơ tráo. "Và tồi tệ nữa". Chàng trượt cánh tay chàng đến lưng nàng và kéo nàng

đến gần hơn, phớt lờ sự phản đối của nàng khi thả rơi tấm chăn. Chàng tựa vào trán nàng. Đột nhiên sự thích thú của chàng bỗng thay đổi thành một giọng điệu dằn khùng khiếp. "Ta ước gì ta có thể hoàn hảo cho nàng. Nhưng ta không được thế. Ta đã phạm tội bằng hàng ngàn cách khác nhau. Ta có tính khí tồi tệ và luôn tự cho mình là trung tâm. Bạn bè ta và cả kẻ thù của ta đều chắc chắn rằng ta là một kẻ biết tất đầy kiêu ngạo."

".. Ta quá già đối với nàng. Và trong trường hợp nàng không để ý, ta còn mất một bàn tay". Môi chàng cong lên trong một nụ cười nhẹ. "Xét trên tất cả những điều đó, ta có thể chấp nhận nàng và quá khứ đổ nát của nàng một cách vô điều kiện".

"Đó không phải là về ngài hay là về tội lỗi của ngài", nàng nói bức tức, cố để vắn ra xa. Chàng siết chặt nàng hơn, và cả hai rơi xuống thành một đồng trên giường. "V- và các lý lẽ của ngài không được chấp nhận. Chỉ bởi vì hai chúng ta cùng có những vết nhơ không có nghĩa là chúng ta sẽ thuộc về nhau!".

"Nó có nghĩa là chúng ta hiểu rõ về nhau. Nó có nghĩa là chúng ta sẽ tận hưởng bản thân mình nhiều đến chết tiệt".

"Tôi không... gọi việc này... là hưởng thụ", nàng lầm bầm, cố để đẩy trọng lượng của chàng ra, thở hổn hển khi chân tay họ quấn vào nhau với làn da trần.

"Cần phải dần quen với điều này", chàng nói vào tai nàng, giật bỏ tấm vải lạnh trắng khỏi cơ thể họ. "Lần đầu sẽ luôn tồi tệ đối với một người phụ nữ. Nàng sẽ cảm thấy thích nó hơn vào lần sau".

Tasia đã thích nó quá nhiều rồi, nhưng nàng rất khó mà tăng bốc chàng bằng cách nói với chàng như thế. "Tôi không thể ở lại đây cho dù tôi muốn thế. Hoàng tử Nikolas sẽ tìm thấy tôi. Vấn đề bây giờ chỉ là thời gian".

"Ta sẽ ở bên cạnh nàng khi anh ta đến. Chúng ta sẽ cùng nhau đối phó với anh ta".

"Nikolas sẽ không thương lượng hay thỏa hiệp gì đâu. Anh ta sẽ không chấp nhận bất cứ thứ gì ngoài sự hợp tác hoàn toàn của ngài trong việc gọi tôi trở lại Nga".

"Ta sẽ gọi anh ta xuống địa ngục trước".

"Ngài là kẻ biết tất kiêu ngạo!", nàng thì thầm, đang loay hoay bên dưới chàng. "Tôi sẽ không ở lại. Tôi không thể".

"Giữ yên nào, chúng ta sẽ kết thúc dưới sàn nhà, cái giường này quá nhỏ". Chàng cúi xuống ở phía trên nàng và chen gối vào giữa nàng. Tasia nỗ lực trong vô vọng cố để đẩy chàng ra, cho đến khi nàng cảm thấy cái áp lực lùa là rắn chắc của chàng chống vào dạ dày nàng, và cái miệng tìm kiếm của chàng trên ngực nàng. Nàng vẫn còn thở hổn hển, trong khi làn da nàng trở nên nóng hổi và các dây thần kinh của nàng gửi những thông điệp khẩn cấp xuyên khắp cơ thể nàng. Bàn tay rộng của chàng siết chặt cổ nàng như thể là chàng đang giữ một cành hoa, sau đó di chuyển xuống những đường cong mỏng manh của xương sườn nàng. "Lần trước ta có làm đau nàng không?", chàng thì thầm, lần theo dấu vết những của xương nàng, sau đó dìu nhẹ xuống dạ dày nàng.

"Một chút", nàng nín thở nói. Đó là điều sai trái khi cho phép chuyện này.. đòi bại.. nhưng bằng cách nào đó, nàng dường như không thể khiến bản thân mình quan tâm đến nó. Đây là những giờ phút cuối cùng giữa nàng và chàng, và tất cả điều nàng muốn là đánh mất bản thân mình trong vòng tay chàng một lần nữa.

Miệng chàng đến tai nàng, răng chàng nhẹ nhàng nhấn nhá cái dái tai bé xíu của nàng. Giọng chàng không gì ngoài những lời ấm áp. "Lần này ta sẽ không làm đau nàng nữa. Ta sẽ cẩn thận".

Chàng đã tìm chế mình đến tận nhẫn, mỗi động tác đều chậm rãi và thoải mái. Nàng rên rỉ khi miệng chàng uể oải lướt qua làn da nàng, sự kết hợp giữa cái lưỡi ẩm ướt và cọ xát của lông đã làm nàng khát khao với những đòi hỏi. Chàng thì thào vào dạ dày nàng, những lời nàng không thể nghe mà chỉ có thể cảm nhận. Khuôn mặt tối của chàng hạ xuống, và chàng ấn miệng mình vào vùng lông xoắn ẩm ướt của nàng trong giây lát và đã khiến cho cơ thể nàng giật mạnh đầy sợ hãi. Nàng quặn quai dưới ngón đòn của lưỡi chàng.

"Không, không".

Chàng dừng lại ngay lập tức và nhắc bản thân mình lên phía trên, kéo nàng tựa vào ngực chàng với những lời thì thào an ủi. Run rẩy, nàng vòng tay quanh chàng, dấn mạnh vào tấm lưng rắn chắc của chàng.

"Ta xin lỗi", chàng thì thào vào mái tóc của nàng. "Nàng quá ngọt ngào.. quá đẹp dễ.. Ta đã không có ý làm nàng sợ". Tay chàng lần xuống giữa đùi nàng, các ngón tay của chàng ve vuốt nơi mà các cảm giác của nàng đều tập trung ở đó. Tasia nhắm chặt mắt lại và nhe răng buông một tiếng rên, giao phó hoàn toàn bản thân nàng cho sự chăm sóc của chàng. Chàng chạm vào nàng như thể chàng đã sở hữu nàng, chơi đùa với các giác quan của nàng với những kỹ năng tàn phá.

Nhưng việc làm chủ không đến từ một phía. Chẳng bao lâu sau nàng đã phát hiện ra rằng những cái động chạm thiếu kinh nghiệm của nàng cũng kích thích một cách sâu sắc đến chàng. Nàng trượt hai lòng bàn tay từ tấm lưng cơ bắp của chàng, xuống đến đám lông đàn hồi của chân chàng. Kết cấu của cơ thể chàng, rắn chắc, xù xì, xương to khác xa với sự thanh tú của cơ thể nàng. Chàng đẩy người tựa vào tay nàng và kết thúc nó với một tiếng gầm gừ.

Đùi nàng căng ra trong sự hăm hở chào đón, một lời mời bừa bãi được chàng chấp nhận ngay tức khắc. Nhưng khi chàng đi vào trong nàng, nó thật chậm, từng chút một, chỉ gây ra một ít đau đớn. Tasia nâng bản thân mình lên với những nhu cầu tham lam, và Luke cười nhẹ nhàng, như thể nàng là đứa trẻ háo ăn đồ ngọt. Di chuyển trong một cái thúc sâu, chàng ấn bản thân vào nàng, nhưng không phải là tất cả. Nàng phát ra một âm thanh thiếu kiên nhẫn nơi cổ nàng, đấu tranh để được gần chàng hơn, muốn chàng thêm nhiều nữa, nhiều nữa..

"Còn chưa, Tasia", chàng thì thào, "không lâu nữa đâu". Và mặc cho sự van nài khẩn thiết, chàng vẫn làm cho nàng phải chờ, cho đến khi cả thế giới này đã trôi xa, chỉ còn lại cái đâm vào đều đặn, chậm chạp của chàng ở bên trong nàng. Mỗi dây thần kinh, sự thôi thúc, tế bào được tập trung vào việc đạt đến sự thỏa mãn mà chàng đã giữ xa tầm với của nàng. Nàng đã không còn sức để khóc khi cuối cùng chàng đã để nàng được giải thoát. Với một tiếng rên nhẹ nhàng, nàng rung mình mạnh mẽ, mặt nàng vùi vào bờ vai trơn bóng mồ hôi của chàng. Chàng cũng yên lặng như thế khi trên đỉnh của mình, hơi thở chàng rít qua kẽ răng, các cơ bắp siết chặt lại. Thả lỏng mình, chàng rơi vào giấc ngủ ngay lập tức, tay chàng cuộn trong mái tóc nàng. Tasia bò lên nửa người của chàng, nàng nhắm mắt lại, quá mệt mỏi để có thể lo lắng về các cơn ác mộng hay là những ký ức, đầy biết ơn vì sự thanh thản tạm thời mà chàng đã ban tặng cho nàng.

Tasia thức dậy muộn hơn dự định. Mặt trời đã lên đến lưng chừng, âm thanh của cho bữa sáng nổi lên từ phía nhà ăn dành cho người hầu. Để giải vây cho nàng, Stokehurst đã rời khỏi trong đêm khi nàng còn đang ngủ. Nàng sẽ không thể đối mặt với chàng ngay bây giờ. Chàng và Emma đã ra ngoài cho chuyến cưỡi ngựa buổi sáng của họ. Khi họ trở về thì nàng đã ra đi rồi. Sau khi thay quần áo và vệ sinh buổi sáng một cách vội vã, nàng đã ngồi xuống và viết một lá

thư.

EMMA THÂN MẾN!

Thứ lỗi cho tôi vì đã ra đi mà không nói với cô một lời tạm biệt. Tôi ước gì mình có thể ở lại được lâu hơn để có thể nhìn thấy một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp mà cô sẽ trở thành. Tôi rất tự hào về cô. Có lẽ một ngày nào đó cô sẽ hiểu được tại sao lại tốt hơn cho mọi người là tôi sẽ rời đi như tôi đang làm. Tôi trao cho cô tất cả tình yêu của mình. Và mong rằng cô sẽ luôn nhớ đến tôi với một tình yêu trù mến.

VĨNH BIỆT
CÔ BILLINGS.

Cẩn thận, Tasia xếp vuông mảnh giấy da lại và niêm phong nó bằng vài giọt sáp. Nàng thổi tắt ngọn lửa, đặt thanh sáp xuống, để lại bức thư ngắn trong phòng mình với tên của Emma được đề lên đó. Đó là cách tốt nhất cho tất cả bọn họ. Nàng đã yên tâm vì sự ra đi của nàng sẽ tránh khỏi việc đối chất và những lời tạm biệt ngượng ngùng. Nhưng có một sự băng khuâng là lạ trong trái tim nàng. Tại sao Stokehurst lại chọn cách biến mất mà không nói một lời? Tại sao chàng lại để nàng ra đi như thế này? Nàng đã nghĩ rằng chàng sẽ làm nỗ lực cuối cùng để thuyết phục nàng ở lại. Chàng sẽ không từ bỏ một thứ gì đó chàng cần mà không có một cuộc chiến. Và nếu chàng đã thật lòng khi nói rằng chàng cần nàng..

Nhưng có lẽ là chàng đã không cần nàng nữa. Có lẽ một đêm là quá đủ với chàng. Có lẽ bây giờ sự tò mò của chàng đã được thỏa mãn.

Những suy nghĩ đã làm Tasia phiền não. Ngực nàng đau nhói. Dĩ nhiên chàng sẽ không tiếp tục dùng nàng. Nàng đã là trò giải trí thỏa đáng được vài giờ trong bóng tối. Bây giờ thì chàng sẽ quay về với Lady Harcourt, người phụ nữ đầy nhục dục và kinh nghiệm để phù hợp với bản thân chàng.

Tasia muốn khóc, nhưng thay vào đó nàng ngẩng cao đầu lên một cách hiên ngang và xách hành lý xuống lầu. Có một mùi trà dễ chịu tỏa ra trong không khí. Những tấm thảm trong hành lang đang được làm sạch. Đầu tiên, tấm thảm đã được rắc lên với lá trà khô, sau đó sẽ được chà rửa kỹ lưỡng bởi một nhóm người hầu gái.

Bà Knaggs đang bận rộn trong việc khảo sát các hoạt động, bà đang đi tới đi lui trong tiếng sột soạt của chiếc tạp dề trắng gột hồ. Tasia tìm thấy bà ở một hành lang trên tầng hai, tay bà đang cầm một thùng đầy sáp ong tan chảy.

"Thưa bà".

"À, cô Billings!". Người quản gia đỏ bừng cả lên vì gắng sức. Bà dừng lại khi Tasia đến chỗ mình. "Không có đủ thời gian trong một ngày để có thể giữ cho một nơi lớn như thế này được sạch sẽ", bà bình luận, tay chỉ vào chiếc thùng nhỏ. "Thảm đã đủ phiền phức rồi, sàn gỗ thậm chí còn tệ hơn".

"Thưa bà, tôi đến để nói với bà-".

"Tôi biết rồi, ông chủ đã thông báo với tôi sáng nay là cô sẽ rời xa chúng tôi".

Tasia bàng hoàng bởi lời tuyên bố 'vấn - đề - thực - sự' đó. "Ngài ấy ư?".

"Vâng, và ngài đã ra lệnh cho một cỗ xe được chuẩn bị sẵn sàng, sẽ đưa cô đến bất cứ nơi nào cô muốn đến".

Thay vì phản đối sự ra đi của nàng, dường như Stokehurst đã cố gắng cho việc đó dễ dàng nhất

có thể. "Chàng là loại người thế đấy", nàng nói thần thờ.

"Tôi hy vọng là cô có một chuyến hành trình vui vẻ", bà Knaggs nói, giọng đầy phấn khởi như thể nàng chỉ đi ra chợ trong ngày.

"Bà không muốn hỏi tại sao tôi lại ra đi đột ngột như vậy sao?".

"Tôi dám nói lý do của cô là vì công việc của mình, cô Billings".

Tasia hắng giọng một cách không thoải mái. "Về lương tháng của tôi, tôi hy vọng -".

"À, vâng". Bà Knaggs trông có vẻ hơi xấu hổ. "Chủ nhân dường như nhận thấy cô đã chưa ở tròn một tháng. Cho nên cô không được quyền nhận tiền lương như ngài đã hứa".

Tasia trở nên đỏ bừng vì ngạc nhiên và giận dữ. "Chỉ là mấy ngày ít ỏi trong một tháng. Bà không có ý nói với tôi là ông ta sẽ không trả cho tôi một shilling nào trong số lương mà ông ta nợ tôi chứ?"

Bà quản gia nhìn ra xa. "Tôi e rằng như thế".

Đồ con hoang. Đồ keo kiệt, đáng khinh, tự mãn, đồ con hoang không có lương tâm. Chàng đang cố trừng phạt nàng vì đã không làm những điều chàng muốn. Tasia đấu tranh để giữ sự bình tĩnh và cuối cùng nàng cũng nói được trong một giọng đầy căng thẳng. "Tôi có thể ra đi mà không cần bất cứ shilling nào. Tạm biệt, bà Knaggs, và vui lòng nói với bà Plunketts, Biddle và những người khác rằng tôi chúc họ sẽ khỏe-".

"Tất nhiên rồi", bà Knaggs đưa tay ra và vỗ một cách thân tình lên vai nàng. "Tất cả chúng tôi đã bắt đầu yêu mến cô rồi, cô gái. Tạm biệt. Bây giờ thì tôi phải nhanh chóng làm sạch sàn nhà với mớ sáp này cho kịp.."

Tasia đứng nhìn người quản gia đang sải bước đi xa, nàng đang lúng túng bởi cách chia tay đầy phấn khởi của bà Knaggs, nàng đã chờ đợi một cái gì đó nhiều hơn một chút chân thành. Có lẽ tin đồn đã truyền ra về việc Stokehurst đã bỏ ra cả đêm ở phòng nàng. Không có gì là bí mật ở Southgate Hall này. Đó là lời lý giải cho thái độ thân thiện của bà quản gia- bà muốn Tasia rời đi nhanh chóng, và thế là thoát nợ.

Đầy nhục nhã, Tasia lên đi vào hành lang, lòng không muốn gì hơn là phải tránh xa Southgate. Seymour, người hầu, vẫn đối xử với nàng một cách lịch thiệp thân thiện như thường lệ, nhưng nàng đã không dám nhìn vào mắt ông khi nhờ ông mang xe ngựa đánh đi một vòng. Nàng tự hỏi liệu ông có nghi ngờ việc nàng đã làm cùng Stokehurst vào đêm hôm trước. Có lẽ nó đã được viết lên mặt của nàng. Chắc rằng bất kỳ ai nhìn nàng cũng có thể thấy rằng nàng đã mất đi sự trong trắng. Nàng là người phụ nữ sa ngã, thêm một tội nữa vào bản danh sách của nàng. "Cô muốn đến đâu để tôi có thể nói với phu xe, thưa cô?", Seymour hỏi rụt rè.

"Amersham, làm ơn". Đó là một ngôi làng trên đường xe ngựa có nhiều nhà trọ cũ. Kế hoạch của nàng là sẽ bán đi chiếc nhẫn vàng bé nhỏ của bà ngoại, càng nhiều càng tốt. Sau đó, nàng sẽ thuê một người đàn ông địa phương sẽ chở nàng về phía tây của nước Anh. Nàng biết có rất nhiều thị trấn nông thôn và làng cổ ở đó, nơi nàng có thể sống ẩn dật, một cuộc đời vô danh hoặc một cô gái bán bơ sữa hoặc người hầu.

Đầy năng lực, người phu xe mang túi hành lý để vào trong toa xe được sơn bóng và giúp đỡ nàng vào bên trong. "Cảm ơn", Tasia thì thầm, ngần ngại khi cánh cửa được gài chốt. Nàng thò đầu ra cửa để nhìn thêm lần nữa về phía Seymour.

Đôi môi của hầu già tách ra cho một nụ cười bị kiềm nén. "Tạm biệt, cô Billings, chúc may mắn!". Đối với Seymour, đó là sự bùng nổ cảm xúc thật hiếm hoi.

"Ông cũng vậy", Tasia nói, rụt đầu vào trong, đấu tranh với nước mắt, trong khi chiếc xe đang

lăn bánh khỏi Southgate Hall.

Sau một vài phút trôi qua Tasia mới nhận ra rằng họ đã đi sai hướng. Nó bắt đầu khi nàng có một thoáng nghi ngờ, mặc dù nàng không thể lý giải được điều đó. Sau tất cả, nàng không quá thân thuộc với cảnh vật của nước Anh, và kiến thức duy nhất của nàng về Amersham là nó nằm đâu đó ở phía tây Southgate. Nhưng chiếc xe vừa mới queo khỏi đường chính, đang đi trên một con đường hẹp với nhiều cây cối rậm rạp, rải rác với một số sỏi được phủ trên đường. Trừ khi họ đang đi đường tắt xuyên rừng, nếu không họ chắc chắn sẽ không đến Amersham. Lo lắng, Tasia gõ lên nóc xe để được sự chú ý của phu xe. Huýt sáo đầy vui vẻ, anh ta đã phớt lờ nàng. Họ đi sâu hơn vào rừng, vượt qua một cánh đồng nhỏ không được cày xới và một cái ao. Cuối cùng, họ dừng lại trước một căn nhà hai tầng đã bị che đi một nửa trong đám thường xuân.

Choáng váng, Tasia bước ra khỏi chiếc xe ngựa trong khi người phu xe đang tháo dỡ hành lý. "Chúng ta đang làm gì ở đây?". Người phu xe trao cho nàng một nụ cười trơ tráo và chỉ về phía cửa, nơi có một bóng người cao, đen xuất hiện.

Đôi mắt xanh đang mỉm cười của Luke đang nhìn nàng, và chàng nói trong một giọng hờn trách dịu dàng. "Nàng không thực sự nghĩ rằng ta sẽ để cho nàng đi chứ, phải không?".

Chương Sáu

Tasia ngậm chặt miệng lại, cố kìm nén sự giận dữ đang tràn dâng trong nàng. Bất chấp những gì nàng đã mất, nàng vẫn còn khả năng để quyết định cho bản thân mình. Không một ai có thể tước nó khỏi nàng. Chàng nghĩ là chàng có thể chơi khăm nàng, điều khiển nàng, rồi sau đó nàng sẽ rơi vào vòng tay chàng với một hơi thở đầy mãn nguyện à? Thế là quá sức kiêu ngạo rồi.

Chiếc xe đã lăn bánh xuống con đường rừng, bỏ lại nàng mắc kẹt ở đó cùng Stokehurst. Hầu hết phụ nữ sẽ xem đây là một điều hết sức may mắn. Stokehurst đặc biệt nhìn rạng ngời vào sáng nay, mặc một quần dài màu vàng nhạt và một chiếc áo trắng rộng rãi, mái tóc đen của chàng rối cả lên. Chàng yên lặng, đang nhìn chăm chăm vào nàng với một vẻ đam mê không thể chối cãi, và còn có thứ gì đó mà nàng không sao hiểu hết.

Cuối cùng thì Tasia cũng đã nghĩ ra điều để nói. Nàng làm cho giọng mình lạnh lùng và bình tĩnh nhất có thể. "Việc này sẽ thế nào khi mà Nikolas Angelosky tìm thấy tôi. Anh ta đã không cho tôi sự lựa chọn, và anh ta chỉ chăm chăm bản thân vào điều anh ta muốn. Ngài cũng như anh ta, ngài luôn sắp xếp mọi việc theo ý của mình".

Với sự hài lòng của nàng, nét cau có đã hiện ra trên mặt Stokehurst. Chàng khoanh tay trên, đứng nhìn khi Tasia tiến đến mặt trước ngôi nhà.

Được trang trí bằng đất nung và sành với họa tiết điều hâu và hoa hồng giống như nàng đã từng thấy ở Southgate Hall. Chữ cái đầu tiên "W" được trạm trổ đều đặn với những khoảng

cách được phân chia. Nắng mưa của hơn hai thế kỷ đã làm cho nó mờ dần, nhưng chúng vẫn còn rõ nét. Ngôi nhà đã được yêu thương chăm sóc. Phần gỗ cũ đều đã được thay mới, và phần đất sét đã được sơn bằng sơn trắng mới toanh. Nếu nàng không bối rối và giận dữ, nàng đã hạnh phúc khi được ở trong ngôi nhà cổ tích, nơi mà nàng có thể chạm được vào mảnh vỡ xa xôi và giữ trong nó một không khí lãng mạn đã tàn úa.

"William, hầu tước Stokehurst", Luke nói, nhìn vào nàng đang vạch theo ký tự đã lu mờ. "Một vị tổ tiên của ta, ông đã xây dựng ngôi nhà này cho tình nhân của mình vào thế kỷ mười sáu, để giữ cô ấy ở gần Southgate Hall".

"Tại sao lại mang tôi đến đây?", Tasia hỏi lạnh lùng. "Ngài đang có kế hoạch giữ tôi ở lại như là tình nhân của ngài à?".

Chàng đang hết sức chú tâm vào một vấn đề gì đó. Tasia nhận ra rằng chàng đang xem xét cách tốt nhất để xử lý nàng, việc đó còn khuấy động cơn giận dữ của nàng nhiều hơn nữa. Nàng không muốn bị xử lý hay làm cho lắng dịu lại. Nàng chỉ muốn chàng để nàng một mình.

"Ta muốn có một ít thời gian để trò chuyện với nàng", chàng nói thẳng thừng. "Với tất cả những việc xảy ra trong mấy ngày qua, chúng ta chưa thật sự có cuộc trò chuyện nào".

"Chúng ta chưa bao giờ có một cuộc trò chuyện thật sự".

Chàng nghiêng đầu tỏ vẻ đồng ý. "Giờ thì có thể rồi".

Tasia tạo ra một âm thanh điên tiết và sải bước ra xa khỏi cánh cửa như thể đó là cổng vào địa ngục. Nàng đi về phía cạnh ngôi nhà, đến một bãi cỏ rợp bóng nơi có một chú ngựa giống đen đang gặm một bụi cỏ khô. Đôi tai chú vểnh lên, quay đầu về một phía và nhìn nàng đầy chú ý.

Nghe bước chân của Stokehurst ở phía sau, Tasia quay lại đối mặt chàng với nắm tay siết chặt. "Hãy đưa tôi vào làng!".

"Không", chàng nói nhẹ nhàng, giữ cái nhìn của nàng.

"Vậy thì tôi sẽ đi".

"Tasia", chàng bước đến gần, bàn tay chàng phủ lên nắm tay của nàng. "Hãy ở lại đây với ta, chỉ một hoặc hai ngày thôi". Các ngón tay chàng siết chặt khi nàng cố giật ra xa. "Ta sẽ không có bất kỳ yêu cầu nào đối với nàng. Ta sẽ không bao giờ chạm vào nàng, nếu như nàng không muốn ta. Chỉ cần nàng trò chuyện cùng ta. Nàng không bị cận kề nguy hiểm khi tên Angelosky đang lũng đoạn nàng, chắc chắn không phải ở đây. Tasia.. Ở đây nàng sẽ không cần phải chạy trốn trong phần đời còn lại của nàng. Chúng ta rồi sẽ tìm ra được cách khác, một cách tốt hơn nếu nàng tin vào ta".

"Tại sao?", nàng hỏi, cơn giận dữ của nàng đã dịu đi đôi chút. Sự mềm mại trong giọng nói của chàng đã ảnh hưởng đến nàng một cách kỳ lạ. Chàng chưa bao giờ nói với nàng giống thế này trước đây, với sự quyến rũ mạnh mẽ và kín đáo. "Tại sao tôi phải tin ngài?".

Chàng mở miệng định nói một điều gì đó, nhưng bỗng xuất hiện một ý nghĩ tốt hơn cho nó và giữ im lặng. Nhìn chăm chăm vào nàng, chàng đưa nắm tay của nàng lên ngực chàng. Tim chàng đang đập rất nhanh. Chầm chậm, những ngón tay nàng đã xò ra trên những nhịp điệu mãnh liệt đó.

Bởi vì ta yêu nàng, Luke mong mỏi để được nói. Ta yêu nàng nhiều hơn tất cả mọi thứ trong đời ta ngoại trừ Emma. Nàng không cần phải trao cho ta bất cứ thứ gì. Nàng không cần phải yêu lại ta. Ta chỉ muốn được giúp đỡ nàng. Tất cả điều ta muốn là nàng được an toàn. Nhưng nàng chưa sẵn sàng cho những lời đó. Nàng sẽ sợ hãi, hoặc khinh bỉ và ném nó trở lại cho chàng. Chàng đã không ở tuổi ba mươi tư để kéo dài thời gian một cách hợp lý. (He hadn't

reached the age of thirty-four without developing a reasonably good sense of timing.) Theo chiến thuật, chàng trốn đằng sau một nụ cười chế nhạo.

"Bởi vì ta là tất cả điều mà nàng có", chàng nói. "Ngoại trừ nhà Ashbourne. Nếu ta là nàng, ta sẽ nắm lấy sự giúp đỡ ở nơi ta tìm được nó".

Tasia giật mạnh tay lại và nhìn chàng trừng trừng. Nàng nói điều gì đó bằng tiếng Nga - chắc chắn đó không phải là một lời khen - rồi đi vào trong nhà. Cánh cửa được đóng lại với một tiếng "rầm".

Luke thở ra nhẹ nhõm, nàng không được vui bởi điều đó... Nhưng nàng sẽ ở lại.

Khi ngày dần trôi, Tasia đã thay áo và váy, thả cho bím tóc của nàng dài xuống phía sau lưng. Không ai có thể nhìn thấy nàng ngoại trừ Stokehurst, và nàng đã làm những điều có thể để được thoải mái. Nói thật ra, ngôi nhà không phải là chỗ tồi cho việc bị bắt giữ. Nàng đã đi từ phòng này qua phòng khác, khám phá ra từng kho báu của mỗi góc ngách: những quyển sách hiếm, những bản in khắc, những bức tiểu họa của những người tóc đen kiêu ngạo, những người chỉ có thể là tổ tiên của Stokehurst.

Sau khi xem xét hầm đựng rượu vang và phòng chứa thực phẩm ngằm dưới lòng đất, Tasia đi dạo quanh ao, bãi cỏ và mấy luống rau thưa. Nàng không xác định chính xác Stokehurst đang ở đâu, nhưng nàng đoán rằng chàng biết rõ mọi hành tung của nàng. May mắn là chàng đã khôn ngoan để nàng được đi thơi thẩn một mình và làm nguội đi cơn giận dữ của nàng.

Vào buổi chiều thì nàng xem chàng huấn luyện con ngựa giống, chàng đang dạy cho nó ngồi xổm trên hai chân của mình. Stokehurst đã thật nhẫn nại khi chàng làm việc cùng con vật. Con ngựa giống, với những cái chân mềm mại và những động tác lịch thiệp, đã gọi cho nàng nhớ về một vũ công. Đối với hầu hết thời gian, chú ta hết sức dễ bảo, nhưng có những khoảnh khắc ương bướng thì chú chàng sẽ bị kỷ luật bằng cách dừng lại vài giây.

"Nó ghét khi bị buộc phải đứng yên", chàng nói, nhận biết được sự hiện diện của nàng. "Giống như bất kỳ con ngựa hai tuổi nào". Chàng tiến hành cho nó đi bộ và một cú xoay nửa vòng hoàn hảo.

Lặng lẽ, Tasia đã ngưỡng mộ người kỵ sĩ cao tay đang ngồi trên lưng một con ngựa nhảy cảm. Stokehurst hướng dẫn con vật với sức ép thành thạo từ đôi chân mình, duy trì nhịp nhàng các bước đi khi họ xoay một vòng tròn. Sau khi hoàn thành được những động tác đã được chỉ dẫn, con ngựa sẽ được thưởng và tán dương một cách nhiệt tình.

Chàng đã tiếp đất và buộc con ngựa vào hàng rào bằng gỗ nơi Tasia đang đứng.

"Constantine, đến gặp Lady Anastasia nào!".

Tasia chìa tay ra để chạm vào cái mũi mượt như nhung của con ngựa. Constantine nhẹ nhàng tìm kiếm trong bàn tay rỗng của nàng. Đột nhiên nó cúi đầu xuống đẩy vào vai nàng, khiến nàng phải lùi về một hai bước. Nàng cười trong sự ngạc nhiên. "Nó làm gì thế?".

Luke cau mày nhìn con ngựa và lăm bầm một lời khiển trách, rồi sau đó một nụ cười rầu rĩ nở trên môi chàng. "Emma làm hư nó bằng mấy cục đường. Bây giờ thì nó đang đòi hỏi điều đó. Đây là một thói quen rất khó bỏ".

"Cậu bé tham ăn", Tasia thủ thỉ, vuốt ve cổ nó. Nó nghiêng đầu sang một bên, nhìn nàng bằng ánh mắt long lanh.

Mỉm cười, nàng nhìn lên Stokehurst, chàng đang thở nhanh do gắng sức. Gương mặt rám nắng và cổ họng chàng lấp lánh những giọt mồ hôi. Chiếc áo sơ mi trắng bám chặt vào da chàng, đi

theo những đường cong của những cơ bắp rắn chắc. Chàng hết sức đàn ông và tự nhiên, khác xa với những gã đàn ông mà nàng đã biết ở Nga. Họ đã bị bao bọc bởi những cái khay cài, nước hoa và sáp thơm bôi tóc, tất cả những cảm xúc đều được che đậy bằng kỹ xảo.

Đột nhiên nàng nhớ về một buổi khiêu vũ cung đình mà nàng đã tham gia, những kỵ binh và những nhà quý tộc cũng có thể tham gia khiêu vũ cùng nàng. Cung điện Mùa Đông, toà nhà của hơn một ngàn phòng với đầy những kho báu vô giá, được thắp sáng rực rỡ với những ánh đèn bất chấp bóng tối lạnh lẽo ở phía bên ngoài. Phòng trưng bày được xếp hàng bởi những sĩ quan trong trang phục chỉnh tề. Không khí dậy lên với những mùi hương nồng nặc đã được mang theo trong những đĩa bạc nhỏ bởi những người hầu của nhà vua. Nếu Tasia nhắm mắt lại, nàng vẫn còn có thể nhớ lại hương thơm kỳ lạ đó. Phụ nữ và nam giới đều được bao phủ bởi những viên đá quý sáng rực dưới ánh đèn vàng. Mẹ của nàng, Marie, đã được xem như là một trong những người đẹp nhất ở đó, mái tóc đen mượt mà của bà đã bị che lại bởi một tấm lưới được dệt bằng vàng và kim cương, bộ ngực trắng như tuyết của bà được trưng ra một nửa bởi cái cổ áo cắt cực thấp, cổ của bà được che đậy bởi những chuỗi ngọc trai và ngọc lục bảo.

Tasia đã khiêu vũ bên dưới con mắt đầy cảnh giác của người đi kèm, rồi lựa chọn một cách khó khăn ở những đĩa đựng trứng cá muối vàng và đen, trứng cút nhồi và bánh ngọt. Giới quý tộc Nga sống huy hoàng không giống bất cứ ai trên thế giới. Nàng đã coi tất cả chuyện đó là điều đương nhiên. Bây giờ cuộc sống đó đã biến mất, nàng đang mặc một bộ quần áo nông dân và đang đứng trên một bãi cỏ. Một thế giới khác xa. Nàng đã trải qua những cảm giác từ nguy hiểm nhất cho đến hạnh phúc nhất.

"Nàng đang nghĩ về cuộc sống cũ của nàng", Stokehurst nói, đang làm nàng ngạc nhiên bởi nhận thức của chàng. "Nàng nhớ nó".

Nàng lắc đầu. "Tôi không có, thật sự đấy. Những ngày tháng đó thật thú vị để nhớ đến... nhưng bây giờ tôi thấy mình không còn thuộc về nơi đó nữa. Tôi không biết mình sẽ thuộc về nơi nào thậm chí tôi được tự do lựa chọn".

"Tasia..".

Nàng liếc nhìn lên và tìm thấy cái nhìn chăm chăm đầy chăm chú vào nàng của chàng khiến cho bên trong nàng co rúm lại với một nhận thức đột ngột. Sự yên lặng dường như đã giữ họ lơ lửng với những chờ đợi. Tasia nhúng vai để phá tan khoảnh khắc đó. "Tôi đói rồi. Tôi thấy có một ít thức ăn ở phòng chứa thực phẩm..". Nàng quay lưng lại với hàng rào.

"Bà Plunketts có gởi đến một bữa tối nguội. Có thịt gà, bánh mì, trái cây..".

"Bà Plunketts biết chuyện này sao?".

Đột nhiên, chàng lại mang vẻ mặt ngây thơ vô tội. "Biết về chuyện gì?".

"Về chuyện tôi ở đây với ngài!", Tasia nhìn chàng bằng đôi mắt hẹp đầy hoài nghi. "Bà ấy biết. Tất cả mọi người ở Southgate Hall đều biết rằng tôi sẽ bị bắt bóc ngày hôm nay. Còn Emma, ngài đã nói với cô bé chứ?".

"Con bé biết". Chàng thừa nhận, thái độ như thể đang ngượng ngùng.

Thật là một cảm giác không mấy dễ chịu khi trở thành nạn nhân của một âm mưu, không cần biết nó mang thiện ý đến mức nào. Tasia chết điếng với niềm kiêu hãnh bị tổn thương và bước đi khỏi đó mà không nói một lời.

Nàng vẫn còn bối rối khi nàng đang bận rộn bản thân mình với việc dỡ thức ăn và ngồi vào bàn ở phòng chung. Bà Plunketts đã chuẩn bị một bữa tiệc thịt nướng, xà lách, trái cây và pho mát, và một cái bánh ngọt nhỏ với đầy những sữa trứng.

Mặt trời đang dần khuất bóng, rọi một thứ ánh sáng màu cam xuyên qua khung cửa chớp. Sau khi tắm rửa và thay quần áo, Luke đi xuống tầng hầm và mang lên hai chai rượu vang. Tasia lờ chàng đi và lấy một miếng bánh mì giòn rụm trong một miếng khăn ăn bằng vải lanh. Dường như không bị xáo trộn bởi sự im lặng của nàng, Luke ngồi vào ghế và chăm chú bản thân mình vào việc mở chai rượu vang, giữ chặt nó ở giữa hai đầu gối, trong khi chàng mở nắp nó. "Thế này chắc chắn hơn", chàng nói, nhận thấy cái nhìn tò mò của Tasia. "Ta có thể giữ nó bằng cách kẹp vào cánh tay. Nhưng ta đã làm mất vài chai khá tốt theo cách đó". Chàng trao cho nàng một nụ cười trẻ con và đáng yêu đến nỗi những cảm giác lạnh đậm trong nàng như tan chảy.

"Ai sẽ trông nom ngôi nhà và chăm sóc khu vườn?".

"Một người trông nhà, người đó sống ở trên đồi".

"Không có bất cứ ai ở lại đây à?".

Luke lắc đầu. "Nó không có ý nghĩa gì để duy trì một căn nhà không có người sử dụng, nhưng ta cũng không bao giờ có thể tự mình đóng cửa nó. Ta thích cái ý tưởng giữ nó như một nơi để ẩn trốn".

"Ngài có mang những người phụ nữ khác đến đây không?".

"Không".

"Ngài có mang bà ấy đến đây không?". Lúc này giọng Tasia trở nên mềm mại, và cả hai người bọn họ đều biết rằng nàng đang đề cập đến Mary.

Luke yên lặng một lúc lâu, sau đó chàng gật đầu nhẹ nhàng.

Tasia cảm thấy không chắc chắn về những cảm nhận của nàng về điều đó.. tăng bốc, có lẽ là khó chịu. Nàng đã bắt đầu hiểu rằng nàng có một ý nghĩa gì đó đối với chàng, một cái gì đó quan trọng, và nhận thức đó đã xáo trộn nàng một cách sâu sắc.

"Ta xin lỗi vì ta đã dối gạt nàng", Luke cố nói trong một giọng bình thường, nhưng nó không hoàn toàn đạt được như thế. "Ta không biết được cách nào khác để có nàng ở đây".

Nàng tìm một cây nến nhỏ bằng sáp trong ngăn kéo của tủ búp phê. Nàng thắp sáng nó ở chân đèn treo trên tường và đem ngọn nến về phòng cho đến khi không khí đã trở thành một màu vàng. "Ngài có thể cố mời tôi".

"Nàng sẽ đồng ý sao?".

"Tôi không biết. Nó phụ thuộc vào cách ngài sẽ hỏi". Nàng mím môi lại và từ tốn thổi ngọn đèn, nhìn về phía chàng qua làn khói mỏng.

Chậm chậm Luke đứng lên và đi về phía nàng. Đôi mắt chàng được lấp đầy sự quyến rũ, và nụ cười chàng ẩn chứa một lời mời tinh quái. "Miss Billings, ta xin nàng đừng bỏ ra đi. Có một nơi mà ta muốn đưa nàng đến. Đó là một ngôi nhà ẩn sâu trong rừng. Chúng ta sẽ ở lại đó, chỉ hai chúng ta, và sẽ tách biệt với phần còn lại của thế giới lâu đến khi nào nàng muốn.. Một ngày, một tháng.. Mãi mãi".

"Và chúng ta sẽ làm gì ở đó, nếu chỉ hai chúng ta?".

"Ngủ vào ban ngày, thức dậy khi những vì sao bắt đầu mọc. Uống rượu vang... chia sẻ các bí mật... khiêu vũ dưới ánh trăng.."

"Không có nhạc sao?".

Chàng cúi xuống tai nàng và thì thầm những lời bí mật. "Có nhạc ở trong rừng. Nhưng hầu hết mọi người đều không nghe thấy. Họ không biết làm thế nào để nghe".

Nàng nhắm mắt lại trong tích tắc. Chàng đang mang một hỗn hợp trên người giữa các mùi, và

phòng và nước, mái tóc ẩm ướt, và cái chạm của vải lạnh hồ bột. "Ngài sẵn lòng để dạy tôi chứ?", nàng hỏi yếu ớt.

"Thực tế, ta đã hy vọng là nàng sẽ dạy ta".

Nàng lùi lại, nhìn chăm chăm vào mắt chàng. Bất ngờ, họ cười với nhau, vì không có lý do gì để Tasia có thể hiểu, ngoại trừ ngay khoảnh khắc đó đã được lấp đầy sự thích thú.

"Tôi sẽ xem xét nó", nàng nói, đi về phía ghế, chàng kéo ghế cho nàng đầy sột sắng.

"Vang nhé?".

Tasia đưa chiếc ly rỗng của mình về phía trước để trả lời. Chàng tham gia cùng nàng khi ngồi vào bàn và rót rượu vang. Thứ chất lỏng màu vàng nhạt mang một vị ngọt nhẹ và dịu dàng. Tasia gật đầu với cái nhìn dò hỏi của Luke, và nâng ly lên môi nàng lần nữa. Tựu lượng của nàng luôn bị hạn chế ở đây và ở đó, luôn bị giám sát bởi mẹ nàng và những người đi kèm. Nàng sẽ tận hưởng sự tự do thật nhiều như nàng từng muốn.

Họ dùng bữa tối trong một cách nhàn nhã, trong khi bầu trời đã tối đen ở bên ngoài và bóng đêm đã len lỏi vào từng góc ngách của ngôi nhà. Luke nhiệt tình để bản thân mình trở nên quyến rũ. Chàng trông thích thú khi nàng giữ ly rượu của mình đòi nhiều hơn nữa, và cảnh báo nàng về cơn đau đầu vào sáng ngày mai.

"Tôi không quan tâm", Tasia trả lời, bắn rơi một ít chất lỏng ngon lành. "Đây là loại rượu ngon nhất mà tôi từng được uống".

Luke cười. "Và càng uống càng ngon, nàng hãy uống từng ngụm chậm vào, cưng ạ. Là một quý ông, ta sẽ không thể tận dụng lợi thế của mình nếu nàng say".

"Tại sao không? Dù say hay tỉnh, kết quả cũng như nhau, không phải sao?". Nàng nghiêng đầu, trút cạn dòng nước ngọt ngào xuống cổ. "Bên cạnh đó, ngài không có nhiều lắm phẩm chất của một quý ông!".

Chàng trao cho nàng một cái nhìn hẹp và lao qua bàn cùng nàng. Nàng không có ý để né tránh sự động chạm của chàng. Căn phòng nghiêng ngả, nàng phải tập trung vào việc giữ thăng bằng. Sau khi tìm thấy đôi chân mình, nàng lấy ly mình lên và đi lang thang trong phòng. Nàng biết nàng đã uống quá nhiều, nhưng nàng đang cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc, và nàng không muốn ngăn cảm giác đó lại.

"Đó là ai?", nàng chỉ tay về bức chân dung của một người phụ nữ được treo trên tường. Một vài giọt rượu tràn qua miệng ly, và nàng nhanh chóng uống cạn trước khi nàng làm đổ chúng thêm nữa.

"Mẹ ta", Luke đến cùng nàng nơi bức chân dung và lấy ly rượu khỏi tay nàng. "Đừng nuốt chửng nó, cưng à. Nàng sẽ làm cho bản thân mình chóng mặt đấy!".

Tasia thật đã chóng mặt. Chàng thì lại vững vàng và rắn chắc đến thế.. Nàng ngã người tựa vào chàng, nhắm mắt nhìn bức tranh. Một người phụ nữ đẹp, nữ công tước, nhưng không có một nét nào gọi là dịu dàng trên khuôn mặt bà, cái mím chặt đến mỏng dính của đôi môi. Đôi mắt bà sắc bén và lạnh giá. "Ngài không được thừa hưởng từ bà nhiều lắm", Tasia nói, "ngoại trừ cái mũi".

Luke cười. "Bà luôn là một người mạnh mẽ. Không có một chút nào dịu dàng từ bà đâu. Bà cũng rất lạnh trí. Bà thường tuyên bố rằng bà sẽ không bao giờ sống lâu hơn trí khôn của mình. Cho đến bây giờ thì bà vẫn giữ đúng như lời hứa đó".

"Còn cha ngài thì sao?"

"Một lão già vô lại, với niềm đam mê vô độ đối với phụ nữ. Có Chúa biết là tại sao ông lại đi

cười một người phụ nữ giống như mẹ ta. Đối với bà, việc biểu lộ cảm xúc - thậm chí là tiếng cười - cũng là không đúng đắn. Cha ta đã thừa nhận rằng bà chẳng bao giờ để cho ông vào giường của mình ngoại trừ vài lần là giữ cho việc sinh con. Họ có ba người con đã chết từ hồi còn ẵm ngửa trước khi sinh ra ta và em gái ta. Sau nhiều năm, mẹ ta đến nhà thờ ngày càng nhiều hơn, để mặc cha ta tự do săn đuổi phụ nữ cho thỏa mãn trái tim ông ấy".

"Họ có từng yêu nhau không?" Tasia hỏi lơ đãng.

Luke nâng ngực lên với một hơi thở dài đầy suy nghĩ. "Ta không biết. Tất cả những gì ta có thể nhớ là họ đã rất khoang dung và lịch sự với đối phương".

"Như thế thì thật buồn".

Luke nhún vai. "Họ đã lựa chọn điều đó cho bản thân mình. Với những lý do của riêng họ, họ sẽ không bao giờ thừa nhận là đã kết hôn vì tình yêu - đó là một điều sỉ nhục, mặc dù hai đứa con của họ đều làm như thế".

Tasia tựa sát vào chàng hơn, thích thú với việc cảm nhận sự rắn chắc của các cơ bắp ở lưng mình. "Em gái của ngài yêu chồng mình à?".

"Phải. Catherine đã kết hôn với một tên Scot bướng bỉnh và phù hợp với tính khí của cô ấy. Họ dùng một nửa thời gian để hét vào nhau và phần còn lại thì ở trên giường".

Những lời cuối cùng như treo lơ lửng trong không khí. Gọi nhớ lại vào tối đêm trước, hàng giờ mệt mỏi trên giường cùng chàng, khiến cho Tasia cảm thấy nóng bừng cả mặt. Nàng hít một hơi thở thật sâu, rồi một hơi nữa, sau đó mù quáng đi tìm ly rượu của mình. "Tôi khát". Nàng quay lại nửa chừng và va phải chàng, thẳng bằng của nàng nghiêng ngả. Chàng trượt cánh tay xuống phía sau lưng nàng. Bất ngờ nàng thở hỗn hển khi một dòng chất lỏng đổ trên vai nàng. "Ngài đổ nó lên tôi", nàng kêu lên, dò dẫm chiếc áo nông dân của mình.

"Ta sao?". Chàng hỏi nhẹ nhàng. "Đây, để ta xem nào". Chàng cúi đầu xuống, nàng cảm thấy cái miệng ấm áp của chàng trên da nàng, ngay đúng nơi rượu vang đã đổ.

Bối rối, Tasia nghĩ rằng họ đang bị chìm - sàn nhà đến gần hơn - sau đó nàng mới nhận ra rằng là chàng đã hạ nàng xuống thảm. Trước khi nàng có thể phản đối, nàng đã cảm thấy một dòng nước nhỏ nữa văng tung toé nơi dạ dày nàng. "Ngài lại làm thế lần nữa!".

Với một tiếng thì thầm đầy hối lỗi, chàng đặt chiếc ly sang một bên và kéo nhẹ sợi dây rút từ áo nàng. Chiếc áo ẩm ướt thấm xuống vai nàng. Có một cái giạt mạnh ở thắt lưng nàng và chiếc váy nhích xuống dưới hông nàng. Tasia nhìn chằm chằm vào mình trong sự bối rối. "Ôi trời", nàng nói, lúng túng bởi cách quần áo mình đang rơi xuống.

Không như nàng, Stokehurst mỉm cười với nàng như thể đó là một điều hoàn toàn tự nhiên. Chàng ngã người trên bộ ngực đã phơi trần của nàng và liếm một bên ngực nàng, sau đó đến các đường cong phía bên dưới, tìm kiếm những giọt rượu vang bằng lưỡi của chàng. Tasia run lên trong kích động, biết rằng nàng nên làm cho chàng dừng lại. Nhưng cảm giác của miệng chàng rất ấm áp, kích thích và dễ chịu. Đầu nàng đang ngã nghiêng trên cổ, và nàng trườn vòng tay mình quanh vai chàng để giữ vững bản thân. "Tôi đã say rồi", nàng nói khàn khàn. "Tôi chưa bao giờ say trước đây, nhưng tôi đã luôn nghĩ nó sẽ có cảm giác giống như thế này. Tất cả số rượu đó.. Tôi đã uống hết chúng. Phải không?".

"Chỉ một ít thôi". Chàng kéo chiếc váy ra khỏi cơ thể nàng. Nàng thoải mái trên sàn nhà và đá chân để giúp đỡ chàng, thở dài nhẹ nhõm khi lớp vải rườm rà được trút bỏ. Với đôi chân tự do, nàng cảm thấy hết sức nhẹ nhàng, dễ chịu.. và rồi chàng cởi quần áo của nàng, từng cái một.

"Ngài đang lợi dụng tôi", nàng nói nghiêm khắc, và lăn tròn sang một bên với tiếng cười khúc

khích. Chàng nằm xuống bên cạnh nàng. Nàng không thể ngăn bản thân mình chạm vào chàng, với những ngón tay lần theo đường cong của nụ cười chàng. "Ngài đang cố quyến rũ tôi à?".

Chàng gạt đầu, vuốt ve lọn tóc đang rơi xuống cằm nàng.

"Tôi chắc rằng mình không nên muốn ngài.. Ôi, đầu tôi đang quay cuồng". Tasia nhắm mắt lại và cảm thấy miệng chàng trên miệng nàng, ấm áp và cuồng nhiệt, khiến cho máu nàng sôi lên trong quyết quả. Chàng đang ở ngay phía trên nàng, quá đẹp trai và quá quyến rũ để nàng đưa tay lên tìm chàng.

"Giúp ta cởi áo nào", chàng thì thầm.

Thật là một ý tưởng tuyệt vời.. Nàng muốn cảm nhận bộ ngực rắn chắc của chàng, với chiếc áo sơ mi được bỏ đi xa. Sấn lòng, nàng phải vật lộn với hàng khuy nút được chạm khắc, nhưng chúng vẫn không chịu buông tha. Nắm chặt lấy thớ vải mịn, nàng giật mạnh cho đến khi nó đã bị rách toạt ra với tiếng lộp bộp của những chiếc nút rơi, và chiếc áo sơ mi đã mở. Hài lòng với thành quả của mình, nàng nhìn chằm chằm vào tấm thân dài và rộng của chàng, khuôn mặt dưới ánh nền của chàng. Mắt của chàng là màu của biển cả, tinh khôi, không có dấu hiệu nào là của màu xanh lá cây hay là màu xám. "Làm thế nào mà ngài lại có đôi mắt có màu xanh như thế? Màu xanh thật đẹp... Quá đẹp!".

Hàng mi dày của chàng hạ xuống. "Chúa giúp ta, Tasia. Nếu nàng bỏ đi, nàng sẽ mang luôn trái tim của ta theo cùng".

Nàng muốn trả lời, nhưng chàng đã hôn nàng cho đến khi những lời nói như đã thoát xa khỏi tầm với. Mơ hồ, nàng tập trung vào việc nhìn tay chàng lần nữa tóm lấy chiếc ly, nghiêng nó để cho rượu tràn qua miệng ly. Nàng không thể nghĩ tại sao chàng lại đổ rượu lên nàng, nhưng chàng đã bảo nàng không được di chuyển, và nàng vẫn nằm yên trong bối rối mơ hồ khi có một dòng chất lỏng màu vàng, lạnh ngắt chảy trên cơ thể nàng và ở giữa hai đùi nàng. Nàng không thể không quặn quại với cảm giác kỳ lạ, và sau đó nàng cảm thấy miệng chàng đang lướt dọc xuống đến thắt lưng nàng, liếm dòng nước nhỏ đó bằng lưỡi chàng. Nàng cười khúc khích và run rẩy khi chàng tìm thấy vết hõm đầy rượu vang của rốn nàng. Nhẹ nhàng chàng uống từng giọt say mê, hút trên làn da nàng với đôi môi hé mở, đang dừng lại để tạo những vòng xoáy nóng bỏng bằng lưỡi của mình.

Tasia rơi vào im lặng, đang sống người bởi cái trò mà chàng đang chơi, và bởi những cảm giác như kim châm đầy dễ chịu dường như đang bao phủ lên từng inch trên cơ thể nàng. Chàng tách đùi nàng ra bằng tay chàng, và nàng mở ra ý chàng, nàng sẽ thay thế bằng sự phục tùng. Tất cả mọi thứ tập trung vào việc chuyển động của miệng chàng, áp lực như trêu ngươi đang lang thang xuống phía dưới, lướt qua đám lông xoắn tít thắm đẫm rượu vang. Nhẹ nhàng, những ngón tay chàng chải qua lớp lông mềm mại để tạo ra một lối vào cho cái chạm của lưỡi chàng. Có một sự rộn rã sâu sắc đã bắt đầu ở những nơi mà chàng đã hôn, nàng cảm thấy như cơ thể nàng vặn xoắn trong phản ứng. Lưỡi của chàng như một mũi tên đưa vào nơi nhạy cảm nhất và còn nấn ná lại đó, cho đến khi nàng trao một tiếng thở dài náo nùng và nâng mình trong sự kích thích, thì thầm mê sảng. "Vâng, làm ơn, đúng rồi, ở đó.." và một cảm giác thỏa mãn đã đến như một cơn thủy triều không ngớt dâng tràn, một sức mạnh hầu như không có trong da thịt.

Với một tiếng kêu the thé, nàng tìm đến cái đầu đen của chàng, kéo chàng đến gần hơn, cơ thể nàng co thắt mãnh liệt.

Đã bị nghiện với kết quả dễ chịu, Tasia đuổi mình đầy thỏa mãn khi cơ thể chàng di chuyển phía trên nàng. Nàng quấn mình quanh thân hình đầy cơ bắp của chàng và tìm xuống phía dưới

để chạm vào chàng, những ngón tay nàng bao quanh chiều dài cứng nhắc của chàng. Chàng rên rỉ và đẩy lên, trượt nhẹ nhàng vào bề sâu đang sưng phồng của nàng, và nàng khít chặt quanh chàng trong sự chào đón. Tasia rên rỉ và khóa tay qua tấm lưng rắn chắc của chàng, cố để ôm chàng được nhiều hơn, để mang cơ thể nặng trĩu của chàng phủ lên trên nàng.

Chàng chống lại, giữ trọng lượng mình lơ lửng phía trên nàng. "Ta không muốn đè bẹp nàng", chàng thì thầm. "Nàng quá nhỏ và nhẹ.. Xương nàng cứ như là xương của một con chim".

Dịu dàng, những ngón tay chàng lần theo đường xương sườn của nàng, chàng hôn lên ngực nàng và màu ngà mượt mà ở giữa chúng. "Nhưng khi ta cảm thấy niềm đam mê trong nàng.. cái cách nàng đấu tranh để kéo ta đến gần hơn.. Ta gần như đã mất kiểm soát, đó là tất cả điều ta có thể làm để tránh tổn thương nàng".

"Đừng giữ lại", nàng thúc giục với giọng hỗn hển, cong mình lên phía trước với những cú thúc lâu. "Tôi sẽ không tan vỡ đâu".

Nhưng sẽ không có gì có thể thay đổi sự kiềm chế của chàng, không với cái ôm đòi hỏi của tay nàng trên lưng và hông chàng, không thậm chí với cái nghiền chặt của răng nàng trên vai chàng. Sự xô đẩy ngọt ngào của sự lãng quên đến với cả hai, bỏ đi xa những suy nghĩ mạch lạc, làm cho họ rơi vào sự sung sướng mê mẩn cùng một lúc.

Họ đã dành những giờ tiếp theo trên chiếc giường gỗ sồi loại lớn với thành giường được chạm khắc tinh vi và rèm cửa màu xanh. Các nỗ lực của họ làm Tasia đói, và Luke sốt sắng tham gia cùng nàng trong một cuộc tấn công vào phòng chứa thức ăn. Sau khi họ đã thích thú với trái cây, pho mát và bánh ngọt, họ đã bò trở lại vào giường lần nữa. Tasia móc ngón chân mình vào một góc nệm rồi sau đó căng ra dài nhất có thể, vẫn còn vài bước chân ngắn nữa mới chạm được đến bên kia. "Nó quá lớn", nàng phàn nàn, lăn tròn trên miếng vải lạnh trắng để cười với Luke. "Tôi sẽ luôn bị lạc cho xem".

Chàng cười và kéo nàng vào vòng tay chàng. "Ta sẽ luôn tìm nàng".

Nàng vòng tay mình quanh cổ chàng, mang mặt họ đến gần nhau. "Tôi thích sự suy đồi", nàng nói chân thành. "Không ngạc nhiên là vì sao nhiều phụ nữ lại chọn làm tình nhân".

"Đó có phải là những gì nàng muốn bây giờ?", chàng hỏi, hôn vào bên cổ nàng.

Lúng túng, nàng nhìn vào khuôn mặt tối của chàng và đỏ mặt. "Tôi - tôi không có ý định để chiếm chỗ của Lady Harcourt".

"Ta và Iris không còn liên quan nhau nữa. Đó là lý do ta đã đến Luân Đôn ngày hôm qua, để phá vỡ một số thứ giữa hai chúng ta".

Lông mày Tasia cong lại trong sự ngạc nhiên đầy cảnh giác. "Tại sao?".

"Iris cần nhiều hơn ta có thể cho cô ấy, và ta đã quá ích kỷ để giữ cô ấy lâu hơn ta có thể. Bây giờ thì cô ấy đã có thể tự do để kết hôn với một trong những người cầu hôn đã đợi chờ cô ấy mấy năm qua. Ta không nghĩ rằng nó sẽ mất nhiều thời gian của cô ấy đâu".

"Còn ngài thì sao?", Tasia bắt đầu bỏ khỏi lòng chàng. "Ngài sẽ cần một tình nhân mới để thế chỗ cô ấy chứ?".

Luke khóa tay chàng quanh eo nàng, giữ nàng ở lại. "Ta không thích ngủ một mình", chàng thẳng thắn thừa nhận. "Ta nghĩ ta có thể tìm được một Iris khác và sẽ rơi trở lại vào những đòi hỏi thường ngày của ta".

Những ý nghĩ đó gây ra một nhát đâm ghen tuông. Tasia cau mày và giữ yên lặng, biết rằng nàng chẳng có quyền gì để mà phản đối.

Luke cười thầm, đang đọc được những suy nghĩ của nàng. "Nhưng rồi..", chàng nói dịu dàng.

"Có một câu hỏi là phải làm gì với nàng".

"Tôi có thể chăm sóc bản thân mình".

"Ta biết điều đó. Nhưng nàng không định chăm sóc một người nào khác à? Và để họ quan tâm lại nàng?".

Tasia lắc đầu, khi tim nàng đang như búa gõ. "Tôi không hiểu ý ngài".

"Đây là thời gian để chúng ta nói chuyện", đôi mắt xanh của chàng đã gắn chặt trên nàng. Chàng hít lấy một hơi sâu. "Tasia.. Ta muốn nàng là một phần của đời ta, và của Emma. Ta muốn nàng ở lại đây với ta. Nếu như nàng đồng ý, đó sẽ không có cách nào tốt hơn là nàng sẽ là vợ ta".

Tasia trượt xa khỏi chàng và dùng chân phủ lên cơ thể nàng. Nàng giữ đầu mình cúi xuống, không thể nhìn vào mắt chàng khi chàng tiếp tục nói.

"Ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ là một người chồng tốt cho bất kỳ ai ngoại trừ Mary. Ta chưa bao giờ muốn cố thử với bất cứ người nào khác cho đến khi nàng đến", Luke chạm vào tấm lưng trần đang cong lại của nàng, vuốt ve cột sống đang cứng lại của nàng bằng các đốt ngón tay. "Ta biết nàng không chắc chắn về những cảm giác mà nàng dành cho ta. Nếu như có thời gian, nếu mọi việc được khác đi, ta sẽ ve vãn nàng bằng tất cả sự kiên nhẫn mà ta sẽ vất cạn trong tâm hồn ta. Thay vào đó ta lại yêu cầu nàng với một bước nhảy vọt mù quáng và phải tin vào ta".

Trong một khoảnh khắc Tasia đã liên tưởng ra điều đó sẽ như thế nào, chia sẻ mái nhà của chàng, cuộc đời của chàng, thức dậy bên chàng mỗi buổi sáng.. Nhưng viễn cảnh đó đang mờ xa dần, bỏ lại nàng với nỗi đau sâu sắc. "Nếu tôi là một người khác, tôi sẽ nói vâng", nàng nói một cách khổ sở.

"Nếu nàng là một người nào khác, ta đã không muốn nàng".

"Chúng ta thậm chí còn chưa hiểu rõ nhau".

"Ta có thể nói hai mươi bốn giờ vừa qua là một khởi đầu khá tốt".

"Tôi chỉ có thể giải thích mọi thứ như thế giống như lập đi lập lại nhiều lần", nàng nói một cách sống sượng. "Và ngài sẽ không chịu nghe. Tôi đã làm những việc thậm chí đến Chúa cũng không thể tha thứ cho tôi. Bằng cách nào đó, vào một ngày nào đó, tôi sẽ phải trả giá vì nó. Sự trừng phạt rồi cũng sẽ đến. Từ lâu rồi tôi đã quá nhút nhát để đối mặt với nó, và tôi vẫn sẽ tiếp tục chạy trốn cho đến khi nào nó bắt được tôi".

"Vậy Nikolas là một trong số các phương tiện phụng sự cho công lý của Chúa trời à? Ta không nghĩ thế. Ta nghĩ rằng Chúa sẽ có những biện pháp để trừng phạt những kẻ tội đồ tốt hơn là đi gọi một hoàng tử Nga nửa điên nửa tỉnh đi làm theo ý muốn của Ngài. Và cho đến khi nàng nhớ một điều gì đó, hoặc là có được một số bằng chứng, ta sẽ không nhìn nhận là nàng đã giết bất cứ ai. Ta cũng sẽ cảm thấy như vậy ngay cả khi ta không yêu nàng. Cái địa ngục nào đã khiến cho nàng mong mỏi chịu trách nhiệm cho một tội lỗi mà chưa chắc nàng đã làm?".

"Ngài yêu tôi ư?". Tasia hỏi, vuốt mớ tóc rối của nàng sang một bên, nhìn chằm chằm vào chàng với sự ngạc nhiên.

Luke cau có, khó mà có ấn tượng về một người tình ngốc nghếch. "Vậy nàng nghĩ ta đang cố nói với nàng điều gì?".

Nàng bật cười sừng sốt. "Ngài có một cách khá là hay cho việc này đấy chứ".

Giọng chàng cộc cằn, như thể chàng đang bối rối bởi lời thừa nhận của mình. "Tin ta đi, nàng không phải là ứng cử viên sáng giá nhất đâu. Có rất nhiều người phụ nữ đã ném mình vào ta

bao năm qua, vài trong số họ có triển vọng tốt đến chết tiệt".

"Tôi có triển vọng tuyệt vời ở Nga", nàng thông báo với chàng. "Tôi có đất đai, một khoảng thừa kế, những cung điện..".

"Vậy là Madame Miracle nói không xa thực tế là mấy".

"Không, đúng vậy".

Miệng chàng xoắn lại. "Ta cũng sẽ không quan tâm nếu nàng có là con gái của một tiểu phu. Ta thích vậy, thật đấy".

"Tôi cũng thế". Nàng nói sau một lúc.

Họ không nhìn vào đối phương. Có một khoảnh khắc yên lặng ảm đạm, đó là khoảng thời gian họ đánh giá của mỗi người, đang cân nhắc về bước tiếp theo. Một nơi nào đó trong cuộc tranh cãi giữa họ, chàng đã đề nghị và nàng thì từ chối. Nhưng nó không phải là hoàn toàn.

Tasia cảm thấy muốn khóc, nhưng nàng không dám. Chàng sẽ an ủi nàng sau đó, và sẽ không có điểm tựa cho mọi người khi họ sẽ sớm phải xa nhau mãi mãi. Nàng quần tẩm chăn thật chặt trước ngực mình.

"Luke", nàng nói nhẹ nhàng. Đây là lần đầu tiên nàng từng sử dụng tên chàng, và chàng bắt đầu thấy nhẹ nhõm. "Nếu chàng đã sẵn lòng để yêu thương lần nữa, nếu chàng muốn có một người vợ, hãy tìm một người nào đó xứng đáng hơn tôi. Chàng sẽ có một cuộc sống tốt đẹp nếu tìm một ai đó giống như Mary".

Nàng nghĩ đó chính là một lời chúc phúc và một lời khuyên tốt đẹp, nhưng thay vào đó chàng trao cho nàng một cái nhìn sắc bén. "Thế có nghĩa là gì? Nếu ta cần một người thay thế cho Mary, ta đã tìm được từ lâu rồi. Nhưng ta không mong đợi lần kết hôn thứ hai của ta lại là sự bất chước của lần đầu tiên. Ta không hề muốn điều đó".

Tasia nhún vai một cách thoải mái. "Chàng có thể nói vậy bây giờ. Nhưng khi chàng đã cưới tôi rồi, chàng sẽ thất vọng. Không phải lúc đầu, có thể, nhưng cũng một thời gian..".

"Thất vọng?", Luke lặp lại đầy hoài nghi. "Tại sao.. Không, đừng giải thích. Cho ta một phút để suy nghĩ".

Khi nàng cố để nói, chàng đưa tay lên ra dấu cho một sự yên lặng. Điều quan trọng là không nên có sự hiểu lầm trong việc này. Chàng đã đấu tranh bằng mọi cách để làm cho nó rõ ràng hơn với nàng, nhưng điều đó dường như là không thể. Nàng còn quá trẻ để nghĩ về một thế giới tuyệt đối có giới hạn, nàng không thể biết rằng có vô vàn thứ rồi sẽ biến đổi theo thời gian. "Ta vẫn còn là một thằng nhóc khi ta kết hôn cùng với Mary", chàng nói, lựa chọn từ ngữ hết sức cẩn trọng. "Ta không hề biết gì về cuộc sống mà không có cô ấy. Chúng tôi đã đi từ những người bạn cùng chơi, người tình thời thơ ấu, rồi đến bạn bè, cuối cùng là thành chồng thành vợ. Chúng tôi chưa hề yêu nhau, chỉ là.. tiện thể bị lôi cuốn vào nó. Không phải ta xem thường những ký ức về cô ấy bằng cách giả vờ như không thực. Cô ấy và ta đã rất quan tâm đối phương.. Chúng tôi đã có với nhau một khoảng thời gian tốt đẹp, và cô ấy đã cho ta một đứa trẻ mà ta vô cùng yêu mến. Nhưng khi cô ấy mất đi ta đã trở thành một người khác. Ta có những nhu cầu khác vào lúc này. Và nàng..". Chàng tìm đến bàn tay Tasia, siết thật chặt và nhìn chăm chăm vào cái đầu đang cúi xuống của nàng. "Nàng đã trao cho đời ta một thứ đam mê và ma mị mà ta chưa bao giờ được biết trước đây. Ta biết rằng chúng ta sẽ thuộc về nhau. Có bao nhiêu người trên thế gian này có thể tìm được người tri kỷ của mình chứ? Họ bỏ ra cả cuộc đời mình để tìm kiếm, nhưng nó vẫn không xảy ra. Nhưng bằng cách nào đó, với vài phép lạ mà Chúa đã ban cho, lại để cho ta và nàng được ở đây cùng nhau". Chàng dừng lại, giọng chàng trở nên thì

thào. "Chúng ta có một cơ hội. Nàng biết những gì ta cần. Ta sẽ không ép buộc nàng ở lại. Lựa chọn là do nàng".

"Tôi không có sự lựa chọn", nàng khóc, mắt nàng mờ đẫm lệ. "Bởi vì tôi quan tâm đến chàng và Emma cho nên tôi mới muốn rời đi".

"Nàng đang đối gặt bản thân mình. Nàng sẽ dùng tất cả mọi lý do nàng có thể nghĩ ra, còn hơn là nguy cơ nàng sẽ bị tổn thương. Nàng sợ phải yêu một ai đó".

"Sẽ ra sao nếu những lý do đó không phải là ở tôi?", nàng cắt ngang, "Nếu nó là của chàng thì sao? Có thể chàng là một kẻ kiêu ngạo, tự cho mình là trung tâm, một người đàn ông lừa dối, thế thì tôi không cần tình yêu của chàng!".

Luke đỏ mặt với cơn giận dữ "Đó có phải là lý do không?".

Tasia trao cho chàng ánh mắt nửa cầu xin, nửa tức giận. Chàng đang khiến cho nàng nói những lời làm tổn thương bọn họ. Nếu chàng có thể chấp nhận quyết định của nàng. Nếu chàng không bướng bỉnh đến thế. "Xin đừng làm cho nó khó khăn như vậy".

"Chết tiệt nàng.. Ta sẽ làm cho nó thật đơn giản". Chàng đẩy nàng xuống phía dưới chàng, phủ lên tiếng khóc sảng sốt của nàng bằng một nụ hôn đòi hỏi. Chàng ngẩng đầu lên và nhìn xuống phía nàng. "Ta muốn nàng", chàng nói, thở một cách khó nhọc. Tay chàng run rẩy khi di chuyển dịu dàng trên bầu ngực nhỏ của nàng. "Ta muốn nàng theo nhiều cách. Ta không thể mất nàng, Tasia".

Trước khi nàng có thể trả lời, chàng đã hôn nàng lần nữa, cho đến khi những suy nghĩ của nàng vượt mất và máu nàng đang sôi lên với niềm khao khát hân hoan. Nàng chuyển động bên dưới chàng trong một lời mời háo hức, những sợi lông xoắn mềm mại của nàng đang nhẹ lướt qua chiều dài căng phồng của chàng, khiến chàng run lên với nỗi đam mê.

Chàng đẩy dễ dàng trong lối vào trơn tru của nàng, tìm thấy sự ẩm ướt của nàng và sẵn sàng cho đợt xâm nhập của chàng. Nàng thở hổn hển và siết chặt các cơ của nàng quanh chàng, bàn tay nhỏ bé của nàng siết vai chàng với một sức mạnh dữ dội. Nàng thở nóng hổi vào da chàng, ấn mặt nàng vào ngực chàng mạnh đến nỗi chàng có thể cảm nhận được cạnh răng của nàng. Luke giữ nàng thật chặt và rên rỉ khi chàng cảm nhận được cơn co thắt khi cao trào của nàng bao quanh chàng, kéo chàng vào sâu hơn cho đến khi chàng cũng tìm thấy sự giải thoát tinh tế tương tự.

Ngay sau khi Tasia lấy lại hơi thở của mình, nàng lăn ra và rời khỏi giường. Đầu gối nàng đang run rẩy. Nàng nhặt chiếc áo lụa dưới sàn nhà, chiếc áo khoác của một người đàn ông là quá lớn so với nàng. Quấn nó xung quanh mình, nàng liếc nhìn vào Luke, chàng đang mang một vẻ mặt khó hiểu.

"Ta đã làm tổn thương nàng sao?". Chàng lặng lẽ hỏi.

Nàng lắc đầu bối rối. "Không, nhưng tôi muốn ở một mình một lúc. Tôi cần phải suy nghĩ".

"Tasia".

"Làm ơn, đừng theo tôi".

Nàng nghe chàng nguyên rủa thật nhẹ khi nàng rời khỏi phòng. Bước ra phía bên ngoài, nàng kéo vạt áo khoác lên để tránh bị bám bụi bẩn.

Lúc đó là khoảng nửa đêm, bầu trời đen mướt như nhung và rải rác các vì sao. Mặt ao êm đềm và trong veo, phản chiếu bầu trời đêm ở phía trên đầu cho đến khi nước ở trong ao như cũng được lấp đầy bởi những vì sao. Tasia lang thang đến gần một góc. Một lùm cây đột ngột xao động khi một cặp ếch nhảy đi xa, đang quyết định một cách sáng suốt việc thay đổi vị trí của

chúng. Tasia giậm chân trần của nàng để đuổi đi các loài sinh vật khác. Nàng vén áo choàng lên và ngồi xuống mặt đất ẩm ướt, dùng đưa mấy ngón chân trong dòng nước lạnh giá. Chỉ như thế nàng mới để cho bản thân mình suy nghĩ.

Một người đàn ông đầy đam mê, một hầu tước của nhà Stokehurst... Và nhiều hơn nữa sự đáng thương trong cảm xúc của chàng mà chàng sẽ muốn một người nào đó hiểu. Chàng đã cộc cằn trong sự khẩn thiết của chàng, nhưng chàng không làm tổn thương nàng. Đưa chân lên, nàng kéo chúng đến ngực và đặt cằm lên gối. Tuyệt vọng, nàng ước gì có một ai đó sẽ nói với nàng xem nàng phải làm gì.

Nàng đi đến từng chi tiết trong cuộc trò chuyện giữa họ, từng lời một. Liệu có là sự thật không, những điều chàng đã nói? Nàng có thật là sợ phải tổn thương không khi nàng chẳng bao giờ có thể trao trái tim mình cho bất kỳ ai? Nàng nghĩ về những người nàng đã yêu trong cuộc đời nàng: cha mẹ nàng, chú Kirill, vú nuôi Varka của nàng. Nàng đã mất tất cả họ. Đúng, nàng đã sợ hãi. Một góc quý báu trong tim nàng đã bị đánh mất.

Nàng nhớ về tuổi thơ của nàng, những nỗi lo lắng và cô độc mà nàng đã trải qua sau khi cha nàng mất. Mẹ nàng cũng đã yêu thương, nhưng mối bận tâm quan trọng nhất của Marie đã và sẽ luôn luôn là bản thân bà. Một số yếu tố trẻ con cơ bản trong bản chất của Marie đã ngăn bà ra khỏi sự yêu thương hoàn toàn vào bất cứ ai. Khi còn là một bé gái, Tasia đã không thể hiểu điều đó. Nàng đã tin rằng bản thân mình chẳng đáng được yêu thương. Tất cả sự oán hận của nàng, cùng với sự nổi loạn đã quay vào trong nàng, chống đối lại nàng. Và với cách mà nhà thờ đã khuyên mọi người hãy chấp nhận và chịu đựng đau cũng không khiến nó dễ chịu hơn đối với nàng. Nó không phải là một cảm giác dễ chịu, mà là một sự đau đớn. Giờ thì đã quá xa để có thể chứng minh là nó bổ ích.

Nàng có xứng đáng để có một cơ hội được hạnh phúc? Nàng có nợ bản thân mình điều đó không? Nàng không chắc chắn được câu trả lời. Nhưng có thứ gì, bất cứ điều gì mà nàng nợ Luke không? Chàng là một người đàn ông trần tục, thông minh, nhận thức đầy đủ về những lựa chọn mà chàng sẽ làm và hậu quả của chúng. Chàng muốn cưới nàng vì chàng tin rằng như thế sẽ tốt cho cả hai bọn họ. Chàng đã có nhiều niềm tin như thế, vậy thì nàng cũng sẽ đứng lên với một ít niềm tin cho chính bản thân mình.

Chàng nói chàng đã yêu nàng, Tasia bị choáng ngợp bởi ý nghĩ đó. Nàng không thể nghĩ ra bất kỳ lý do nào mà chàng lại yêu nàng, khi nàng đến bên chàng mà muốn rất nhiều, trong khi thứ cho đi thì lại quá ít. Nếu chàng cảm thấy thậm chí chỉ một phần cảm giác dễ chịu mà nàng đã cảm thấy khi bầu bạn cùng chàng, như thế cũng là quá đủ.

Nàng nắm tay và nhắm mắt lại thật chặt, rồi cầu nguyện. Lạy Chúa, con không xứng đáng với điều này.. Con sợ phải hy vọng... Nhưng con không thể ngăn được nó. Con muốn ở lại.

"Con muốn ở lại", nàng nói to, và nàng nhận ra nàng đã có câu trả lời cho mình.

Luke đang nằm ngủ, đầu chàng nghiêng sang một bên. Chàng đang bị kéo khỏi một giấc ngủ sâu bởi một cú đánh lên bờ vai trần của chàng và một tiếng thì thầm bên tai.

"Thức dậy đi, thưa ngài".

Nghĩ đó chỉ là giấc mơ, chàng quay đầu về hướng khác với một tiếng cầu nhàu.

"Đi với tôi", Tasia cố nài, kéo bỏ tấm chăn đang phủ trên người chàng.

Chàng ngáp dài và lăm bầm đầy cái kính. "Đi đâu?"

"Ra ngoài".

"Dù là bất cứ việc gì, chúng ta không thể làm nó ở bên trong à?".

Nụ cười của nàng cù vào cổ chàng khi nàng đang đấu tranh để kéo chàng đứng thẳng dậy.

"Chàng sẽ cần quần áo cho mình nếu tôi nhớ không lầm".

Còn buồn ngủ nhiều hơn là tỉnh táo, Luke mặc vào một ít quần áo và để chân trần. Chàng trao cho nàng một cái cau mày giễu cợt khi nàng tự tay gài nút áo cho chàng. Nàng không nhìn chàng, nhưng có một sự háo hức ở phía nàng. Nắm lấy tay chàng, nàng lôi chàng ra khỏi nhà cùng nàng.

Đường viền áo khoác tạo một vệt dài ở phía sau nàng khi họ ra khỏi phòng. Một làn gió mát giúp rửa trôi đi cơn buồn ngủ của Luke.

Tasia trượt tay nàng trong tay chàng. "Thôi nào", nàng nói, sử dụng tất cả trọng lượng của mình để kéo chàng về phía trước.

Chàng rất muốn hỏi điều gì đã khiến nàng làm như vậy nhưng nàng đã kiên quyết là chàng phải đi cùng nên chàng im lặng và bước theo. Họ đi men theo bờ ao và vào rừng, đi qua một thảm gai với nhựa và lá có hình kim.

Luke nhăn mặt khi bước lên một viên đá nhọn. "Sắp đến chưa?", chàng hỏi.

"Sắp rồi".

Nàng không dừng lại cho đến khi họ bị bao vây bởi những hàng cây. Không khí mang một mùi hương ngọt ngào với thông, rêu và đất. Một vài ngôi sao nhấp nháy xuyên qua những nhánh thông đang lộn xộn ở phía trên đầu, xuyên qua bóng tối của khu rừng. Luke đã ngạc nhiên - lấy làm ngạc nhiên - khi nàng choàng đôi tay nàng quanh eo chàng. Nàng đứng yên, ngả người tựa vào chàng.

"Tasia, việc này -".

"Suyt", nàng ấn miệng nàng vào ngực chàng, "Nghe đi".

Cả hai đều im lặng. Dần dần Luke nhận thức được những âm thanh ở xung quanh họ : tiếng kêu thét của một con cú, tiếng líu lo nhẹ nhàng và vỗ cánh của các loài chim. Tiếng gáy của những con dế, tiếng lách cách, rên rỉ của những thân cây đang lắc lư. Và vượt trên tất cả mọi thứ, là tiếng xì xào không ngớt của làn gió đang xuyên qua những khóm cây. Những thân cây đứng cạnh bên nhau, giống như một giáo đoàn nắm tay nhau trong bài thánh ca nghiêm trang. Nhạc rừng bay vút đến tận trời cao và hoà tan vào đó với một nhịp điệu vĩnh cửu.

Luke vòng tay quanh Tasia và nghĩ ngợi cảm mình lên tóc nàng. Chàng cảm nhận được cái mỉm cười của nàng trên ngực chàng, và ngạc nhiên khi chàng đã bị lấp đầy bởi tình yêu, đang say vì nó. Tasia đang cố để lui về một chút, nhưng chàng phản đối, chàng muốn giữ nàng chặt hơn nữa.

"Tôi muốn trao cho chàng vật này", cố đẩy ra cho đến khi chàng nói lỏng vòng tay. Nàng dò dẫm tìm tay chàng, rồi chàng nhận ra là nàng đang giữ một cái gì đó trong lòng bàn tay nàng.

"Đây", những ngón tay nàng mở ra, và chàng nhìn thấy ánh sáng của vàng soi vào làn da nàng.

Đó là một chiếc nhẫn nặng, và nam tính, có một số hình khắc không nhìn rõ trên bề mặt. "Nó là của cha tôi. Đó là tất cả mọi thứ mà tôi được ông để lại. Ngoại trừ ký ức". Khi Luke vẫn còn đứng im bất động, nàng cố thử nó trên ngón tay nhỏ nhất của chàng. Nó hoàn toàn vừa vặn.

"Được rồi", nàng nói trong sự hài lòng. "Ông ấy luôn đeo ở ngón trỏ của mình, nhưng ông ấy hầu như không cao lớn bằng chàng".

Luke xoay tay lại, chiêm ngưỡng thiết kế đơn giản nhưng độc đáo. Sau đó, chàng nhìn vào khuôn mặt đang ngẩng lên của nàng, cố để che dấu nỗi sợ hãi của mình. "Đây có phải là lời chia

tay không?". Chàng hỏi bằng một giọng khàn khàn.

"Không", giọng nàng hơi run một chút. Đôi mắt nàng sáng như ánh trăng khi nàng nhìn vào ánh mắt kiên định của chàng. "Nó muốn nói em là của chàng. Theo mọi cách... Cho những ngày còn lại trong đời em".

Chàng đã bị đóng băng trong giây phút vỡ òa ấy. Cùng một lúc chàng đã ôm hôn nàng thật mạnh và siết nàng chặt đến độ nàng nghĩ rằng có thể xương của nàng có thể vỡ ra từng mảnh. Nàng không phản nản, dù vậy, chỉ cười trong niềm vui hoang dã, không quen thuộc cho đến khi không thể nín thở thêm nữa.

"Nàng sẽ là vợ của ta", chàng nói trong niềm thích thú hoang dại, nâng miệng chàng khỏi nàng. "Nó không dễ thế đâu", nàng cảnh báo, mặc dù nàng đang mỉm cười. "Chàng có thể sẽ muốn ly dị em đấy".

"Nàng luôn mong đợi điều tồi tệ nhất", Luke buộc tội, giữ nàng thật chặt.

"Em sẽ không phải là người Nga nếu em không như thế", tay nàng bận rộn tìm kiếm trên lưng chàng như thể nàng không thể giữ cho họ đứng yên.

Luke cười. "Đó là điều xứng đáng với ta. Một người phụ nữ thậm chí còn bi quan nhiều hơn cả ta".

"Không, chàng xứng đáng được một người tốt hơn em... tốt hơn rất nhiều".

Chàng ngăn miệng nàng lại với một nụ hôn dữ dội. "Đừng bao giờ nói thế lần nữa", chàng cảnh báo, cuối cùng môi họ cũng tách ra. "Ta yêu nàng quá nhiều để có thể nghe những điều vô lý như vậy".

"Vâng, thưa ngài". Nàng nói ngoan ngoãn.

"Thế thì tốt", chàng kiểm tra chiếc nhẫn nàng trao cho chàng. "Có điều gì đó được khắc trên này. Nó nói gì vậy?".

Tasia nhún vai. "Đó chỉ là một câu nói mà cha em thích -".

"Nói cho ta nào".

Nàng ngập ngừng. "Nó nói rằng : 'tình yêu là một chiếc thuyền vàng, nó có thể bị bể cong chứ không thể làm tan vỡ'".

Luke vẫn yên lặng, sau đó hôn nàng lần nữa, nhưng lần này thì lại dịu dàng. "Chúng ta rồi sẽ ổn cả thôi, ta và nàng", chàng thì thầm. "Ta hứa".

Họ không trở lại với thế giới bên ngoài ngay lập tức, quyết định dành thêm một ngày nữa được ở cùng nhau. Tasia cảm thấy đầy biết ơn vì sự trì hoãn đó. Một lời hứa đã được thực hiện, nhưng một cảm giác mới mẻ, thậm chí là khó chịu vẫn còn tồn tại ở giữa họ.

Trước đây, Tasia chưa bao giờ nói chuyện cùng một người đàn ông mà không bảo vệ lời nói của mình. Luke biết rõ quá khứ của nàng, những bí mật đen tối nhất của nàng. Thay vì đưa ra những lời phán xét, chàng lại bảo vệ nàng chống lại sự nghi ngờ và tự buộc tội của nàng. Chàng đòi hỏi sự thoải mái trong cơ thể nàng, và những suy nghĩ của nàng, và cho chính bản thân chàng. Đó là điều khó khăn cho Tasia có thể điều chỉnh để thân thiết hơn với điều đó. Khó khăn nhưng không phải là khó chịu, nàng đã lơ mơ quyết định như vậy, nàng thức dậy trong vòng tay chàng trong buổi chiều vàng đầy ắp ánh hoàng hôn. Mở mắt ra, nàng thấy Luke đang nhìn nàng. Chàng thức dậy để bảo vệ những giấc mơ của nàng đã được bao lâu rồi ?

"Em không thể tin được là mình đang thực sự ở đây, trên giường với chàng". Nàng thì thầm.

"Có phải là em đang nằm mơ không ? Có phải là em đang ở xa nhà không ?".

"Không, nàng không mơ, nhưng nàng đang ở nhà hiện giờ". Luke đẩy chần xuống eo nàng và trượt tay chàng lên ngực nàng. Chiếc nhẫn vàng ấm áp của chàng nhẹ nhàng ấn nhẹ vào đường cong ở ngực nàng.

"Chú Kirill của em sẽ không chấp nhận chàng. Ông ghét người Anh".

"Chú Kirill của nàng không kết hôn cùng ta. Bên cạnh đó, ông sẽ ủng hộ ta hết lòng nếu ông biết ta chăm sóc nàng tốt đến độ nào". Lười nhác, chàng vạch tay quanh ngực nàng, nơi mép làn da trắng nõn và đốm hồng mềm mại. "Ta có thể không có một cung điện cho riêng mình, quý bà của ta, nhưng ta có thể trao nàng thức ăn và một nơi tránh mưa nắng. Và ta sẽ thấy rằng nàng quá bận rộn để có thể chú ý đến những sự xoàng xĩnh xung quanh nàng".

"Southgate Hall không phải là nơi mà bất cứ ai có thể gọi là xoàng xĩnh", Tasia nhăn nhó nói.

"Nhưng em vẫn sẽ cảm thấy hạnh phúc khi được ở trong căn nhà như thế này, miễn là chàng cũng ở đây".

"Nàng không cần thứ gì khác sao?"

Nàng lướt qua chàng một cái nhìn khiêu khích ở phía dưới hàng mi của mình. "Em muốn có một ít quần áo đẹp để mặc", nàng thừa nhận, và chàng đã cười.

"Bất cứ thứ gì nàng muốn. Những căn phòng đầy ắp quần áo. Thật là nhiều đá quý cho nàng".

Giật tằm chần bỏ đi, chàng ngưỡng mộ đôi chân trắng ngần thon thả của nàng. "Những đôi giày da đà điệu, những đôi vớ lụa, dây ngọc trai cho vòng eo của nàng, và một cây quạt bằng lông công cho cổ tay nàng nữa".

"Đó là tất cả sao?", nàng hỏi, đang cười bởi danh sách lờ lợet mà chàng đang mô tả.

"Một hoa phong lan trắng cho mái tóc của nàng", chàng nói, sau khi quan sát một lúc.

"Ngài đang làm một buổi trình diễn của em à?"

"Nhưng đây là cách ta yêu thích hơn ở nàng - đó là không mặc gì cả".

"Em cũng thích thế", Tasia lăn tròn lên người chàng, khiến cả hai cùng ngạc nhiên vì sự táo bạo của nàng. "Chàng là một người rất thú vị để cùng chia sẻ giường", nàng nói, chống khuỷu tay lên ngực chàng. Nàng ngừng lại trước khi cố ý thêm vào. "Em đã không mong đợi để thích nó nhiều như thế".

Tay Luke vuốt ve lưng nàng. "Vậy nàng mong đợi điều gì?", chàng hỏi, đầy thích thú.

"Em nghĩ rằng nó sẽ dễ chịu hơn đối với đàn ông hơn là ở đàn bà. Chắc chắn em không mong đợi cái cách chàng chạm vào em như chàng đã làm, và...". Nàng hạ cái nhìn xuống ngực chàng, một màu đỏ ửng đã lan khắp mặt nàng. "Em không nghĩ rằng sẽ có quá nhiều... sự di chuyển".

"Di chuyển?", Luke lặp lại một cách nhẹ nhàng. "Ý của nàng là khi ta đang ở trong nàng à?"

Nàng trao cho chàng một cái gật đầu nhẹ, ngực chàng căng ra bên dưới nàng khi chàng phì cười. "Không có ai giải thích điều đó với nàng à?"

"Ồ, sau lễ đính hôn của em, mẹ em đã thừa nhận với em điều mà một người đàn ông và một người đàn bà 'cùng làm', nhưng bà chưa bao giờ đề cập đến bất cứ việc gì xảy ra sau đó... Chàng biết đấy, tất cả sự di chuyển và.."

"Lên đỉnh?", chàng từ tốn giúp đỡ, khi nàng chìm trong sự im lặng đầy lúng túng.

Nàng gật đầu, trở nên đỏ ửng.

"Chúng ta cũng có thể thử nó mà không cần phải di chuyển nhiều", chàng trầm ngâm.

"Không!".

Chàng nâng cầm nàng và nhìn sâu vào đôi mắt nàng. "Vậy là nàng thích cái cách mà chúng ta đã

làm từ trước tới giờ ?".

"Ồ, vâng". Nàng thành thật, đang đỏ bừng cả lên trong khi chàng thì đang cười đầy thích thú. Lăn lên phía trên, Luke kẹp nàng ở giữa hai khuỷu tay chàng, đặt trọng lượng của chàng trên người nàng. "Ta cũng thế", chàng chiếm lấy đôi môi nàng bằng một nụ hôn kéo dài. "Nhiều hơn bất cứ thứ gì ta từng biết".

Tasia vòng tay quanh cổ chàng, đang cảm nhận được những mạch đập rộn rã của chàng. "Em không bao giờ muốn chia sẻ chiếc giường cùng một người nào khác", nàng nói, khi chàng ngẩng đầu lên. "Khi em đã được đính hôn với Mikhail, đó là tất cả em có thể nghĩ được, phải để anh ta chạm vào mình".

Biểu hiện của Luke thay đổi, trở nên cảnh giác và thận trọng. "Và nàng đã sợ hãi ?".

Nàng nhìn lên chàng với sự nhớ lại đầy đau khổ. "Đó là một nút thắt đau đớn cứ mãi đeo bám theo em. Hầu hết mọi lúc anh ta đối với em rất thờ ơ, cũng giống như anh ta đã đối xử với những người phụ nữ khác. Nhưng đôi khi... Anh ta nhìn chằm chằm vào em bằng đôi mắt màu vàng rất kỳ lạ, hỏi những câu hỏi mà em không thể trả lời. Anh ta nói rằng em gọi cho anh ta nhớ về một bông hoa trong nhà kính, và đó là vì em chẳng biết gì về thế giới, hoặc là đàn ông. Anh ta nói nó sẽ rất thú vị khi anh ta thử nghiệm với em. Em đã có những ý tưởng chính xác theo ý của anh ta, và nó làm em cảm thấy thật tồi tệ". Tasia dừng lại khi thấy một sự giận dữ thoáng qua mặt chàng. "Có phải là em không nên nói về anh ta không ?".

"Không", chàng thật lòng, hôn vào giữa đôi mày nàng và trán nàng, cho đến khi những đường nhăn lo lắng tan đi. "Ta muốn chia sẻ tất cả những ký ức của nàng. Cho dù đó là một ký ức tồi tệ".

Tasia đưa bàn tay mong manh lên mặt chàng, vuốt ve đường nét nghiêng nghiêng của má chàng. "Thỉnh thoảng chàng làm cho em ngạc nhiên. Chàng có thể tử tế và đầy hiểu biết.. Nhưng rồi em lại nhớ về cách chàng đã đối xử với Nan Pitfield".

"Người hầu gái mang thai à ?". Luke mỉm cười đầy đau khổ. "Ta có thể đã là một con lừa vào lúc đó, nàng biết mà. Nhưng nàng đã không có bất kỳ do dự nào khi nói chuyện đó với ta. Hầu như không có ai dám đứng lên nói với ta theo cách đó. Khi nàng đến thư viện và mắng ta về việc của Nan, ta đã rất muốn bóp cổ nàng".

Tasia mỉm cười, đang nhớ lại cơn giận dữ của chàng. "Em nghĩ là chàng sẽ làm".

Luke đưa môi chàng vào lòng bàn tay nàng. "Nhưng ta nhìn thấy cái cách mà nàng xù lông lên thách thức, và cảm nhận được tim nàng đang đập dưới tay ta, ta muốn nàng đến tồi tệ, và ta đã không thể chịu đựng được nó".

"Chàng sao ?". Nàng cười trong sự ngạc nhiên. "Em đã không nghĩ vậy".

"Và sau đó ta xem xét lại những điều nàng đã nói. Nhiều như ta ghét phải thừa nhận nó. Nàng đã đúng". Môi chàng nhách lên trong một sự tự giễu. "Thật không dễ để giữ những tật xấu của ta luôn được kiểm soát. Thỉnh thoảng ta cũng cần một ai đó chỉ ra khi ta là một tên ngốc cứng đầu".

"Em có thể làm việc đó", nàng nói đầy hữu ích.

"Tốt", chàng sửa lại vị trí, kéo nàng đến gần hơn. "Đó sẽ là ở cuộc tranh luận khác. Ta sẽ là một kẻ kiêu ngạo và đầu heo, và nàng sẽ có trách nhiệm sẽ mắng ta về nó. Chúng ta sẽ có một số rắc rối phiền hà đấy. Nhưng đừng bao giờ nghi ngờ về việc ta yêu nàng".

Còn quá sớm để chuyện tình thơ mộng của họ đi đến hồi kết, họ phải đối mặt với việc cần

thiết là phải trở lại Southgate Hall, "Chúng ta không thể ở lại thêm một ngày nữa sao ?", nàng hỏi đầy nuối tiếc khi họ đang tản bộ qua một đồng cỏ xanh mát.

Luke lắc đầu. "Ta ước gì có thể. Nhưng chúng ta đã ở đây đủ lâu. Ta còn có những trách nhiệm - bao gồm một đám cưới cần được sắp xếp. Theo ta, thì chúng ta đã kết hôn dưới sự chứng giám của chúa, nhưng ta vẫn muốn kết hôn dưới sự chứng giám của mọi người, như vậy sẽ tốt hơn". Tasia cau mày. "Em sắp kết hôn, mà gia đình em thì không hay biết gì cả. Họ đã biết được rằng em còn sống, nhưng không thể có ý tưởng rằng em đang sống ở đâu. Em ước gì có vài cách để em có thể chắc chắn với họ là em đang an toàn và hạnh phúc".

"Không, như vậy sẽ thật dễ dàng để cho Nikolas Angelosky tìm thấy nàng".

"Em không có xin phép chàng vì điều đó", nàng khó chịu bởi sự từ chối của chàng. "Đó chỉ là một lời nói vu vơ thôi".

"À, thế thì hãy loại bỏ ý tưởng đó ra khỏi đầu nàng đi". Chàng trả lời với vẻ khó chịu. "Ta không có ý định dành phần đời còn lại của mình để chờ đợi Angelosky xuất hiện trước ngưỡng cửa nhà ta - nhưng cho đến khi ta có thể nghĩ ra được cái gì đó tốt hơn, nàng sẽ phải giữ bí mật danh tính của nàng, và nàng không được phép liên lạc với người thân".

Tasia giật tay ra khỏi chàng. "Chàng không cần phải nói với em như thể em là một trong những người hầu của chàng. Hay đó là cách mà những ông chồng người Anh dùng để nói chuyện với vợ mình?".

"Ta chỉ quan tâm đến sự an toàn của nàng", chàng nói hoà nhã, thái độ ngạo mạn của chàng biến mất ngay lập tức. Chàng trông ngây thơ như một con cừu, nhưng Tasia đã không bị lừa. Chàng có thể cố che giấu tính độc đoán của mình ngay bây giờ, nhưng một khi họ đã kết hôn, nàng sẽ trở thành một vật sở hữu hợp pháp của chàng, nhiều như một con ngựa của chàng. Nó sẽ rất khó để có thể kiểm chế chàng. Nhưng nàng vẫn nhìn về phía trước với một sự thách thức. Điều đầu tiên mà Luke và Tasia làm khi họ trở về Southgate Hall là tìm Emma và nói cho cô bé biết là họ sẽ kết hôn. Ngay khi cô nhìn thấy hai người họ đứng cùng nhau, với tay Luke vòng quanh eo Tasia, Emma dường như đã hiểu mọi thứ trong một cái chớp mắt.

Tasia đã hy vọng Emma sẽ vui lòng khi nghe được tin này - trên thực tế, nàng đã khá chắc chắn rằng Emma sẽ rất hạnh phúc - nhưng sự phấn khởi hoang dã của cô bé còn vượt xa hơn cả kỳ vọng của nàng. Cô bé chạy vòng quanh đại sảnh với tiếng la hét ầm ĩ, ôm bất cứ người nào đi ngang qua cô ấy. Samson dường như cũng vui cực độ, buông ra những tiếng sủa từ sâu trong cổ khi bị che khuất phía sau Emma. "Tôi biết rằng cô sẽ trở lại mà", Emma khóc, gần như xô ngã Tasia xuống sàn nhà. "Tôi biết cô sẽ nói với papa là 'vâng' ! Cha đã gặp tôi trước ngày cả hai đều rời khỏi, và cha đã nói rằng cô sẽ kết hôn cùng cha, thậm chí cho dù cô sẽ không biết nó sẽ được nêu ra nữa".

"Vậy sao ?". Tasia trao cho Luke một cái nhìn xấu hổ, đôi mày đen của nàng như hạ thấp xuống đôi mắt nhạt màu.

Luke giả vờ như không chú ý đến sự quở trách trong yên lặng của nàng, tập trung bản thân chàng nhìn chăm chăm vào Samson. Con chó vẫn lăn tròn trên sàn nhà, tung rắc lông trên tấm thảm Aubusson. "Tại sao cứ mỗi lần ta đi khỏi, khi trở về là lại thấy con vật chết tiệt này ở trong nhà?"

"Samson không phải là con vật, nó cũng là một thành viên trong gia đình mà", Emma nói đầy bảo vệ, sau đó lại thêm vào một sự chú ý hân hoan. "Và bây giờ là cô Billings nữa ! Chúng ta sẽ phải tìm một nữ gia sư mới ngay bây giờ. Con sẽ không thể tìm được một người nào khác tốt

bằng một nửa cô dâu".

"Đúng rồi, chúng ta sẽ phải tìm một người mới. Cô Billings không thể vừa là Lady Stokehurst vừa là gia sư của con cùng một lúc". Chàng liếc nhìn vào Tasia, như thể đánh giá xem nàng sẽ chịu đựng được bao nhiêu hoạt động. "Cô ấy sẽ bị kiệt sức trong vòng một tuần".

Mặc dù không có ẩn ý tình dục trong lời nói của chàng, Tasia cũng đỏ mặt, gợi nhớ lại nàng đã mệt mỏi thế nào sau hai đêm làm tình của chàng. Luke cười toe toét như thể chàng biết được điều nàng nghĩ. "Bây giờ nàng đã không còn là người làm thuê của ta, cô Billings! Nàng hãy bảo bà Knaggs dọn cho mình một phòng dành cho khách nhé".

"Phòng cũ của em vẫn còn tốt chán", nàng thì thầm.

"Nó không dành cho cô dâu tương lai của ta".

"Nhưng em không cần -".

"Emma", Luke cắt ngang, "chọn một phòng khách cho cô Billings, và hãy cho Seymour biết chỗ để mang hành lý vào. Và thông báo với quản gia hãy thêm một chỗ trong bàn tối nay. Từ bây giờ cô Billings sẽ ăn cùng chúng ta".

"Vâng, papa!". Emma chạy vụt đi với Samson ở dưới gót chân mình.

Còn lại một mình với Luke, Tasia cau mày nhìn chàng. "Em hy vọng là chàng không có kế hoạch thăm em đêm nay", nàng thì thầm, biết rõ chính xác đó là điều chàng đã dự định.

Chàng mỉm cười nhìn nàng, đôi mắt xanh của chàng đầy xấu xa. "Ta đã nói với nàng là ta không thích ngủ một mình".

"Em chưa bao giờ nghe nói sự sắp xếp như vậy là không đúng đắn!", nàng chống lại khi chàng trượt tay quanh eo nàng và kéo nàng đến gần hơn. "Lạy chúa! Một trong những người hầu có thể nhìn thấy -".

"Thậm chí khi chúng ta tiếp tục ở trên giường của mình, họ cũng sẽ cho rằng chúng ta ở bên nhau. Chúng ta có thể tận hưởng bản thân mình. Miễn là chúng ta kín đáo, sẽ không ai có thể nghĩ xấu cho chúng ta".

"Em sẽ nghĩ". Tasia trở nên cứng rắn với sự giận dữ thật sự. "Em - em sẽ không thông dâm với chàng khi chúng ta đang cùng ở dưới một mái nhà với đứa con gái ngây thơ của chàng! Em sẽ là một tên trộm đạo đức giả nếu như cố để dạy cho cô bé những bài học về đức hạnh sau chuyện đó".

"Con ngựa đã thực sự đi ra ngoài rồi, Tasia. Đã quá trễ để đóng cửa chuồng".

"À, cửa phòng ngủ cũng sẽ được đóng lại", nàng nói chắc chắn. "Cho đến khi chúng ta đám cưới".

Biểu hiện của Luke trở nên lạnh lùng khi chàng nhận ra nàng sẽ không đổi ý. Họ trao cho nhau cái nhìn đăm đăm đầy thách thức. Đột ngột Luke xoay người và bước đi, tấm lưng rộng của chàng căng lên dưới lớp vải ảo.

"Chàng định đi đâu?", Tasia hỏi, nửa lo sợ về việc chàng sẽ đổi ý về mọi chuyện.

"Đi chuẩn bị đám cưới", chàng gầm gừ. "Một cách nhanh đến chết tiệt".

Chương Bảy

Tasia rất ít được gặp Luke trong những ngày tiếp theo. Chàng gần như đã bỏ thời gian từ sáng tinh sương để chuẩn bị cho một đám cưới được giữ bí mật tại một nhà thờ ở nông trang, và đến buổi tối chàng sẽ quay về Southgate Hall để báo cho Tasia biết được những tiến độ của chàng. Nàng vẫn chưa xác định được tính cách của chàng, bởi vì Luke luôn luân phiên giữa dịu dàng và hung hãn đối với nàng. Đôi khi chàng sẽ giữ gìn nàng như thể nàng được làm bằng một loại gốm sứ mong manh, tán tỉnh nàng bằng những lời yêu thương êm ái. Nhưng có đôi khi chàng lại ghì chặt nàng vào một bức tường ở gần nhất, và đối xử với nàng giống như một thủy thủ vừa vào bờ mà gặp được cô gái điểm đầu tiên.

"Ta sẽ đến phòng nàng đêm nay", chàng nói, sau khi chàng đã kéo nàng vào một góc tối và đã hôn nàng trong năm phút.

"Em sẽ khóa cửa".

"Ta sẽ phá sập nó". Đầu gối chàng chèn giữa hai đùi nàng, đào bới sâu vào những lớp váy nàng. Chàng gấn chặt miệng vào nàng, đưa lưỡi sâu trong miệng nàng, nàng quặn quai dựa vào chàng với niềm khao khát ngày càng tăng. Hơi thở chàng phả vào má nàng nóng hổi. "Tasia", chàng rên rỉ, trượt miệng chàng xuống vết lõm bên dưới tai nàng, "Ta muốn nàng, ta muốn nàng nhiều đến đau đớn". Chàng nắm lấy cổ tay nàng và kéo nó xuống phần giữa cơ thể họ, đặt tay nàng lên phần chóp cứng nhắc nơi thắt lưng chàng. Tasia đánh mất tất cả toan tính sau những phút nóng bỏng khi nàng đứng lên và đáp trả lại nụ hôn của chàng, đang cảm nhận được những mạch đập mật thiết của chàng trong lòng bàn tay nàng.

"Chúng ta phải dừng việc này lại", nàng thở hổn hển, "Việc này là không đúng. Chàng không công bằng".

"Đêm nay", chàng nhấn mạnh, kéo những cái nút nơi cổ áo may cao của nàng.

Tasia lao bản thân mình vụt qua chàng, hơi nghiêng ngã một chút khi nàng phát hiện ra rằng đôi chân mình đã trở nên mềm nhũn. "Chàng sẽ không đến phòng em đêm nay", nàng nói buống bình, "Em sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng".

Niềm đam mê đã bị phá hỏng của Luke đã có lối thoát trong một sự bùng nổ của sự giận dữ.

"Chết tiệt! Nó có gì khác biệt giữa việc cùng nhau bây giờ hoặc là thêm hai ngày nữa đâu chứ!".

"Ngoại trừ việc chúng ta đã kết hôn với nhau rồi".

"Nàng cũng đã từng ngủ cùng ta trước đây rồi đấy".

"Việc đó khác. Em đã nghĩ em sẽ chẳng bao giờ có thể gặp lại chàng lần nữa. Bây giờ em đang tạo ra cho mình một vị trí trong gia đình này, và em sẽ không để mất đi sự tôn trọng của những người hầu và con gái chàng bởi những hành động giống như một gái điểm". Giọng nàng lạnh lẽo nhưng cứng rắn, cho thấy sẽ không khả năng nào có thể khiến nàng đổi ý.

Luke sẽ phải cố thủ. Trong một giây phút ngắn ngủi tiếp theo, phương pháp của chàng nhẹ nhàng chuyển từ tức giận đòi hỏi sang sự thuyết phục đầy xảo quyệt. "Em yêu, tất cả mọi người ở đây đều tôn trọng và ngưỡng mộ nàng. Đặc biệt là ta. Ta cần nàng. Ta không thể ngăn bản thân mình thôi nôn nóng để giữ lấy nàng. Tất cả điều ta muốn là làm cho nàng được hạnh phúc, muốn làm nàng vui lòng..."

Tasia nhìn chàng đầy nghi ngờ khi chàng bước đến gần. Ngay lập tức chàng chộp lấy nàng.

Nàng phóng qua một bên, và chạy thoát xa khỏi tầm với của chàng.

"Chết tiệt!", lời nguyên rủa của chàng vang khắp hành lang khi nàng vội vã đi xa.

"Chàng sẽ không dám đi theo em đâu", nàng nói vọng lại, thề với lòng là chẳng những khóa cửa lại, nàng sẽ nện cả ghế vào để chống lại nó.

Sáng hôm sau, Luke đến bên nàng trong phòng ăn sáng. Tasia chuyển sự chú ý của nàng khỏi phong cảnh thiên nhiên bên ngoài song cửa và trao cho chàng một nụ cười dò xét. Nàng vẫn ngồi tại chiếc bàn tròn bằng gỗ sồi khi chàng đến bên nàng. Luke ra hiệu cho người hầu gái đem đĩa thức ăn đến.

"Chào buổi sáng", chàng nói, nhìn vào khuôn mặt đang ngẩng lên của Tasia. Một lần nữa, chàng là một nhà quý tộc đầy tự chủ, niềm đam mê của chàng được an toàn trong lòng, và biểu hiện của chàng thật khó đoán. "Ta có thể ngồi cùng nàng chứ?". Trước khi nàng có thể trả lời, chàng đã kéo ra một chiếc ghế và ngồi xuống cạnh nàng. "Ta sẽ đến London trong vài phút nữa. Nhưng trước tiên có hai câu hỏi mà ta muốn hỏi nàng".

Nàng trả lời theo giọng thương nhân của chàng. "Được thôi, thưa ngài".

"Liệu nàng có bằng lòng không nếu ta mời gia đình Ashbourne chứng kiến lễ cưới?".

Tasia gật đầu. "Em rất thích như thế".

"Tốt. Còn điều khác ta cần biết là..". Luke do dự và tìm đến đầu gối nàng, đùa giỡn với một nếp gấp của váy nàng, đôi mắt màu xanh đầy ẩn ý của chàng gặp nàng.

"Vâng?", nàng nhắc nhở nhẹ nhàng.

"Là về chiếc nhẫn cưới. Ta thắc mắc.. Không biết một vật giống như thế này có được chấp nhận hay không". Khi chàng nói, tay chàng mở ra.

Tasia mở tròn mắt khi nàng nhìn thấy vòng tròn bằng vàng trong lòng bàn tay chàng. Cẩn thận nàng tìm đến nó và đưa lên để quan sát mẫu hoa hồng và những chiếc lá được chạm khắc trên bề mặt sáng bóng. Miếng vàng được giữ ấm bởi da chàng.

"Nó là một chiếc nhẫn của gia đình". Chàng nói. "Đã không ai đeo nó nhiều thế hệ rồi". Luke theo dõi khi nàng lăn tròn chiếc nhẫn giữa các ngón tay thanh tú của nàng, đang chiêm ngưỡng vòng tròn bằng vàng. Đầu ngón tay nàng nhẹ lướt trên những đóa hồng được chạm khắc. "Ở nước Anh", chàng nói, "Hoa hồng tượng trưng cho sự bí mật. Cách đây đã lâu những ông chủ nhà sẽ treo một bông hoa hồng ở phía trên bàn làm việc của ông ta, để đảm bảo rằng tất cả mọi điều được nói ở bên dưới nó sẽ được giữ kín".

Đột nhiên Tasia có một hình ảnh thoáng qua của một người đàn ông và một người đàn bà ở trên giường. Những ngón tay của người phụ nữ dang rộng ra khi chiếc nhẫn được trượt qua đốt ngón tay bà. Người đàn ông có tóc và râu màu đen.. mắt của ông ấy thì màu xanh. Tầm nhìn mờ dần, và Tasia biết họ là tình nhân của nhau. Nàng nhìn vào Luke với cái nhìn mặt thích thú. "Tổ tiên William của chàng đã trao cái này cho nhân tình của ông ấy, không phải sao?".

Một nụ cười dịu dàng nơi khóe miệng chàng. "Họ nói ông đã yêu bà ấy từ giây phút đầu gặp gỡ cho đến ngày ông ấy chết". Ánh mắt âu yếm của chàng lướt trên nàng. "Ta sẽ hiểu nếu nàng thích một cái gì đó khác, có thể là những viên đá quý. Chiếc nhẫn này đã lỗi thời..".

"Không, em muốn thứ này", nàng nắm chặt tay trên chiếc nhẫn. "Nó hoàn hảo".

"Ta đã hy vọng là nàng sẽ cảm thấy như vậy". Chàng cúi xuống, đặt tay lên lưng ghế nàng. Mặt họ rất gần nhau. "Thứ lỗi cho ta vì đêm qua. Thật không dễ khi đã có nàng ở rất gần mà không thể đưa nàng lên giường".

Tasia hạ thấp rèm mi. "Nó cũng không dễ đối với em". Cảm nhận được sự ấm áp và hấp dẫn, nàng nhích đến gần chàng hơn, đôi môi nàng tách ra đầy mời gọi. Nàng đã không thể ngủ ngon

sau cuộc giao tranh của họ tối qua. Một mình trong bóng tối của phòng mình, nàng đã khao khát những nụ hôn không ngừng nghỉ của chàng, sự ấm áp của cơ thể chàng ở bên nàng. Luke mỉm cười kéo đầu về trước khi đôi môi nàng có thể chạm đến chàng. "Không, nàng trêu ta ít thôi. Nàng chỉ bắt đầu những thứ mà nàng sẽ không để cho ta kết thúc". Chàng đứng lên và gỡ chiếc nhẫn khỏi tay nàng, vung nó lên đầy đe dọa. "Nhưng sau khi ta đặt nó vào ngón tay nàng, ta sẽ có nàng ở bất cứ nơi nào ta muốn - và nó sẽ đứng đắn đến chết tiệt!".

Phòng khách mà Emma chọn cho Tasia là căn đẹp nhất ở Southgate Hall, với chiếc giường có hình dạng một chiếc xe trượt tuyết, trướng phủ lụa đào, các tua rua bằng vàng dày cộm. Emma nằm dài trên thảm với một đĩa bánh ngọt cô vừa đánh cắp từ nhà bếp, luân phiên đút cho Samson và cả bản thân mình. Con chó nằm lười biếng bên cạnh cô bé, liếm lấy môi mình sau khi đã ngấu nghiến mỗi miếng bánh được cho.

Tasia ngồi trong ghế với giỏ chỉ bên cạnh, nàng đang khâu lại chỗ rách nơi cổ tay áo sơ mi nam. Nàng không thể ngừng cười khi nhìn thấy khuôn mặt dính đầy đường của Emma và Samson. "Sao cô lại cho nó ăn nhiều đồ ngọt đến vậy?", nàng hỏi. "Tôi chắc rằng như vậy sẽ không tốt cho nó, hay là cho cô đâu, đó chính là vấn đề đấy".

"Tôi không thể ngăn mình đói bụng. Tôi đã cao hơn cả tôi nên thế, và còn cần rất nhiều mới có thể lấp đầy". Emma đưa đôi chân dài, gầy nhom của mình và thở dài. "Tôi sẽ chẳng bao giờ ngừng cao lên. Tôi hy vọng người nước ngoài mà tôi cưới sẽ là một người đàn ông cao lớn. Sẽ là một điều thật khủng khiếp khi cứ nhìn chằm chằm xuống chông mình mọi lúc mọi nơi".

"Cho dù chiều cao của anh ta là bao nhiêu đi chăng nữa, thì anh ta cũng sẽ phù hợp với cô", Tasia nói.

Emma tiếp tục lật các trang trong một quyển tạp chí phụ nữ, mãi mê quan sát những bộ cánh được thiết kế mới nhất trong trang phục mùa thu. "Màu đồng sẽ là mốt của năm nay", cô bé nói, đưa cuốn sách lên cho Tasia xem. "Cô Billings, cô phải có chiếc váy đi dạo được may chính xác như thế này, với các đường viền hình con sò và nơ cánh bướm nơi cổ tay, và một đôi giày màu đồng cùng bộ!".

"Tôi không chắc màu đồng là màu sẽ tôn tôi lên".

"Ồ, được mà", Emma nói nghiêm túc. "Bên cạnh đó, bất cứ thứ gì cũng sẽ là một sự thay đổi thú vị sau khi cô đã không mặc gì ngoài màu đen và màu xám".

Tasia cười. "Tôi rất thích màu hồng", nàng nói mơ màng. "Điểm vài nơi nhạt đến gần như là màu trắng. Không có màu nào đẹp hơn là màu hồng ngọc trai".

Những bình luận được đưa ra một cách nhanh chóng sau những cái lật trang. "Tôi đã nhìn thấy một thứ ở phía sau lưng.. Một chiếc váy đêm sẽ hoàn hảo cho..". Đột nhiên Emma dừng lại, nhìn vào nàng bằng đôi mắt mở to.

"Chuyện gì vậy?", Tasia hỏi.

"Tôi chỉ nghĩ... Tôi phải gọi cô là gì bây giờ? Cô đã không còn là cô Billings nữa. Và gọi cô là mẹ kế thì thật là khủng khiếp. Nhưng cô cũng không đủ già để tôi gọi cô là mẹ. Tôi không thể nghĩ ra được sẽ gọi cô là gì.. Làm sao đây?".

Tasia đặt đồ may vá sang một bên, thấu hiểu lý do mà cô bé quan tâm.

"Không", nàng nói nhẹ nhàng. "Mary sẽ vẫn là mẹ của cô, và sẽ luôn như thế, thậm chí cho dù bà ấy đã ở trên thiên đường. Cha của cô sẽ chẳng bao giờ quên bà ấy, và cô cũng vậy. Tôi sẽ là người vợ mới của cha cô, nhưng tôi không thể chỗ của bà ấy. Bà ấy có vị trí của bà ấy. Tôi cũng có vị trí của riêng mình".

Emma gật đầu, dường như đã yên tâm. Cô đến ngồi trên một chiếc ghế, tạo nên một cái lều bằng hai đầu gối mình và chiếc váy. Chóp chóp đôi mắt màu xanh, giống như của cha mình, cô nhìn về phía Tasia. "Thỉnh thoảng những khi tôi cô đơn một mình, tôi nghĩ bà ấy có thể đang quan sát tôi đằng sau những đám mây. Cô có nghĩ rằng có thể một người nào đó luôn dõi theo chúng ta từ thiên đường không?".

"Vâng, tôi nghĩ thế". Tasia nói, trả lời câu hỏi một cách nghiêm túc. "Nếu thiên đường là một nơi hoàn toàn bình thản, thì tôi chắc rằng họ sẽ làm như vậy. Tôi tưởng tượng ra mẹ của cô sẽ thật sự buồn lòng nếu bà không thể nhìn thấy cô được yên ổn".

"Tôi nghĩ bà ấy biết cô đang ở cùng với papa và tôi. Tôi nghĩ rằng bà ấy rất vui, cô Billings. Có thể bà đã giúp cô tìm thấy chúng tôi. Bà không muốn thấy papa cô đơn thêm nữa". Emma do dự khi Tasia quay mặt đi nơi khác. "Cô Billings ? Có phải tôi đã làm cho cô giận phải không?". Tasia quay lại với một cái mỉm cười. "Không, cô đã mang những giọt lệ đến mắt tôi đấy chứ", nàng nói, chấm nhẹ lên mặt bằng tay áo. Nàng cúi xuống hôn lên đỉnh đầu đỏ của Emma. "Tôi có điều này muốn nói cho cô biết, Emma. Tên thật của tôi không phải là cô Billings !".

Emma nhìn vào nàng đầy quan tâm. "Tôi biết. Đó là Tasia".

"Làm sao cô biết được?". Tasia kinh ngạc hỏi.

"Tối hôm kia, sau bữa ăn tối. Tôi đã nghe papa gọi cô như thế, ngay khi tôi vừa ra khỏi phòng. Và tôi đã không thấy ngạc nhiên, bởi vì tôi luôn nghĩ cô còn hơn cả một gia sư. Cô có thể nói với tôi sự thật ngay bây giờ. Thực ra, cô là ai?".

Tasia mỉm cười buồn bã khi nàng nhìn vào mặt cô gái. Đôi mắt xanh của Emma sáng lên với sự tò mò. "Tên thật của tôi là Anastasia Kaptereva", nàng thừa nhận. "Tôi được sinh ra ở Nga. Tôi phải rời khỏi nhà mình và đến nước Anh này bởi một số rắc rối mà tôi đã dính dáng đến".

"Cô có làm điều gì sai không?". Emma hỏi với sự nghi ngờ.

"Tôi không biết", Tasia mềm mỏng trả lời.

"Thật kỳ lạ cũng như âm thanh của chính nó, tôi không thể nhớ nhiều về nó. Tôi cũng không thể nói với cô bất cứ chi tiết gì. Tất cả điều tôi có thể nói đó là khoảng thời gian tồi tệ của đời tôi... Nhưng cha cô đã thuyết phục tôi rằng tôi nên đặt nó ở phía sau lưng, và tôi chỉ việc nhìn về phía tương lai".

Những ngón tay dài của Emma đặt lên tay nàng. "Tôi có thể giúp cô việc gì không?".

"Cô đã giúp tôi rồi", Tasia lật lòng bàn tay lại và siết chặt tay cô bé một cách trìu mến. "Cô và cha cô đã đưa tôi vào gia đình mình. Đó là điều tuyệt vời nhất mà mọi người đã làm cho tôi". Emma cười với nàng. "Tôi vẫn chưa biết nên gọi cô là gì".

"Belle - mère thì thế nào?", Tasia đề nghị. "Đó là cách người Pháp gọi người mẹ kế".

"Belle có nghĩa là xinh đẹp phải không?", Emma hỏi với vẻ hài lòng. "Đúng rồi. Đó là một cái tên hoàn hảo !".

"Nếu có đủ thời gian để hoàn thành bộ áo cưới", Alicia than thở, đã giúp Tasia kết thúc những động chạm đến vẻ ngoài của nàng. "Chị sẽ có một cái áo mới tinh cho riêng mình, chứ không phải là một trong những chiếc áo cũ của tôi". Họ đang thử chiếc áo mùa hè màu ngà từ tủ áo của Alicia, nhưng nó không hoàn toàn vừa vặn cho lắm.

"Tối thiểu thì chị cũng phải chọn một chiếc áo cưới màu trắng".

"Trong trường hợp này thì điều đó thật đáng nghi ngờ". Tasia nói, "nó sẽ phù hợp hơn nếu tôi

sẽ mặc một chiếc váy màu đỏ. Màu đỏ tươi !".

"Tôi sẽ chọn cách phớt lờ đi những lời nhận xét". Bận rộn, Alicia cài những đóa hồng trắng lên bím tóc đã được quấn nơi gáy Tasia. "Đừng cảm thấy tội lỗi, chị yêu ạ ! Nếu chị đã, ờ, quên mình với Luke. Hầu hết mọi phụ nữ sẽ như thế nếu ở một mình với anh ấy quá năm phút. Anh ấy là một người đàn ông khó cưỡng lại được... Chỉ trừ một trường hợp đã kết hôn với Charles, dĩ nhiên". Alicia giả vờ không chú ý đến cái đỏ mặt của Tasia, cô nhẹ nhàng tiếp tục. "Thật kỳ lạ, nhưng tôi đã không thích Luke nhiều lắm khi tôi gặp anh ấy lần đầu".

"Cô không thích chàng sao ?". Tasia hỏi đầy ngạc nhiên.

"Tôi nghĩ rằng tôi đã ghen tỵ bởi cách Charles tôn sùng anh ấy. Tất cả bọn họ cứ lặp lại những điều khôn ngoan mà Stokehurst đã nói, và bàn về những chuyến phiêu lưu mới nhất của anh ấy. Không một ai trong số họ thích làm việc gì mà không hỏi trước ý kiến của anh ấy, thậm chí khi họ định chọn một cô gái để tán tỉnh ! Khi cuối cùng tôi cũng gặp anh ấy, tất cả điều mà tôi có thể nghĩ là : 'Đúng là một tên đàn ông trẻ hư hỏng, cứ tự cho mình là trung tâm. Cái quái quỷ gì mà mọi người cứ trông đợi vào anh ta thế nhỉ ?'".

Tasia cười. "Thế điều gì khiến cho cô đổi ý thế ?".

"Tôi nhận ra anh ấy là một người chồng tốt của Mary. Rất đáng ngưỡng mộ, thật đấy. Với cô ấy, Luke luôn quan tâm, dịu dàng - tất cả những điều mà đàn ông thường lo sợ rằng mình sẽ có vẻ yếu trước người khác. Anh ấy chẳng bao giờ thêm để ý đến người phụ nữ nào khác, không cần biết là họ sẽ ném mình vào anh ấy như thế nào. Và tôi đã được nhìn thấy sức mạnh được ẩn giấu bên dưới sự kiêu ngạo của Luke. Đó là khi xảy ra vụ tai nạn...". Alicia lắc đầu kinh ngạc.

"Mất Mary, và phải chịu tàn phế suốt đời... Anh ấy đã có đủ các lý do để cay đắng và tủi thân. Ồ, Charles đã rất sợ hãi khi đi thăm anh ấy lần đầu tiên. 'Stokehurst chưa bao giờ giống như thế', Charles đã nói với tôi trước khi đến giường bệnh của Luke. 'Ta nghĩ rằng ta không thể chịu đựng được khi nhìn thấy những gì còn lại của anh ấy'. Nhưng Luke còn hơn cả một người đàn ông, chứ không như những người khác. Anh ấy nói với Charles rằng anh ấy không có kế hoạch để lãng phí thời gian để cảm nhận nỗi đau khổ của bản thân mình, và anh ấy không cần ai phải thương hại cả. Anh ấy dự định trân trọng những ký ức về Mary bằng cách trao cho Emma một cuộc đời hạnh phúc, và sẽ dạy cho con bé rằng những thói xấu bên ngoài là không phải là vấn đề, mà chỉ có bên trong trái tim của một con người mới là quan trọng. Charles về nhà với đôi mắt đầm lệ, và chàng ấy nói rằng chàng hâm mộ Luke hơn bất cứ người đàn ông nào mà chàng từng biết".

"Tại sao cô lại nói với tôi điều đó ?". Tasia hỏi, giọng nàng khàn khàn.

"Tôi cho rằng tôi đang cố để nói với chị rằng tôi hoàn toàn ủng hộ điều chị đang làm, Tasia. Tôi không tin rằng chị thậm chí sẽ hối tiếc khi đã kết hôn với Stokehurst".

Không được thoải mái lắm, Tasia chuyển qua việc kiểm tra mái tóc mình trong gương. Nàng tránh nhìn vào đôi mắt đang ngấn lệ của mình. "Cho đến gần đây, tất cả việc tôi cho phép bản thân mình nghĩ đến là gia đình Angelosky, đó là việc đầy sợ hãi mà tôi có thể đã làm được. Tôi không rõ cảm nhận của mình về Lord Stokehurst. Tôi không thể nói nó thành lời. Nhưng tôi biết tôi đã bắt đầu cư xử với chàng ấy theo cái cách mà tôi chưa bao giờ cư xử với bất kỳ ai".

"Đó là một khởi đầu đầy hứa hẹn, tôi nghĩ thế". Alicia đứng lùi lại nhìn vào Tasia. "Rất đáng yêu", cô tuyên bố.

Tasia chạm vào những bông hoa trên tóc nàng. "Có bao nhiêu bông thế ?".

"Bốn".

"Cô hãy cài thêm một bông nữa nhé?".

"Không còn chỗ nữa. Tôi e là thế".

"Vậy cô hãy lấy xuống một bông đi. Tôi chỉ có thể mang ba hoặc là năm bông mà thôi".

"Nhưng tại sao?..Ồ, đúng rồi. Làm sao mà tôi lại có thể quên mất nhỉ?".

Alicia mỉm cười khi cô đã nhớ lại truyền thống của người Nga. "Số hoa lẻ là cho sự sống, hoa chẵn là cho cái chết". Cô liếc nhìn bó hoa mà Tasia sẽ mang vào nhà thờ. "Tôi có phải đếm số hoa này cho chị không?".

Tasia mỉm cười và nhặt bó hoa lên, nhìn nó rồi ước lượng. "Không có thời gian để làm việc đó đâu. Chúng ta cứ cho rằng nó đã đủ số".

"Tạ ơn Chúa", Alicia nói bằng một giọng chân thành.

Mặc cho sự nghiêm trang của buổi lễ, Tasia vẫn cảm thấy muốn cười khi Samson đang kiên nhẫn ngồi chờ bên cánh cửa nhà thờ ở nông trang. Dây xích chó đã được nối vào một chiếc ghế để đảm bảo rằng sự can thiệp của nó cũng vẫn sẽ không ảnh hưởng gì đến đám cưới. Đôi tai nó cụp xuống khi thấy một đám nhỏ người tụ họp trước cửa nhà thờ. Bị ảnh hưởng bởi không khí trang trọng, hành vi của nó cũng nghiêm trang hơn thường lệ, chỉ có vài lỗi nhỏ là cào và khịt mũi vào vòng hoa trắng mà Emma cài vào vòng cổ của nó.

Các bộ mặt lạnh lùng của các vị thánh được chạm khắc như đang nhìn xuống từ phía trên những bức tường. Nhà thờ hơi nhỏ và ẩm mốc, ánh sáng ấm áp của những ngọn nến rơi lên những phiến đá nhẵn bóng và những tấm gỗ đen. Tasia cảm thấy sự tách biệt khi nàng đứng bên cạnh Luke, với Emma bên phải nàng và gia đình Ashbourne bên trái chàng. Nàng lặp lại lời thề trong một giọng dường như không phải là của nàng.

Việc này thật đơn giản và thân mật một cách khủng khiếp, so với buổi lễ hơn hai giờ mà nàng sẽ phải chịu đựng ở St.Petersburg. Nếu nàng kết hôn với Mikhail Angelosky, thì sẽ có ít nhất là một nghìn khách, và một vị giám mục của Chính Thống Giáo sẽ thực hiện các nghi lễ. Nàng sẽ được quần trong một chiếc áo thổ cẩm màu trắng, lót lông thú màu bạc, và mang một chiếc vớ miện màu bạc để bổ sung cho chiếc băng vàng của Mikhail. Sau đó là một vòng điệu hành đi quanh bệ thờ, các Angelosky sẽ nhấn mạnh rằng Mikhail mang một biểu tượng cổ của người Nga về một người chồng đầy quyền năng, và một cái roi bạc. Và nàng buộc sẽ quỳ xuống để hôn lên viền áo khoác của anh ta, đó là hành động để thể hiện sự phục tùng. Thay vào đó, nàng đã bỏ nó lại ở phía sau lưng, trong một vũng máu và điều dối trá. Bây giờ thì nàng đã ở nước ngoài, đang trao đổi lời thề hôn nhân với một người xa lạ.

Luke giữ vững tay nàng và nói những lời ràng buộc nàng với chàng cho đến chết. Nàng nhìn vào đôi mắt xanh trong veo của chàng, sự lạc lõng của nàng biến mất. Những sợi dây cuối cùng của quá khứ cũng đã bị cắt đứt khi nàng mang tên của một người khác cho mình, và nàng đã cảm nhận được chiếc nhẫn của chàng trượt vào ngón tay nàng. Tasia chỉ vừa mới thấy được sự sợ hãi ngay trước khi chàng thích thú và áp môi chàng lên môi nàng. Nó không phải là một nụ hôn dịu dàng, mà là một nụ hôn ngắn và mạnh mẽ. Bây giờ nàng là của ta, đó là thông điệp không lời của chàng. Bây giờ và mãi mãi.. Không có thứ gì có thể chia cách đôi ta.

Những người hầu ở trong đại sảnh reo hò cổ vũ khi thấy Lord và Lady Stokehurst xuất hiện trước ngưỡng cửa. Luke đã cho những người hầu được nghỉ vào ngày hôm sau, cung cấp đủ rượu vang và thức ăn cho cả đêm lễ cưới. Mọi người kéo đến từ trong làng để chơi các nhạc cụ và cùng góp vui. Một nhóm nhỏ kéo quanh cặp đôi mới cưới, trao những lời chúc mừng. Tasia

đã xúc động bởi sự ấm áp của họ.

"Chúa ban phúc cho bà, thưa bà!", một người hầu gái đã khóc. "Chúa ban phúc cho bà và cả cho ông chủ nữa!".

"Tôi chưa bao giờ được thấy một cô dâu đẹp như thế này!", bà Plunketts kêu lên với đôi mắt đầy nước.

"Đây là ngày hạnh phúc nhất của Southgate Hall!". Bà Knaggs nhấn mạnh.

Ông Orrie Shipton, thị trưởng thị trấn nâng ly chúc mừng. Khuôn mặt mồm mỉm của ông ta ửng đỏ với việc quan trọng hóa khi ông đưa chiếc ly cao trong không khí. "Dành cho nữ hầu tước Stokehurst - mong rằng bà sẽ đối đãi thật tốt với nơi đây trong nhiều năm tới nữa, và mong rằng bà sẽ làm chật Southgate Hall bằng thật nhiều trẻ con!".

Thích thú cùng đám đông, Luke cười và đặt một nụ hôn lên cô dâu đang đỏ mặt của chàng. Không ai có thể nghe điều chàng thì thầm vào tai nàng, nhưng những lời đó đã khiến cho nàng đỏ bừng lên rạng rỡ.

Vài phút sau Tasia rời khỏi đó với sự hộ tống của bà Knaggs và Lady Ashbourne, khi Luke vẫn còn nán lại và nhận những lời chúc mừng từ mọi phía. Charles đứng bên cạnh chàng, cười rạng rỡ như thể chính anh là người chịu trách nhiệm hoàn toàn về việc đó.

"Tôi biết anh sẽ làm điều đúng đắn này", Charles nói khe khẽ, nắm chặt lấy tay Luke và lắc mạnh. "Tôi biết anh không phải là tên vô lại đang động đực mà Alicia đã cho là anh như vậy. Tôi đã bảo vệ anh trên từng quan điểm. Khi Alicia gọi anh là một tên phóng đảng, con heo rắc rối nhưng cứ tự cho mình là trung tâm. Tôi đã bảo rằng cô ấy đã nhận xét quá khắt khe. Khi cô ấy nói anh hống hách và vô tâm, tôi đã nói đơn giản đó không phải là sự thật. Rồi khi cô ấy bắt đầu bài diễn văn về thói tự phụ và tính ích kỷ của anh, tôi đã..".

"Cảm ơn, Charles", Luke cắt ngang cộc lốc, "Thật vui vì tôi biết mình đã được bảo vệ tốt như thế".

"Vì Chúa, hôm nay là một ngày hạnh phúc đấy, Stokehurst!", Charles kêu lên, múa máy tay chân cùng với đám đông đang chênh choáng. "Ai mà có thể ngờ rằng việc này sẽ xảy ra khi tôi giới thiệu Tasia với anh chứ? Ai mà ngờ Emma sẽ thích chị ấy đến vậy và anh thì lại yêu chị ấy nữa chứ? Tôi phải tự khen bản thân mình về.."

"Tôi chưa bao giờ nói với anh rằng tôi yêu cô ấy", Luke nói, nhìn chăm chăm vào sự chế giễu của anh ta.

"E rằng việc này đã quá rõ rồi, ông bạn già ạ! Hiểu rất rõ anh cảm nhận thế nào về việc kết hôn, nên tôi có thể chắc chắn rằng anh sẽ không đề nghị như thế trừ khi anh đã yêu chị ta. Và tôi cũng chưa từng thấy anh lại thanh thản như vậy kể từ ngày chúng ta còn ở Eton". Charles cười trong ly rượu của mình. "Nhưng tôi sẽ không ghen tỵ với anh đâu, Stokehurst, khi giới thượng lưu ở London có cái nhìn đầu tiên ở chị ấy. Anh sẽ phải làm việc một cách cật lực để giữ những người đàn ông khác tránh xa vợ của mình. Tôi sẽ không thể quyết định được là anh sẽ có nhiều vấn đề với các con nai đực trẻ trung hay là các tay trác táng lão luyện. Tasia là một dạng đàn bà bí ẩn mà phụ nữ Anh hầu như không có được. Cộng với mái tóc đen và làn da trắng..".

"Tôi biết". Luke nói ngắn gọn, cau mày khó chịu. Charles nói đúng, Tasia vừa trẻ, lại xinh đẹp, mang một vẻ ngoại quốc ngọt ngào sẽ khiến cho nàng trở thành một sinh vật kỳ lạ trong mắt của không ít đàn ông. Luke không muốn cảm giác ghen tỵ, chàng không thích nó. Trong một thoáng, chàng đã nhớ lại ở bên cạnh Mary sẽ thấy thế nào, thật thoải mái và mọi thứ đều thật dễ chịu. Ở đó không có trái tim đau nhói vì cô ấy, không có ghen tuông, không có gì cả ngoài sự

thân mật của những người bạn lâu năm.

Charles trao cho chàng một cái nhìn sắc sảo, "Chắc là nó không giống nhau, phải không?". Anh nhận xét với sự ôn hoà cẩn thận mà anh luôn dùng để che giấu những lời quan trọng. "Tôi thừa nhận là mình chẳng biết làm thế nào để bắt đầu lần nữa, đặc biệt lại là một người vợ trẻ. Những điều mà anh đã có kinh nghiệm, Tasia chưa biết chút gì về nó cả. Tuổi đời của chị ấy có cái giá của những sai lầm, những bài học phải học... Và tuy nhiên, để nhìn thế giới qua đôi mắt của chị ấy phần nào đó giống như là sẽ nhìn thêm lần nữa ở lần đầu tiên. Tôi phần nào cũng ghen tỵ với anh về điều đó". Charles mỉm cười với biểu hiện bị cầm tù của Luke. "Đoạn trích dẫn nói sao nhỉ? Mặc dù thời thanh xuân cho chúng ta tình yêu và hoa hồng, tuổi tác cũng để lại cho chúng ta bạn bè và rượu...". Anh nâng ly rượu lên. "Lời khuyên của tôi là hãy tận hưởng tuổi xuân ngọt ngào lần thứ hai của anh đi, Stokehurst. Hãy để rượu vang lại cho tôi!".

Các ngọn đèn đã được hạ thấp cẩn thận khi Luke bước vào phòng ngủ. Tasia đang một mình, đợi chàng với đôi bàn tay siết chặt trong lòng. Nàng mặc một chiếc áo ngủ bằng vải lanh được tô điểm với ren, tóc nàng xõa xuống như một đám mây bông bành bành sau lưng. Nàng quá đẹp, quá tươi trẻ và ngây thơ. Luke thoáng nhìn thấy mảnh vàng trên ngón tay nàng, và tất cả những hiểu biết về nó đang áp đảo chàng. Chàng chưa bao giờ muốn quan tâm một người phụ nữ như thế này, thật sự đã sợ nó, nhưng bây giờ tất cả điều chàng có thể nói và làm là chàng rất vui mừng. Chàng chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc đến thế, và nó đến trong sự tò mò không cần phải bảo vệ, khiêm tốn, và con người.

"Lady Stokehurst!", chàng thì thầm, kéo nàng tựa vào ngực chàng. "Nàng nhìn giống như một thiên thần trong màu trắng".

"Em họ Alicia giao nó cho em". Nàng chạm vào tay áo, nhìn chăm chăm vào chàng bằng đôi mắt mèo sáng rực.

"Đẹp lắm", chàng thì thầm.

Tasia cau mày nhẹ. "Thưa chàng, em muốn thảo luận vài điều quan trọng với chàng".

"Ồ?", Luke đùa nghịch với lọn tóc dài của nàng trong khi chàng chờ nàng tiếp tục.

Nàng đặt một bàn tay van xin lên ngực chàng. "Em đã mong chờ chúng ta sẽ cùng ngủ cùng một phòng đêm nay. Nhưng em nghĩ chàng nên thực hiện theo sự nhận thức về chỉ thị của em với bà Knaggs rằng bắt đầu từ ngày mai chúng ta sẽ có phòng ngủ riêng cho mình".

Phản ứng rõ ràng nhất của Luke chỉ là một cái cong nhẹ của chân mày. Họ chưa bao giờ thảo luận về việc sắp xếp chỗ ngủ. Chàng đã nghĩ rằng sẽ không có một câu hỏi nào về việc họ ngủ chung một giường. "Ta không kết hôn với nàng theo thủ tục để rồi ngủ riêng với nàng!". Chàng trả lời.

"Đương nhiên chàng sẽ phải đến thăm phòng em mỗi khi chàng cảm thấy muốn luyện ái, chàng ạ!". Nàng cười e thẹn. "Cha mẹ em cũng sắp xếp như thế. Gia đình Ashbourne cũng làm như thế. Nó rất chuẩn mực. Alicia nói rằng nó rất phổ biến ở Anh".

Luke chờ đợi sự yên lặng của nàng. Không nghi ngờ gì đó là hàng loạt bài từ những quyển sổ tay hôn nhân và tạp chí phụ nữ, đã đề nghị phòng riêng biệt chính là điểm đặc trưng của một ngôi nhà đáng kính. Chàng chẳng quan tâm đến sự sắp xếp của ai ngoài chàng. Chàng sẽ bị nguyên rủa nếu chàng bỏ phí một phút ngủ riêng với Tasia chỉ để thỏa mãn quan niệm của một người nào đó khác về một cuộc hôn nhân đúng đắn.

Chàng siết cánh tay chàng quanh lưng nàng. "Tasia, ta sẽ cần nàng mỗi đêm, và ta sẽ không

quan tâm đến cái ý tưởng đến thăm vợ mình. Nàng không nghĩ sẽ thuận tiện hơn nếu ta cùng ngủ chung một phòng à?".

"Nó không phải là một câu hỏi về sự thuận tiện", nàng nói nghiêm túc. "Nếu chúng ta chỉ ở một phòng, mọi người sẽ biết rằng chúng ta ở cùng một giường mỗi đêm".

"Chúa ơi, không". Chàng nói, trông đầy sợ hãi. Chàng sốc nàng lên trong vòng tay chàng, mang nàng đến bên giường, rồi thả nàng xuống tấm ga giường rộng bằng lụa có màu ngà.

Tasia nhìn chàng cau mày. "Thưa ngài, tôi đang cố giải thích với ngài về điều đúng đắn -".

"Ta đang nghe đây".

Nhưng chàng đã không nghe. Tay chàng chơi đùa với cơ thể nàng, trượt từ hông lên ngực, cho đến khi những lời giải thích của nàng trở nên lộn xộn. Chàng cúi xuống trên ngực nàng, liếm cơ thể nàng qua lớp áo khi chàng tìm kiếm hương vị của làn da bên dưới lớp vải xù xì. Tìm thấy cái đỉnh căng cứng của một núm vú, chàng cắn nhẹ nhàng, sau đó chàng vuốt ve nơi vải áo ướt đầm bằng lưỡi của chàng. Tasia thở hổn hển và rơi vào im lặng.

"Thôi nào", chàng thì thầm, lột áo ra khỏi ngực nàng. Hơi thở của chàng phả xuống nóng hổi trên làn da trần của nàng. "Hãy nói với ta về điều đúng đắn".

Nàng chỉ rên rỉ và tìm chàng, kéo đầu chàng đến sát hơn. Mỉm cười, chàng hôn lên cái đỉnh mượt như nhung và mở rộng miệng, kéo nhẹ da thịt mềm mại của nàng ở giữa răng chàng. Ý tưởng về việc ở phòng riêng đã bị loại bỏ, bởi Luke đã trao cho nàng một sự giải thích thấu đáo tại sao họ sẽ luôn muốn chỉ một phòng và một giường.

Tasia đã kết hôn với Luke trong kỳ vọng tìm thấy sự yên bình. Năm qua đã quá nhiều ồn ào hơn nàng mong muốn và bây giờ là một cuộc sống thanh bình, ổn định. Nàng sớm nhận ra rằng Luke có những kế hoạch khác trong đầu. Chàng bắt đầu bằng việc đưa nàng đến London, bất chấp sự phản đối của nàng khi phải bỏ lại Emma.

"Cha mẹ của ta sẽ đến ở cùng Emma", chàng nói, nằm ườn trên giường và xem Tasia chải tóc.

.."Con bé sẽ hiểu đôi vợ chồng mới cưới này cần những thời gian riêng tư để làm quen với nhau. Bên cạnh đó, sẽ không có gì khiến cho Emma vui bằng việc quấy nhiễu mẹ ta".

"Con bé sẽ rất nghịch ngợm cho xem", Tasia cảnh báo, cau mày với suy nghĩ Emma được bỏ lại để chạy rong, chỉ có những người hầu và hai người già quản lý cô bé.

Luke mỉm cười với sự nghiêm túc của nàng trong gương. "Chúng ta quyết định thế đi".

Tasia bị mê hoặc bởi căn nhà của Stokehurst ở London, một biệt thự kiểu Ý nằm trên sông Thames. Nó được bao quanh ba mặt với những hành lang ngoài được đánh bóng đẹp như tranh. Có vài vòi phun nước ở trong nhà được trang trí với những viên gạch lát cổ hoặc các tác phẩm điêu khắc bằng đá cẩm thạch. Người chủ cũ đã rất thích nghe tiếng nước chảy nên ông muốn được nghe nó từ khắp mọi nơi.

"Nó trông không giống như có sự sống ở đây". Tasia nhận xét khi họ tản bộ từ phòng này sang phòng khác. Mặc cho sự sang trọng của ngôi nhà, nó vẫn không có những đồ trang trí hoặc bất kỳ món đồ nào có tính cá nhân. "Người ta sẽ không bao giờ đoán được có một ngôi nhà như thế này".

"Ta đã mua nơi này sau khi một căn nhà khác đã bị cháy", Luke nói. "Emma và ta đã sống ở đây một thời gian. Ta nghĩ ta nên thuê một người nào đó trang trí cho nó".

"Tại sao chàng không sống ở Southgate Hall?".

Chàng nhún vai. "Có quá nhiều kỷ niệm. Vào ban đêm, ta thức dậy và hy vọng."

"Tìm thấy Mary bên cạnh chàng?", nàng hỏi nhẹ nhàng, khi chàng không kết thúc.

Luke dừng lại ở giữa đại sảnh, quay mặt nàng đối mặt với chàng. "Nàng có thấy phiền khi ta nói về cô ấy không?".

Tasia đưa tay lên mớ tóc trên trán chàng, các ngón tay mảnh dẻ của nàng chải mấy lọn tóc sẫm màu. Những đường nét dịu dàng của miệng nàng cong lên trong một nụ cười. "Dĩ nhiên là không. Mary là một phần quan trọng trong quá khứ của chàng. Em được xem là may mắn khi bây giờ là người ngủ cạnh bên chàng trong đêm".

Đôi mắt Luke tối lại, là một màu xanh thăm thẳm khi chàng nhìn chăm chăm vào nàng. Chàng tìm đến chiếc cằm thanh tú của nàng bằng ngón cái và ngón trỏ của chàng, nâng mặt nàng lên.

"Ta sẽ làm cho nàng thật hạnh phúc", chàng thì thầm.

"Em -". Nàng bắt đầu nói, nhưng những ngón tay chàng đã ngăn lại sự chuyển động của đôi môi nàng.

"Còn chưa. Gần như không đủ".

Chàng bỏ hai tuần đầu tiên để đưa nàng dạo quanh London. Từ vị trí chiếm đóng cổ xưa La Mã đến các nơi như Mayfair, Westminster, St. James. Họ cưỡi những con ngựa giống xuyên qua những đồng cỏ tươi tốt của Hyde Park và đi thăm Covent Garden. Họ đã đi qua những gian hàng ở chợ có vòm kính, và dừng lại để xem chương trình Punch và Judy. Tasia đã mỉm nhẹ khi xem trò hề của hai con rối hành hạ nhau, nhưng nàng không thể chia sẻ những tiếng cười ồn ào của đám đông ở quanh nàng. Người Anh có sự thưởng thức kỳ lạ của sự hài hước, việc tìm kiếm một sự giải trí thú vị trong cái bạo lực vô nghĩa như trái ngược với bản chất văn minh của họ. Nhàm chán với tiết mục đó, nàng giật mạnh tay Luke để kéo chàng đến gần hơn các gian hàng, nơi người ta bày đầy ắp hoa và trái cây, những gian khác cũng thật nhiều món đồ chơi.

"Nó giống như là Gostinny Dvor!". Nàng kêu lên, cười với chàng trong một cái nhìn trêu ghẹo.

"Một khu thương mại của St. Petersburg, nơi mà người ta bày ra mọi thứ ở các gian hàng. Nơi đây cũng tương tự như thế, ngoại trừ là không có quầy nào bán tượng cả".

Luke cười với cái cách nàng lắc đầu, cứ như một khu chợ mà không có nơi nào bán tượng thì sẽ không có giá trị để tham quan. "Nàng muốn có thêm một cái nữa sao?", chàng hỏi.

"Một người thì không cần đến quá nhiều tượng. Các bức tượng sẽ rất tốt cho những người cầu nguyện, chúng đem đến phước lành và sự may mắn. Một số người thì bỏ chúng trong túi ở mọi lúc mọi nơi", nàng hơi cau mày. "Em muốn chàng cũng có một cái. Nó chẳng bao giờ gây tổn hại gì cả, chỉ mang lại may mắn thêm thôi".

"Ta đã có nàng làm điều đó rồi". Chàng thì thầm, những ngón tay chàng siết chặt lấy tay nàng. Họ đã đi thăm một vài cửa hàng ở Regent Street, gặp một người thợ may ở tiệm Bond. Nhà thiết kế, ông Maitland Hodding, một người đàn ông Anh nhỏ bé và gọn gàng. Tasia rất thích cái ý nghĩa có lợi trong các thiết kế của ông ta, sự đơn giản của nó hợp với nàng hơn cả những cái viền đăng ten và các nơ bướm.

Nàng đã tìm thấy nó trong sự phấn khích không thể kiềm nén của mình khi nàng ngồi trong một chiếc ghế mạ vàng, đặt ở gần bàn chất thành những đồng cao bởi sách và các mẫu vải.

"Ta đã luôn mặc áo Pháp trước đây", Tasia nói, một lời bình luận vu vơ đã mang lại một sự phản ứng mạnh mẽ.

"Thời trang Pháp", ông Hodding nói một cách đầy khinh bỉ, khi ông ta lựa chọn trong xấp bản thảo đưa cho nàng xem. "Họ nâng gấu áo lên và xé thắp nơi cổ áo, thêm vào vài đường viền ren

vào, nhuộm những màu lòe loẹt đến chói mắt.. Và khiến cho hàng ngàn phụ nữ Anh phải thở dài và mơ ước cho riêng mình một chiếc áo Paris ! Nhưng còn bà, Lady Stokehurst, sẽ là một cái nhìn sang trọng trong những bộ váy áo mà chúng tôi tạo ra cho bà. Bà sẽ không thêm mặc thời trang của người Pháp thêm một lần nào nữa". Ông ta tươi cười cùng nàng và hạ thấp giọng mình xuống, cứ như thể họ là một cặp đồng mưu. "Tôi cho là bà sẽ rất rạng rỡ đến nỗi Hầu tước Stokehurst sẽ thậm chí không cần chú ý đến giá cả nữa".

Tasia liếc nhìn chồng mình, người đang ngồi trên một chiếc ghế nhung. Hai phụ tá phòng trưng bày đang mang sự thoải mái cho Luke. Một trong số họ khẳng khẳng muốn đem trà cho chàng, trong khi người còn lại hết lòng khuấy cho đến từng hạt đường tan. Không thích các cô gái lượn lờ quanh chàng, Tasia trao cho chàng một cái cau mày, và chàng trả lời bằng cái nhún vai bất lực.

Dường như chẳng uổng phí cho Tasia khi những người phụ nữ khác đã bị kích thích bởi vẻ đẹp trai đen tối của chồng nàng. Tại một buổi dạ hội nhỏ do gia đình Ashbourne tổ chức, nàng đã nhìn thấy các vị khách nữ ở mọi độ tuổi đã bối rối và cười khúc khích ở bất cứ nơi nào mà Luke đến gần, rồi nhìn chằm chằm vào chàng không chớp mắt. Lúc đầu, nó đã làm cho Tasia thích thú, nhưng sau đó nàng đã sôi lên như một cái nồi ở trên bếp. Nó không phải là vấn đề Luke đã chẳng làm gì để khuyến khích họ. Nàng ghét phải nhìn thấy những người phụ nữ háo hức bao quanh chồng nàng, và nàng có một thôi thúc là phải nhanh chóng đi đến bên chàng và đẩy tất cả họ đi.

Alicia đã đến bên cạnh nàng, trượt một cánh tay thân tình lên vai nàng. "Chị đang nhìn trừng trừng vào các vị khách của tôi đấy, Tasia. Tôi mời chị đến đây là để kết bạn. Đây không phải là cách để làm điều đó đâu".

"Bọn họ muốn quyến rũ chàng xa khỏi ta", Tasia nói ghê tởm, đang nhìn vào đám đông.

"Có lẽ vậy. Nhưng họ đã có cơ hội của mình mấy năm qua, và anh ấy chẳng bao giờ cho ai trong số họ dù là một ý nghĩ ", Alicia mỉm cười. "Đừng nghĩ rằng anh ấy không nhận thức được phản ứng của chị, chị họ ạ ! Luke không phải là đang cố gắng để làm cho chị ghen đâu !".

"Ghen!", Tasia lặp lại, phần nộ và ngạc nhiên. "Ta không", nhưng nàng đã ngưng lại, nhận ra đó là lý do chính xác cho cảm giác nóng nảy và bị chọc tức trong lồng ngực nàng. Đây là lần đầu tiên nàng nhận ra rằng chàng thuộc về nàng. Trong phần còn lại của buổi tối, nàng đã bám sát bên cạnh chàng, trao một cái gật đầu lạnh lùng với mỗi người phụ nữ, những người đang liếc về phía họ.

Nhớ lại tình tiết đó, Tasia quyết định đã đến lúc nàng phải có một số quần áo mới thật nổi bật và xinh đẹp, để Luke không thể rời mắt khỏi nàng. Nàng chặn lại các bản phác thảo mà ông Hodding đang cho nàng xem, đặt bàn tay nàng nhẹ nhàng lên cánh tay ông ta. "Chúng rất đáng yêu", nàng nói. "Rõ ràng ông là một nhà thiết kế tài năng".

Maitland Hodding ứng hồng với niềm vui thích, đang nhìn chằm chằm vào đôi mắt mèo của nàng như bị thôi miên. "Đó là vinh hạnh của tôi khi được khoe ra sắc đẹp của bà, thưa Lady Stokehurst".

"Ta không muốn sao chép của một người nào khác, ông Hodding ạ ! Ta cần sự giúp đỡ của ông để tạo ra một phong cách độc đáo cho bản thân mình. Một cái gì đó khác với những bản phác thảo mà ta được xem đến bây giờ".

Kích thích bởi ý tưởng đó, ông Hodding ra hiệu cho một trợ lý mang lại bản phác thảo mới. Họ trao đổi trong một thời gian dài, uống vô số tách trà. Luke đã sớm mệt mỏi bởi mùi hương

trong các cửa hàng và các chi tiết tế nhị của vải và các mẫu thiết kế. Chàng đã ra hiệu cho Tasia có một cuộc trò chuyện riêng tư. "Nàng có ổn không nếu như ta rời khỏi đây một lúc?", chàng hỏi lặng lẽ.

"Ồ, không sao đâu", nàng trả lời. "Chúng em còn phải bận rộn trong nhiều giờ nữa". "Nàng có sợ không?".

Tasia cảm thấy xúc động bởi sự quan tâm của chàng dành cho sự an toàn của nàng.

Luke hiểu rõ nỗi sợ hãi nàng sẽ bị tìm thấy bởi Nikolas. Chàng đã nhìn thấy nó ở nàng nên chẳng bao giờ để nàng một mình ở nơi công cộng. Nhà của họ được bảo vệ an toàn bằng những hàng rào và các ổ khóa, những người hầu được dặn dò kỹ lưỡng về việc liên quan đến người lạ, những người đến trước cửa biệt thự. Vào những khi Tasia muốn đến thăm một người nào đó, nàng sẽ được hộ tống bởi hai người hầu và một người đánh xe có vũ trang. Quan trọng nhất, nàng vẫn tiếp tục dùng mưu mẹo của mình như là một Karen Billings. Mọi người, ngoại trừ Emma và gia đình Ashbourne đều tin nàng là gia sư trước đây đã quá may mắn khi được kết hôn với một Stokehurst. Tasia biết rằng sau các sự phòng ngừa đó, nó sẽ thật vô lý khi nàng vẫn lo lắng về Nikolas Angelosky... tuy nhiên những nỗi sợ hãi bí mật kia vẫn luôn ở phía sau tâm trí nàng.

Nàng nhìn lên chồng mình với một nụ cười. "Em sẽ hoàn toàn được an toàn ở chỗ này. Đi đi và đừng lo lắng cho em!".

Luke cúi xuống hôn lên trán nàng. "Ta sẽ quay lại sớm thôi".

Sau khi Tasia và ông Hodding đi đến vài thỏa thuận làm hài lòng cả đôi bên, họ thấy mình đang bị chôn vùi nửa người trong một núi của lụa, nhung, len merino và vải pôpôlin. Ông Hodding dừng lại nhìn vào Tasia với sự ca tụng thẳng thắn. "Lady Stokehurst, tôi có một chút nghi ngờ là khi bà mặc những thiết kế đó, mọi phụ nữ Anh đều sẽ muốn cạnh tranh với bà".

Tasia mỉm cười khi ông ta giúp nàng đứng dậy. Đã quá lâu rồi kể từ khi nàng mặc một chiếc váy đẹp. Nàng rất thích thú để được đốt cháy chiếc váy đen mà nàng đang mặc. "Ông Hodding", nàng hỏi, "Có chiếc váy nào được may trong cửa hàng ngày hôm nay mà ta có thể mang nó đi vào chiều nay không?".

Ông ta nhìn nàng đầy suy nghĩ. "Tôi nghĩ rằng mình có thể xoay sở được một cái gì đó dọc theo đường viền của một chiếc váy áo đơn giản".

"Ta sẽ rất biết ơn", nàng nói.

Một trong những nữ trợ lý, có một mái tóc màu vàng tên là Gaby, đưa Tasia đến một căn phòng được trang trí công phu với những chiếc gương đã nhân đôi các hình ảnh phản chiếu của nàng đến vô cùng. Cô ta giúp Tasia thay một chiếc váy màu rượu vang đỏ và một chiếc áo cao cổ có ren trắng như tuyết ở phía trước, một cái áo khoác màu ngà, đường viền của nó tạo thành một lớp mỏng phủ trên váy. Hơn hở, Tasia vuốt ve những mẫu thêu của những đóa hoa màu hồng và lá màu xanh quanh tay áo khoác. "Nó thật đáng yêu", nàng kêu lên. "Hãy tính nó vào tài khoản của ta".

Gaby nhìn chằm chằm vào nàng với sự thán phục. "Không có mấy người có thể có những số đo của nó. Chỉ có người phụ nữ có hình dáng mảnh mai như bà mới có thể mặc nó ổn như vậy. Nhưng eo váy vẫn còn quá lỏng. Nếu bà có thể đợi, thưa bà, tôi sẽ đi lấy kim và may nó lại, chỉ trong tích tắc thôi". Cô bỏ Tasia lại một mình ở trong phòng và đóng cánh cửa lại phía sau mình.

Tasia quay một vòng tròn trước gương, thích thú với chiếc váy màu đỏ. Nàng có thể thấy hình

ảnh mình ở mọi góc độ trong những chiếc gương ở xung quanh. Phong cách tinh tế, sang trọng đẹp hơn nhiều so với những bộ váy nữ tính nàng đã mặc ở Nga. Nàng tự hỏi Luke sẽ nói gì khi gặp nàng và hào hứng với những suy nghĩ đó.

Một bóng đen di chuyển phía sau nàng. Nụ cười của nàng nhạt dần khi một cơn ớn lạnh lướt trên da nàng. Nàng bị bao quanh bởi sự phản xạ trong những phản xạ, những màu vải đỏ và ngà voi, hàng chục đôi mắt mở to, nhìn chăm chăm vào nàng. Đôi mắt của chính nàng. Một bóng đen đang di chuyển ở trong và ngoài hình ảnh, đang đến gần hơn. Nó không phải là thật.. nhưng đột nhiên nàng cảm thấy đầy sợ hãi. Tai nàng vang lên một giọng the thé. Nàng đã bị tê liệt, mắc kẹt trong chiếc kính vạn hoa, khi phổi nàng nỗ lực hít đủ không khí.. không đủ không khí.. Có một cái chạm nơi khuỷu tay nàng. Một người đàn ông đã xoay nàng lại đối mặt với anh ta. Nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt chết chóc đang cười của Mikhail Angelosky, đôi mắt màu vàng của anh ta khóa với mắt nàng. Máu trào ra từ cổ và miệng anh ta khi anh ta gọi tên nàng. "Tasia..".

Nàng kêu lên thống thiết trong sự kiềm giữ của anh ta. Ở nơi nào đó trong căn phòng đang nghiêng ngả, đã có sự hiện diện của một người thứ ba. Họ đã làm thành một tam giác rùng rợn của sự chết chóc. Cả ba người họ đang bị mắc kẹt trong một căn phòng màu vàng và đỏ, những cảnh đó cứ lặp đi lặp lại. Tasia đưa tay lên che mặt. "Không ", nàng rên rỉ. "Đi đi, hãy đi đi ".

"Hãy nhìn ta này, Tasia !".

Đó là giọng của chồng nàng, nàng đã nghe thấy. Cơ thể nàng giật lên, như thể nàng vừa được chạm vào bởi một dòng điện mạnh. Run rẩy, nàng ngược lên nhìn chàng. Tiếng ồn trong tai nàng biến mất.

Luke ở đó, đang ôm nàng. Khuôn mặt tái nhợt bên dưới làn da màu đồng sạm nắng, đôi mắt xanh của chàng đang soi vào nàng. Nàng vẫn giữ cái nhìn của mình về phía chàng, sợ rằng nếu nàng nhìn đi nơi khác, chàng có thể sẽ biến mất và Misha rồi sẽ quay lại. Nàng chắc đã bị điên rồi. Nàng đã nhầm lẫn chồng mình với một con ma. Ngay lập tức, ý nghĩ đó khiến cho nàng buồn cười, nàng bắt đầu cười trong vô vọng, âm thanh tuôn ra từ đôi môi nàng. Luke không chia sẻ sự vui vẻ cùng nàng. Chàng tiếp tục nhìn chăm chăm vào nàng với một biểu hiện nghiêm trọng khiến nàng nhận ra mình dường như đã rối loạn đến mức nào. Bằng cách nào đó nàng đã cố kiểm soát được để ngừng cười. Nàng dùng tay áo để chạm những giọt lệ nơi đôi mắt.

"Em đã nhớ về Mikhail ", nàng nói giọng khàn khàn, "nó đã xảy ra một lần nữa. Em đã thấy được mọi thứ. Có một con dao nơi cổ anh ta, máu - máu trào ra. Anh ta không chịu đi, anh ta giữ em lại..".

Luke thì thầm lặng lẽ, cố mang nàng dựa sát vào cơ thể chàng nhưng nàng đã chống lại. "Có một người đàn ông khác ở trong phòng", nàng nói. "Còn một người khác nữa đã ở đó. Em đã không nhớ được cho đến tận bây giờ ".

Chàng nhìn nàng chăm chú. "Ai cơ? Một người hầu ? Một người bạn của Mikhail à?".

Tasia lắc đầu điên cuồng. "Em không biết. Nhưng hẳn ta đã có mặt ở đó. Hẳn ta là một phần của nó. Em chắc chắn-". Tasia dừng lại khi cánh cửa được mở ra.

Gaby đứng đó với vẻ bối rối. "Thưa bà ?", cô gái hỏi. "Tôi nghĩ là mình đã nghe thấy một tiếng hét?".

"Ta e là ta đã làm vợ mình hoảng hốt", Luke nói. "Hãy để cho chúng ta vài phút riêng tư".

"Vâng, thưa ngài". Lúng túng, Gaby lui ra với một tiếng xin lỗi thì thầm.

Luke trở lại với cái nhìn chăm chăm vào Tasia. "Nàng có nhớ hẳn ta trông như thế nào không, người đàn ông lạ mặt đấy?".

"Em - em không chắc". Nàng cắn môi, cố kiểm soát cảm xúc của mình. "Em không muốn nghĩ về hẳn ta..".

"Hẳn ta già hay trẻ ? Đen hay trắng ? Nàng cố nhớ xem".

Nhắm mắt lại, nàng hít một hơi thở sâu và đấu tranh để cho những hình ảnh trở nên rõ ràng hơn trong tâm trí nàng. "Già.. và cao. Những điều khác thì em không chắc". Nàng cảm thấy lạnh và buồn nôn, như rét đến tận các khớp xương. "Em không thể làm điều này", nàng thì thầm.

"Được rồi", chàng ngả đầu nàng tựa vào bờ ngực rộng của chàng, rồi cúi đầu mình xuống.

"Đừng sợ", chàng an ủi. "Sẽ không có hại gì để biết được sự thật, không quan trọng là nó ra sao".

"Nếu như em có tội -".

"Ta không quan tâm những việc nàng đã làm".

"Nhưng em quan tâm". Giọng của nàng bị bóp nghẹt trong áo chàng. "Em sẽ chẳng bao giờ thoát khỏi nó. Em sẽ chẳng bao giờ được sống với chính bản thân mình, biết rằng..".

"Suyt", chàng siết nàng đến nghẹt thở. "Bất cứ điều gì đã xảy ra trong căn phòng đó với Angelosky... Một ngày nào đó nàng sẽ nhớ lại tất cả, từng chi tiết, rồi nàng hãy để cho nó ra đi. Ta sẽ ở đó để giúp nàng".

"Nhưng chàng không thể ngăn Nikolas..".

"Ta sẽ đối phó với Nikolas. Ta sẽ làm cho mọi việc được ổn thỏa".

Tasia cố để nói với chàng rằng chàng không thể, điều đó không thể xảy ra, nhưng chàng đã ép miệng chàng lên miệng nàng. Nụ hôn của chàng mạnh mẽ, sâu sắc đã khẳng định rằng đó là một sự xâm chiếm. Nhưng nàng đã không chống cự lại chàng. Nàng thư giãn trong cái ôm của chàng, nâng tay nàng vòng quanh cổ chàng. Miệng Luke đã mềm lại, biểu hiện cho sự hài lòng, và nụ hôn đã chín mùi trong sự dịu dàng chu đáo. Tasia đã bị đổ ứng và khuấy động vào lúc chàng ngẩng đầu lên. Miệng chàng chạm vào một góc tai nàng và đường cong trên cổ áo đánh ren của nàng. Đôi mắt mơ màng, Tasia nhìn thấy hình ảnh của họ đang đứng bên nhau, cái bóng đỏ và kem của nàng khóa chặt vào bóng đen của chàng. Nàng giật mạnh phản ứng.

"Em muốn rời khỏi căn phòng này", nàng nói, giọng nàng run rẩy. "Tất cả những chiếc gương...".

"Nàng không thích gương sao ?". Chàng hỏi.

"Không phải nhiều như vậy".

Luke liếc nhìn xung quanh với một nụ cười gượng gạo. "Ta khá thích được nhìn thấy hai mươi nàng cùng một lúc". Khi chàng quay lại đối mặt với nàng và đọc được các dấu hiệu căng thẳng, biểu hiện của chàng trở nên khó đoán. "Chúng ta về nhà ngay bây giờ", chàng nói.

Phải rồi, nàng muốn đi tìm một căn phòng tối, chui vào giường và trùm chăn lên đầu, không phải nghĩ hay cảm nhận gì cả. Nhưng nàng không cho bản thân mình làm vậy. Nàng sẽ không nuông chiều cảm giác tội lỗi, sợ hãi hoặc điên cuồng, bất cứ điều gì để gây ra các ảo ảnh khủng khiếp về Mikhail. "Em thích được tiếp tục đi mua sắm", nàng nói.

"Ta đã nghĩ nàng đã đủ hưng phấn cho một ngày rồi?".

"Chàng đã hứa là chúng ta sẽ đi thăm Harrods chiều nay", Tasia đẩy môi dưới thành một cái bĩu môi nhẹ, biết rằng nó sẽ làm quẩn trí chàng. Khi nàng đã cố tình, thì chàng bị buộc phải đồng ý.

"Bất cứ điều gì", chàng nói, hôn lên trán nàng. "Bất cứ chuyện gì làm nàng vui lòng".

Tasia hồi phục nhanh chóng khi họ đến xem những hàng hóa được tập trung ở Harrods, một cửa hàng bách hóa nổi tiếng ởrompton Road. Mỗi khi nàng dừng lại để chiêm ngưỡng một cái gì đó, một cái đồng hồ, một cái khay, một cái mũ nhỏ được trang trí bằng lông chim thiên đường, một hộp sơn chứa mứt quả mà Emma sẽ thích, Luke sẽ ra hiệu cho một nhân viên đang đứng đợi để đóng gói nó và gọi lên xe ngựa.

Tasia đã từ chối khi chàng thuyết phục nàng mua một món hàng khác mà nàng thích. "Chúng ta thật sự đã mua quá nhiều rồi".

Luke cười thích thú. "Ta không nghĩ rằng nữ thừa kế một tài sản lớn lại sợ phải tiêu tiền".

"Em không thể mua thứ gì mà không xin phép mẹ em, và bà cũng không thích đi trên những con đường công cộng, bà nói rằng nó làm đau chân bà. Bà đã có các thương nhân và thợ kim hoàn đi đến cung điện với hàng hóa của họ, em chưa bao giờ được mua sắm giống như vậy". Luke cười và đùa giỡn với các diềm đăng ten trên cổ áo nàng. Người phục vụ đứng gần đó và hắng giọng và đưa mắt ra khỏi nơi bày ra sự thân mật. "Tiêu thật nhiều như nàng muốn đi cung", chàng thì thầm. "Nàng còn phải đi cả đoạn đường dài trước khi đến gần được cái giá mà một tình nhân đòi hỏi".

Tasia đã hy vọng không một ai nghe lỏm được lời chàng nói. "Thưa ngài", nàng thì thầm quở trách, và chàng cười toe toét.

"Nàng không nghĩ sự hiện diện của nàng trên giường ta là có giá trị sao? Ta khuyên nàng nên tận dụng lợi thế đó".

Nàng bị giằng xé giữa việc mau chóng kết thúc cuộc trò chuyện không đúng đắn và khao khát được kéo dài. Cảm giác cánh tay dài của chàng vòng quanh eo nàng và hơi thở chàng trên làn da nàng là không thể cưỡng lại. Nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang cười của chàng, không chắc chắn nên phản ứng thế nào với sự trêu chọc của chàng. "Tại sao chàng lại muốn em như là một người vợ mà không phải là một nhân tình?", nàng hỏi.

Nụ cười của chàng thay đổi và giọng nói rất dịu dàng. "Nàng có muốn ta đưa nàng về nhà và trình bày với nàng không?".

Tasia vẫn im lặng, bị cầm tù bởi cái nhìn của chàng. Nàng không biết rằng mình đang nắm chặt cánh tay chàng cho đến khi tay nàng trượt xuống một chút và chạm phải mép da được nịt ở tay áo chàng. Đột nhiên tất cả những điều nàng có thể nghĩ là được ở trên giường cùng chàng, với miệng chàng trên làn da nàng, những cảm giác mà chàng có thể khơi gợi từ cơ thể nàng một cách quá dễ dàng.

Nhìn thấy câu trả lời trong đôi mắt nàng, Luke quay sang người phục vụ ở cửa hàng, đang lảng vảng cách đó vài mét. "Ta tin rằng chuyển mua sắm của chúng ta sẽ kết thúc ngay bây giờ", chàng nói ôn tồn. "Lady Stokehurst đã cảm thấy đôi chút mệt mỏi".

Ngay cả khi không có kinh nghiệm với những người đàn ông khác, Tasia vẫn biết chồng mình là một người tình tuyệt vời. Cái cách chàng sử dụng những cái chạm của chàng, cơ thể của chàng, những nụ hôn của chàng đã đem đến cho nàng những ý nghĩa vô hạn. Có nhiều đêm khi những giờ làm tình được hoà quyện với những giấc mơ hoạt động chậm rãi, mọi cảm giác tràn qua nàng như một dòng thác vô tận. Chàng ôm ấp, hôn, vuốt ve nàng cho đến khi nàng rên lên khe khẽ với sự thỏa mãn được chiếm hữu bởi chàng. Nhưng thường thì Luke thích được chơi đùa ở trên giường, hào hứng với trò chơi đấu vật lộn xộn khiến nàng phải mất thở vì cười. Tasia đã ngạc nhiên với cái cách chàng có thể khiêu khích nàng. Từ khi còn là một đứa trẻ, nàng đã luôn bình tĩnh và hành xử tốt. Chàng đã tước bỏ sự ức chế của nàng, khuyến khích.. Không, mà là đòi

hỏi nàng phải đáp trả lại chàng trong một cách bất chấp tất cả các ý tưởng cũ của nàng về sự đúng đắn.

Tasia ước gì nàng có thể muốn Luke một chút thôi. Nàng cố kiềm chế những cảm xúc của mình, nhưng chúng đã phát triển mạnh mẽ một cách ngang bướng. Những quan tâm chàng dành cho nàng, những cuộc trò chuyện, những nụ cười, sự thoải mái thật sự, giống như là một liều thuốc gây nghiện. Chàng đã không đòi hỏi nhiều về sự hồi đáp. Tội lỗi, nàng nghĩ rằng nàng nên nói với chàng rằng nàng đã yêu chàng, nhưng bằng cách nào đó, những lời đó đã không đến. Nó dường như là chìa khóa cho sự phá hủy ở nàng được nằm trong câu nói không lời. Nàng có thể cho rất nhiều từ bản thân mình, nhưng rồi nàng rút lại trong sợ hãi, vì những lý do nàng không thể giải thích với chính mình.

"Em chưa bao giờ hư hỏng như thế này trước đây", nàng nói với chàng vào một buổi chiều khi họ đang thư giãn trong khu vườn có tường rào cao vút của biệt thự. "Em chắc là em không nên để cho chàng làm như thế".

Sức nóng của mùa hè hầu như ở phía trên họ. Họ ngồi trong bóng mát của cây hoàng dương cao vút, những dây hàng rào nguyệt quế, và một cây sồi đang vươn mình đầy duyên dáng. Cây kim ngân và hồng leo không gai tỏa mùi hương của chúng ngạt ngào trong không khí. Tasia đang nghịch với một nụ hồng, kéo cánh hoa dọc theo cạnh hàm của Luke.

Chàng đang nằm đó với đầu chàng gối trong lòng nàng. Lười biếng, chàng dựng một đầu gối lên và đu đưa nó. "Ta không thấy sự hư hỏng đó đã gây ra sự thiệt hại gì đối với nàng cả". Chàng ngược lên mặt nàng, vuốt ve đường cong mượt như nhung của má nàng. "Nàng trông đẹp hơn bao giờ hết".

Tasia mỉm cười và cúi xuống chàng, chạm mũi nàng lên mũi chàng. "Đó là vì chàng".

"Phải không?", tay chàng trượt ra phía sau cổ nàng, kéo nàng đến gần hơn. Họ trao đổi một nụ hôn dài, mê đắm trước khi nàng có thể trả lời.

"Người Nga có một từ để chỉ mùa xuân đã đến, đó là ottepel. Nó được dùng để miêu tả sự thức tỉnh. Đó chính là cảm nhận của em".

"Thật sao?", mắt chàng sáng lên với sự thích thú. "Cho ta thấy điều gì đã được thức tỉnh nào!".

"Không", nàng kêu lên, thả rơi nụ hồng khi chàng vuốt ve nàng đầy thêm muốn.

"Ta muốn biết chính xác đó là phần nào", chàng nhấn mạnh, kéo nàng xuống bãi cỏ cho đến khi nàng nằm dài ở bên dưới chàng. Ngẫu nhiên, chàng kéo tay chàng xuống cơ thể nàng, phớt lờ cái cười khúc khích phản đối của nàng rằng một ai đó có thể nhìn thấy.

Trong hơn ba tuần họ ở London, Luke đã góp nhặt được cả ngàn hình ảnh của Tasia trong tâm trí chàng, nhưng không có lúc nào mê hoặc như lúc này, khi nàng đang vật lộn để trèo lên phía trên chàng trong một trận đấu vật. Luke thích sự mạnh mẽ của vợ mình nhiều hơn là sự mảnh mai yếu ớt của nàng lúc trước đây. Cơ thể của nàng đã không còn gầy gò, vẻ ngoài ốm yếu, đã có sự tròn trĩnh ở cổ, mặt và tay chân nàng. Ngực nàng vẫn còn nhỏ, nhưng đã mềm mại và đầy đặn hơn. Váy nàng trượt trên đầu gối khi nàng ngồi dạng chân trên hông chàng, tay nàng ghì lấy vai chàng để giữ thăng bằng. Nàng ngồi ở phía trên chàng đầy đắc thắng. Luke uốn cong vai một chút, cho nàng cảm nhận được sức mạnh gân guốc ở dưới bàn tay nàng, để cho nàng biết rằng nàng được ngồi ở phía trên chàng là bởi vì chàng đã cho phép điều đó.

"Em có điều này muốn hỏi chàng", nàng nói.

"Hỏi đi".

"Hứa với em trước khi chàng từ chối, chàng sẽ để cho em nói hết tất cả những gì em muốn nói. Và rằng chàng sẽ lắng nghe nó với một tâm trí hoàn toàn cởi mở".

"Hãy hỏi đi", chàng gầm gừ, giả vờ thiếu kiên nhẫn.

Tasia hít một hơi thở sâu. "Em muốn viết thư cho mẹ em", nàng nói thẳng thừng. "Em cần phải đảm bảo với bà là an toàn và hạnh phúc, vì sự yên lòng của em cũng như của bà. Em biết là bà lo lắng cho em. Như thế không tốt cho sức khỏe của bà. Và em đã nghĩ về bà mỗi ngày. Em sẽ không viết bất cứ điều gì có thể tiết lộ ra thân phận của em, không tên tuổi và chỗ ở. Nhưng nó là hoàn toàn cần thiết để em làm việc này. Chàng phải hiểu rằng nó có ý nghĩa nhiều với em như thế nào".

Luke yên lặng trong một lúc. "Ta hiểu", chàng nói giọng yếu ớt.

Đôi mắt nàng lấp lánh niềm vui. "Vậy là chàng cho phép em viết thư cho bà ư?".

"Không".

Trước khi chàng có thể giải thích tại sao, nàng đã nhảy ra khỏi chàng và nhìn chăm chăm vào chàng với ánh mắt sừng rĩa và quyết tâm. "Em không xin chàng cho phép em. Em đang cố gắng để lịch sự. Không cần phải có sự đồng ý của chàng mới làm. Đó là mẹ của em, và sự an toàn của em bị đe dọa".

"Và nàng là vợ của ta".

"Em đã luôn chọn sự liều lĩnh để là sự cần thiết phải có. Còn chàng thì đang cố để từ chối điều mà em muốn làm đến tuyệt vọng".

"Nàng hiểu rõ điều ta đã nói về việc liên lạc với gia đình nàng. Nàng hiểu lý do vì sao mà".

"Chúng ta có thể tin rằng mẹ em sẽ không đề cập chuyện này cho bất cứ ai đâu".

"Chúng ta có thể sao?", chàng nói đều đều. "Vậy tại sao nàng lại không đủ tin tưởng bà để nói rằng cái chết của nàng là giả tạo? Tại sao chú Kirill lại nhấn mạnh là phải giữ bí mật với bà?".

Tasia im lặng, nhìn trừng trừng vào chàng. Nàng không muốn tranh luận với những quan điểm của chàng. Nhưng sự đè nén ở nàng như muốn tức điên lên. Nàng muốn nổi lại một sự liên kết mong manh với cái thế giới mà nàng đã rời xa. Vào những lúc nàng cảm thấy như thế nàng không tồn tại, tách nàng ra khỏi mọi thứ nàng có, nàng biết và nàng đã làm. Nó như thể là con người cũ của nàng đã chết thực rồi. Không ai có thể hoàn toàn hiểu sự rối rắm của nàng, những cảm giác của hạnh phúc và mất mát lẫn lộn bên trong nàng. Chồng nàng thông cảm nhưng không nhượng bộ. Quyết định của chàng là sự dứt khoát.

"Chàng không thể ngăn em làm những việc mà em thích", nàng chống đối. "Trừ khi chàng có kế hoạch trông chừng em mỗi phút trong ngày".

Một tia sáng lóe lên cảnh báo từ đôi mắt chàng. "Ta không diễn vai canh gác nhà tù", chàng nói nhẹ nhàng. "Ta cũng chẳng đóng vai của một tên bạo chúa. Ta là chồng nàng, với tất cả quyền hành và cả trách nhiệm để bảo vệ cho nàng".

Tasia biết rằng cơn giận dữ của nàng là không công bằng, nhưng nàng không thể ngăn bản thân mình thách thức chàng nhiều hơn nữa. "Em có thể bãi bỏ cuộc hôn nhân này!". Đột nhiên nàng thấy cổ tay nàng bị giữ trong một cái siết chặt, và nàng bị kéo đến dựa vào thân hình đầy nam tính, nơi đang căng lên vì giận dữ.

"Nàng đã có một lời thề ở trước Chúa rằng nàng là vợ của ta", chàng nói qua kẽ răng. "Điều đó có ý nghĩa nhiều với nàng hơn bất cứ thứ luật nào đã được viết ra. Nàng không thể phá vỡ một giao ước thiêng liêng nhiều hơn là ra tay sát hại một con người".

"Nếu chàng tin như thế, vậy thì chàng đã chẳng biết gì về em", Tasia trả lời, mắt nàng sáng rực.

Nàng vùng vẫy cổ tay, giật mạnh cho đến khi chàng thả nàng ra. Nhanh chóng, nàng bỏ chàng lại ở trong vườn và rút lui vào biệt thự để tránh mặt.

Chương Tám

Họ không trao đổi với nhau một lời trong bữa tối. Họ ăn riêng ở một phòng ăn đầy đá cẩm thạch vàng của Ý, đồ nội thất điêu khắc tinh xảo của Vor - ni - đơ, và trần nhà sơn vào thế kỷ mười sáu với những nhân vật thần thoại. Mặc dù thức ăn vẫn ngon như thường lệ, nhưng Tasia chỉ nuốt được một miếng. Sự yên lặng đã bào mòn các dây thần kinh của nàng. Thông thường đó là thời gian được yêu thích trong ngày của nàng. Luke sẽ giải trí cho nàng bằng những câu chuyện về những nơi mà chàng đã đến, những người mà chàng đã gặp. Chàng sẽ dỗ ngọt để nàng kể về cuộc sống của nàng ở Nga. Đôi khi họ tranh luận về các vấn đề khác nhau một cách nảy lửa, nhưng cũng có lúc họ sẽ đùa cợt và làm những điều có chút gì đó vô nghĩa. Một buổi tối, Tasia đã ngồi trong lòng chàng đến gần hết bữa ăn và dạy tiếng Nga cho chàng.

"Yah'blahkah ", nàng nói, cẩn thận đưa một miếng trái cây đến miệng chàng. "Đó là táo. Greebi' là từ chỉ nấm rơm. Và đây là ri'bbah, là cá". Nàng cười bởi phát âm của chàng, nàng lắc đầu. "Người Anh của chàng luôn phát âm từ "R" sâu vào trong cổ họng, như thể là chàng đang gầm gừ vậy. Hãy cho nó đánh vào răng nào, ri'bbah ".

"Ri'bbah ", chàng nói ngoan ngoãn, gọi thêm một tiếng cười nữa từ nàng.

"Đây, một ít rượu vang có lẽ sẽ làm mềm lại lưỡi của chàng". Nàng nâng ly rượu vang trắng lên môi chàng. "Đây là vino'byeh'lahyeb. Làm cho nó đập vào răng chàng. Để nói được tiếng Nga tốt, chàng phải phun ra một chút. Và phải cố giữ cho miệng chàng tròn..". Nàng đã cố chỉnh đôi môi chàng bằng tay nàng khi chàng nói, và sau đó cả hai đều cười xoà, cho đến khi nàng sắp rơi ra khỏi lòng chàng.

"Nói cho ta biết tiếng nư hôn đi", chàng nói, kéo nàng tựa vào ngực chàng.

"Pahtsyeloo'eey", nàng vòng tay quanh cổ chàng và ép môi nàng vào môi chàng.

Tasia ước gì bây giờ là một trong những buổi tối vui vẻ đó. Vài giờ đã trôi qua kể từ cuộc tranh cãi mà nàng đã khởi xướng. Nàng biết là nàng không công bằng. Nàng thậm chí còn không chắc chắn những gì đã xảy ra với mình.

Lời xin lỗi do dự trên môi nàng, nhưng lòng kiêu hãnh không cho phép nàng nói bất cứ điều gì cả. Trong khi đó, người chồng yêu thương của nàng cũng đã biến mất, ở vị trí của chàng hiện giờ là một người xa lạ đứng đưng, lạnh lùng không thêm quan tâm đến việc thiếu vắng một cuộc trò chuyện.

Nỗi đau khổ của Tasia lớn dần lên theo mỗi phút. Nàng đã uống cạn ba ly vang đỏ trong nỗ lực cố xoa dịu đi sự khó chịu trong nàng. Cuối cùng nàng cũng cáo lỗi để loạng choạng một mình đi lên phòng ngủ của họ. Sau khi cho người hầu rời khỏi, nàng cởi bỏ quần áo thành một đồng trên sàn nhà và trần truồng bò vào trong giường. Rượu vang đã khiến nàng chệnh choáng. Nàng đã ngủ rất say, hầu như không nhúc nhích vào lúc nửa đêm khi nàng cảm nhận được sức nặng của Luke ở trên nệm.

Những giấc mơ đã đốt cháy nàng trong một màn sương mỏng màu đỏ. Nàng đang ở trong một

nhà thờ, bao quanh bởi những ngọn nến đang cháy, mũi nàng bị lấp đầy với những mùi khói. Nàng không thể thở. Đang bị lún xuống mặt đất, bị tóm chặt cổ nàng, nàng đưa mắt nhìn lên những hàng tượng mạ vàng. Làm ơn, xin làm ơn giúp con.. Những khuôn mặt thương hại đó mờ dần, và nàng cảm thấy nàng được nâng lên, bị đặt vào một cái hộp chật hẹp. Nắm chặt hai bên thành hộp, nàng cố thoát ra ngoài. Khuôn mặt màu vàng của Nikolas Angelosky đang ở phía trên nàng. Anh ta đang nhìn nàng với đôi mắt sói cùng màu vàng, khi răng của anh ta nhe ra trong một nụ cười tàn độc. "Cô sẽ chẳng bao giờ thoát khỏi đây đâu", anh ta chế nhạo, đóng sầm nắp quan tài. Tiếng đập ầm ỉ bắt đầu khi anh ta đóng đinh để nhốt nàng ở bên trong. Tasia khóc nức nở và vỗ liên hồi, hết sức nỗ lực để có thể hét lên.

"Luke! Luke!".

Chàng lay nàng tỉnh giấc, cúi mình xuống cơ thể đang quằn quại của nàng. "Ta ở đây", chàng nhắc lại, khi nàng siết chặt chàng và thở một cách khó khăn. "Tasia, ta ở đây".

"Giúp em với -".

"Nàng ổn rồi. Nàng an toàn mà".

Cơn ác mộng chậm chậm rời bỏ nàng. Run rẩy dữ dội, Tasia vùi khuôn mặt đầm mồ hôi vào cổ chàng. Nàng chưa bao giờ cảm thấy ngốc nghếch và hèn nhát như thế. "Nikolas", nàng cố để nói. "Anh ta nhốt em vào trong một quan tài. Em không thể thoát ra được".

Luke ngồi dậy và bế nàng dựa vào bờ ngực rộng của chàng, dùng đưa nàng như thể nàng là một đứa trẻ. Nàng không thể nhìn thấy chàng trong bóng tối, nhưng vòng tay chàng đang ôm chặt lấy nàng, giọng nói trầm ấm của chàng đang ở bên tai nàng. "Đó chỉ là một giấc mơ", chàng thì thầm, "Nikolas đang ở rất xa, còn nàng thì vẫn an toàn trong vòng tay ta".

"Anh ta sẽ tìm thấy em. Anh ta sẽ đưa em trở lại nơi đó".

"Cô gái bé nhỏ của ta", chàng vẫn tiếp tục đu đưa nàng. "Không ai có thể mang nàng xa khỏi ta". Tasia cố để nuốt đi những giọt nước mắt. "Em xin lỗi về việc hôm nay. Em không hiểu tại sao em lại nói những điều như thế -".

"Xuyt. Tất cả đã qua rồi".

Đột nhiên, nàng cười trong nức nở. "Em sẽ điên mất nếu em lại gặp một cơn ác mộng giống như thế nữa. Em không thể ngăn nó trở lại. Em sợ phải ngủ".

Luke giữ chặt nàng, thì thầm vào tóc nàng, thể hiện sự yêu thương, nói những lời vô nghĩa để an ủi nàng. Bờ vai cơ bắp của chàng căng lên bên dưới đôi má ửng đỏ của nàng. Tasia trao một tiếng thở dài rùng mình rồi hít vào mùi hương của làn da chàng. Tay chàng thoải mái bên cạnh nàng, ngón tay cái chàng vuốt ve đường cong của ngực nàng. "Đừng buông ra", nàng rên rỉ, xoay mình lại với chàng, cả con người nàng, muốn chàng với sự khao khát tột độ đã từng khiến nàng sợ hãi.

"Không bao giờ". Chàng hôn nàng, lưỡi chàng khéo léo khám phá miệng nàng. Cùng lúc ấy, tay chàng di chuyển trên đỉnh ngực mềm mại của nàng. Chàng đã để cho nàng không một lời, không có thời gian để suy nghĩ khi chàng kéo nàng ra khỏi cơn ác mộng và thay thế nó bằng một giấc mơ cháy bỏng. Những ngón tay chàng lướt trên ngực nàng và kéo nhẹ núm vú của nàng, chăm chú cho phần da thịt mềm mại đó cho đến khi nó căng lên trong một điểm. Bao phủ cái đỉnh lưa là bằng miệng, chàng đá chiếc lưỡi ẩm ướt của mình để kích thích nàng. Đầu Tasia rơi xuống khi một cơn lốc cảm giác dịu dàng tràn qua nàng, đang tắm mình trong sự hàn gắn ấm áp của ham muốn.

Chàng đặt nàng xuống giường, nàng run rẩy phục tùng, chờ đợi cái chạm của chàng, sự ấm áp

của chàng phủ lên nàng. Nhưng chẳng có gì ngoài sự tĩnh lặng. Mắt nàng mở to ra khi nàng cố tìm chàng trong bóng tối.

"Làm ơn..", mù quáng, nàng tìm đến chàng, bàn tay nàng mò mẫm trong không gian trống rỗng.

Nàng cảm thấy miệng chàng trên bụng nàng, hôn và liếm chậm chạp từ bên này sang bên kia của xương hông. Các cơ nàng căng lên, và nàng rên rỉ gọi tên chàng. Chàng vẫn không mủi lòng với sự nài nỉ của nàng. Tránh khỏi đôi bàn tay thúc bách của nàng, chàng tiệt từng trên cơ thể nàng cứ như một thực khách sành ăn đang thưởng thức một món ăn của nước ngoài. Một cái liếm xoáy trên ngực nàng, một cái cắn nhẹ nơi eo nàng, một chuỗi những chiếc hôn dọc theo bên trong đùi nàng. Bị cuốn vào với những trò nghịch ngợm trơ trẽn, nàng quẫn quại và mở chân mình rộng ra. Chàng cười nhẹ nhàng khi chàng trượt những ngón tay mình vào trong khe hở mềm mại của cơ thể nàng. Nàng thở hổn hển khi cảm nhận được cái chạm của chàng trượt dễ dàng vào bên trong nàng, hết sức vuốt ve, thăm dò với sự hiểu biết dịu dàng.

Hơi thở chàng thiêu cháy chỗ hõm nơi háng nàng. Chàng cọ xát miệng và mũi chàng vào trong đám lông tơ của nàng, tìm kiếm bằng lưỡi của chàng, kéo lê nó xuyên sâu vào vùng thơm ngát mềm mại. Sử dụng miệng và những ngón tay, chàng trêu đùa nàng đến bờ vực của sự đáp ứng, kéo ra chỉ trước khi nàng có thể lên đỉnh.

Tasia rên khe khẽ, cong mình trong sự chào đón điên cuồng khi chàng cười lên người nàng, và đặt mình ở giữa hai đùi nàng. Chàng đi vào trong nàng với một cái trượt mượt mà, rắn chắc. Nàng co lại cùng lúc với tiếng hét của khoái lạc. Chàng tiếp tục di chuyển với một tốc độ kiểm chế, mồ hôi lấm tấm trên da chàng khi chàng chiến đấu để kiểm soát. Nàng choàng tay quanh cổ chàng, đánh mất mọi thứ ngoại trừ cảm giác chàng đẩy mạnh ở bên trong chiều sâu căng mọng của cơ thể nàng. Một cơn sóng của cảm xúc đến bên nàng lần nữa, và nàng căng ra bên dưới nàng khi những giọt lệ chua cay trào ra từ đôi mắt nàng. "Em yêu chàng", nàng nức nở tựa vào chiếc cổ đang căng thẳng của chàng.

Chàng đào sâu thêm cái đâm mạnh của mình, thúc mạnh vào tử cung nàng, và nàng rùng mình trong ngây ngất. Cơ thể nàng thắt chặt xung quanh chàng, khiến cho chàng không thể kiềm nén nổi đam mê của chàng. Chàng cùng nàng xoắn mạnh trong khi lên đỉnh và rên rỉ. Họ vẫn ghì chặt lấy nhau, thở một cách đầy khó nhọc, quấn chặt vào đối phương trong một nỗ lực cấp thiết để cho sự thân mật kết thúc.

"Em yêu chàng", nàng nói một lần nữa, khi nàng đã có đủ sức mạnh để nói. Nàng vùi đầu vào ngực chàng. "Em đã sợ phải nói điều đó trước đây".

Chàng vuốt ve mái tóc nàng thật dịu dàng, lặp lại động tác đó. "Tại sao bây giờ nàng lại nói?".

"Em không thể sống theo cách đó lâu hơn nữa, phải sợ hãi những điều trong trái tim mình. Và em không muốn có những điều bí mật giữa hai chúng ta".

Luke ấn môi lên trán nàng, và nàng có thể cảm nhận được là chàng đang cười. "Không có những bí mật". Chàng thì thầm, "Không nói dối, không sợ hãi.. Không quá khứ".

"Nếu tất cả sẽ kết thúc vào ngày mai, ít nhất chúng ta cũng còn có điều này", Tasia đắm chìm trong giấc ngủ dễ chịu. "Nó sẽ là nhiều hơn bất cứ ai. Vậy nên xem thế là đầy đủ".

"Cả một đời cũng vẫn không đủ". Luke giữ nàng chặt hơn, mái tóc nàng trải trên chàng như một dòng sông lụa màu đen, tay chân nàng quấn quanh lấy chàng, hơi thở ấm áp của nàng ở trên vai chàng. Chàng cảm thấy sự hòa trộn giữa sự mỏng manh và dẻo dai bên trong nàng. Mặc dù chàng không phải là một người mộ đạo, một lời cầu nguyện thầm lặng vang lên trong

chàng. Cảm ơn người, Thiên Chúa. Cảm ơn người đã mang nàng ấy đến cho con... Làm thế nào mà chàng xứng đáng có được sự hiện diện của nàng trong đời chàng là một câu hỏi tốt hơn bỏ lại sự bất ngờ. Chàng sẽ không lôi kéo định mệnh bằng sự thắc mắc.

Trong một tháng họ rời xa nhau, Emma dường như cao lớn hơn hẳn. Cô đã đến biệt thự ở London, mái tóc đỏ tung bay, cô chạy đến bên Tasia với tiếng cười vang dội. "Belle - mère, con nhớ người và papa nhiều lắm!".

"Ta cũng rất nhớ con", nàng nói, ôm cô bé thật chặt. "Samson thế nào rồi?".

"Mọi người phải bỏ nó lại quê", Emma lùi lại và nhăn mặt. "Nó đã khóc rất nhiều. Phải mất hai người hầu mới có thể giữ nó không chạy theo phía sau xe ngựa. Nó vẫn gào thét như thế này này.. ". Cô đã diễn lại như một con chó đang khóc lóc thê lương, đã khiến cho Tasia phải phì cười. "Nhưng con đã nói với nó rằng không lâu nữa đâu rồi chúng ta sẽ quay trở lại".

"Con có tiếp tục những bài học của mình không?".

"Không. Bà nội chẳng bao giờ buộc con phải học, trừ những lúc bà bảo 'đi đi và lấy một quyển sách mà đọc to vào'. Và ông nội thì luôn bận rộn để đi thăm những bạn bè của ông, hoặc là lên vào một góc nào đó để có thể tóm lấy những người hầu gái".

"Ôi trời". Vẫn mỉm cười, Tasia cùng với Emma ra trước tiền sảnh, nơi nữ công tước đang dừng lại để trao đổi vài lời riêng tư với Luke.

Nữ công tước xứ Kingston là một người phụ nữ nghiêm nghị, cao và thanh mảnh, với mái tóc màu bạc rực rỡ, đôi mắt màu đen tựa điều hòa. Bà mặc một chiếc áo lụa màu mận và xám ngọc trai, một chiếc nón rơm đặc biệt với chấu hoa được đặt ở trên đỉnh nón. Có hai con chim nhồi rơm đang đậu trên vành nghiêng của nón.

"Bà ấy đã tự tay giết chúng ", Emma nói trong một tông giọng chết người và cười toe toét với đôi mắt mở to của Tasia.

Luke đứng cạnh mẹ mình, đang chăm chú lắng nghe khi bà kể với chàng một bản kê khai chi tiết về những hành vi của Emma trong tháng vừa qua. "Con bé thích hợp để sống trong rừng cùng với lũ thú hoang hơn là sống dưới một mái nhà văn minh", nữ công tước tuyên bố. "Cũng may là sự bình tĩnh của ta đã ảnh hưởng đến Emma. Con bé luôn được hưởng lợi trong thời gian ở bên ta. Con sẽ thấy được con bé đã tiến triển thế nào kể từ lần sau cùng con gặp con bé".

"Thật đáng mừng ", Luke nói, trao cho con gái mình một cái nháy mắt. "Cha con đâu ạ?".

Nữ công tước cau mày. "Tất nhiên là đang có một số lỗi nhỏ lãng mạn rồi. Ông ta sẽ chộp lấy những cô gái trẻ ngờ nghệch giống như một con mèo già đang săn lùng những con chim non. Con phải lấy làm hài lòng bởi sự vắng mặt của ông ấy. Nếu không, ông ấy sẽ phải bận rộn để đuổi theo cô dâu mới của con vòng quanh biệt thự đấy".

Luke cười toe toét và hôn vào đôi má nhăn nheo của mẹ. "Chuyện vặt vãnh đó thì chỉ cần trói ông ấy vào một chiếc ghế nặng thì sẽ không cần phải giải quyết gì cả".

"Con đã nên gợi ý việc này nhiều năm rồi mới phải ", nữ công tước đáp lại chua chát, có vẻ như để dành nhiều ý tưởng để xem xét trong tương lai. Bà cất cao giọng và xoay về phía Tasia với Emma, những người đã lịch thiệp đứng chờ ở gần đó. "Ta đến để xem loại phụ nữ nào có thể quản lý mà đem con trai của ta đến bệ thờ. Ta đã không nghĩ việc đó là có thể sau nhiều năm như thế".

Luke trông đầy tự hào khi Tasia bước lên phía trước để chào nữ công tước. "Đức bà", nàng nói

nhẹ nhàng, nhún gối chào một cách uyển chuyển. Nữ công tước nhìn vào Luke, không hề che giấu sự ngạc nhiên của mình. Bất cứ điều gì mẹ chàng mong đợi, nó cũng không phải là một người phụ nữ trẻ mang phong cách hoàng gia như vậy.

Tasia trông đặc biệt lộng lẫy vào ngày hôm đó, mái tóc đen của nàng được bới chặt với những chiếc kẹp tóc rải rác kim cương, chiếc cổ trắng ngần của nàng được quấn một chiếc khăn màu xanh. Chiếc áo khoác của nàng cùng là màu xanh đồng bộ, vừa vặn với chiếc eo và cặp hông thon thả của nàng. Chiếc váy với các nếp nhỏ đặc biệt và một chiếc đuôi áo kéo nhẹ ở sàn nhà. Ngoài kẹp tóc, món trang sức nàng mang là chiếc nhẫn cưới và sợi dây chuyền vàng ở quanh cổ nàng.

Luke cố để xem xét nàng bằng đôi mắt của mẹ chàng. Tasia có sự bình tĩnh thanh thản hiếm có. Có sự nghiêm trang ngọt ngào trong đôi mắt nàng, cái nhìn của đứa trẻ thường cầu nguyện vào buổi tối. Làm thế nào nàng có thể giữ vẻ ngoài ngây thơ mặc dầu đã bị ảnh hưởng với sự hư hỏng của chàng vẫn còn là một điều bí ẩn đối với Luke. Nhưng mẹ chàng dứt khoát là sẽ tán thành, mặc dầu trên thực tế, bà vẫn tin Tasia đơn thuần chỉ là một gia sư.

"Chào mừng đến với gia đình", nữ công tước nói với Tasia. "Mặc dù người ta sẽ phải nhận xét bởi con đã gia nhập vào đây trong những hoàn cảnh đáng tò mò".

"Thưa Đức bà?", Tasia nói, giả vờ như không hiểu.

Nữ công tước cau mày sốt ruột. "Có tin đồn ở mỗi góc của nước Anh liên quan đến sự xuất hiện bí ẩn của con, và cuộc hôn nhân vội vã của con với con trai ta. Quá vội vã, trên thực tế, thậm chí cả công tước và ta đều chẳng được mời".

Luke nhanh chóng cắt ngang. "Chúng con quyết định làm lễ trong sự riêng tư, thưa mẹ".

"Có lẽ là như vậy", bà đáp lại lạnh lùng.

Tasia nhàn nhạt, nhớ lại cuộc trò chuyện ngắn ngủi giữa nàng và Luke về những câu hỏi về việc mời cha mẹ chàng, và kết thúc là một tuyên bố dứt khoát của chàng rằng họ sẽ chỉ mang đến những rắc rối và những câu hỏi không cần thiết đến buổi lễ. Chuyển động nhẹ của nàng đã gây ra sự lay động đến cây thánh giá vàng ở sợi dây chuyền dài, thu hút sự chú ý của người phụ nữ lớn tuổi.

"Một món đồ lạ mắt", nữ công tước nhận xét, "Ta có thể xem nó không?". Nhận được cái gật đầu đồng ý của Tasia, bà nâng món trang sức trên những ngón tay xương xẩu của mình. Cây thánh giá chạm lộng được thiết kế theo phong cách Nga Keivan, với nhiều sợi vàng mỏng và những miếng vàng hình giọt nước liên kết với chúng. Ở trung tâm được gắn bởi những viên hồng ngọc màu đỏ máu và một viên kim cương hoàn hảo nhỏ nhỏ. "Ta chưa bao giờ thấy tay nghề nào cao như thế", nữ công tước nói, đầy cẩn thận khi thả chiếc vòng cổ.

"Nó thuộc về bà ngoại con", Tasia trả lời. "Từ lúc bà làm lễ rửa tội cho đến khi bà mất, bà luôn mang một cây thánh giá quanh cổ mình. Đó là sở thích của bà". Tuân theo một sự thúc đẩy bất chợt, nàng tháo chiếc vòng cổ. Nắm lấy bàn tay gân guốc nặng nề của nữ công tước trong một cái nắm nhẹ nhàng, nàng ấn cây thánh giá vào lòng bàn tay bà. "Con sẽ thích người giữ lấy nó, thưa phu nhân".

Nữ công tước rõ ràng bị giật mình bởi cử chỉ đó. "Ta không muốn cướp đi vật lưu niệm của con đâu, bé con ạ!".

"Xin nhận dùm con đi ạ", Tasia nói nghiêm túc. "Người đã cho con một món quà quý giá hơn bất cứ thứ gì ở trên đời này.. đó là con trai người. Con rất thích được tặng lại cho người một món quà lưu niệm".

Nữ công tước nhìn từ cây thánh giá vàng trong tay bà đến Luke, như thể đang so sánh giá trị của họ. "Có thể đến một ngày nào đó con sẽ quyết định rằng mình đã bị đánh lừa", bà nói khàn. "Tuy nhiên, ta sẽ nhận món quà này. Con hãy đeo cây thánh giá quanh cổ ta đi, bé con!". Bà nở một nụ cười khi Tasia mắc sợi dây chuyền. "Ta tán thành sự lựa chọn của con trai ta", bà nói, "Con nhắc cho ta nhớ về mình khi còn là một người vợ trẻ. Ta sẽ giảng dạy cho Luke hiểu sau này nên là một người chồng tôn trọng và thông cảm".

"Chàng đối xử với con rất tốt", Tasia đảm bảo với bà, liếc nhìn ranh mãnh vào chồng. Luke dường như chết lặng bởi ý kiến của mẹ chàng. Tasia cố kiềm chế một nụ cười. "Thưa Đức bà, người sẽ cho phép con đi cùng người đến mấy luống hoa oải hương chứ ạ? Con đã mạn phép chuẩn bị nó cho phòng người".

"Ồ, vậy sao. Ta thích có nó cho mấy căn phòng. Hoa oải hương tôn lên làn da ta".

Hai người phụ nữ bước đi tay trong tay, trong khi Luke và Emma trông theo há hốc lặng thinh. Emma là người đầu tiên lên tiếng. "Dì ấy khiến cho bà nội thích dì ấy. Bà nội không bao giờ thích bất kỳ ai cả".

"Ta biết", Luke đột ngột cười. "Dì ấy có thể là một phù thủy sau tất cả, Emma ạ! Nhưng con đừng nói với dì ấy là ta đã nói như thế nhé".

Những ngày tiếp theo trôi qua một cách dễ chịu, mặc dù Tasia đã choáng với lượng thời gian mà Luke đi ra ngoài. Khi chàng quay về rất trễ mỗi tối, quần áo của chàng bám đầy khói thuốc, hơi thở chàng nặng mùi rượu poocđô, chàng chỉ đưa ra lời giải thích một cách khó hiểu về cuộc họp với các thương nhân mà chàng buộc phải có mặt. "Chỉ có đàn ông mới có mặt ở những cuộc họp đó phải không?". Tasia hỏi đầy nghi ngờ, đang giúp chàng cởi đôi giày ống ra khi chàng ngồi trên giường.

"Những ông già tóc bạc với chiếc bụng bự và hàm răng vàng".

Tasia kiểm tra thật kỹ cổ áo sơ mi của chàng. "Đó là sự đền bù đấy. Em ghét việc phải bắt đầu kiểm tra quần áo của chàng mỗi đêm để xem có mùi nước hoa hay má hồng hay không rồi". Ngà ngà say, lại được ở một mình với nàng, Luke kéo nàng lên người chàng. "Hãy tự do mà khám xét mọi thứ", chàng mời gọi, vùi mũi và miệng vào mái tóc thơm ngọt của nàng. "Không có gì phải che giấu cả. Xem này, trên thực tế.. Và ở đây nữa..". Chàng lăn tròn và kéo theo người vợ đang cười khúc khích của mình.

Thời gian trong ngày Tasia thường bận rộn với nữ công tước và Emma, khi cả ba đi mua sắm những vật dụng trong nhà và đi thăm những người quen biết. Nữ công tước đã cam đoan sẽ giới thiệu Tasia với hầu hết những người bạn thân thiết của bà, những con sư tử cái của xã hội cũ, những người đã bị mê hoặc bởi tính cách cứng cỏi của Tasia.

Một cô gái gia giáo đoan trang, khiêm tốn như thế, họ kêu lên tán thành. Khác xa với những cô nàng hiện đại, những người chẳng biết làm thế nào để sử dụng một cây kim và một cái đe, và thường thì chẳng bao giờ bận tâm đến việc mang những cặp găng tay hoặc là nhúng gối chào. Sự lịch thiệp của Tasia đã làm vừa lòng các quý bà lớn tuổi vô cùng, và họ đã tuyên bố rằng niềm tin của họ vào một xã hội văn minh trong tương lai đã được khôi phục.

Nữ công tước dành cả buổi chiều để nghỉ ngơi trong phòng mình, trong khi Tasia quan sát các bài học của Emma. Để làm vui cho Tasia, Emma đã bắt đầu viết một vở kịch. "Con sẽ là một diễn viên sân khấu", Emma thông báo với Tasia. "Hãy tưởng tượng xem, con sẽ bước trên sàn diễn của Nhà Hát Hoàng Gia.. Con sẽ là một Lady Macbeth lộng lẫy nhất từ trước đến nay". Để

chứng minh tài năng nghệ thuật sân khấu của mình bằng cách thực hiện cảnh mộng du của vở Macbeth với một sự nhiệt tình khi nữ công tước đi tìm muối ngửi của mình.

Khi nhận được lời mời cho một bữa tiệc được trao bởi Lady Walford trong bữa tiệc sinh nhật danh giá của con gái mình, Emma tuyên bố dữ dội rằng không có một thứ gì có thể khiến cho con bé tham gia. "Con sẽ là một trong những người cao nhất ở đó! Con sẽ cao hơn cả các chàng trai! Và một kẻ nào đó sẽ nói này nọ về mái tóc của con, và con bắt buộc sẽ phải đánh vào mũi chúng. Đó sẽ là một viễn cảnh hết sức tồi tệ. Con sẽ không đi đâu".

Luke dùng thân phận của người cha nói chuyện với Emma không có ấn tượng gì với cô bé. Chàng trông lúng túng và mơ hồ lo lắng khi Tasia hỏi chàng về cuộc trò chuyện. "Con bé bảo sẽ không tham gia". Chàng nói ngắn gọn. "Buộc con bé đến đó cũng chỉ làm cho nó khổ thêm thôi".

Tasia thở dài. "Em không nghĩ là chàng đã hiểu, chàng chỉ -".

"Nàng đã đúng", chàng ủ rũ nói. "Mặc cho ta đã hết sức cố gắng, nhưng ta đã không thể hiểu Emma kể từ khi con bé lên bảy. Nàng hãy xử trí đi nhé".

"Được thôi, Luke". Nàng nói, cố gắng để nở một nụ cười gượng gạo. Luke là một người cha tận tâm, nhưng khi vấn đề của Emma không thể giải quyết bằng những món quà và những nụ hôn, chàng lại chẳng biết sẽ phải làm gì.

Tasia đi đến phòng của Emma và gõ nhẹ nhàng lên cánh cửa được đóng kín. Khi thấy không có phản ứng gì, nàng đẩy cửa và nhìn vào bên trong. Emma đang nằm dài trên sàn nhà, phân loại các con búp bê trong bộ sưu tập. Có một vẻ nổi loạn trên khuôn mặt cô bé.

"Con chắc rằng đi đến đây để bảo rằng đi muốn con đi tham dự buổi tiệc", Emma lẩm bẩm.

"Đúng rồi", Tasia ngồi xuống bên cạnh cô bé, váy nàng cuộn lại như thể một hồ nước xanh ngắt.

"Đây là một cơ hội tuyệt vời cho con để có thể kết bạn với những cô gái đồng trang lứa".

"Con không cần bạn. Con đã có papa và dì, tất cả mọi người ở Southgate Hall, còn có cả Samson nữa..".

"Và tất cả chúng tôi đều quý mến con", Tasia nói, mỉm cười. "Nhưng như thế là chưa đủ, Emma. Ta đã biết thế từ kinh nghiệm của mình. Ta đã được che chở từng chút như con hiện giờ, thậm chí còn nhiều hơn nữa, và ta đã chẳng bao giờ có bạn cùng lứa. Ta không muốn con phải chịu cô đơn giống như ta đã từng".

"Con không biết làm thế nào để nói chuyện với họ".

"Tất cả điều con cần là một số thực hành".

"Papa nói cha sẽ không bắt buộc nếu con không thích đi".

"Ta bắt buộc", Tasia lạnh lẽo nói. Nàng nhìn thấy một thoáng ngạc nhiên trên mặt cô gái, và tiếp tục trước khi Emma có một cơ hội để đáp trả. "Chúng ta sẽ có một bộ váy mới để may cho con. Ta nhìn thấy một xấp lụa màu rất đẹp ở tiệm của ông Hodding, màu đào chính bóng loáng. Nó sẽ rất hoàn hảo cùng mái tóc của con".

Emma lắc đầu, "Belle - mère, con không thể -".

"Chỉ cần cố gắng thôi", Tasia dỗ ngọt, "Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra là gì?".

"Con sẽ có khoảng thời gian khủng khiếp".

"Ta nghĩ rằng con có thể tồn tại với buổi tối khủng khiếp đó. Bên cạnh đó.. Con cũng có thể tận hưởng bản thân mình".

Emma giả vờ rên rỉ và giữ bản thân mình bận rộn với việc sắp xếp lại những con búp bê. Tasia mỉm cười, biết rằng sự yên lặng của cô bé có nghĩa là cô bé sẽ tham gia bữa tiệc.

Luke thở dài nhẹ nhõm khi chàng đóng cửa phòng ngủ, ngăn chặn phần còn lại của thế giới ở bên ngoài. Chàng đã trải qua gần cả ngày vì những cuộc họp với các ngân hàng, luật sư và các doanh nhân. Vô vàn sự mặc cả đã làm cho chàng khó chịu và mệt mỏi.

Không chỉ chàng phục vụ cho ủy ban của một công ty đường sắt và một nhà máy bia, mà ngoài ra chàng còn miễn cưỡng làm giám đốc của một văn phòng bảo hiểm. Chàng không thích thế giới tài chính, vẫn thích hơn với vai trò một địa chủ nhàn nhã, đã được truyền qua các thế hệ trong gia đình chàng. Chàng không có được cảm hứng gì từ cổ phần và cổ phiếu. Chàng lấy làm thỏa mãn với những cánh đồng đã được cày bừa, trồng trọt và những vụ mùa bội thu. Nhưng sẽ không thể tồn tại lâu nếu như chỉ phụ thuộc vào tiền thuế nông nghiệp. Vì lợi ích của các tá điền cũng như lợi ích của gia đình mình, chàng đã đầu tư vào các bất động sản đô thị, các nhà máy, các cổ phần đường sắt, những thứ sẽ mang lại đủ tiền để cho phép chàng có thể giữ mức thuế thấp và cải cách lại đất nhà Stokehurst.

Tầng lớp quý tộc cũ đã chế nhạo Luke rằng chàng đã thất bại vì mưu cầu những lợi lộc thô thiển của sự giàu sang, nhưng chàng đã nhìn thấy những tài sản của họ đã co lại, tiền thuế của họ bị trượt dài và các tá điền của họ thì phá sản. Xã hội đã được chuyển đổi nhanh chóng. Cách sống quý tộc đang sụp đổ khi những nhà công nghiệp đang nổi lên. Những người trong gia đình quý tộc từng sở hữu sự giàu sang bỗng trở nên chẳng một xu dính túi, bởi vì họ không phản ứng lại với những thay đổi ở xung quanh họ. Luke sẽ không để điều đó xảy ra với những người đã phụ thuộc vào chàng. Đất của chàng sẽ chẳng bao giờ để cho cỏ dại mọc um tùm. Và con gái chàng sẽ chẳng bao giờ phải thực hiện nghĩa vụ kết hôn với một người nào đó cho sự giàu sang của chàng. Với tất cả những điều đó trong ý nghĩ, việc trở thành một doanh nhân - không hấp dẫn cho lắm - dường như là một cái giá rất nhỏ mà chàng phải trả.

Luke mỉm cười khi nhìn thấy vợ mình đang mặc một cái áo ngủ màu trắng giản dị với ren nơi cổ áo. Mái tóc đẹp của Tasia được thả buông và ngời lên dưới ánh sáng của ngọn đèn. Nàng đang ngồi trên giường với một quyển sách trong lòng. "Chàng đã bị lỡ bữa tối!", nàng nói. Có một cái gì đó là lạ trong giọng nói của nàng, cái gì đó hơi căng thẳng. Chàng tự hỏi phải chăng nàng đã tức giận bởi vì đã gặp chàng rất ít dạo gần đây. "Ta ước gì ta được ở đây", chàng trả lời. "Ta phải vượt qua thời gian để cùng một đám đàn ông bỏ cả buổi tối chỉ để tranh cãi về giá lúa mì, và so sánh giá trị của các nhà môi giới chứng khoán của họ".

"Vậy thì chàng đã kết luận được điều gì?".

"Chế độ cũ đã kết thúc, cũng giống như quan niệm về lãi suất nông nghiệp". Luke cau mày trầm tư, nhún vai ra khỏi áo khoác. "Ta sẽ không có cuộc đời giống như cha và ông nội ta đã từng sống, chắc chắn là không có sự nhàn nhã của họ. Cha ta đã dùng cả cuộc đời mình để tiêu vào hầu bao phụ nữ, săn đuổi và bắn súng, và đôi khi nhúng tay vào chính trị. Ông cho rằng sự tham gia của ta vào thương mại và công nghiệp đang làm xấu đi danh dự của gia đình".

Tasia xuống khỏi giường và đến giúp chàng thay quần áo. Nàng vừa mở nút áo sơ mi của chàng vừa nói. "Nhưng chàng đang làm những điều đó vì lợi ích của gia đình, đúng không?". Cởi rộng áo chàng ra, nàng ấn một nụ hôn lên bề mặt trơn nhẵn, cứng cáp của ngực chàng.

"Đúng", chàng luồn những ngón tay chàng vào tóc nàng, kéo nhẹ đầu nàng về phía sau. "Và ta bức bối với mỗi phút ta buộc phải xa nàng".

Tasia mỉm cười và trượt tay qua eo chàng. "Em cũng thế".

"Thế điều gì đã làm phiền nàng?", chàng hỏi, "Có phải là tại ta thường xuyên về trễ quá hay

không?".

"Không có gì làm phiền em cả. Mọi thứ đều hoàn toàn ổn".

"Không được nói dối ", chàng nhắc nhở một cách lặng lẽ, và nàng đỏ mặt.

"Có một điều mà em đang quan tâm là..". Nàng đang cố gắng để tìm ra lời thích hợp. "Em trẻ rồi", nàng nói.

Luke lắc đầu, bối rối. "Trẻ cái gì ?".

"Thời gian hàng tháng .. của em", nàng nói một cách khó khăn. "Nó đáng lẽ đã phải đến cách đây một tuần. Em vẫn luôn.. bất thường như vậy.. nhưng cũng có... không lâu như lần này..

Không có gì đâu, em chắc như vậy. Em chưa sẵn sàng để nghĩ rằng đó là một.. một..".

"Em bé?", chàng gợi ý nhẹ nhàng.

"Còn quá sớm cho điều đó. Em chưa cảm thấy có bất kỳ điều gì khác lạ. Em chắc chắn em sẽ cảm nhận được điều gì đó nếu nó như vậy".

Chàng yên lặng, vuốt ve mái tóc nàng, đường cong mềm mại của tai nàng.

"Chàng đang nghĩ gì thế?", nàng hỏi khẽ.

Luke nhìn chăm chăm vào nàng cho đến khi nàng phải choáng váng với màu xanh dữ dội trong mắt chàng. "Đó sẽ là niềm vui lớn nhất trong đời ta ". Chàng tựa trán vào nàng. "Dù bất cứ chuyện gì sẽ xảy ra, chúng ta cũng sẽ cùng nhau đối mặt, không phải sao?".

Nàng gật đầu. "Vậy là chàng muốn có một em bé?".

Chàng nhú mày khi chàng suy ngẫm về câu hỏi đó. "Ta không nghĩ về nó nhiều lắm". Chàng thừa nhận. "Ta đã không có dự định có thêm đứa trẻ nào ngoại trừ Emma. Ý tưởng về việc thêm một đứa khác..". Chàng dừng lại và mỉm miệng cười. "Một nửa của ta, một nửa của nàng... Đúng, ta muốn thế. Nhưng ta vẫn thích có nhiều thời gian một mình với nàng hơn trước khi chúng ta có con. Nàng sẽ cực rất nhiều khi có một đứa con của riêng mình. Ta muốn trao cho nàng cơ hội để tận hưởng tuổi trẻ và sự vô tư, những thứ mà nàng đã lạc mất cho đến tận bây giờ. Ta muốn bù đắp cho cái địa ngục mà nàng đã phải trải qua. Ta muốn làm cho nàng hạnh phúc ".

Tasia nép sát vào chàng. "Đưa em lên giường", nàng nói trong một giọng bị bóp nghẹt. "Đó là cách sẽ làm cho em thật hạnh phúc ".

Chàng cong mày trong sự ngạc nhiên. "Tại sao thế, Lady Stokehurst .. Đây là bước tiến đầu tiên nàng đã từng làm với ta. Ta đã khá choáng ngợp đấy".

Nhanh chóng, nàng giữ bản thân bận rộn với việc cởi bỏ quần chàng. "Không quá choáng ngợp đâu, em hy vọng thế".

Chàng cười. "Vậy thì đừng phàn nàn gì khi ta giữ cho nàng phải thức cả đêm đấy".

"Em sẽ không dám mơ về nó", nàng thì thầm trước khi miệng chàng tìm đến nàng.

"Thật đáng tiếc là Papa không hút thuốc ", Emma nhận xét, quan sát các đồ vật được bày trong tủ kính. " Đó là hộp thuốc lá đẹp nhất mà con từng thấy ".

"Ta mừng là ông ấy đã không hút", Tasia nói, "Ta luôn xem hút thuốc lá là một thói quen xấu".

Alicia, người đã đồng ý tham gia cùng họ đến Harrods để mua sắm vào lúc ban chiều, đã đến bên chiếc tủ kính. "Tôi ước gì Charles giữ thói quen đó. Nhưng đây là một chiếc hộp thanh lịch..".

Chiếc hộp thuốc lá chạm bạc dát vàng lại được gắn thêm bởi những viên đá topaz. Khi ba người

phụ nữ đang nhìn chăm chăm vào nó để đánh giá, thì một nhân viên đã bước đến phía họ. Ria mép được vuốt sáp của anh ta run lên háo hức khi anh ta tiến về phía họ.

"Các quý bà có muốn nhìn gần hơn không ạ?". Anh ta hỏi rụt rè.

Tasia lắc đầu. "Ta định mua một món quà sinh nhật cho chồng ta.. Nhưng không phải thứ đó". "Tôi nghĩ là ông ấy sẽ đánh giá cao chiếc kéo tỉa râu bằng vàng và chiếc lược được chứa trong một chiếc hộp bằng da thuộc đó ạ!".

"Ông ấy luôn cạo sạch râu. Ta e là như thế".

"Một chiếc ô thì sao? Một chiếc vớ tay cầm bằng ngà hay bằng bạc chẳng hạn?".

Tasia lắc đầu. "Quá thực tế".

"Một hộp khăn tay Ý thì thế nào?".

"Quá hời hợt".

"Một chai cô-lô-nhắc của Pháp?".

"Quá nặng mùi", Emma nói.

Tasia cười khi nhìn thấy vẻ bối rối của người nhân viên. "Có lẽ là chúng ta sẽ tiếp tục đi xem thêm một số món nữa", nàng nói, "Ta chắc chắn rằng mình sẽ tìm thấy một thứ gì đó thích hợp, chỉ là sớm hay muộn mà thôi".

"Vâng, thưa phu nhân". Thất vọng, người nhân viên bỏ đi và đuổi theo những người khách khác.

Alicia bị thu hút về phía trước một chiếc bàn chất đầy túi xách đính cườm, những chiếc khăn choàng thêu bằng sa mỏng, và những chiếc hộp bao tay hình chữ nhật. Tasia lang thang về phía ngược lại, chú ý tầm nhìn vào một con ngựa bập bênh được sơn đẹp đẽ. Nó được đặt trên sàn nhà, bên cạnh một dãy nôi được chạm khắc kỹ lưỡng. Thận trọng, nàng đá vào con ngựa bằng chân mình, khiến cho nó đu đưa một cách nhẹ nhàng. Một cái mỉm cười nhỏ, bí mật chạm vào môi nàng. Với mỗi ngày trôi qua, nàng càng chắc chắn hơn là mình đã mang thai. Nàng tưởng tượng ra con của họ sẽ trông như thế nào, cao lớn, tóc đen, và đôi mắt xanh..

"Belle - mère ?", Emma nói, cô bé đã đi theo nàng và đã chú ý đến món đồ chơi trẻ con. "Bây giờ dì đã ngủ ở trong giường của Papa rồi. Dì sẽ có em bé chứ?".

"Một ngày nào đó. Ta mong như thế". Nàng nhẹ nhàng đặt bàn tay lên vai Emma. "Con có muốn có thêm em gái hay em trai không?".

"Có chứ", cô gái nói ngay tức khắc. "Đặc biệt là một đứa em trai. Miễn là con có thể được giúp chọn ra một cái tên hoàn hảo cho em ấy".

Tasia mỉm cười. "Vậy thì tên gì mới được nhỉ?".

"Một cái gì đó đặc biệt. Leopold, có thể. Hay là Quinton. Dì thích tên nào?".

"Những tên đó khá nghiêm nghị".

Tasia nói, nàng nhặt ở bàn một cái trống đồ chơi trẻ con và thử lắc nhẹ.

"Có lẽ là Gideon..", Emma trầm ngâm, vòng quanh bàn. "Hay là Montgomery.. Phải rồi, Montgomery.."

Trong khi Emma tiếp tục suy nghĩ về những cái tên thì nụ cười của Tasia cũng nhạt dần. Một cảm giác kỳ lạ, lạnh lẽo và buồn đến với nàng, nàng chạm tay vào bàn để giữ vững bản thân. Nàng đã bị mất phương hướng. Mùi vị sợ hãi mặn đắng trong nàng. Đó là việc gì, điều gì đó không đúng..

Nàng giật mạnh đầu lên. Phía bên kia phòng nàng đã nhìn thấy một cảnh tượng ác mộng, những hình ảnh đó sẽ không bao giờ rời khỏi nàng. Mikhail.. Nhưng đó không phải là Mikhail.

Người đàn ông mà nàng giết thì nhợt nhạt và có mái tóc đen, còn người này thì da ngăm đen và rám nắng, đầy vẻ chết chóc.. Nhưng có cùng đôi mắt giống nhau.. Đôi mắt sói màu vàng.. Bị thôi miên, Tasia nhìn chằm chằm vào người da vàng đang đứng ở lối ra vào cửa hàng, đẹp trai và vô cảm như thể một thần chết. Anh ta không phải là bóng ma, cũng không là giấc mộng.

Hoàng tử Nikolas Angelosky đã đến tìm nàng.

Kỳ lạ làm sao khi lại thấy anh ta nơi chốn này, trong một cửa hàng bách hóa, họ đang bị bao quanh bởi những người nhân viên, phục vụ và đám đông đàn bà. Anh ta vận một bộ quần áo màu đen ảm đạm nhằm ngụy trang cho vẻ nước ngoài của mình, nhưng nó chỉ càng làm cho nổi bật thêm lên. Anh ta là một sinh vật có vẻ đẹp tàn nhẫn mà nàng từng thấy trong đời, với da vàng và mái tóc rặng ngời ánh mặt trời, một khuôn mặt như được tạc, cơ thể của một con hổ thần thông hóa phép thành người.

Cái trống nhỏ run rẩy trong tay Tasia. Nàng đặt nhẹ nó lên bàn trưng bày. Thật khó chịu để mỉm cười, nó khiến cho nàng phải đau như kim châm trong đôi má đang đông cứng của nàng, nhưng Tasia cố quản lý nó. "Emma", nàng nói nhẹ nhàng. "Nếu ta không nhầm thì con cần có đôi găng tay mới".

"Dạ, Samson đã đánh cắp mấy cái cuối cùng của con rồi. Nó dường như chẳng thể nào cưỡng lại được những đôi găng tay trắng muốt".

"Tại sao con không đi nhờ Lady Ashbourne chọn dùm con một đôi mới".

"Được thôi".

Khi Emma đã đi khỏi, nàng nhìn lên lần nữa. Nikolas đã biến mất. Ánh mắt nàng quét qua căn phòng một cách nhanh chóng. Không có bất cứ dấu vết gì của anh ta. Mạch đập của nàng đang chạy đua với một tốc độ kinh tởm. Nàng men dọc theo mép phòng với những bước nhanh. Ngang phòng thực phẩm, nàng băng qua những gian hàng cá ướp lạnh thịt treo, các vật dụng của cửa hàng, những kim tự tháp đầy những chai lọ, những hộp mức đường và những đồ ăn ngon ngoại quốc. Mọi người đều xoay lại nhìn nàng. Tasia nhận ra nàng đã thở một cách quá khó khăn, âm thanh thốn thức. Nàng đưa tay che miệng, mũi phập phồng và mặt nàng không còn chút máu.

Emma đã an toàn với Alicia, nàng tự trấn an bản thân mình. Điều mình cần làm là tránh mặt Nikolas, tìm một nơi nào đó để ẩn trốn và nhắn tin cho Luke.. Nàng nhanh chóng rời khỏi phòng thực phẩm, băng qua gian hàng bán chăn màn và tiến về lối cửa ra. Một khi nàng đã ra ngoài, nàng sẽ hoà vào với đường phố đông đúc. Thậm chí với Nikolas, bản tính săn mồi của mình, cũng sẽ khó lòng để tìm thấy nàng giữa sự xô bồ của biết bao người như thế.

Tasia trượt ra bên ngoài trong cái không khí hôi thối của một ngày hè của London. Trước khi chân nàng có thể chạm đến vỉa hè, nàng đã cảm thấy một cánh tay tàn bạo đã bao quanh bụng nàng với sự va chạm mạnh như một cú đánh, siết mạnh cho đến khi cột sống nàng như cong lại vì lực ép. Cùng lúc đó, một bàn tay đeo găng to lớn phủ lên nửa mặt dưới của nàng. Lặng lẽ nhưng đầy hiệu quả, hai người đàn ông nhanh chóng đưa nàng dọc theo con đường đến nơi có chiếc xe ngựa đang chờ sẵn. Nikolas đang ngồi đó với sự bình tĩnh của một con hổ đã no bụng. Anh ta là một người đàn ông trẻ, chưa đầy hai mươi lăm, nhưng hình như những dấu vết của tuổi trẻ và sự tử tế đã bị mất đi khá lâu rồi, nếu thật sự anh ta từng sở hữu những phẩm chất đó. Đôi mắt anh ta tròn và sáng như những chiếc đĩa vàng... vô cảm.. khô khan.

"Zdraístvuyti, em họ bé nhỏ", Nikolas thì thầm, "Cô trông rất ổn". Anh ta tìm tới và bắt lấy giọt nước mắt lo lắng nơi khóe mi nàng và sờ nhẹ vào như thể nó là một loại thuốc tiên quý hiếm.

"Cô có thể gây ra rất nhiều khó khăn cho ta, cô biết đấy. Cô có thể trốn ở quê như một cô thôn nữ. Ta có thể sẽ mất nhiều năm để định vị được cô..".

".. Thay vào đó, cô trở thành chủ đề cho các tin đồn ở khắp London - một nữ gia sư nước ngoài đã kết hôn với một hầu tước giàu có. Sau khi nghe được một vài câu chuyện, ta biết đó chỉ có thể là cô". Anh ta quan sát bộ quần áo lụa của nàng với một cái nhìn khinh bỉ. "Rõ ràng thị hiếu xa hoa của cô còn mạnh hơn cả những khôn khéo thường có ở cô". Nhẹ nhàng anh ta nâng bàn tay đang siết chặt của nàng, để ý chiếc nhẫn vàng dày cộm trong tay nàng. "Chồng cô là người như thế nào nhỉ? Một trong những lão già giàu có thèm thuồng sự trẻ trung, ta nghĩ vậy. Ai đó nên nói với ông ta về sự nguy hiểm của một đứa trẻ như cô chứ".

Trước khi Nikolas ra hiệu cho những người Cô-dắc đẩy nàng vào trong xe ngựa thì anh ta nhìn thấy thoáng có một sự cảnh báo trong đôi mắt Tasia. Né người đi nơi khác, anh ta thận trọng tránh được tiếng rít của một cú đánh từ một chiếc ô ngà. Chiếc nệm ô trượt khỏi đầu anh ta và trúng xuống vai với một sức mạnh bầm da. Ra tay nhanh chóng, anh ta giật mạnh lấy món vũ khí tạm thời ấy và giữ luôn cô gái đã dùng chiếc ô. Cô gái mở miệng mình to ra để hét.

"Tạo ra một âm thanh nào thì ta sẽ bẻ gãy cổ cô ngay lập tức ", anh ta nói.

Cô gái im lặng, nhìn chằm chằm vào anh với đôi mắt xanh quyến rũ. Cô ấy đã đỏ cả lên vì giận dữ và sợ hãi. Sự tương phản giữa màu hồng trên mặt cô và mái tóc nóng bỏng - một màu đỏ hổ phách hiếm có - thật là mê hoặc.

"Lại thêm một đứa trẻ nguy hiểm khác", anh nói với một nụ cười lạnh lẽ, giữ chặt lấy cơ thể cao ngều, bộ ngực phẳng lì của cô dựa sát vào mình.

Một trong những người Cô-dắc nói với anh ta bằng tiếng Nga. "Thưa Hoàng tử..".

"Không sao đâu", anh ta nói bằng một giọng cộc lốc. "Vào xe ngựa với người phụ nữ ấy đi".

Đứa trẻ mà anh giữ trong tay nói bằng một giọng khàn khàn. "Hãy để mẹ kế của ta đi, đồ khốn!"

"Ta e là ta không thể, con thú nhỏ quyến rũ của ta. Cô học những lời xấu xa đó ở đâu thế?".

Cô gái cố vùng ra khỏi anh ta. "Ông định đưa mẹ kế của ta đi đâu?".

"Đến Nga. Nơi cô ấy sẽ phải trả giá cho những tội ác của mình". Nikolas cười toe toét và thả cô ra, nhìn cô loạng choạng lui về mấy bước. "Tạm biệt, cô gái nhỏ. Và cũng cảm ơn cô - đã rất lâu rồi kể từ khi có một ai đó khiến ta mỉm cười".

Cô xoay người và chạy vội vào cửa hàng. Nikolas đứng nhìn cô gái trong một lúc trước khi anh đến bên xe ngựa, trèo vào và ra hiệu cho người đánh xe rời đi.

Charles Ashbourne đang ngồi trong trường kỷ của thư viện với vợ của mình đang khóc bên vai anh. Emma ở trên một cái ghế da, kéo gối lên đến tận ngực. Cô đã yên lặng và nhợt nhạt với nỗi đau buồn. Luke đang đứng bên cửa sổ, ánh mắt chàng cố định nơi quan cảnh của dòng sông. Được gọi về từ cuộc họp cổ đông công ty đường sắt Bắc Anh bằng một tin nhắn ngắn là chàng phải về nhà, đến nơi chàng tìm thấy gia đình Ashbourne ở đó cùng với Emma. Con gái chàng gần như cuồng loạn. Tasia thì chẳng thấy đâu trong tầm nhìn.

Với sự thúc giục của Charles, Alicia đã giải thích rõ những hiểu biết của cô ấy về việc đã xảy ra. "Em đi khỏi chị ấy một lúc để xem mấy chiếc khăn lụa", cô ngập ngừng. "Rồi đột nhiên thấy chị ấy và Emma đã đi rồi. Sau đó Emma chạy đến, hét lên về người đàn ông Nga mắt vàng đã đưa Tasia vào xe ngựa của mình. Em không thể nghĩ ra được vì sao anh ta lại tìm thấy chị ấy, ngoại trừ là anh ta đã theo dõi em. Ôi trời ơi, chúng ta sẽ không bao giờ nhìn thấy chị ấy lần nữa!". Cô vỡ òa nước mắt, Charles vỗ nhẹ lưng cô để giúp cô giữ bình tĩnh.

Ngoại trừ tiếng khóc của cô, mọi thứ đều im lặng. Luke xoay lại nhìn vào gia đình Ashbourne.

Chàng đang run rẩy trên tất cả, với sự giận dữ và chút gì đó điên rồ đã khiến mọi người trong phòng đều co rúm lại để chờ đợi một cơn bùng nổ. Nhưng chàng vẫn lặng tiếng cùng khuôn mặt trắng bệch. Một cách vô thức, chàng đưa những ngón tay vuốt lần theo đường cong cái móc bạc, như thể nó sẽ là món vũ khí mà chàng chọn để sử dụng.

Không chịu nổi sự yên lặng đó, Charles lo lắng nói. "Giờ thì sao đây, Stokehurst? Tôi nghĩ chúng ta sẽ cố thử sắp xếp một số cuộc đàm phán thông qua kênh chính phủ, sau tất cả, chúng ta có một đại sứ ở St. Petersburg, và có lẽ một phái viên có thể gọi khiêu nại..".

"Ta không cần một phái viên chết tiệt", Luke nói, sải bước đến ngưỡng cửa đang mở. "Biddle!", giọng chàng vang khắp ngôi nhà giống như một tiếng rền sấm sét.

Người đầy tớ xuất hiện ngay tức khắc. "Vâng, thưa ngài?".

"Hãy sắp xếp một cuộc hẹn với ngoại trưởng vào chiều nay. Nói với ông ta là vấn đề khẩn cấp" "Thưa ngài, nếu ông ta từ chối.."

"Nói với ông ta rằng ta sẽ tìm thấy ông ta cho dù ông ta ở bất cứ nơi đâu. Tốt nhất là ông ta nên thiết lập cuộc hẹn đó".

"Còn điều gì khác nữa không, thưa ngài?".

"Còn. Đăng ký vé cho hai người đi St. Petersburg. Nếu như không có con tàu nào khởi hành trong hai mươi bốn giờ tới, hãy thuê một chiếc".

"Thưa ngài, tôi có thể hỏi ai sẽ là người đồng hành cùng ngài không ạ?".

"Anh".

"Nhưng thưa ngài..", anh người hầu lắp bắp. "Tôi có thể không -".

"Đi. Và khi anh đã kết thúc những việc khác, anh có thể bắt đầu đóng gói quần áo cho ta".

Biddle tuân lệnh, lăm bắm gì đó và lắc đầu dữ dội.

Charles đến bên Luke với sự quan tâm lặng lẽ. "Tôi có thể làm gì?".

"Hãy chăm sóc cho Emma khi ta đi khỏi".

"Dĩ nhiên".

Luke liếc nhìn về con gái chàng, và mặt chàng dịu lại khi thấy những giọt nước đang đọng đầy trong mắt cô. Chàng băng ngang phòng và ngồi xuống bên cạnh cô bé, kéo cô đến gần khi cô buông ra những tiếng kêu thốn thức.

"Ôi, papa!", cô nói khốn khổ. "Con không biết phải làm gì - con chỉ đuổi theo belle-mère, và khi con nhìn thấy điều đã xảy ra, con chỉ biết chạy đi kêu giúp đỡ mà không chịu dừng lại để nghĩ..".

"Không sao đâu", Luke trao cho cô một cái ôm chặt. "Con sẽ không thể ngăn được chuyện đó. Không quan trọng là con làm điều gì. Đó là lỗi của ta, không phải là của bất kỳ ai khác. Ta nên làm điều gì đó tốt hơn để bảo vệ cả hai".

"Tại sao người đàn ông đó lại cần dì ấy? Dì ấy là ai? Dì ấy đã làm gì sai sao? Con không thể hiểu về bất cứ điều gì đã xảy ra -".

"Ta biết rằng con không hiểu", chàng thì thầm, "Dì ấy không làm gì sai cả, nhưng dì ấy vô có bị đổ lỗi cho cái chết của một người đàn ông, và người dân ở Nga đã muốn trừng phạt dì ấy.

Người đàn ông mà con nhìn thấy hôm nay đã đưa dì ấy về đó".

"Cha sẽ mang dì ấy về nhà lần nữa chứ?".

"Ừ", chàng thì thầm, "Đừng nghi ngờ nó dù là một giây, Emma". Giọng chàng mềm mại, nhưng vẻ mặt chàng lạnh lùng và tàn nhẫn. "Hoàng tử Nikolas Angelosky chưa nhận thức được những gì anh ta đã làm. Không ai có thể lấy đi được những thứ thuộc về ta".

Eastern Light là một con tàu nhỏ, một tàu buôn tiện dụng, chở đầy lúa mì của Anh, đồ sứ tinh xảo và hàng dệt may. Thời tiết thì êm ả. Tất cả mọi dấu hiệu đều hứa hẹn con tàu sẽ chạy tốt, có lẽ sẽ không quá một tuần. Như thuyền trưởng của tàu, Nikolas thích dùng hầu hết thời gian của mình ở trên boong tàu, đảm bảo chắc chắn nhiệm vụ của những thủy thủ đoàn với đòi hỏi sự chính xác cao trong sự chỉ đạo của anh. Nikolas tự mình chỉ huy con tàu, mặc dù đó là sự tự phụ của một người đàn ông giàu có. Anh có những kỹ năng điều hướng tuyệt vời, và sự tàn bạo, bản chất tự nhiên của một nhà lãnh đạo bẩm sinh. Anh đã lập hải đồ cho một tiến trình quen thuộc ngang qua Biển Bắc, hướng về phía đông để đến biển Baltic, thông qua cửa sông Neva, nơi St. Petersburg nằm dài ra trong những bờ đá uy nghi.

Vào cuối ngày đầu tiên trên biển, Nikolas đi đến cabin nơi anh đã nhốt Tasia một mình. Ngay cả cậu bé bồi tàu cũng bị cấm nói chuyện với nàng, nàng cần gì cũng phải gọi qua cánh cửa. Tasia, người đang nằm trên một chiếc giường hẹp, ngồi dậy ngay khi anh bước vào phòng. Nàng vẫn mặc cùng một bộ quần áo khi nàng bị bắt, một bộ đồ bằng lụa vàng, viền bằng những dải ruy băng bằng lụa đen. Từ khi Nikolas bắt nàng ở London, nàng không hề nói một lời nào cũng như là nhỏ một giọt nước mắt. Nàng cho rằng nàng đã bị sốc, đến bây giờ thì điều nàng sợ nhất cuối cùng cũng xảy ra. Thật khó để khiến bản thân nàng hiểu ra rằng quá khứ đã giác ngộ nàng bằng một cách nhục nhã dễ dàng như vậy. Nàng nhìn chăm chăm vào Nikolas trong sự yên lặng đầy cảnh giác, dõi theo mỗi cử động của anh ta từ khi anh đóng cửa phòng.

Khuôn mặt của anh ta như khúc gỗ, ngoại trừ cái bĩu nhẹ nơi miệng mình. "Cô bây giờ đang thắc mắc về những điều ta cần ở cô, em họ bé nhỏ. Chắc là cô đã tìm ra rồi".

Một cách bất thường, Nikolas sai bước đến chiếc rương có nẹp đồng thau dựa sát vào tường. Những chiếc bản lề được tra dầu kỹ lưỡng đã không tạo thành tiếng kêu khi anh nhấc nắp lên. Tasia trốn về phía cuối giường, chèn lưng nàng áp sát tường. Nàng căng thẳng, miếng lụa dưới cánh tay nàng cũng ướt đầm mồ hôi.

Bối rối, nàng nhìn anh ta kéo ra một nắm vải từ trong rương.

Nikolas đứng trước mặt nàng với mớ đồ siết chặt trong tay. "Nhận ra nó chứ?".

Tasia lắc đầu. Anh mở nó ra và đưa lên cao. Một tiếng khóc xé lòng ở nơi nàng. Nàng ngồi bất động dựa vào tường, đôi mắt nàng dán chặt vào chiếc áo màu trắng mà Mikhail đã mặc trong đêm anh ta chết. Nó được thiết kế theo phong cách truyền thống của hoàng gia Nga, với cổ áo vàng thêu may cao và tay áo dài, rộng. Những vết bẩn màu nâu và đen phủ khắp phía trước mặt áo.. đó là máu của Mikhail.

"Ta đã giữ nó cho dịp này", anh ta nói nhẹ nhàng, "Ta muốn cô nói cho ta chính xác những gì đã xảy ra trong đêm em trai ta chết.. Những lời cuối cùng của nó, về mặt lúc đó của nó.. Tất cả mọi thứ. Cô nợ ta điều đó".

"Tôi không nhớ ", nàng nói, giọng nàng vỡ ra.

"Vậy thì hãy nhìn gần hơn. Có lẽ nó sẽ giúp cho bộ nhớ của cô".

"Nikolas, làm ơn-".

"Nhìn vào nó ".

Tasia nhìn chăm chăm vào chiếc áo đóng máu khô, dạ dày nàng cồn cào, nàng cố nén xuống thức ăn trong bụng, nhưng nó đã không nghe lời với mùi máu tươi khủng khiếp ở đầy mũi nàng, không khí ẩm áp và sự chật chội ở quanh nàng.. và mọi đồ vật trong phòng bắt đầu đảo lộn. "Tôi cảm thấy muốn bệnh", nàng nói không rõ, miệng nàng lấp đầy bởi vị chua.

"Nói với ta về điều xảy ra với Misha ". Anh ta giữ nó thậm chí đến gần hơn, cho đến khi những

vết máu khô lấp đầy tầm nhìn của nàng. Nàng rên rỉ và giữ tay lên miệng, đang nôn khan. Đột nhiên anh ta đẩy một cái chậu bên dưới cái đầu đang cúi xuống của nàng, và nàng đã nôn ra trong một đợt co thắt dữ dội. Nước mắt chảy dài trong mắt nàng. Mù quáng, nàng nhận lấy chiếc khăn vải lạnh mà anh ta đưa cho nàng, và nàng lau khô mặt.

Nàng nhìn lên lần nữa và giật mình hốt hoảng khi nàng nhìn thấy Nikolas đang căng chiếc áo trên vai anh ta, những hình ảnh chết chóc ở phía trước mặt áo. Đó là một thác nước màu đỏ tươi khi Misha mặc nó, với con dao nhô ra từ cổ họng, đôi mắt anh ta trợn lên với nỗi đau và sự sợ hãi khi anh ta lao đảo về phía nàng, đưa tay về phía nàng...

"Khôngggggg -". Nàng hét lên, quất đôi tay một cách khó khăn khi Nikolas đến gần hơn nữa, một cơn ác mộng đã sống dậy rồi. "đừng đến đây, đừng đến đây", nàng hét lên khắp phòng và đầu nàng đã được lấp đầy bởi những ánh sáng rực rỡ, bùng nổ rồi đột nhiên bị che phủ bởi bóng tối nhân từ. Những ký ức quay về như một trận lũ tàn phá. "Misha", nàng khóc nức nở, và chậm chậm rơi vào hố đen vô tận, nơi không có những tiếng nói, những cái nhìn, những âm thanh gì ngoại trừ các mảnh linh hồn tan vỡ của nàng.

Chương Chín

Nikolas đang chờ đợi ở trên giường khi Tasia có ý thức trở lại. Anh đã đem cất chiếc áo bẩn. Mặc dù thái độ của anh ta điềm tĩnh đến lạnh lùng, anh đã đổ mồ hôi trong một số xúc cảm mạnh mẽ, có lẽ là lo lắng hoặc tức giận. Chiếc áo sơ mi đen bám chặt vào làn da vàng của anh. Anh ta muốn biết đến tột độ, nàng nghĩ với một chút thương hại không xác đáng. Anh ta bị thúc đẩy bởi nỗi đau từ cái chết của em trai mình, hoặc chỉ đơn thuần là mong muốn cho công lý? Choáng váng, Tasia nhìn chăm chăm vào anh và liếm đôi môi khô của mình. "Tôi sẽ nói với anh về điều đã xảy ra đêm đó", nàng nói giọng khàn khàn. "Mỗi chi tiết. Nhưng trước tiên, tôi cần một ít nước".

Nikolas rót cho nàng một ly nước và mang đến mà không nói một lời. Anh ta ngồi xuống giường, nhìn nàng khi điều chỉnh tư thế ngồi cho thẳng dậy. Nàng uống thỏa cơn khát. Tasia hầu như không biết làm thế nào để bắt đầu. Những ký ức đã đến với nàng trong sức mạnh của bản thân, và với tất cả những cảm xúc mà nàng đã cảm thấy vào đêm đó. Nhưng cuối cùng đã biết được sự thật, có thể nói với một ai đó, đã làm nàng thấy thật thoải mái.

"Tôi không muốn đính hôn với Misha", nàng nói. "Từ những điều tôi đã nghe và biết về anh ta, đó là một người đàn ông đau khổ và kỳ lạ, người đã đùa giỡn với mọi người giống như là một đứa trẻ chơi búp bê. Tôi không ghét anh ta nhiều như tôi đã sợ hãi anh ta. Tất cả mọi người đều hài lòng về lễ đính hôn, nói rằng tôi sẽ ảnh hưởng tốt đến anh ta". Nàng cười cay đắng. "Tôi nghĩ rằng bằng cách nào đó, họ đã thuyết phục bản thân mình rằng tôi có thể cảm dỗ để anh ta thích phụ nữ. Những con người nông cạn và ngu ngốc! Ngay cả với sự ngây thơ của mình tôi cũng hiểu rằng, một người đàn ông luôn thèm muốn những chàng trai sẽ không bao giờ muốn

tôi vào giường của anh ta..."

"..Khi tốt đẹp, tôi sẽ là một bức bình phong của Mikhail, sẽ trao cho anh ta ý tưởng về người đàn ông đã kết hôn một cách đúng đắn. Vào lúc tồi tệ, tôi sẽ là một trò tiêu khiển hư hỏng đối với anh ta, một ai đó để tổn thương và mất phẩm giá. Anh ấy sẽ trao tôi cho những người đàn ông khác, và tôi sẽ làm những điều trái tự nhiên mà không có con người nào nên làm.."

"Cô không chắc chắn về điều đó".

"Đúng, tôi đã thế", nàng nói nhẹ nhàng. "Và anh cũng thế". Khi Nikolas không trả lời, nàng uống cạn ly nước của mình và tiếp tục. "Tôi đi đến kết luận rằng mình đã bị mắc kẹt. Mẹ tôi luôn khẳng định về cuộc hôn nhân. Thật kỳ lạ, nhưng người duy nhất tôi có thể xin giúp đỡ đó chính là Misha. Tôi đã cân nhắc nó trong vài ngày. Cuối cùng tôi đã quyết định rằng tôi sẽ chẳng mất gì khi nói cùng anh ấy. Có một cơ hội là anh ấy sẽ lắng nghe. Có điều gì đó rất giống trẻ con ở Misha, có những lúc anh ta giống như một chú bé nhỏ cần sự chú ý. Và anh ấy có những khoảnh khắc rất khác thường. Tôi nghĩ rằng tôi có thể thuyết phục anh ấy để giải thoát cho tôi khỏi cuộc đính hôn. Một vài lời từ anh ấy có thể thay đổi số phận của tôi một cách dễ dàng.. vì vậy tôi đã đến gặp anh ta một đêm đó, để cầu xin anh ta trong sự riêng tư".

Tasia đặt chiếc ly rỗng sang một bên và siết các ngón tay lại. Mắt nàng dán chặt vào chiếc chăn len được xếp thành hình chữ nhật đang trải ở cuối giường. Nhìn chăm chăm vào chiếc chăn, nàng nói trong một giọng hão huyền.

"Cung điện gần như trống rỗng. Chỉ có một bộ phận người hầu duy nhất phục vụ cho những nhu cầu của Misha. Tôi choàng một chiếc khăn trên tóc tôi, kéo thấp xuống để che đi khuôn mặt mình. Cửa trước đã không khóa. Tôi đã đi vào trong mà không cần gõ cửa hoặc rung chuông. Một số người hầu nhìn thấy tôi lang thang vào cung điện, nhưng họ chẳng cố ngăn tôi lại. Tôi đã rất lo lắng. Tôi nhớ rằng mình đã hy vọng Misha sẽ không hút quá nhiều cần sa, và như thế anh ta sẽ trở nên vô cảm. Lúc đầu tôi không thể tìm thấy anh ấy. Sau đó tôi lên lầu, đi từ phòng này sang phòng khác. Nó rất bẩn thỉu. Có một mùi gì đó trong không khí. Một mùi giống như là khói thuốc, rượu hỏng và thức ăn đã ôi thiu. Có những đồng lông thú và những chiếc gối lụa ở dưới những sàn nhà, những bữa thức ăn bỏ dở, và những đồ vật kỳ lạ mà Misha dùng để.. À, tôi không biết chúng dùng cho việc gì, và tôi cũng chẳng quan tâm".

Tay Tasia thả lỏng ra, và nàng tạo một hành động vuốt nhẹ, như thể nàng đang lấy vật gì đó ra khỏi tóc mình. "Căn nhà đã rất ấm áp. Tôi đã lột khăn choàng xuống..". Những ngón tay nàng đưa xuống cổ để đè lên những mạch đập rộn rã. "Tôi gọi tên anh ấy một rồi đến hai lần... 'Misha, anh ở đâu?'... nhưng không có ai trả lời. Tôi nghĩ có lẽ là anh ta đang ở thư viện, đang ngồi bên ống tẩu của mình. Tôi đi đến cuối hành lang. Những giọng nói.. Hai giọng nói đang cãi nhau lớn tiếng, kịch liệt và một người đàn ông đang khóc..".

Những ký ức lướt qua nàng, và Tasia đánh mất nhận thức là mình đang nói.

"Misha, ta yêu chàng. Ngàn lần hơn cô ta có thể. Cô ta sẽ chẳng bao giờ có thể cho chàng thứ chàng cần".

"Ngài đang ghen tuông đấy, kẻ ngu si già nua ạ! Ngài thì biết thứ gì ta cần chứ".

"Ta không muốn chia sẻ chàng với bất cứ ai, đặc biệt là con bé hư hỏng đó".

Giọng Mikhail ngọt lịm, thích thú và trêu chọc. "Liệu có phiền không để ngài nghĩ về việc cô ấy ở trên giường của ta? Cơ thể tươi trẻ đó, tất cả sự ngây thơ đó đang chờ để được hư hỏng...".

"Misha, đừng làm khổ ta như thế".

"Ta không cần ngài nữa. Hãy đi ngay đi và đừng bao giờ quay lại. Sự hiện diện của ngài làm ta

một mối. Trên thực tế, ngài làm ta muốn bệnh".

"Không, chàng là cuộc sống của ta, chàng là mọi thứ..".

"Ta đã phát bệnh với sự than van khóc lóc của ngài và sự cố gắng rên rỉ của ngài lúc làm tình. Ta thà làm điều đó với một con chó. Giờ thì hãy cắt khỏi đây ngay".

Người đàn ông nọ rú lên trong đau đớn, hét lên và khóc nức nở. Có một tiếng kêu lên bất ngờ, một cuộc ẩu đả, những âm thanh dữ dội.

"Tôi đã rất sợ hãi", Tasia nói, cố giữ giọng mình ổn định, những giọt nước mắt đang mặn đắng nơi bờ môi khô nứt của nàng. "Nhưng tôi không thể ngăn bản thân nhẹ vào phòng. Tôi đã không suy nghĩ, không hề biết về những gì đã xảy ra. Người đàn ông nọ đứng đó như một bức tượng sáp, Mikhail đang loạng choạng rời khỏi ông ta. Sau đó, Mikhail nhìn thấy tôi và đi về phía tôi...".

".. Có rất nhiều máu, và con dao đang nhô ra từ cổ của anh ta. Anh ta tìm về phía tôi, đang nhìn chăm chăm... như thể anh ta đang cầu xin sự giúp đỡ của tôi. Tôi bị đóng băng tại chỗ. Tôi dường như không thể khiến cho chân mình di chuyển.. Và sau đó, Misha ngã lên người tôi... mọi thứ chỉ còn màu đen. Khi tôi tỉnh dậy, con dao rọc thư đã ở trong tay tôi, dính đầy máu. Người đàn ông đó làm như thể tôi đã giết Mikhail, nhưng tôi không có". Nàng trao một tiếng cười nhòa nước mắt, hoài nghi. "Tất cả mấy tháng qua tôi nghĩ rằng tôi đã sát hại một người đàn ông. Tôi đã phải gánh chịu cảm giác tội lỗi đau đớn nhất, không một lời cầu nguyện, ăn chay hay sự ăn năn hối lỗi nào có thể bào chữa cho điều đó... nhưng tôi đã không làm".

"Vậy tên của người đàn ông đã giết Misha là gì?", anh hỏi nhẹ nhàng.

"Samvel Ignatyich, bá tước Shurikovsky. Tôi không chút nghi ngờ gì cả. Tôi đã gặp ông ấy một lần ở cung điện Mùa Đông".

Nikolas không để lộ phản ứng gì. Anh ta đứng lên và nhìn vào nàng bằng đôi mắt đáng sợ. Chậm chậm anh bước đi.

Khi anh ta đi đến cánh cửa, Tasia nói. "Anh không tin tôi sao?".

"Không".

Tasia suy nghĩ một lát. "Nó không quan trọng. Bây giờ thì tôi đã biết được sự thật".

Nikolas quay lại và mỉm cười với vẻ đáng sợ. "Bá tước Shurikovsky là một người đáng kính trọng và là một người chồng tận tụy, người đã luôn là người bạn đồng hành của Sa Hoàng. Trong nhiều năm Shurikovsky đã có tình bạn thắt chặt với Sa Hoàng và là người cố vấn đáng tin cậy nhất, là người ủng hộ nhiệt tình nhất những cải cách của Người. Không có sự ảnh hưởng của Shurikovsky, tất cả nông nô ở khắp nước Nga sẽ chẳng bao giờ được giải phóng cách đây chín năm. Trên tất cả, ông ta đã được bổ nhiệm làm thống đốc của St. Petersburg. Ta thấy thật quyến rũ khi cô chọn cái tên Shurikovsky như là người tình của em trai ta và là một kẻ sát nhân. Tại sao lại không bảo là chính Sa Hoàng đã làm điều đó?".

"Sự thật là sự thật", nàng nói ngắn gọn.

"Như bất kỳ người Nga nào cũng biết, sự thật có rất nhiều mặt", anh ta chế nhạo, rời khỏi cabin.

Có lẽ là Biddle thích những chuyến tàu. Trên một con tàu, mọi thứ đều được lau chùi sạch sẽ và ngăn nắp. Luke nhận ra rằng với một chút khó tính đến buồn cười, nỗi đam mê của người hầu của chàng là giữ mọi thứ ở đúng chỗ của nó, một việc làm thích hợp trên một con tàu - tất nhiên, trên thực tế - nó sẽ là một điều phiền toái với bất kỳ nơi nào khác. Về phần mình, Luke không có tình yêu đặc biệt đối với đại dương, và cuộc hành trình này là một chuyến đi đau khổ

nhất mà chàng từng chịu đựng.

Luke đi tới đi lui giữa cabin của chàng và boong của chiếc tàu hai cột buồm, ít khi dừng lại một chỗ được lâu. Chàng không thể thư giãn, không thể ngồi hoặc không thể đứng yên. Chàng ăn một cách miễn cưỡng và nói những khi bắt buộc phải nói. Để thay đổi sự buồn rầu và tức giận, Luke đã giải trí bản thân với những ý nghĩ về những điều chàng sẽ làm với Nikolas Angelosky khi chàng tìm được anh ta. Chàng đã rất sợ hãi cho sự an toàn của Tasia, và cũng chìm sâu trong việc hận mình. Chàng đã lạc mất nàng. Chàng đã cho rằng mình có thể bảo vệ được nàng. Với sự thiếu nhìn xa của chàng, nàng đã bị bắt cóc đi một cách thật dễ dàng.

Khả năng để mất Tasia không phải là điều chàng cho phép mình nghĩ đến, ngoại trừ một đêm khi giấc mộng của chàng đã phản bội chàng. Sau khi Mary mất đi, chàng đã tiếp tục với sự ra vẻ là một cuộc sống bình thường. Nhưng lần này thì chàng không thể. Mất Tasia chàng sẽ bị phá vỡ vĩnh viễn. Không có tình yêu, không có lòng tốt để trao cho bất kỳ ai, không thậm chí là với con gái chàng.

Một đêm, Luke đứng ở đuôi tàu hàng giờ, nhìn chăm chăm vào những bọt sóng được bỏ lại ở phía sau. Đêm đã khuya, bầu trời chằng một ánh sao, sự mờ mịt của bóng đêm và những áng mây đen giăng khắp. Âm thanh những con sóng nhịp nhàng và êm dịu. Chàng nhớ lại cái đêm chàng ôm lấy Tasia, và lắng nghe nhạc rừng cùng với nàng, đó là một trong những điều vô lý, những khoảnh khắc tuyệt diệu mà chỉ có những kẻ đang yêu mới có thể hiểu... Và đột nhiên chàng cảm nhận nàng với sự mãnh liệt của mình rằng chàng chỉ cần quay lại thì sẽ được nhìn thấy nàng ở đó. Chàng nhìn xuống chiếc nhẫn vàng từng thuộc về cha nàng, và ký ức về giọng nói ngọt ngào của nàng bên tai chàng.. "Nó nói : 'tình yêu là một chiếc thuyền vàng, nó có thể bị bể cong chứ không thể phá vỡ'.."

Và câu trả lời của chàng, "Chúng ta rồi cũng sẽ ổn cả thôi, nàng và ta".

Tay chàng siết lại trong một cái nắm chặt. "Ta sẽ đến vì nàng", giọng nói cộc cằn của chàng hòa lẫn vào cơn gió. "Ta sẽ sớm tìm thấy nàng, Tasia".

Chương Mười

St. Petersburg, Nga.

Ngay khi chiếc neo vừa được thả xuống khỏi xà mũi và con tàu vừa cập bến thì Luke và Biddle đã lên bờ. Có một khu chợ ở gần Bộ Hải Quân St. Petersburg và các xưởng đóng tàu. Luke theo cách của mình đi theo những con đường chính, trong khi Biddle mang vác những hành lý của họ đi theo sau. Họ sải bước vào giữa nơi xa lạ nhất so với những kinh nghiệm trước đây của Luke. Những toà nhà, những bức tường và những cánh cửa đều được sơn những màu sắc sỡ, đã khiến cho vùng này có một không khí giống như rạp xiếc. Các thương nhân mặc

áo dài màu xanh hoặc màu đỏ, trong khi những phụ nữ thì mang khăn hoa trùm đầu. Mọi người dường như đều đang ca hát. Những người bán hàng dùng lời ca của họ để miêu tả hàng hóa của mình, những khách bộ hành thì ngân nga hoặc hát khi họ đang lang thang xuống phố, nó trao cho Luke một cảm giác khó chịu, như thể chàng đang lạc vào một sân khấu opera.

Luke ngửi thấy mùi cá ở khắp mọi nơi. Cộng thêm mùi hương mạnh mẽ của những mẻ lưới từ đại dương và những bè cá trên sông Neva, khu chợ đã được lấp đầy bởi những thứ có thể tưởng tượng ra để đánh bắt. Cá hồi, cá chóc, cá chình, cá rô, và những con cá tầm lớn đang nằm yên trong những chiếc sọt gỗ với băng đang tan chảy. Đến nửa tá trứng cá muối đủ loại được bán trong các thùng lớn. Những con cá nhỏ được mua bằng những xẻng đầy và được mang đi trong những bao tải và những chiếc thùng. Trong cái nóng oi bức, mùi của chúng nồng nặc như vậy thì bất kỳ con mèo Anh tự trọng nào cũng sẽ quay mũi lại chúng. "Znitki", một người bán hàng đã giải thích, cười toe toét với sự ghê tởm rõ ràng của Luke.

Những màu sắc và sự hỗn độn của St. Petersburg là điểm thường thấy ở các thành phố lớn, ngoại trừ ở đây thì nhiều màu sắc hơn và hỗn độn hơn bất kỳ nơi nào chàng từng đến trong đời. Những con đường đông nghịt những người, những thú và đầy xe cộ. Dòng sông và những kênh rạch lộn xộn với những con tàu đủ cỡ. Có những nhà thờ cho mỗi tôn giáo khác nhau, nhạc chuông ngân vang trong một âm thanh hỗn tạp. Sau mười phút, Luke đã từ bỏ mọi nỗ lực để cảm nhận về nó. Chàng sẽ không ở lại St. Petersburg đủ lâu để hiểu bất cứ điều gì thêm về nó hơn những gì chàng đã thực sự biết. Tất cả điều chàng muốn bây giờ là cứu được vợ chàng và sẽ chẳng bao giờ để mắt đến nước Nga một lần nữa.

Biddle, tuy nhiên lại chẳng dễ nản lòng như vậy. Anh ta đã đặt ra là phải chinh phục thành phố, với một chiếc ô được kẹp chặt dưới một cánh tay, và một bản sao của Sổ Tay Cho Du Khách Anh Tại Nga bên tay còn lại. Họ đi lang thang khắp chợ, qua những dãy hàng đầy ắp với những loại hoa lạ. Một người bán trà đi đến trò chuyện với họ, mang ra một hộp bằng da đầy những ly và một cái bình chứa đầy thứ chất lỏng màu nâu mà ông ta gọi là covat, và một lát dày bánh gừng. Với cái gạt đầu cốc lọc của Luke, Biddle đã mua hai ly nước đó cùng một ít bánh ngọt. Covat hóa ra là một loại bia lúa mạch đen có hương vị của mật ong. Là lạ, nhưng không phải là khó nuốt, Luke nghĩ, chàng uống cạn phần còn lại.

Khuôn mặt của người Nga là điều khiến chàng thích thú. Hầu hết bọn họ đều đẹp, với nét mặt thanh tú và những đôi mắt xanh, nhưng vẫn lai với nhiều nét phương đông hơn, khuôn mặt rộng và đôi mắt xệch xinh đẹp. Về ngoài của Tasia là sự kết hợp của cả hai, pha trộn giữa sự thanh tú và hài hòa một cách tinh tế. Khi nghĩ về vợ mình, cổ chàng như thắt lại, và sự giận dữ đau đớn kể từ khi vợ chàng bị bắt cóc đã bắt đầu hình thành.

"Thưa ngài?", Biddle lo lắng hỏi, đã được cảnh báo bởi biểu hiện của chàng. "Thức uống này không hợp với khẩu vị của ngài sao?"

"Cung điện Kurkov", Luke lẩm bẩm. Đó là nơi mà đại sứ người Anh đã cư trú. Đó là tất cả lời mà chàng có thể nói.

"Ngay lập tức, thưa ngài". Liều lĩnh, Biddle bước đến bên đường và bắt đầu ra hiệu với chiếc ô của mình. "Tôi sẽ cố để thuê một cỗ xe. Cuốn sách cho biết chúng được gọi là một cái gì đó giống như là.. ờ.. drozhki.. và đừng cảm thấy bị quấy rầy khi người đánh xe có một cuộc chuyện trò với con ngựa. Ở đây người ta nói chuyện với ngựa của mình".

Họ thuê một chiếc xe ngựa nhỏ và nói với người đánh xe đưa họ đến Đại Sứ Quán Anh. Đúng như dự đoán của Biddle, người lái xe giữ một cuộc trò chuyện với con ngựa đang chạy

của mình, đặt tên là Osip. Chiếc xe ngựa chạy qua thành phố với một tốc độ khủng khiếp, cũng giống như tất cả các phương tiện khác trên đường. Người lái xe thường xuyên hét lên cảnh báo những người đi bộ về sự tiếp cận của họ. Hai lần họ gần như tàn sát những người băng qua đường. Cho dù đó là một chiếc xe ộp ộp hay là một chiếc xe được sơn mài kỹ lưỡng, thì lái xe ở Nga đặc biệt nhanh.

St. Petersburg là một thành phố của đá, nước và những cây cầu. Thậm chí là Luke, với khuynh hướng của chàng là ghét tất cả mọi thứ ở nơi đây, cũng phải thừa nhận rằng nó đẹp. Theo lời kể của Biddle từ quyển Sổ Tay Du Khách Anh, St. Petersburg đã tồn tại cách đây hơn một thế kỷ rưỡi bởi mong muốn của Peter Đại Đế là mang văn hóa phương Tây đến Nga. Peter đã thành công một cách tuyệt diệu. Một số nơi trong thành phố thậm chí còn Châu Âu hơn cả bản thân Châu Âu. Xe ngựa chạy qua những dãy cung điện xa hoa đáng kinh ngạc dọc theo bờ đá granit của dòng sông. Sự tử có mặt ở khắp mọi nơi, được làm bằng đá, bằng đồng và bằng sắt, được đặt để bảo vệ cầu và các toà nhà với mặt chúng nhăn lại vì giá lạnh.

Đại sứ Anh cư ngụ tại cung điện Kurkov xinh đẹp. Nó được đặt ở phía đông Nevsky Prospekt, con đường trung tâm của thành phố. Chiếc xe ngựa dừng lại ở phía trước toà nhà, một cấu trúc cổ điển với trắng tường và những cột trắng cao. Luke trèo ra khỏi xe và sải bước trên những bậc thang rộng bằng đá cẩm thạch, bỏ lại Biddle ở phía sau để chiến đấu với các túi xách và trả công người đánh xe. Hai người Cô-dắc to con mặc áo đỏ và mang ủng đen cao bảo vệ ở cửa cung điện.

"Ta đến để gặp Lord Bramwell", Luke nói cộc cằn.

Bọn người Cô-dắc hội ý với nhau. Một trong số họ trả lời bằng một giọng Anh ngọng nghịu.

"Đó là điều không thể". Anh ta nói với một cái nhìn đe dọa.

"Tại sao?".

"Lord Bramwell đang tổ chức một bữa tiệc cho thống đốc của thành phố. Hãy quay lại vào lúc khác. Ngày mai. Hay là tuần sau gì đó".

Luke liếc nhìn Biddle thất vọng. "Anh có nghe gì không? Chúng ta đã bị lỡ bữa tiệc..". Khi chàng nói, chàng xoay người và hướng một nắm tay sâu vào bụng người Cô dắc, khiến cho anh ta phải gấp đôi người lại. Một cú đánh sau gáy khiến người đàn ông đó ngã quỵ trên cầu thang. Tên bảo vệ còn lại đã bắt đầu với Luke, nhưng đã bị đóng băng và thở hổn hển khi chàng đưa cánh tay trái lên. Luke mỉm cười với sự đe dọa rõ ràng, nhận thức đầy đủ về sức gây sốc của chiếc móc bạc. "Đến đây nào", chàng mời gọi nhẹ nhàng.

Tên Cô-dắc lắc đầu quầy quậy, nhìn chằm chằm vào chiếc móc. Anh ta lùi lại và dễ dàng đi xuống cầu thang.

"Thưa ngài, tôi chưa bao thấy ngài giống như vậy", Biddle thì thầm, nhìn vào chàng với sự quan tâm.

"Anh đã từng nhìn thấy ta đánh một người đàn ông trước đây rồi mà".

"Vâng, nhưng dường như ngài không thích thú nó nhiều cho lắm -".

"Ta chỉ mới bắt đầu thôi", Luke lăm bắm, đẩy cửa trước mở ra.

Cung điện được lấp đầy bởi thường xuân, phong lan và mộc lan. Có hàng dặm sàn gỗ được đánh bóng, được lát với kiểu mẫu của những màu sắc tương phản như những tấm thảm Ba Tư.

Những người hầu mặc chế phục được bố trí ở khắp nơi, đứng yên như là những pho tượng. Không riêng đôi mắt nào đưa lên để nhìn vào mặt Luke. "Lord Bramwell ở đâu?", chàng hỏi

một người trong số họ.

Khi không ai phản ứng, chàng sốt ruột nhắc lại. "Bramwell".

Rụt rè, người hầu đó chỉ xuống một trong những hành lang đang bùng sáng. "Bramwel".

"Thưa ngài", giọng nói lo lắng của Biddle đến ở phía sau chàng. Biddle rất ghét những cảnh đó, và anh ta rõ ràng đã đoán trước được điều gì sắp sửa xảy ra. "Có lẽ tôi nên đợi ở tiền sảnh với những chiếc túi này?".

"Được, hãy ở lại đây", Luke trả lời, đi tìm bữa tiệc lớn của Lord Bramwell.

Biddle lui về tiền sảnh với sự nhẹ nhõm trông thấy. "Cảm ơn, thưa ngài!".

Những chiếc cột đá phủ vàng dọc theo các hành lang. Âm thanh của những cuộc chuyện trò bằng tiếng Pháp- ngôn ngữ ngoại giao- đang vọng ra từ một cánh cửa đôi đang mở rộng được trang trí bằng những sọc vàng và những viên ngọc màu xanh. Những âm thanh tinh tế của một nhạc cụ bằng dây, một cây đàn tam thập lục hoặc một thứ gì đó tương tự được chuẩn bị để làm nhạc nền cho bữa tiệc.

Luke bước vào phòng tiệc, nơi có ít nhất hai trăm quan chức nước ngoài đang ngồi ở một chiếc bàn đồng dài.

Những người hầu mặc áo vàng nhung đang rót sâm banh ướp lạnh. Trên bàn đầy những thịt, lá lách bê, xà lách lạnh, bánh cuốn, bánh bao, kem chua và trứng cá muối. Những chiếc bát bằng bạc khổng lồ chứa nấm rơm ngâm giấm hoặc dưa chuột muối được đặt trong những khoảng cách nhất định, cộng thêm đó là những chiếc đĩa sứ chứa mù tạt và muối. Có một con công quay, những chiếc đuôi được xếp cẩn thận như một chiếc quạt lông lầy, được dọn như là vật trang trí ở giữa bàn.

Tất cả các vị khách đều rơi vào im lặng bởi sự xâm nhập bất thành linh của Luke. Âm nhạc đã dừng lại.

Luke nhận ra các huy hiệu của các đại sứ Đan Mạch, Ba Lan, Áo, Pháp, Đức, Thụy Điển. Chàng dành thời gian cho cái nhìn ngắn gọn về vị khách mời danh dự, người đang ngồi ở đầu bàn.

Thống đốc là một người đàn ông gầy còm, tóc xám với cấu trúc xương quý tộc và đen, đôi mắt xéch Tartar. Ngực ông ta đầy những huy chương vàng và những chiếc nút bằng đá quý.

Nhận thấy rằng đại sứ Anh đang ngồi ở phía tay phải của thống đốc, Luke tìm đến ông ta với một vài bước lớn có chủ tâm.

"Lord Bramwell", chàng nói trong khi tất cả mọi ánh mắt đều quay lại nhìn chàng.

Đại sứ là một người mũm mĩm với gương mặt hồng, có những đặc điểm của heo với một đôi mắt sáng tròn đang nhìn chăm chăm từ phía dưới đôi lông mày thưa thớt. "Ta là Bramwell", ông ta ngạo mạn nói. "Sự gián đoạn này là không đúng luật nhất..".

"Ta muốn nói chuyện với ngài".

Các tên lính làm nhiệm vụ canh gác đã tiến đến để tóm lấy Luke. Chàng xoay lại đối diện với chúng bằng một cái nhìn đe dọa.

"Không, sẽ ổn cả thôi". Lord Bramwell nói với sự bình tĩnh hách dịch, đưa cánh tay béo ú của mình để ngăn tên lính lại. "Anh chàng này rõ ràng đã có rất nhiều rắc rối trước khi có thể gặp ta. Chúng ta hãy để anh ta nói. Tuy rằng có một chút sai sót trong cách cư xử của mình, anh ta lại có ấn tượng là một quý ông".

Luke tự giới thiệu mình. "Lucas, Lord Stokehurt".

Bramwell nhìn chàng thật kỹ lưỡng. "Stokehurt .. Stokehurt .. Nếu như ta không lầm, anh là người chồng bất hạnh của Anastasia Ivanovna Kaptereva".

Những lời xì xầm nổi lên quanh bàn.

"Đúng, ta là người chồng đó". Luke nói một cách dứt khoát. "Ta đến để thảo luận về tình hình của vợ ta cùng ngài. Nếu như ngài quan tâm muốn thực hiện điều này trong sự riêng tư..".

"Không, không.. Điều đó là không cần thiết". Bramwell trao cho Luke một cái mỉm cười kẻ cả và liếc nhìn các vị khách của mình như thể truyền đạt nỗi khó khăn để giải thích với một người điên. "Tiếc thay, Lord Stokehurt, không có việc gì ta có thể làm. Theo sự hiểu biết của ta thì đã có một ngày được quyết định là sẽ treo cổ vợ anh".

Luke đã dự đoán rằng chính phủ sẽ hành động một cách nhanh chóng, nhưng thực sự phải nghe những lời "treo cổ vợ anh" cứ như là một cú đá vào bụng chàng. Thật khó để có thể giữ mình không nhảy vào xé toạc cổ hăn ra. Bằng cách nào đó, chàng đã giữ cho giọng mình lạnh lùng và đều đặn. "Ta có một danh sách các hành động chính thống, ta muốn ngài làm người đại diện cho vợ của ta. Ngài có quyền trì hoãn việc thi hành án".

"Không, Lord Stokehurt. Ta không thể. Trước tiên, ta không thể mạo hiểm từ bỏ thanh danh và địa vị của mình để đi che chở cho một người phụ nữ đáng nghi ngờ. Hơn nữa, ta không có quyền hành động cho đến khi có lệnh của cấp trên từ Bộ Ngoại Giao ở London. Bây giờ thì xin vui lòng mang người của anh đi ra khỏi cuộc hội họp này". Bramwell cười tự mãn, quay về với chiếc đĩa của mình, rõ ràng là đang thích thú với việc sử dụng quyền lực của ông ta.

Luke nhẹ nhàng đưa chiếc đĩa thức ăn được sắp xếp tinh tế, hít vào tán thưởng. Chàng ném nó xuống sàn nhà. Chiếc đĩa quý giá rơi xuống với một tiếng xoảng và vỡ ra thành từng mảnh, bắn ra những mảnh sứ vô giá và những vệt thức ăn ở khắp mọi nơi.

Căn phòng rơi vào im lặng. Không ai dám di chuyển hay nói năng gì. Luke tìm trong áo khoác của mình. "Hmm.. Ta dường như đã nhớ ra.. À, đúng rồi. Chúng đây rồi..", chàng đập một xấp tài liệu mỏng trên bàn trước mặt Bramwell. Một vài vị khách nảy lên với âm thanh đó. "Những giấy tờ từ bộ trưởng ngoại giao ở London, với các mệnh lệnh chi tiết liên quan đến các hoạt động ngoại giao mà ngài sẽ thực hiện trong vấn đề này.."

".. Và nếu như ngài không thể thuyết phục được các đối tác người Nga của mình rằng việc này sẽ trở thành một sự kiện quốc tế xấu xa..", ánh sáng lấp lánh của chiếc móc bạc trượt trên vai của Bramwell. "Ta có thể đánh mất sự bình tĩnh của mình", chàng kết thúc nhẹ nhàng.

"Chúng ta sẽ không muốn điều đó đâu".

Hiển nhiên đại sứ đã đồng ý. "Tôi sẽ làm tất cả mọi thứ để có thể giúp cho ngài", ông ta nói vội vàng.

"Tốt", Luke mỉm cười với ông ta. "Bây giờ thì hãy để cho chúng ta có một cuộc trò chuyện riêng tư nào".

"Chắc chắn rồi, thưa ngài", ông ta bước ra khỏi bàn và tỏ ra ấn tượng là một người chủ nhà thân ái. "Xin mọi người - Thưa Ngài - cứ tiếp tục trong sự vắng mặt của tôi".

Thống đốc Shurikovsky gật đầu một cách vương giả. Không có một âm thanh nào cho đến khi vị đại sứ bối rối rời khỏi phòng cùng người đàn ông Anh to lớn, sung sướng. Sau đó, đám đông mới dám vui chơi trở lại.

Luke đi theo Bramwell vào một phòng khách nhỏ, riêng tư. Họ đóng tất cả cánh cửa bằng kính ộp lại. "Tôi đã tưởng tượng ra là ngài có rất nhiều câu hỏi", viên đại sứ nói, đối với Luke là sự hỗn hợp giữa sự không ưa và nỗi sợ hãi.

"Chỉ một câu cho bây giờ. Vợ ta đang ở nơi quỷ quái nào?"

"Ngài phải hiểu rằng. Công chúng đang hết sức phẫn nộ chống lại bà ấy, và các mối đe dọa đến từ khắp nơi, và sẽ có rất nhiều rủi ro nếu giữ bà ấy ở nhà tù của chính quyền. Và sau đó, dĩ nhiên, đó là vấn đề trốn thoát trước đây của bà ấy ..".

"Cô ấy ở đâu?", Luke gầm gừ.

"Một cô- công dân tiêu biểu của St. Petersburg đã ân cần đề nghị giữ bà ấy trong giới hạn nơi cư trú riêng tư của ông ta trong khi nhà nước sẽ đảm bảo các an ninh cần thiết".

"Công dân tiêu biểu?", Luke nhìn chăm chăm vào ông ta với sự hoài nghi đầy giận dữ.

"Angelosky?", chàng nói giọng khàn khàn. Với cái gật đầu của Bramwell, Luke không thể kìm chế một cơn bùng nổ lâu hơn được nữa. "Bọn đế quốc tham những chết tiệt! Chúng giao cô ấy trong sự giam giữ của Angelosky à? Điều gì sẽ tiếp theo đây? Họ sẽ chấp nhận đề nghị hấp dẫn của hân ta là chính thức xử lý cô ấy và giải quyết những rắc rối của họ? Đây là một đất nước văn minh hay là thứ gì đó từ thời Trung Cổ? Chúa ơi, ta phải giết một ai đó sớm..".

"Thưa ngài, xin hãy bình tĩnh lại", viên đại sứ kêu lên, lùi xa khỏi chàng. "Tôi không chịu trách nhiệm cho những điều này!".

Đôi mắt xanh trở nên quỷ quái. "Nếu ngài không làm mọi thứ trong quyền lực của mình - và thậm chí còn nhiều hơn thế nữa - phải đưa vợ ta ra khỏi đống hỗn độn khủng khiếp này, ta sẽ nghiền xương ngài thành bột dưới gót chân ta đấy".

"Lo - Lord Stokehurt, tôi đảm bảo với ngài..", Bramwell bắt đầu, nhưng Luke đã bỏ đi.

Đi với những sải bước nhanh chóng, Luke gần như đâm sầm vào hai người đàn ông đang đi qua hành lang. Chàng nhận ra người đàn ông cao, tóc xám đã ngồi ở phía đầu bàn. Người đồng hành trẻ tuổi của ông ta rõ ràng là một phụ tá, đã mặc một bộ đồng phục hoàng gia hoàn hảo.

"Thống đốc Shurikovsky", viên đại sứ lo lắng nói, "Tôi hy vọng ngài sẽ không quá khó chịu vì sự gián đoạn của bữa tiệc".

Đôi mắt xếch của Shurikovsky gắn chặt vào Luke. "Ta muốn đến để gặp người đàn ông Anh".

Luke yên lặng, mặc dù các cơ bắp của chàng đang căng lên với sự thách thức. Chúa biết vì sao thống đốc lại đến chỉ để nhìn thấy chàng. Chàng cảm thấy không thể nào ưả nổi người đàn ông đó, người có đôi mắt gay gắt và đen như đá cuội.

Viên phụ tá nói một cách trân trọng, trong khi hai người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào đối phương. "Đây là một câu chuyện thật kỳ lạ! Hoàng tử Mikhail Angelosky đã bị sát hại, người phụ nữ trẻ chịu trách nhiệm đã chết trong tù, sau vài tháng cô ta được mang về Nga hết sức khỏe mạnh, và giờ thì một ông chồng người Anh lại muốn đưa cô ta đi thêm lần nữa".

"Ngài sẽ không thành công", Shurikovsky nói với Luke, giọng ông ta nhỏ nhẹ. "Ta thay mặt cho chính phủ để nói rằng một người nào đó sẽ phải trả giá cho cái chết của Angelosky. Sự đền tội phải được thực hiện".

"Không phải vợ của ta", Luke đáp lại nhẹ nhàng. "Không phải trong kiếp này".

Trước khi những lời khác có thể được nói ra, Luke đã đi ngay lập tức, giống như một cơn bão đang di chuyển đến cung điện Angelosky.

Nơi cư trú của nhà Angelosky thậm chí còn tuyệt vời hơn cả cung điện Kurkov. Các cửa ra vào được trang trí bằng vàng, các cửa sổ được viền với những dải điêu khắc bằng bạc.

Những tác phẩm của các họa sĩ như Gainsborough và Van Dyck được đóng khung bằng vàng và đá quý. Chùm đèn pha lê và men sứ tạo nên ấn tượng lộng lẫy được treo trên trần nhà. Luke thăm ngạc nhiên bởi sự sang trọng quanh chàng. Nữ hoàng nước Anh còn không sống với sự xa

hoa như thế. Hay là về an ninh, những hiệp sĩ mặc đồng phục, những người Cô dắc, những sĩ quan người Xiếc cát xi ở khắp mọi nơi, dọc theo lối vào hành lang, cầu thang bằng đá cẩm thạch và tất cả mọi cửa ra vào.

Trước sự ngạc nhiên của Luke, chàng muốn được đưa ngay đến chỗ của hoàng tử Angelosky mà không có bất cứ câu hỏi nào. Biddle hạnh phúc hơn nữa khi được chờ ở lối vào đại sảnh, và Luke được dẫn xuống phòng quý ông dưới lầu với đầy mùi khói thuốc. Các bức tường được phủ bằng một bộ sưu tập những món đồ cổ gồm những thanh đao, trường kiếm, búa của người Slavic với những chiếc lưỡi cong nguy hiểm. Ở giữa phòng là một chiếc bàn xoay được chất đầy những bình rượu cổ thon. Một nhóm sĩ quan và nhà quý tộc đang thờ thần trong phòng, ngồi, đứng, hút thuốc và trò chuyện. Tất cả bọn họ đều nhìn chăm chăm vào người mới đến.

Một người trong số họ tách mình ra khỏi nhóm và tiến về phía trước. Anh ta nói gì đó bằng tiếng Nga, thấy Luke không hiểu gì, anh ta lại chuyển sang tiếng Anh. "Anh cần gì?". Đó chính là Angelovsky. Anh ta trẻ hơn Luke đã dự kiến, một người đàn ông ở lứa tuổi đôi mươi của mình. Anh ta có một đôi mắt màu vàng đáng ngạc nhiên, một khuôn mặt nam tính rõ nét đẹp đẽ, và có nét hoang dã kỳ lạ giống như là Alicia Ashbourne đã mô tả. Luke chưa bao giờ muốn giết một người nào tồi tệ đến thế. Một cơn rung động khát máu xuyên qua chàng, nhưng bằng cách nào đó, chàng đã kiểm soát nó lại.

"Ta muốn gặp vợ ta", chàng cố để nói.

Nikolas bị giật mình trong một khoảnh khắc. Anh ta nhìn chăm chăm vào Luke. "Stokehurt? Bằng cách nào đó ta đã nghĩ anh là một lão già". Nơi khóe môi của anh ta giật nhẹ với sự xấc láo. "Chào mừng đã đến Nga, em họ!".

Luke im lặng, cắn chặt răng cho đến khi cằm chàng run lên.

Nhìn thấy sự chuyển động nhỏ đó, Nikolas lầm tưởng là lo sợ, thậm chí là kinh sợ. Anh ta cười vào khuôn mặt vô cảm của Luke. "Anh đã lãng phí thời gian của mình rồi. Phạm nhân không được phép viếng thăm. Hãy nhận lấy lời khuyên của ta, trở lại quê nhà và có một người vợ mới đi".

Anh ta bị bất ngờ khi Luke di chuyển với tốc độ khủng khiếp, đẩy anh ta vào tường và găm gù như một con sói dại. Đầu nhọn của cái móc bạc ấn vào ngực anh ta cho đến khi máu nhỏ ra từ vết cắt mà nó đã gây ra.

Luke thì thầm. "Để ta gặp cô ấy.. hoặc ta sẽ dùng thứ này để moi trái tim người ra ngoài".

Nikolas nhìn chăm chăm vào chàng trong một lúc, sau đó nhe răng ra cười trong một nụ cười hoang dã. "Anh phải có những viên bi bằng đá, đe dọa ta ở chính trong nhà của ta, trong một căn phòng đầy những vũ khí và lính canh! Rất tốt. Anh hãy đi thăm Anastasia? Không hại gì cả. Cô ta vẫn là của tôi khi anh đi khỏi. Bây giờ, nếu anh vui lòng..". Anh ta liếc nhìn xuống vết máu đang lang rộng trên áo sơ mi của mình.

Lấy một miếng khăn ăn bằng vải lạnh, Nikolas ép nó vào chỗ đau trên ngực mình. Vẫn còn cười, anh ta nói với một người lính. "Motka Yuriyevich, đưa người em họ mới của ta đi thăm tù nhân đi. Và đừng đứng gần quá nhé - anh ta có thể cắn đấy".

Có vài sự đánh giá rất buồn cười là người Nga đã không ngưỡng mộ gì hơn sức mạnh vũ phu cộng với sức mạnh của ý chí. Để tìm được điều đó ở một người Anh phải chọc vào tính điên của họ.

Chỗ ở của Tasia bao gồm một tiền sảnh nhỏ và một phòng ngủ, cả hai đều có nội thất sang

trọng. Nàng ngồi dựa lưng vào một chiếc ghế sofa. Mặc dù nàng không được phép thăm nuôi, nàng vẫn nhận được một vài bức thư ngắn thăm thăm dầm nước mắt và tình yêu từ mẹ của nàng, Marie. Nikolas đã cho phép Marie gửi đến vài chiếc áo cũ của Tasia từ cung điện Kapterev. Tasia đang mặc một cái trong số đó, một chiếc áo lụa màu tím nữ tính với váy dài, tay áo phồng và ren trắng cắt tỉa. Thần thờ, nàng xếp lại một chồng tiểu thuyết Pháp. Nàng đã cố tập trung để đọc nhưng không thành công lắm. Nàng nhận ra mình đã đọc đi đọc lại trang đó đến cả chục lần.

Nàng nghe thấy tiếng chìa mở khóa. Cánh cửa mở ra rồi đóng lại. Biết rằng đó là một trong những người hầu với khay thức ăn chiều, Tasia vẫn giữ cái nhìn của mình trên quyển sách. "Đặt nó trên bàn cạnh cửa sổ", nàng nói tiếng Nga.

Mệnh lệnh của nàng được đáp lại bằng sự yên lặng. Nàng cau mày nhìn lên với sự thắc mắc lạnh lùng.. và nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh đang mỉm cười. Chồng nàng nói trong một giọng cộc cằn. "Ta đã nói với nàng là ta không có ý định để ngủ riêng với nàng mà". Tasia trao một tiếng khóc nghi ngờ và bay ngang phòng, ném mình dựa vào chàng. Luke cười và bắt lấy nàng trên không, khóa một cánh tay quanh chiếc eo mảnh mai của nàng. Hạ chân nàng xuống sàn nhà, Luke vùi mặt chàng vào đường cong nơi cổ và vai nàng. "Chúa ơi, ta nhớ nàng", chàng lẩm bẩm, trong khi nàng đang cố để có thể gần chàng nhiều hơn. "Luke, Luke.. Chàng đã đến vì em! Chàng có thực sự đang ở đây không? Không, đây chỉ là một giấc mơ thôi!". Tasia trượt tay ra sau đầu chàng và kéo miệng chàng xuống, hôn chàng với niềm đam mê mạnh mẽ. Nàng thích thú với mùi hương quen thuộc của chàng, mùi vị của chàng, sự rắn chắc mạnh mẽ của cơ thể chàng. Bằng cách nào đó, chàng đã kiếm chế để tách miệng ra khỏi nàng. "Chúng ta phải nói chuyện", chàng lẩm bẩm.

"Vâng.. Vâng..", Tasia vòng đôi tay nàng quanh cổ chàng và họ lại hôn nhau lần nữa, sâu sắc, khao khát và đam mê không suy nghĩ. Chàng đẩy nàng vào tường, xoắn miệng chàng trên nàng. Lưỡi họ chạm vào nhau, chơi đùa, trượt nhau sôi nổi, trong khi những ngón tay chàng trải rộng trên ngực nàng và khum lấy hình dạng mềm mại đó. Tasia rúc vào trong cổ chàng, lưỡi nàng liếm vị muối trên da chàng. Chàng rên rỉ nhẹ nhàng, ấn mạnh nàng dựa vào tường với áp lực cơ thể đang bị khuấy động của chàng.

"Nàng ổn chứ?", chàng cố để hỏi, sau khi đã phủ kín nàng bằng một nụ hôn mạnh bạo.

Nàng gật đầu và mỉm cười, "Emma sao rồi, em đã rất lo lắng.."

"Con bé muốn ta đưa nàng về nhà càng sớm càng tốt".

"Ồ, chỉ là..". Tasia bắt đầu với nỗi khao khát đau đớn, nhưng đột nhiên nàng nhảy lên trong phấn khích và nắm chặt lấy cổ áo chàng. "Luke, em đã nhớ lại mọi chuyện khi ở trên tàu! Em biết điều gì đã xảy ra với Mikhail. Em chẳng làm bất cứ điều gì cả. Em đã vương phải hoàn cảnh tồi tệ nhất, và em đã thấy được hung thủ thật sự. Đó không phải là em!".

Mắt Luke nheo lại. "Ai đã làm điều đó?".

"Bá tước Samvel Shurikovsky. Ông ta và Mikhail là nhân tình của nhau".

"Shurikovsky", Luke lặp lại, choáng váng. "Thống đốc sao? Ta đã nhìn thấy ông ta".

"Nhưng làm thế nào.."

"Đừng bận tâm. Hãy nói cho ta mọi thứ nào".

Tasia thuật lại tất cả câu chuyện mà nàng đã nghe và thấy vào đêm xảy ra án mạng trong khi Luke chăm chú lắng nghe. Tay chàng chen giữa cột sống nàng và bức tường, cố để giữ cho nàng

ấn chặt vào chàng. "Nhưng Nikolas đã không tin em", nàng kết thúc. "Anh ta muốn em có lỗi, anh ta không chịu nghe bất kỳ bằng chứng nào có kết quả ngược lại. Bá tước Shurikovsky là một nhân vật quan trọng, một người đồng hành yêu thích của Sa Hoàng. Em chắc chắn những người hầu biết rõ ông ta đã có mặt ở cung điện vào đêm đó, nhưng bọn họ đều quá sợ để có thể nói bất cứ điều gì. Có lẽ họ đã bị đe dọa hoặc mua chuộc để giữ im lặng".

Luke yên lặng, giữ mọi ý nghĩ cho riêng mình. Tasia đã rất khó khăn để tin rằng chàng đã thực sự ở St. Petersburg. Với những hiểu biết đó chàng đã để cho nàng gây ra cuộc bùng nổ của tình yêu và sức nóng trong ngực nàng. Nàng nép mình dựa vào chàng với một âm thanh thỏa mãn, và chàng siết chặt vòng tay.

"Nàng có ăn được gì không?", chàng hôn lên một góc thái dương nàng, nơi có mớ tóc mượt mà đã vuốt khỏi bím.

"Ồ, em đã ăn rất ngon miệng. Họ đã gửi đến những món ăn mà em rất thích : súp bắp cải, blini trứng cá muối, và tuyệt vời nhất là món nấm trộn kem. Và còn những cái bát lớn kasha".

"Ta sẽ không hỏi kasha là gì", chàng nói giọng gào. Chàng quan sát gương mặt nàng, nhẹ nhàng chạm vào quầng thâm dưới mắt nàng như thể chàng có thể làm cho chúng biến mất.

"Nàng đã không nghỉ ngơi nhiều lắm".

Tasia lắc đầu. "Họ sẽ chẳng bao giờ để em đi", nàng nói nhẹ nhàng. "Em không thể nghĩ ra bất cứ điều gì chàng có thể làm, Luke".

"Có rất nhiều điều ta có thể làm", chàng thô lỗ sửa lại. "Ta phải rời khỏi một lúc. Cố mà ngủ cho đến khi ta quay trở lại".

"Không", nàng nói, nắm chặt lấy chàng. "Đừng ra đi lúc này.. Hoặc em sẽ nghĩ rằng em đã tưởng tượng ra chàng. Ôm em đi".

Luke siết nàng trong cái ôm chặt. "Tình yêu của ta", hơi thở chàng ấm áp dưới tai nàng. "Người vợ ngọt ngào, yêu quý của ta. Nàng không biết rằng ta sẽ chiến đấu với cả thế giới vì nàng sao?".

Nàng cười run rẩy, "Em nghĩ là chàng có thể làm được".

"Ngày đám cưới của chúng ta, ta đã tính số đêm mà ta sẽ có nàng. Ít nhất là mười ngàn đêm. Một tuần lễ quý giá đã bị tước khỏi ta. Không có gì có thể tách chúng ta ở phần đời còn lại".

"Đừng..", những ngón tay nàng đưa lên môi chàng. "Chàng đang trêu đùa số phận".

"Ta sẽ nói cho nàng số phận của mình". Luke lùi về và nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng. "Chín ngàn chín trăm chín mươi ba đêm sẽ dành trong vòng tay ta. Và ta sẽ có chúng, Lady Stokehurt, không quan trọng mọi thứ sẽ ra sao".

Đang ngồi trên một bậc thềm trải thảm với một chân để dưng, Nikolas nhìn lên khi Luke đến gần. "Bây giờ thì anh đã thấy cô ấy được đối xử tốt rồi đấy. Thức ăn, sách vở, nội thất.."

"Đó vẫn là một nhà tù", Luke nói lạnh lùng.

"Tasia có nói với anh câu chuyện của cô ấy về Samvel Igtanyich?", Nikolas mỉm cười với cái nhìn trống rỗng của Luke và thêm vào. "Bá tước Shurikovsky".

Dừng lại nơi đầu cầu thang, Luke nhìn xuống anh ta. "Cô ấy nói với ta anh đã quyết định không tin cô ấy".

"Không hề có bất kỳ mối quan hệ nào giữa Shurikovsky và Misha cả".

"Anh đã hỏi Shurikovsky chưa?", Luke hỏi.

"Làm điều đó có lợi ích gì, ngoại trừ làm mất uy tín của ta. Đó là lời nói dối liều lĩnh mà Tasia đã bịa ra cốt để khiến chúng ta trông giống như một lũ ngốc".

"Vậy tại sao cô ấy không mang câu chuyện đó ra toà án, ngay giữa phiên toà? Cô ấy đã không nói dối khi đó. Cô ấy không nói dối bây giờ. Nhưng anh thà là gởi một người phụ nữ vô tội đến cái chết còn hơn là phải đối mặt với sự thật khó chịu".

"Anh còn dám đề cập đến từ 'sự thật' sao?". Giọng Nikolas bỗng nhiên không rõ. Anh ta đứng lên và đối mặt với Luke một cách kiên quyết. Anh ta cao bằng Luke, nhưng vóc người lại khác nhau xa. Luke có đôi vai rộng, thân hình vạm vỡ, trong khi Nikolas dẻo dai, linh hoạt như một con mèo. "Ta muốn nhét ngược nó lại vào cổ anh", Nikolas nói, "Đi hỏi Shurikovsky với sự may mắn của ta. Ta muốn nhìn thấy gương mặt anh khi nhận ra những điều vợ anh đã làm".

Luke xoay người bỏ đi.

"Đợi đã", Nikolas lăm bắm, "Đừng cố gặp Shurikovsky ngay bây giờ. Hãy để đến tối. Sau khi mặt trời đã lặn. Đây là cách làm những việc riêng tư của người Nga, anh không hiểu sao?".

"Ta hiểu. Người Nga luôn thích làm mọi việc trong bí mật".

"Chúng ta thích từ 'quyết định'", Nikolas nói nhẹ nhàng. "Một đức tính mà dường như anh không có, em họ ạ! Ta sẽ đi cùng anh tối nay. Shurikovsky không nói được tiếng Anh. Anh sẽ cần một người nào đó để phiên dịch".

Luke buông ra một tiếng cười khắc nghiệt. "Anh là người cuối cùng mà ta muốn đi cùng".

"Anh sẽ là một thằng ngốc nếu anh nghĩ rằng ta sẽ ngược đãi vợ anh vì lý do cá nhân. Nếu ta có thể chứng minh là đã sai, nếu như ta bỏ qua bằng chứng việc Tasia bị buộc tội một cách bất công, ta sẽ hôn lên gấu váy của cô ấy và cầu xin sự tha thứ. Tất cả điều ta muốn là kẻ sát hại em trai ta phải bị trừng phạt".

"Anh muốn một vật tế thần", Luke nói một cách cay độc. "Anh không quan tâm người đó là ai. Miễn là máu của một người nào đó đổ xuống để đổi cho máu của Mikhail".

Vai của Nikolas cứng lại, nhưng anh ta làm như không phản ứng. "Tôi sẽ đi cùng anh tối nay, Stokehurt. Để vạch trần những lời nói dối của Tasia và loại bỏ tất cả mọi nghi ngờ rằng cô ấy đã giết Misha".

Luke dành cả buổi chiều để quấy rối Lord Bramwell và thư ký của ông ta cho đến khi họ viết một danh sách khiếu nại chính phủ về việc ngược đãi và giam cầm bất hợp pháp vợ của một công dân Anh. Khi hoàng hôn Luke trở lại cung điện Angelovsky. Nikolas chào đón chàng khi đang tình cờ nhai một quả táo. Đó là một loại quả không bình thường, thịt quả là một màu trắng tinh khiết và da có màu của một viên ngọc lục bảo. Nikolas mỉm cười khi chú ý thấy sự quan tâm của Luke. "Một quả táo kính (glass - apple) của Nga". Anh ta nói, rút ra một quả từ túi của mình. "Tôi đã ăn một ít rồi. Anh có muốn thử một quả không?".

Mặc dầu chàng đã không ăn gì cả ngày, nhưng Luke lắc đầu.

Nikolas cười. "Người Anh quá tự trọng", anh ta chế giễu. "Anh đang đói, nhưng anh sẽ không lấy thức ăn từ tay ta. Nó chỉ là một quả táo thôi, em họ ạ!". Anh ta ném nó về phía Luke.

Luke bắt được nó một cách dễ dàng. "Ta không phải em họ của anh". Chàng cắn một miếng trái cây ngọt như đường.

"Nhưng anh đúng là vậy. Tasia là cháu gái của người anh họ của cha ta. Và bây giờ thì anh đã có quan hệ hôn nhân với cô ấy... Người Nga rất có ý thức về tất cả những mối ràng buộc gia đình, không quan trọng là nó xa cách mấy".

"Ý thức, nhưng không trung thành với họ", Luke cười khinh bỉ.

"Giết người là thứ đã làm phai nhạt đi những mối quan hệ gia đình".

Trao đổi cái nhìn ghê tởm lẫn nhau, họ đi đến chiếc xe ngựa màu đen lấp lánh ở bên ngoài. Đường đi đến nhà Shurikovsky hết sức khó chịu, sự âm lạnh đã ngấm vào không khí. Những con đường lạnh lẽ. Ánh sáng ấm áp tỏa ra từ những khung cửa sổ của các ngôi nhà và cung điện mà họ đi qua.

"Nhiều khả năng Shurikovsky đã ở với Sa Hoàng tối nay", Nikolas nói. Với sự yên lặng của Luke, anh ta vẫn thản nhiên tiếp tục. "Họ rất thân thiết, giống như là anh em. Khi Sa Hoàng đi vào cung điện quê hương của Ngài, Tsarskoe Selo, Ngài đã luôn nhấn mạnh rằng Shurikovsky là một phần của đoàn tùy tùng của hoàng gia. Thống đốc là một người đàn ông đầy quyền lực và khôn ngoan".

"Anh tôn trọng hắn ta à?".

"Không, tất nhiên là không. Shurikovsky sẽ quỳ gối xuống sàn nhà và sửa giống như một con chó nếu như muốn làm vui lòng Sa hoàng".

"Anh có biết gì về những mối quan hệ của ông ta không?".

"Không có mối quan hệ ngoài hôn nhân nào cả. Một số người sẽ bị điều khiển bởi những ham muốn xác thịt, nhưng Shurikovsky không phải là một trong số họ. Sự thèm khát của ông ta chính là quyền lực chính trị".

"Anh cũng không ngây thơ nhỉ", Luke nói.

"Vòng tròn triều đình Nga rất nhỏ. Sẽ không dễ để giữ các bí mật. Nếu Shurikovsky thích những chàng trai, tất cả mọi người đều sẽ biết. Chưa bao giờ có một lời. Không một tiếng thì thầm. Và em trai ta luôn tự hào về các cuộc chinh phục của mình, bất chấp nỗ lực của gia đình để giữ cho nó yên lặng. Misha không bao giờ đề cập hoặc gợi ý với bất cứ ai rằng nó có biết chút nào về Shurikovsky. Chẳng có mối quan hệ nào giữa họ cả".

"Vậy ra Mikhail là nỗi xấu hổ của gia đình", Luke trầm ngâm. "Nhà Angelovsky đã muốn giữ cho anh ta yên lặng tẻ đến mức nào?".

Lần đầu tiên, có một sự rung động vì cảm xúc trong đôi mắt vàng đỏ. "Đừng.. ", Nikolas nói trong một giọng thấp. "Đừng bao giờ thậm chí là nhắc nhở về nó, hoặc là ta sẽ..".

"Anh sẽ giết ta?", Luke gợi ý, nhướn một chân mày đen. "Ta đoán là anh cũng có khả năng tàn sát cho dù là có quan hệ thân thuộc".

Nikolas ngậm miệng lại, lườm chàng. Hận thù sục sôi trong không khí. Cuối cùng họ cũng tìm đến nơi cư trú của Shurikovsky, một dinh thự bằng gỗ hai tầng nằm trên sông Neva. Có hai vệ sĩ đang đứng trước cửa vàng chạm khắc. "Dvornik", Nikolas nói, nhিপ nhàng bước ra khỏi xe.

"Lính canh vô hại. Trước khi anh bắt đầu cắt vụn chúng ra giống như gà rừng nướng, hãy để ta nói chuyện với chúng". Luke theo Nikolas ra khỏi xe ngựa và đứng nhìn khi anh ta trao đổi vài lời với những người đàn ông và trao cho họ một số tiền. Họ nhanh chóng và kín đáo xác định lối vào.

Sau khi nói chuyện với một người hầu đã đến gần đó, Nikolas ra hiệu cho Luke đi cùng anh ta dọc theo lối hành lang treo thổ cẩm vàng. "Không ai trong gia đình có mặt ở nhà. Bá tước Shurikovsky thì ở nông thôn. Thống đốc dự kiến sẽ quay trở lại vào tối nay".

"Và trong lúc đó?".

"Chúng ta chờ đợi. Và uống rượu. Anh là một người đàn ông chè chén phải không, Stokehurt?".

"Không đặc biệt lắm".

"Người Nga có một câu nói. "Không uống rượu thì không đáng để sống".

Họ đã đi đến thư viện, thiết kế theo phong cách châu Âu với giá sách cao, đồ gỗ gụ và những chiếc ghế da. Một người hầu mang đến những chiếc ly và một cái khay chứa những chai được ướp lạnh. "Vodka được pha chế với những hương vị khác nhau", Nikolas nói, rót một ít chất lỏng màu hổ phách vào trong một chiếc ly. Anh ta chỉ vào dãy chai. "Chồi bạch dương, gỗ tần bì, tiêu, chanh.."

"Ta sẽ lấy bạch dương". Luke nói.

Với sự yêu cầu của Nikolas, người hầu quay lại với một chiếc khay khác, chất đầy cá mòi, bánh mì, bơ và trứng cá muối. Nikolas ổn định trở lại trong ghế của mình với một không khí mãn nguyện, anh ta giữ ly vodka của mình ở một tay và lát bánh mì đen trét đầy trứng cá muối đen ở tay còn lại. Anh ta kết thúc cả hai trong một thời gian ngắn và châm thêm vào ly của mình. Đôi mắt màu vàng nhìn Luke chăm chú. Đột nhiên, anh ta chỉ vào chiếc móc bạc nơi tay trái của Luke. "Việc đó xảy ra như thế nào?", anh ta hỏi, nhắm nháp ly vodka thứ hai của mình một cách chậm rãi hơn.

"Ta đã bị thương trong một vụ cháy".

"À", một từ biểu lộ không có sự thông cảm và cũng chẳng ngạc nhiên.

"Tại sao anh lại cưới Tasia? Có phải là anh đang hy vọng có thể đòi hỏi một ít tài sản của cô ấy?".

"Ta không cần tiền của cô ấy", Luke nói lạnh lùng.

"Vậy thì tại sao? Như một nghĩa vụ với gia đình Ashbourne bạn anh à?".

"Không", Luke nghiêng đầu và uống cạn phần vodka còn lại của mình. Thức uống trơn tru và lạnh ở lúc đầu, nhưng sau đó vị cay đã nhanh chóng thiêu cháy mũi và cổ họng chàng.

"Vậy là vì tình yêu", Nikolas nói. Đáng ngạc nhiên là không có sự nhạo báng trong giọng nói của anh ta. "Tất nhiên rồi. Anh chưa bao giờ gặp bất kỳ ai giống như Anastasia Ivanovna trước đây, phải không?".

"Không", Luke cộc cằn thừa nhận.

"Đó là bởi vì Tasia được giáo dục theo truyền thống lâu đời của Nga. Cô ta phải ở ẩn ở nông thôn, tránh xa tất cả mọi người trừ cha mình và một vài người thân. Rất được che chở. Giống như một con chim trong chiếc lồng vàng. Điều đó rất phổ biến cách đây vài thế hệ, nhưng rất hiếm trong những ngày này. Sau buổi ra mắt đầu tiên của Tasia, mỗi người đàn ông ở St. Petersburg đều muốn cô ấy. Một cô gái kỳ lạ, lạnh lẽo và xinh đẹp. Có tin đồn rằng cô ấy là một phù thủy. Ta có thể khiến bản thân mình tin vào điều đấy khi nhìn vào đôi mắt đó. Tất cả đàn ông đều sợ hãi và khao khát cô ấy, ngoại trừ ta", Nikolas dừng lại để rót đầy ly của Luke. "Ta muốn cô ấy cho em trai mình".

"Tại sao?".

"Misha cần một ai đó để chăm sóc và hiểu được con quỷ ở bên trong cậu ấy. Cậu ấy cần một người vợ có thể sinh nở tốt, trực giác, thông minh, có khả năng chịu đựng tuyệt vời và trên tất cả, một người phụ nữ có ý thức trách nhiệm khiến cô ta ở lại với cậu ấy mặc cho những thói xấu mà cậu ấy có. Ta nhìn thấy tất cả những phẩm chất đó ở Tasia".

Luke nhìn anh ta trừng trừng. "Anh có cho rằng thay vì giúp đỡ Mikhail, cô ấy có thể bị hủy hoại bởi cậu ấy không?".

"Tất nhiên. Nhưng điều đó không quan trọng, miễn là có một cơ hội để cứu lấy Misha".

"Cậu ấy có những gì mình xứng đáng", Luke cười một cách dữ tợn, hất bỏ ly rượu đầy.

"Và giờ thì Tasia cũng như thế".

Luke nhìn chằm chằm vào tên người Nga, cảm hận không thể người ngoại trong lòng anh ta. Nếu có bất kỳ điều gì xảy ra với Tasia, chàng sẽ khiến cho Angelovsky phải trả giá. Họ cùng im lặng, để cho vodka làm tê liệt các giác quan. Đó là điều duy nhất có thể giữ Luke khỏi nhảy bổ vào tên hoàng tử người Nga và xé toạc cổ họng anh ta.

Lặng lẽ, một người hầu đi vào thư viện và nói với anh ta trong một giọng bị bóp nghẹt. Cuộc trò chuyện nổ ra sau đó, cho đến khi cuối cùng Nikolas vẫy tay cho người hầu đi ra. Anh ta quay sang Luke với một cái cau mày. "Anh ta nói Shurikovsky đã trở về, nhưng ông ta bị khó ở". Anh ta nhúng vai. "Uống quá nhiều đó mà. Anh vẫn còn muốn gặp thống đốc vào đêm nay chứ?". Luke đứng lên. "Ông ta đang ở đâu?".

"Trong phòng ngủ của ông ta, chuẩn bị nghỉ ngơi", Nikolas trợn tròn mắt khi nhìn thấy sự quyết tâm trên mặt Luke. "Được rồi. Chúng ta sẽ đến gặp ông ấy. Với bất kỳ sự may mắn nào ông ấy cũng đã quá say để có thể nhớ được bất cứ thứ gì sau đó. Chỉ có năm phút thôi, có hiểu không. Sau đó chúng ta sẽ phải rời khỏi".

Họ lên lầu để đến một dãy những căn phòng xa hoa. Shurikovsky đang ngồi ở một góc giường, đang chờ một cách thụ động trong khi một người hầu cởi quần áo của ông ta. Thống đốc trông hoàn toàn khác so với người đàn ông lịch lãm, tự chủ đã chủ trì bữa tiệc của mình trước đó trong ngày. Mái tóc màu xám của ông ta rối tung. Đôi mắt sắc bén giờ đã lơ đãng với những tia máu đỏ. Thông qua các nút đã được mở ra của chiếc áo sơ mi, các cơ bắp chảy xệ trên ngực ông ta có thể được nhìn thấy. Mùi nồng của rượu và khói thuốc đầy trong không khí, trôi dạt từ cơ thể ủ rũ của ông ta.

"Ta không biết vì sao ta lại làm điều này", Nikolas thì thầm khi bước vào phòng. Anh ta cất cao giọng. "Thống đốc Shurikovsky.. Thưa ngài..". Anh ta dừng lại và cộc cằn với người đầy tớ đang bị giật mình. "Ra ngoài".

Không cần phải xua đuổi thêm, người đầy tớ đã lao ra khỏi phòng. Anh ta vượt qua Luke mà không nói một lời. Luke dừng lại nơi bóng tối ở cửa. Bản năng đã giữ chàng không tiến về phía trước. Chàng cảm thấy rằng sự hiện diện của chàng tốt nhất là không bị phát hiện vào thời điểm này. Một cảnh tượng kỳ lạ đang diễn ra trước mặt chàng, một cảnh tượng mà chàng cố gắng để hiểu mặc cho các rào cản ngôn ngữ.

"Thưa ngài, ta xin lỗi vì đã làm phiền ngài", Nikolas đã nói bằng giọng Nga.

Anh ta đi đến hình dáng đang ngồi sụp ở một góc giường. "Ta sẽ nói thật ngắn gọn, và sau đó ta sẽ rời đi để cho ngài được nghỉ ngơi. Có vài điều ta muốn hỏi ngài, liên quan đến cái chết của em trai ta, Mikhail Dmitriyevich. Thưa ngài, ngài có nhớ lại bất cứ thứ gì quen thuộc về..". "Misha", người đàn ông tóc xám nói giọng khàn khàn, nhìn chằm chằm vào người đàn ông mắt vàng đang ở trước mặt ông. Một cách kỳ diệu, dường như ông được trở về với sự sống. Vai ông thẳng ra. Khuôn mặt ông tỏa sáng như thể ông đã nhìn thấy thứ gì đó kỳ diệu. Đôi mắt đen long lanh ngấn lệ. "Ồ, chàng trai xinh đẹp của ta. Con thú con đáng yêu của ta, chàng ám ảnh ta đến thế sao! Ta biết chàng sẽ trở về, Misha yêu quý".

Nikolas bị đóng băng, biểu hiện của anh ta trống rỗng. "Cái gì?", anh ta thì thầm.

Những ngón tay gầy gò lần đến đường viền áo khoát của Nikolas, kéo mạnh một cách khẩn trương. Chầm chậm, Nikolas tuân theo mệnh lệnh không lời đó, quỳ gối trước mặt người đàn ông đang ngồi. Đôi mắt vàng của anh ta không rời khỏi khuôn mặt của Shurikovsky. Anh ta vẫn hoàn toàn bất động khi bàn tay run rẩy của thống đốc vuốt nhẹ lên mái tóc nâu vàng của anh

ta. Khuôn mặt gầy gò của của Shurikovsky méo mó với một tình yêu đau đớn. "Misha xinh đẹp của ta. Ta không hề muốn làm đau chàng. Chàng làm ta rất khó chịu bởi chàng nói sẽ rời bỏ ta. Nhưng giờ thì chàng đã ở đây, lyubezny, điều đó mới là quan trọng".

Từ ngưỡng cửa, Luke nhìn thấy có một cơn chấn động đi qua cơ thể của Nikolas. Luke cau mày bối rối.

"Ngài đã làm gì?", Nikolas thì thầm, mắt anh ta khóa chặt lấy mắt Shurikovsky.

Thống đốc mỉm cười với sự ngây ngất và điên rồ. "Chàng trai yêu quý.. Chàng sẽ chẳng bao giờ lìa xa ta, phải không? Tất cả những ngọt ngào của thiên đường trong vòng tay chàng.. Và chàng cũng cần ta. Đó là lý do tại sao chàng quay lại với Samvel của chàng". Dịu dàng, ông lần theo đường căng trên của má Nikolas, "Ta đã bị phá hủy với suy nghĩ là đã mất chàng. Không một ai có thể hiểu.. Không ai có được tình yêu sâu đậm như chúng ta.. Khi chàng chế giễu ta tàn nhẫn như thế, ta đã điên lên. Ta đã nắm con dao rọc giấy để trên bàn trong tay mình... Tất cả điều ta có thể nghĩ là sẽ ngăn lại những lời nói của chàng, tiếng cười khùng khiếp của chàng", ông ta bắt đầu rên rỉ nhẹ nhàng. "Sự độc ác, chàng trai đáng yêu.. Giờ thì hãy tha thứ cho tất cả. Chúng ta sẽ thêm nó vào những bí mật của chúng ta.. Tình yêu mãnh liệt của đời ta..". Ông ta cúi xuống chăm chú.

Nikolas giật đi trước khi đôi môi của Shurikovsky chạm vào mình. Anh ta đứng dậy, thở qua kẽ răng, một cơn rùng mình xuyên qua cơ thể. Hoang mang, xám mặt, Nikolas lắc đầu. Đột nhiên anh ta di chuyển giống như một con mèo bị hoảng loạn, chạy trốn ra khỏi phòng. Thống đốc đổ sụp xuống giường với tiếng nức nở khó kiểm soát.

Luke đi theo Nikolas trong sự hấp tấp vội vàng ra khỏi nhà. "Angelovsky", chàng gầm gừ. "Chết tiệt anh.. Nói với ta điều gì đã xảy ra".

Nikolas dừng lại ngay sau khi anh ta tìm đến không khí bên ngoài. Anh ta dừng lại, loạng choạng vài bước về phía con đường, và đứng đó với gương mặt ngoảnh đi nơi khác. Anh ta đấu tranh để thở.

"Ông ta đã nói những gì?", Luke yêu cầu. "Vì lợi ích của Chúa -"

"Ông ta đã thú nhận", Nikolas cố gắng để nói.

"Một lão già say rượu huyền thuyên", Luke nói, mặc dù tim chàng đập thành thịch.

Nikolas lắc đầu, vẫn còn tránh mặt chàng. "Không. Ông ấy giết Mikhail. Không nghi ngờ gì nữa".

Luke nhắm mắt nhẹ nhõm. "Cảm ơn Chúa", chàng thì thầm.

Nhận thấy sự hiện diện của họ, người đánh xe ngựa nhà Angelovsky đã tiến đến và dừng lại.

Nikolas chẳng biết gì mọi thứ xung quanh, bận rộn với những rối loạn bên trong anh ta. "Tôi đã không tin điều đó. Thật dễ dàng để nghĩ rằng Tasia có tội.. dễ dàng hơn nhiều".

"Bây giờ chúng ta sẽ đến phòng cảnh sát", Luke nói.

Nikolas cười chua chát. "Anh chẳng hiểu gì nước Nga cả. Có lẽ ở Anh thì khác, nhưng ở đây không một ai trong chính phủ thậm chí phạm bất cứ tội gì. Đặc biệt là một người đàn ông gần gũi với Sa hoàng như vậy. Quá nhiều thứ - các cải cách, những chính sách- đều xoay tròn quanh quyền lực của Shurikovsky. Nếu như ông ta sụp đổ, những người khác cũng sẽ chung cùng bản thân mình với ông ta. Anh tạo ra sự ầm ĩ đơn lẻ về Shurikovsky, và anh sẽ được cái kết thúc trôi lênh bênh trên sông Neva với cổ họng bị đứt lìa. Không có công lý ở đây...".

"...Ta cược thể diện cả đời ta có một ai đó khác biết được vụ việc của thống đốc với Mikhail. Ta cá rằng bộ trưởng bộ nội vụ cũng nhận thức được nó. Ông ta đã tạo dựng sự nghiệp từ những bí mật đen tối nho nhỏ để làm lợi thế cho riêng mình. Ngoài ra nó sẽ được dễ dàng hơn

với những người tham gia để phá hỏng cuộc điều tra và xử án, và sẽ hy sinh Tasia cho 'điều tốt đẹp hơn'".

Luke thấy mình bị xúc phạm. " Nếu anh nghĩ rằng ta sẽ để vợ mình phải thi hành theo lệnh để làm yên lòng các quan chức chính quyền thối nát của anh.."

"Vào lúc này ta không thể suy nghĩ". Nikolas trao cho chàng một cái nhìn độc ác. Màu sắc trên khuôn mặt anh ta đã có trở lại, và trông anh ta cũng có vẻ dễ thở hơn.

"Ta sẽ đưa Tasia ra khỏi đất nước hoang vắng này càng sớm càng tốt".

Nikolas gật đầu nhất gừng. "Đây là điều chúng ta đồng thuận".

Luke trao cho anh một nụ cười giễu cợt. "Thứ lỗi cho ta nếu ta thấy sự thay đổi đột ngột này thật khó chấp nhận. Một vài phút trước đây anh còn sẵn sàng chính tay mình xử tội cô ấy".

"Ngay từ lúc bắt đầu, tất cả điều ta muốn chính là sự thật".

"Anh dường như đã xem xét nó với một chút khó khăn".

"Người Anh các người có nhận thức mới tuyệt vời làm sao", Nikolas chế nhạo. "Anh luôn làm những chuyện đúng đắn vào những lúc thích hợp phải không? Tất cả các quy tắc nhẩn tâm, pháp lý và các tài liệu.. Anh sẽ không tôn trọng bất cứ thứ gì trừ khi nó được thực hiện theo quan điểm của anh. Anh nghĩ chỉ có người Anh là văn minh, còn mọi người khác đều là bọn man rợ".

"Tuy nhiên kinh nghiệm lần này đã thuyết phục tôi theo mặt khác", Luke nói mỉa mai.

Nikolas thở dài. "Cuộc sống của Tasia ở đây đã kết thúc. Ta không thể thay đổi điều đó. Nhưng ta sẽ giúp anh đưa cô ấy quay trở lại Anh một cách an toàn. Đó là lỗi của ta khi giờ đây cô ấy gặp nguy hiểm".

"Còn Shurikovsky ?", Luke lẩm bẩm.

Nikolas liếc nhìn người đánh xe gần đó và hạ giọng mình xuống thành một tiếng thì thầm. "Ta sẽ chăm sóc đến ông ấy. Ta sẽ có công lý cho mình".

Luke nhìn người đàn ông trẻ đầy thù hận và chàng lắc đầu. "Anh không thể sát hại ông ta trong sự máu lạnh như thế?".

"Đó là cách duy nhất có thể thực hiện. Và ta là người duy nhất có thể làm điều đó".

"Thống đốc rõ ràng đã suy sụp dưới sức nặng tội lỗi của chính mình. Ông ta sẽ tự kết thúc bản thân mình sớm thôi. Hãy để thời gian giải quyết việc đó?".

"Anh có thể đứng nhìn và chẳng làm gì cả nếu em trai của anh bị sát hại sao ?".

"Ta không có em trai".

"Vậy thì cô con gái tóc đỏ bé nhỏ của anh. Anh sẽ không tìm cách để trả thù nếu như không có cách nào để trừng phạt kẻ đã giết cô ấy à ?".

Luke cứng người và giữ yên lặng.

"Có lẽ anh tin rằng một ký sinh trùng bê tha như Misha là không đáng cho tất cả rắc rối này", Nikolas nói nhẹ nhàng. "Anh nghĩ rằng cậu ấy sẽ không phải là nỗi mất mát to lớn cho bất cứ ai. Có thể anh đã đúng. Nhưng ta sẽ chẳng bao giờ quên được rằng cậu ấy đã từng là một đứa trẻ vô tội. Ta muốn anh hiểu vài điều, Misha sẽ không phải chịu tội lỗi theo cách cậu ấy đã làm. Mẹ của bọn ta là một thôn nữ ngu ngốc người chỉ biết mỗi kỹ năng là nuôi con. Cha của bọn ta là một con quái vật. Ông ta..". Nikolas nuốt xuống khó khăn và lại tiếp tục mà không có cảm xúc.

"Thỉnh thoảng ta sẽ tìm thấy em trai mình ở trong một góc tối, hoặc trong một tủ quần áo, khóc và đang bị chảy máu. Mọi người đều biết cậu ấy là đối tượng cho sự ham muốn của cha ta. Ta không biết tại sao ông ta lại chọn để quấy rối Misha mà không phải là ta chứ. Chẳng ai dám

can thiệp vào. Có một lần ta đã cố gắng để đối đầu với cha, và ông ấy đã không ngừng đánh ta cho đến khi ta bất tỉnh. Đó không phải là một điều dễ chịu để có được tình thương của một người đàn ông vô cảm. Cuối cùng ta cũng đủ lớn để... thuyết phục cha ta tránh xa Misha. Nhưng điều đó là quá trễ. Em trai ta đã bị hủy hoại trước khi cậu ấy có cơ hội ở một cuộc sống tốt đẹp". Miệng Nikolas xoắn lại với một nụ cười nhạt. "Và ta cũng thế".

Luke nhìn chằm chằm xuống con đường buồn bã, to lớn với bóng rọi kỳ lạ của những mái vòm hình củ hành, của các toà nhà đứng sừng sững dọc theo dòng sông. Chàng chưa bao giờ cảm thấy khó chịu như thế, không thích hợp đến thế.. Người Anh đến thế. Đây là một đất nước xinh đẹp, phức tạp sẽ nhấn tâm khuất phục một người đàn ông vì quyết định của nó cho dù ông ta kiêu hãnh hay khiêm tốn, giàu hay nghèo.

"Quá khứ của Mikhail và cái chết của cậu ta không phải là mối bận lòng của ta", chàng bùi ngùi nói. "Ta không quan tâm những gì anh chọn để làm về nó. Tất cả điều ta muốn là đưa vợ ta về lại nước Anh".

Tasia ngủ một cách yên bình trong phòng nàng. Nàng đã làm như Luke bảo và đã nằm xuống ngủ ngay khi chàng vừa đi khỏi nàng. Lần đầu tiên trong ngày nàng có thể thư giãn. Mọi thứ đã ra khỏi tầm tay của nàng. Luke đã tìm thấy nàng, đang ở đâu đó trong thành phố và làm những việc có thể cho nàng. Bây giờ không quan trọng việc gì đã xảy ra, lương tâm của nàng là trong sạch. Tất cả những nghi ngờ ở bản thân và hối hận đã biến mất. Nàng nằm ở đấy, trôi dạt vào những giấc mơ lặng lẽ, tóc nàng xõa dài trên gối.

Giấc ngủ của nàng bị gián đoạn bởi ngay lúc ấy một bàn tay to lớn bao lấy miệng nàng để kiềm chế một tiếng khóc bất ngờ. Một giọng nói nam tính cù vào tai nàng. "Ta có vài công việc chưa kết thúc với nàng".

Chương Mười Một

Tasia mở to mắt, nhìn kỹ vào khuôn mặt trong bóng đen đang ở bên trên nàng. Nhận ra đó là chồng mình, nàng thoải mái bên dưới chàng, mặc dù trái tim nàng đang đập loạn xạ. Tay chàng nâng lên.

"Luke..".

"Xuyết..", môi chàng phủ lên môi nàng với một nụ hôn tìm kiếm.

"Sao chàng lại ở đây ?". Nàng thở hỗn hển, cố để cho miệng được tự do. "Đại tá Radkov nói với em rằng an ninh đã được thắt chặt, và em sẽ không có nhiều khách..".

"Nikolas đã hủy bỏ mệnh lệnh của anh ta. Chúng ta được khóa cùng nhau đêm nay".

"Nhưng tại sao Nikolas lại..."

"Để sau đi. Ta phải có được nàng ngay bây giờ".

Sức nặng của chàng đặt ở phía trên nàng, và tất cả câu hỏi đều tiêu tan trong một niềm phấn khích tột độ. Dường như đã một tháng rồi kể từ lúc nàng được ở bên chàng, nó thật là quá tốt, trọng lượng của chàng đè lên lớp chăn để giữ nàng một chỗ, miệng chàng nóng hổi và cướp bóc. Tasia rên rỉ và đấu tranh để giải phóng mình ra khỏi tấm chăn. Chàng tiếp tục hôn nàng, liếm nàng, trêu chọc, khóa kín môi nàng với chàng. Thông qua các lớp quần áo và chăn, nàng cảm thấy chàng phồng lên một cách nhanh chóng và cấp bách chống vào nàng. Tasia ấn mình lên trong đòi hỏi, cầu xin sự chiếm giữ của chàng.

Luke nâng mình dậy để đẩy lớp chăn xuống, lộ ra thân trên mảnh mai của nàng trong một lớp sơ mi mỏng. Luke kéo đôi môi đang hé mở của mình trên làn da đang phơi bày ra của nàng và đi theo góc của mảnh vải lạnh khi nàng đẩy nó xuống với đôi tay run rẩy. Đầu chàng di chuyển trên ngực trần của nàng, tìm kiếm cái đỉnh mềm mại, nút và kéo nhẹ bằng miệng chàng.

Họ cùng nhau ra sức, cởi quần áo, động chạm để cố cho da tựa vào da. Luke chỉ còn mặc một nửa, áo chàng đã mở toang, một chân vẫn còn bọc ở trong quần, khi chàng đi vào nàng với một lực đẩy mạnh. Tasia thở hỗn hển với cơn đau nhói, cơ thể nàng cong lại cho sức mạnh nam tính đến tàn nhẫn. Chàng hôn lên cổ nàng, hàm nàng, chờ cho đến khi nàng điều chỉnh cùng chàng, sau đó chàng ấn vào nàng sâu hơn, khiến nàng phải rên rỉ với sự thỏa mãn. Tay nàng di chuyển lên vai chàng và ôm chặt lấy bề mặt cơ bắp.

Chàng lăn người, tay chàng mạnh mẽ trên lưng nàng. Tasia ngồi dạng chân trên hông chàng và giữ vững bản thân nàng cùng chiều dài cơ thể chàng. Nàng tìm ra góc độ hoàn hảo nhất và ấn tất cả trọng lượng cơ thể nàng vào điểm ngọt ngào kết nối giữa họ. Nàng nâng lên và đẩy xuống thêm lần nữa, thích thú bởi cái trượt nóng hổi phía trong nàng. Sốt sắng, chàng cũng theo nhịp điệu mà nàng đã đề ra, đôi mắt chàng là một tia sáng của đá saphia trong bóng tối khi chàng nhìn nàng.

Nàng quần quai phía trên chàng, đang cười trong những chuyển động đều đặn, đang giữ một sự thích thú mãnh liệt khi có được tất cả các sức mạnh của chàng và quyền lực đã bị chiếm đoạt bên dưới nàng, cái nắm bắt chặt chẽ ở giữa hai đùi nàng. Nàng đã chậm lại tốc độ, giày vò

chàng và cả bản thân nàng, trong lúc mỗi cú đẩy như xô nàng đến gần hơn bờ tận cùng cảm xúc. Đột nhiên nó vượt qua nàng với những ngọn lửa đau đớn ngọt ngào. Nàng căng thẳng và run rẩy, tuyệt vọng cắn chặt môi mình để kiềm chế một tiếng rên. Luke giữ tay nàng quanh gáy nàng để kéo đầu nàng xuống, làm nghẹn tiếng khóc của nàng với môi chàng. Chàng chôn những âm thanh đáp ứng của mình với nàng khi chàng đẩy lên trong một đợt sóng cuối cùng. Kiệt quệ và hài lòng, chàng thoải mái nằm dài ra đẩy trong khi Tasia nằm nặng nề trên ngực chàng.

Một lúc sau, nàng duỗi người với một tiếng thở dài mơ màng, nàng cởi bỏ áo sơ mi và phần quần áo còn lại của Luke. Chàng nằm đó giống như một vị vua hư hỏng đang chấp nhận sự chăm sóc của một người thiếp yêu quý.

"Chàng không biết rằng em đã bỏ lỡ bao nhiêu cho việc này đâu", nàng nói, quăng áo chàng xuống sàn nhà. Nàng hạ mình xuống ngực chàng lần nữa, nhẹ nhàng kéo đỉnh ngực mình trên bề mặt trần rắn chắc.

Luke cười toe toét và bắt đầu chơi đùa với tóc nàng. "Ta có vài ý tưởng", chàng kéo mái tóc mượt như tơ trên vai và cổ chàng, sau đó cù vào vai nàng. "Nàng trông rất giỏi với việc đó. Ta nghĩ rằng nên sớm đưa nàng về Anh cùng ta. Một tài năng như nàng không nên để lãng phí". "Em đồng ý", nàng buồn bã nói, ấn đôi môi nàng lên làn da ấm áp của chàng. "Chúng ta hãy đi ngay nhé?".

"Tối mai ", Luke trả lời, trở nên nghiêm túc. Trước khi nàng có thể trả lời, chàng đã nói với nàng tất cả mọi chuyện đã xảy ra, và kế hoạch của chàng và Nikolas trong chuyến quay về cung điện Angelovsky.

Tasia yên lặng lắng nghe, đang cố để sắp xếp trong mớ hỗn loạn của cảm xúc. Nàng cảm thấy nhẹ nhõm và hy vọng rằng có thể có một cơ hội cho nàng tiếp tục với cuộc sống mà nàng đã bắt đầu cùng Luke ở Anh. Nhưng hơn tất cả mọi điều, nàng bị làm đầy bởi cảm giác bất công vì những thứ đã tách ra khỏi nàng.

"Em sẽ rất vui để lìa bỏ nước Nga", nàng nói chua chát. "Em đã thấy hối tiếc ở chuyến đi đầu tiên. Nhưng không phải bây giờ. Đây là quê hương của em, nhà của em.. nhưng tất cả những thứ em thấy đều là những bề ngoài đẹp đẽ. Em đã chưa bao giờ nhận ra mọi thứ đã mục nát ở bên dưới nó. Đã có bao nhiêu người phải hy sinh cho 'điều tốt đẹp hơn' rồi ? Không có tương lai ở đây. Họ nói tất cả chúng ta là những đứa con của Sa hoàng. Họ gọi ông ấy là Batushka, cha của tất cả những người Nga, là một người cha nhân từ, người đã yêu thương và bảo vệ chúng ta như Chúa đã làm. Tất cả đều là dối trá, một câu chuyện cổ tích được sáng tác ra để nó dễ dàng cho một vài khao khát để tận dụng lợi thế của nhiều người. Sa hoàng và các bộ trưởng của ông ta, tất cả các gia đình như của em và nhà Angelovsky.. họ không hề quan tâm gì đến nước Nga. Họ chỉ muốn làm cho chắc chắn rằng không có gì có thể đe dọa cuộc sống thoải mái của họ. Nếu như em có thể sắp xếp rời khỏi đây, em sẽ chẳng bao giờ quay trở lại. Thậm chí là nếu em có cơ hội vào một ngày nào đó".

Nghe được nỗi đau và cơn giận dữ trong giọng nàng, Luke cố để an ủi nàng. "Một trong những điều đau đớn trong cuộc sống", chàng thì thầm. "là những ảo tưởng của nàng phải vứt đi. Đừng nghĩ rằng chỉ ở đây mới có những người lợi dụng người khác. Nó xảy ra ở khắp mọi nơi. Ngay cả những nhân vật cao quý nhất cũng có khả năng tàn ác và phản bội. Đó là bản chất của con người.. có cả ánh sáng và bóng tối trong tất cả chúng ta".

"Cảm ơn Chúa vì em đã có chàng", Tasia mệt mỏi nói, tựa đầu lên ngực chàng. "Chàng sẽ chẳng bao giờ phản bội em".

"Chẳng bao giờ", chàng đồng ý, đem một lọn tóc nàng đến môi chàng.

"Chàng là người đàn ông tốt nhất mà em từng biết".

"Nàng đâu có biết được mấy người", chàng nói với một tiếng cười ngắn, xấu hổ với sự khen ngợi của nàng. Chàng xoay người lên trên nàng và giữ mặt nàng trong tay chàng. "Nhưng ta yêu nàng còn hơn cả cuộc sống của ta. Nàng có thể tin tưởng vào điều đó, Tasia.. luôn luôn".

Buổi sáng tiếp theo Nikolas đã cho mở cửa và yêu cầu một phút được ở riêng với Tasia với một lý do mà anh ta không giải thích. Luke từ chối ngay lập tức, tuyên bố rằng bất kỳ điều gì Nikolas muốn nói với vợ chàng thì nói trước mặt chàng. Một trận cãi vã sắp bày ra cho đến khi Tasia can thiệp. Nàng đã đến bên chồng mình và thì thầm vào tai chàng, nhón chân mình để với đến. "Làm ơn đi Luke, cho phép chúng em một vài phút thôi".

Liếc nhìn Nikolas, Luke rời khỏi đó hết sức miễn cưỡng. Tasia mỉm cười yếu ớt với sự khởi hành cẩu kính của chồng mình và xoay lại với người bà con của nàng. "Việc này là gì thế, Nikolas?".

Anh ta đứng nhìn nàng trong một lúc, khuôn mặt anh ta như được chạm khắc từ đá granit. Một ý nghĩ lóe lên trong tâm trí nàng, làm thế nào anh ta lại có một vẻ đẹp lạnh lùng đến vậy. Đột nhiên nàng nín thở khi anh ta bước về phía nàng và quỳ xuống trước mặt nàng với một chuyển động uyển chuyển. Đầu anh ta cúi xuống, và nâng gấu váy nàng lên trong một cử chỉ cổ tửu lòng tôn kính.

Sau đó, anh ta thả ra và đứng dậy. "Thứ lỗi cho ta", anh ta nói một cách cứng nhắc. "Ta đã đối xử với cô bằng những sai lầm trầm trọng nhất. Ta nợ cô đến cả đời cháu chắt của ta".

Tasia nỗ lực để tập trung đầu óc đang bị phân tán của nàng. Nàng chưa bao giờ có thể tưởng tượng ra Nikolas sẽ đi xin lỗi vì những hành động của anh ta, ít nhất là theo cách này. "Tất cả điều tôi nhờ anh là hãy bảo vệ cho mẹ tôi", nàng nói, "Tôi sợ rằng bà sẽ bị trừng phạt vì đã giúp đỡ tôi đêm nay".

"Sẽ không có vấn đề gì với Marie. Ta có những người bạn làm ở bộ nội vụ, cũng có một số ở các bộ phận cảnh sát, họ sẽ rất giận dữ vì sự biến mất của cô, tất nhiên, nhưng tất cả điều họ có thể làm là hỏi Marie vài câu hỏi cho có lệ. Ta sẽ hối lộ vài quan chức cao cấp để đảm bảo rằng bà sẽ không bị bắt giam hay thẩm vấn, và nói rằng bà là một người phụ nữ nghèo nghệch đã bị lừa gạt bởi đứa con gái thông minh của mình. Ta sẽ lo tất cả mọi thứ. Cô có thể tin ta ở điều đó".

"Được, tôi tin".

"Tốt", anh ta xoay người bỏ đi.

"Nikki", nàng nói nhẹ nhàng. Anh ta đứng lại và nhìn vào nàng với một biểu hiện hiềm hoi của sự ngạc nhiên. Chưa từng có ai gọi anh ta bằng cái tên thân thiết như thế cả. "Anh cũng biết là thỉnh thoảng tôi có thể.. cảm nhận được vài điều mà".

"Đúng", anh ta cười nhẹ. "Cô và phép thuật phù thủy nổi tiếng của cô. Nếu như cô có những 'cảm nhận' gì đó về ta, thật sự ta không muốn biết".

"Có một tai họa ở trước mắt anh", Tasia vẫn tiếp tục. "Anh sẽ phải rời khỏi nước Nga. Nếu không phải bây giờ, thì cũng nên sớm đi".

"Ta có thể tự lo cho bản thân mình, em họ ạ! ".

"Những điều khủng khiếp có thể xảy ra nếu như anh không bắt đầu một cuộc sống mới cho mình ở nơi khác. Nikolas, anh phải tin tôi!".

"Tất cả mọi thứ ta cần, tất cả mọi thứ ta biết thì đều ở ngay nơi đây. Đối với ta, chẳng có thế giới nào ngoài nước Nga. Ta thà là chết ở nơi đây vào ngày mai còn hơn là ta dành cả cuộc đời để sống ở bất kỳ nơi nào khác". Một nụ cười chế nhạo chạm vào đôi môi anh ta. "Hãy đi cùng với tên chồng người Anh của cô, sinh cho anh ta một chục con trai. Hãy giữ sự quan tâm của cô cho những người cần nó. Da svedah'neeya, em họ".

"Tạm biệt, Nikolas", mặt nàng biểu lộ một sự lo lắng xót xa khi nàng nhìn anh ta rời khỏi.

Madam Marie Petrovna Kaptereva đi vào cung điện Angelovsky mặc một chiếc áo choàng sa tanh màu xanh lá phủ từ đầu đến chân. Lính gác ở cổng nhìn chăm chăm vào bà với đầy sự tôn trọng.

Đại tá Radkov, sĩ quan phụ trách các chi tiết an ninh cho cung điện, đã tiếp cận người phụ nữ. "Tù nhân không được phép tiếp khách", anh ta nói trong một điệu bộ cấm đoán.

Trước khi Marie có thể trả lời, Nikolas đã bước đến để can thiệp. "Madam Kaptereva có mười phút cùng với cô con gái đáng chỉ trích của bà, đó là ý của ta".

"Nhưng nó chống lại mệnh lệnh của ta để cho phép..".

"Dĩ nhiên, ta sẽ hiểu nếu ngài quyết định khiếu nại với bộ trưởng bộ tư pháp. Ta được biết đến như là một người đàn ông vị tha mà", mặc cho lời nói của mình, Nikolas trao cho anh ta một nụ cười đe dọa hết sức đáng sợ khiến cho tên sĩ quan phải tái mặt và lắc đầu lăm lăm một thứ gì đó khó hiểu. Danh tiếng nhà Angelovsky thì đã quá rõ, và theo các thông tin thu thập được thì cũng rất đáng kể. Không có người đàn ông ôn hoà nào lại muốn đi làm kẻ tử thù cùng hoàng tử.

Lặng lẽ, Marie đặt bàn tay trắng ngọc ngà lên cánh tay đang nâng lên chờ sẵn của Nikolas. Cả hai người họ cùng đi đến cầu thang.

Luke đang đứng chờ nơi tiền sảnh phòng Tasia khi cánh cửa được mở khóa và đẩy ra. Chàng và Nikolas trao đổi một cái nhìn thâm thúy - đến nay tất cả mọi thứ đều tốt đẹp- và Nikolas rời đi với một tiếng rì rầm cảnh báo. "Mười phút", anh ta nói, đóng và khóa cánh cửa phía sau lưng. Luke nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đứng trước mặt chàng, chú ý đến vẻ ngoài giống nhau giữa vợ chàng và mẹ của nàng. Họ đều nhỏ nhắn, mái tóc đen và sở hữu làn da trắng như sứ. "Madam Kaptereva", chàng thì thầm, đưa tay bà lên môi.

Marie Petrovna có thể là một người phụ nữ ngoài ba mươi chứ không phải là bốn mươi. Bà có một sắc đẹp tuyệt vời, các nét cổ điển hoàn hảo hơn hẳn con gái. Đôi mắt bà to tròn thay vì mắt mèo, đôi mày của bà thanh tú như râu bướm thay vì là những đường gạch đậm. Môi bà bĩu ra một cách hoàn mỹ, hoàn toàn khác xa với đôi môi chín mọng đầy đam mê của Tasia.

Nhưng có một cái gì đó mong manh ở Marie. Luke đến lúc này vẫn thích vẻ đẹp rạng rỡ và độc đáo của Tasia, thứ mà chẳng bao giờ có thể đánh mất đi sức mạnh để mê hoặc chàng. Marie quét từ đầu đến chân chàng với một cái nhìn đánh giá, bà trao cho chàng một nụ cười tán tỉnh. "Lord Stokehurst", bà nói bằng tiếng Pháp. "Thật là một điều ngạc nhiên thú vị. Ta đã mong đợi để gặp một người đàn ông Anh bé nhỏ, nhợt nhạt. Nhưng thay vào đó, ta lại tìm thấy một người đẹp trai, to lớn và ngăm đen. Ta luôn ngưỡng mộ những người đàn ông cao to. Họ cho người ta cảm thấy an toàn và được bảo vệ". Duyên dáng, bà cởi áo khoát của mình và trao cho chàng mang đi. Thân hình trời phú của bà vừa vặn trong bộ váy áo màu vàng. Các viên đá quý phủ lên eo, cổ, hai tay và trên tai.

"Maman", giọng nói run rẩy của Tasia phát ra gần đó. Marie quay lại với một nụ cười rạng rỡ,

đang rộng cánh tay cho đứa con gái đang chạy đến. Họ ghì chặt lấy nhau với một sự pha trộn giữa nụ cười và những giọt nước mắt đầy cảm xúc.

"Họ đã không cho ta gặp con cho đến tận bây giờ, Tasia".

"Con biết".

"Trông con rất đẹp!".

"Và mẹ thì vẫn luôn như vậy, maman".

Họ cùng nhau đi đến căn phòng riêng tư kê bên và ngồi trên giường với đôi bàn tay nắm chặt.

"Có rất nhiều điều con muốn nói với mẹ", Tasia nói, giọng nàng bị bóp nghẹt khi nàng nghiêng người về phía trước để ôm mẹ.

Không thoải mái với những cảm xúc đang bày ra, Marie vỗ vào lưng Tasia với một nhịp điệu nhẹ nhàng. "Cuộc sống của con ở Anh thế nào?", bà hỏi bằng tiếng Nga.

Tasia mỉm cười, đột nhiên mặt nàng sáng rực, "Đó là thiên đường", nàng nói.

Marie liếc nhìn qua căn phòng kê bên, nơi Luke đang chờ. "Anh ta có phải là một người chồng tốt không?".

"Tốt, hào phóng và tử tế nữa. Con yêu chàng ấy rất nhiều".

"Anh ta có đất đai và tài sản gì không?".

"Chàng rất giàu có", Tasia đảm bảo với bà.

"Anh ta có bao nhiêu người hầu?".

"Ít nhất là một trăm, có lẽ là hơn một chút".

Marie cau mày, vì con số khá là khiêm tốn so với tiêu chuẩn của giới quý tộc Nga. Cho đến thời điểm này, nhà Kapterevs đã sở hữu gần năm trăm thuộc hạ. Con số người hầu của Nikolas Angelovsky thuộc về hàng nghìn, điều cần thiết để duy trì hai mươi bảy nông trang của anh ta.

"Anh Stokehurst này có bao nhiêu nông trang?", bà hỏi với sự nghi ngờ.

"Ba, maman".

"Chỉ có ba thôi sao?", cái cau mày của Marie sâu hơn, và bà buông ra một tiếng thở dài thất vọng. "À, cũng được.. Miễn là anh ta tử tế với con", bà nói, cố không để âm thanh quá ảo não. "Và anh ta cũng đẹp trai. Đó có lẽ là nguyên nhân cho vài điều, ta cho là vậy".

Tasia cười nhả nhỏ. Nàng nắm lấy tay Marie và siết chặt yêu thương. "Maman, con đang mong đợi một đứa trẻ", nàng tâm sự, "Con gần như chắc chắn về nó".

"Thật sao?", có một sự pha trộn giữa niềm vui và nỗi thất vọng trên mặt Marie. "Nhưng Tasia..

Ta còn quá trẻ để trở thành bà ngoại!".

Tasia cười và chăm chú lắng nghe khi Marie khuyên nàng nên ăn những gì và làm thế nào để giữ vóc dáng sau khi sinh con. Marie đã hứa sẽ gởi cho Tasia chiếc áo rửa tội bằng len trắng đã được sử dụng qua bốn thế hệ nhà Kapterevs. Còn quá sớm khi mười phút của họ vụt trôi qua, và có một tiếng gõ cửa đã vang lên từ căn phòng bên cạnh. Tasia giật mình bởi âm thanh đó và nhìn chằm chằm vào chồng mình với đôi mắt mở to khi chàng xuất hiện.

"Đến giờ rồi", chàng nói lặng lẽ.

Tasia quay lại với mẹ mình. "Maman, mẹ chưa nói với con Varka giờ thế nào".

"Bà ấy khỏe. Ta đã định mang bà ấy theo cùng ta đêm nay. Nhưng Nikolas không cho phép".

"Mẹ sẽ trao cho bà ấy tình yêu của con, và nói với bà ấy rằng con hạnh phúc chứ?".

"Được, dĩ nhiên". Bận rộn, Marie đã tháo vòng cổ và các vòng tay. "Đây, hãy giữ nó. Ta muốn con phải có nó".

Tasia lắc đầu kinh ngạc. "Không, con biết là mẹ rất yêu các trang sức của mình..".

"Hãy lấy chúng", Marie nhấn mạnh. "Ta chỉ đeo những thứ nhỏ bé này đêm nay. Thật sự, ta đã quá mệt mỏi bởi những món đồ rẻ tiền thế này rồi".

Đồ rẻ tiền, cũng như bà đã gọi chúng, là một bộ sưu tập đá quý vô giá. Đó là một sợi dây đôi của những hạt ngọc trai và những viên kim cương, một chiếc vòng tay bằng vàng với các viên đá sa phia được mài tròn thật lớn. Các viên đá được đánh bóng sáng lấp lánh, giống như một quả trứng kết hợp cùng nhau trên một chuỗi vàng dày cộm. Mặc cho sự phản đối của Tasia, bà vẫn đeo chiếc vòng vào cổ tay Tasia, trượt mấy chiếc nhẫn nặng nề vào các ngón tay nàng.

Có một số viên ruby màu đỏ máu - thường xuyên đeo ruby, chúng sẽ giúp lọc sạch máu - một viên kim cương màu vàng mười ca ra, một tác phẩm của những viên ngọc lục bảo, những viên saphia, và ruby được gọt giữa trong hình dáng của một con chim lửa. "Cha con đã trao nó cho ta khi con được sinh ra", bà kết thúc, cài những đóa hoa đá quý lên vạt áo của nàng.

"Cảm ơn, maman", Tasia đứng dậy và để cho Luke khoát chiếc áo màu xanh lá lên vai của nàng. Khi chiếc mũ được trùm lên đầu, quần áo của nàng hoàn toàn được che khuất. Nàng nhìn Marie với cái cau mày lo lắng. "Khi họ phát hiện ra mẹ đang chờ ở đây thay vì con.."

"Ta sẽ hoàn toàn ổn thôi", bà đảm bảo với Tasia. "Nikolas đã hứa rồi".

Nikolas bước vào trong phòng. Môi anh ta mím chặt với sự thiếu kiên nhẫn. "Tám chuyện thế là đủ rồi đấy. Đi nào, Tasia".

Luke siết vai Tasia và đẩy nhẹ nàng về phía Angelovsky. "Ta sẽ tham gia cùng nàng sau", chàng lẩm bẩm.

"Gì cơ?", nàng quay lại đối mặt với chàng, đôi má nàng đỏ bừng. "Không phải là chàng sẽ đi cùng em sao?".

Luke lắc đầu. "Nó sẽ trông rất đáng nghi nếu ta đi ngay bây giờ. Tốt hơn nên để cho Radvod và lính của anh ta nghĩ rằng ta còn ở lại đây để an ủi nàng. Chúng đang trông chừng chúng ta hết sức chặt chẽ. Ta sẽ sớm rời đi và gặp nàng cùng Biddle ở đảo Vasilyevsky". Nằm ở phía đông thành phố, hòn đảo này sở hữu một cảng biển lớn mở rộng vào trong vịnh Phần Lan.

Tasia hoảng loạn, nàng tìm đến chồng mình và bám vào eo rắn chắc của chàng. "Em sẽ không đi trừ phi có chàng đi cùng em. Em sẽ không rời bỏ chàng vào lúc này".

Luke mỉm cười trấn an. Theo quan điểm đầy đủ của Marie và Nikolas, chàng ấn một nụ hôn lên môi nàng. "Mọi việc rồi sẽ ổn thôi", chàng thì thầm. "Ta sẽ sớm đến cùng nàng. Đi đi và xin đừng tranh luận gì cả nhé".

Nikolas xen vào, không thể ngăn bản thân mình lại. "'Xin đừng tranh luận'?", anh ta lặp lại gay gắt. "Bây giờ thì ta đã tin những gì họ nói về đàn ông Anh thường bị cai trị bởi những người đàn bà của họ. Cầu xin cô ta phải nghe theo lời của anh, trong khi anh chỉ cần trừng phạt cô ta với một chiếc dây lưng bằng da. Bất kỳ ngày nào với một người Nga tự trọng mà có vợ không biết nghe lời như thế đều..", anh ta dừng lại và nhìn vào hai người bọn họ với sự phản đối kinh tởm.

Tasia cau mày với anh ta. "Tạ ơn Chúa là con đã không kết hôn với 'một người Nga tự trọng'. Anh không cần những người vợ, anh muốn có nô lệ. Chúa giúp cho người phụ nữ nào ở đây với trí thông minh, lòng can đảm hoặc quan điểm của cô ấy".

Nikolas nhìn về phía Luke, đôi mắt vàng của anh ta đột nhiên lóe sáng đầy thích thú. "Anh đã làm hư cô ta rồi", anh ta nói. "Tốt hơn hết là cô ta nên sống ở Anh".

Theo cái đẩy của chồng, Tasia rời khỏi chàng và đi về phía Nikolas. Nàng bắt đầu trùm mũ lên đầu. Cùng lúc ấy nàng nhìn thấy một cái bóng ở phòng khách và nghe được những bước chân

đang đi trên thảm.

Những người khác cũng nghe được như thế. Luke là người phản ứng đầu tiên, di chuyển vào trong phòng khách một cách nhanh chóng, với những sải chân nhẹ nhàng. Chàng tóm lấy kẻ xâm nhập, một tên lính gác nghe trộm, chàng đưa tay lên để bịt miệng người đàn ông. Tên lính gác vùng vẫy kịch liệt, khi cả hai cùng dúi người vào tường. Luke liều lĩnh giữ chặt, cần nhân với sự chống trả của tên đột nhập. Một tiếng hét sẽ báo động cho cả khu nhà toàn vệ sĩ, và hủy hoại đi cơ hội đưa Tasia rời khỏi nước Nga.

Luke đã lờ mờ nhận được phương pháp tiếp cận của Nikolas. Có một tia sáng của thép lóe lên, một sự yên lặng, giật mình bởi sự bùng nổ dữ dội, và sau đó người đàn ông ngừng giãy giụa trong đôi tay chàng, bắt đầu trở nên nặng trĩu. Thở hổn hển, Luke nhận ra Nikolas đã đâm tên lính gác và nhét một mớ vải - một khăn tắm, hay là một áo khoát - trên vết thương chí mạng trên ngực để cầm lại dòng máu đang tuôn ra. Người lính trao một cái rung mình chết chóc trong vòng tay Luke.

"Đừng để cho máu anh ta tràn ra thảm", Nikolas thì thầm, kéo thi thể người lính ra khỏi chàng. Luke cảm thấy muốn bệnh. Chàng thoáng nhìn thấy khuôn mặt của những người phụ nữ, căng thẳng của Marie và nhợt nhạt, trống rỗng của Tasia. Kiên quyết, chàng nuốt xuống sự buồn nôn giúp Nikolas mang xác tên lính ra khỏi đó. Dọc theo mấy cánh cửa có một căn phòng chứa những bức tranh và hàng nội thất đã không còn được sử dụng. Họ làm việc một cách nhanh chóng, ém cơ thể vào một góc, che lại bằng một chiếc bàn và mấy bức tranh sơn dầu.

"Một bộ xương nữa cho tủ quần áo gia đình", Nikolas nói hài hước, giữ một cái nhìn khó chịu vào công việc của họ. Mặt anh ta như đá granit, đôi mắt vàng kỳ lạ. Phản ứng đầu tiên của Luke là xem thường Angelovsky vì sự nhẩn tâm của anh ta, nhưng chàng chú ý thấy Nikolas đang siết chặt nắm tay mình mạnh đến nỗi các khớp tay của anh ta trắng bệch không còn chút máu. "Anh là một thằng ngốc nếu nghĩ rằng việc nhìn thấy cái chết sẽ làm phiền được ta", Nikolas thì thầm. "Nó đã từng có, nhưng bây giờ việc thiếu vắng những cảm xúc khiến ta khó chịu".

Luke nhìn anh ngờ vực. "Bất cứ điều gì anh nói".

"Đi thôi", Nikolas nói, "Tất cả mớ hỗn độn này, và di chuyển đồ đạc, chẳng bao lâu họ sẽ phát hiện ra người lính đã bị mất tích, và chúng ta sẽ có cả trung đoàn ở trên này".

Tasia đã rất bình tĩnh khi nàng xuống cầu thang với tay của Nikolas. Nàng cúi đầu mình xuống, như thể là một người mẹ đang buồn rầu, để cho chiếc mũ che phủ cả khuôn mặt. Cái chết của người lính đã khiến cho nàng bị sốc. Nàng lấy sức mạnh từ quyết tâm sắt đá của Nikolas. Nàng đang rời khỏi cung điện, nơi Misha đã chết và chuyển hành trình kỳ lạ của nàng bắt đầu, ngoại trừ giờ đây nàng có Luke, và cả một nơi mà nàng hết sức muốn quay trở lại. Bên trong áo choàng, nàng trượt cánh tay tự do lên bụng nàng, nơi có em bé đang nằm. Chúa ơi, xin hãy cho chúng con có cơ hội được quay về, xin hãy cho chúng con được an toàn.. Mời nàng chuyển động trong một câu cầu nguyện không lời khi nàng cùng Nikolas đi qua hành lang có những tên lính và cảm nhận được những tia nhìn của họ trên nàng.

Một người nào đó bước về phía trước của họ, buộc họ phải tạm dừng. Những ngón tay Tasia bấu chặt vào cổ tay Nikolas. Anh ta chẳng nề hà gì về các vết cắt của móng tay nàng. "Đại tá Radkov", Nikolas nói lạnh lùng. "Ngài muốn gì đây?".

"Vâng, thưa ngài. Madam Kaptereva nổi tiếng là người có một nhan sắc vượt trội. Ta muốn được vinh hạnh được một cái nhìn thoáng qua của bà".

Nikolas trả lời với sự khinh miệt. "Loại yêu cầu của một tên nông dân ngu muội sẽ làm. Ngài không tôn trọng nỗi đau của một người mẹ thì thôi, ngài lại còn xúc phạm bà ấy theo cách đó nữa sao?".

Có một sự yên lặng thách thức thật lâu, cánh tay của Nikolas căng lên dưới bàn tay của Tasia. Cuối cùng thì Radkov cũng lùi bước. "Thứ lỗi cho ta, Madam Kaptereva", anh ta thì thầm. "Ta không cố ý xúc phạm".

Tasia gạt đầu dưới chiếc áo khoác xanh, tiếp tục đi cùng với Nikolas khi tên sĩ quan bước nép qua một bên. Cẩn thận, nàng bước qua ngưỡng cửa và đi qua tiền sảnh bên ngoài. Nàng cảm thấy không khí mát mẻ của trời đêm trên mặt nàng. Chân nàng chạm vào những viên gạch màu lợt một cách khéo léo trên đường phố. Họ đi đến một chiếc xe ngựa đang chờ sẵn, nơi có một nửa vòng tròn ánh sáng của ngọn đèn đường.

"Nhanh lên", Nikolas nói, đẩy nàng đi lên một bậc thang nhỏ và vào bên trong xe ngựa.

Tasia quay lại và nắm cứng cổ tay anh ta. Đôi mắt nàng phát sáng khi nhìn chằm chằm vào anh bóng tối của chiếc mũ trùm đầu. Cảm nhận của nàng về điều bất hạnh sắp sửa xảy ra, không phải cho bản thân nàng mà là ở anh ta, đột nhiên tràn ngập. Nàng đã mơ hồ thấy anh ta đang khóc trong đau đớn, khuôn mặt anh ta phủ đầy máu. Nàng run rẩy đầy đau khổ. "Nikolas", nàng nói khẩn trương. "Anh phải rời khỏi nước Nga thật sớm. Hãy nghĩ đến việc đi Anh cùng chúng tôi".

"Không, nếu cuộc sống của tôi phải phụ thuộc vào nó". Anh ta nói với một tiếng cười ngắn.

"Đúng thế", nàng thì thầm mãnh liệt. "Chính nó".

Nikolas nhìn chằm chằm vào nàng, nụ cười của anh ta nhạt dần. Anh nghiêng người vào trong xe ngựa như thể nói với nàng điều gì đó hết sức quan trọng và bí mật. "Những người giống cô và ta sẽ luôn tồn tại", anh ta thì thầm. "Chúng ta giữ số phận trong tay mình và uốn nắn nó theo cách mà mình thích. Có được mấy người phụ nữ đã đi khỏi một nhà tù tồi rửa để trở thành vợ của một nhà quý tộc người Anh? Cô đã sử dụng vẻ đẹp của cô, trí thông minh của cô và mọi điều cho tất cả những gì cô muốn. Ta sẽ làm không ít cho bản thân mình. Đừng lo lắng về chuyện của ta. Ta mong rằng cô sẽ hạnh phúc". Nàng cảm thấy đôi môi lạnh của anh ta chạm vào nàng, và nàng rung mình như thể nàng đã nếm được mùi vị chết chóc.

Cửa xe đóng lại, Tasia dựa vào nệm khi người lái xe ra hiệu cho lũ ngựa khởi hành. Nàng thờ hồn hển trong ngạc nhiên khi nhận thấy còn có sự hiện diện của một người nữa trong xe.

"Lady Stokehurst", giọng nói hoà nhã của Biddle. "Thật vui là được thấy bà hoàn toàn khỏe mạnh".

Tasia cười không kịp thở. "Mr. Biddle! Bây giờ thì ta cuối cùng cũng bắt đầu tin rằng mình đang được về nhà".

"Vâng, thưa bà. Ngay khi chúng ta tập hợp cùng Lord Stokehurst ở xưởng đóng tàu".

Nàng bình tĩnh lại đôi chút, khuôn mặt nàng căng thẳng với mối quan tâm. "Nó vẫn chưa đủ sớm như ta mong đợi".

Marie bước đến cùng Luke bên cửa sổ nhìn xuống chiếc xe ngựa đang khởi hành. Bà trao một tiếng thở dài nhẹ nhõm. "Cảm ơn Chúa đã cho con bé được an toàn". Bà quay lại với Luke và chạm vào cánh tay chàng. "Cảm ơn anh vì đã cứu Anastasia. Đó là điều an ủi cho ta khi biết rằng con bé có một người chồng trung kiên đến vậy. Ta thừa nhận, lúc đầu ta đã bàng hoàng khi biết về sự thiếu giàu có của anh, nhưng bây giờ ta đã thấy có những thứ còn quan trọng hơn nhiều, đó là lòng tin và sự hy sinh".

Miệng Luke mở ra và đóng lại vài lần. Là một người thừa kế một vùng lãnh địa của công tước, cộng thêm với tài sản công nghiệp mang đến lợi nhuận đất đai đáng kể, sở hữu nhiều nông trang và các cánh rừng, bao trùm lên lãnh địa của bảy quận, đó là chưa kể đến đa số cổ phiếu ở một công ty đường sắt mở rộng, chàng chưa bao giờ ngờ rằng sẽ phải đối mặt với một bà mẹ vợ, người đã quyết định bỏ qua sự 'thiếu giàu có' của chàng. "Cảm ơn" là tất cả những điều chàng có thể nói.

Đôi mắt của Marie đột nhiên mơ hồ. "Anh là một người đàn ông tốt, ta có thể nhìn thấy điều đó. Tử tế và có trách nhiệm. Cha của Tasia, Ivan cũng giống như thế. Con gái của ông là niềm hạnh phúc lớn lao nhất đối với ông. 'Kho báu của ta, con chim lửa của ta', ông luôn gọi con bé như vậy. Những lời cuối cùng của ông cũng là về Tasia. Ông cầu xin ta phải chắc chắn rằng Tasia sẽ kết hôn với người đàn ông có thể chăm sóc cho con bé", Marie bắt đầu sụt sịt. "Ta nghĩ con gái ta sẽ được sung sướng khi được làm vợ của một Angelosky. Con bé sẽ chẳng bao giờ phải thiếu bất cứ thứ gì. Ta đã thuyết phục bản thân mình đó là điều tốt nhất. Ta đã không lắng nghe khi con bé cầu xin ta đừng ép nó phải kết hôn với Mikhail. Với ta, con bé chỉ là một đứa trẻ đang vướng về tình yêu và những giấc mộng..". Bà cúi đầu và chạm vào đôi mắt chiếc khăn tay mà Luke đã trao. "Ta phải chịu trách nhiệm vì những điều đã xảy ra cho Tasia".

"Đừng nên gán đổ tội lỗi", Luke thì thầm. "Nó đã gây khó khăn cho tất cả mọi người. Giờ thì Tasia sẽ ổn thôi".

"Phải", bà đặt lên má Luke mỗi bên một nụ hôn theo một cách rất châu Âu. "Anh phải đi cùng con bé ngay bây giờ".

"Đó chính xác là điều ta nghĩ", chàng nói, vỗ nhẹ vào lưng bà. "Đừng lo lắng về con gái của mình, Madam Kaptereva. Ta sẽ giữ cho Tasia được an toàn ở Anh, chưa kể đến là sẽ hạnh phúc hơn cả cô ấy từng mơ ước".

Tasia và Biddle đang đứng đợi ở một góc trong căn nhà kho dùng để lưu trữ hàng hóa. Có rất nhiều hoạt động ở quanh họ: các thủy thủ đang rời khỏi con tàu của mình, những người lao động ở bến tàu, vài thương nhân đang cãi nhau về việc làm hư hàng hóa. Rút vào trong bóng tối, Tasia lo lắng tìm các dấu hiệu của chồng nàng.

Biddle cảm nhận được sự lo lắng ngày càng tăng của nàng. "Còn quá sớm để ngài ấy có thể ra đến đảo, Lady Stokehurst". Biddle lặng lẽ nói.

Nàng cố hít một hơi thở sâu để trấn an mình. "Sẽ ra sao nếu họ phát hiện ra rằng tôi đã bỏ đi? Họ sẽ bắt chàng để thẩm tra ở đồn cảnh sát? Chàng ấy có thể bị buộc tội là tội phạm chính trị đã chống lại triều đình, sau đó...".

"Ngài ấy sẽ đến đây sớm thôi", Biddle đảm bảo với nàng, nhưng trong giọng nói của anh ta vẫn có chút gì đó lo lắng.

Tasia cứng người khi nàng chú ý đến một người đàn ông cao lớn đang tiến về chỗ nàng. Ông ta mặc một bộ đồng phục đen, đỏ và vàng của hiến binh, một tiểu đội đặc biệt của cảnh sát phục vụ dưới thẩm quyền của Thủ Tướng Chính Phủ. Khi người hiến binh đến gần, sự nghi ngờ trên khuôn mặt râu của ông ta đã hoàn toàn rõ. Ông ta sẽ muốn biết họ là ai, họ ở đó để làm gì. "Ôi Chúa ơi", Tasia thì thầm, trở nên hoảng loạn. Những suy nghĩ của nàng hoạt động với một tốc độ hết sức nhanh chóng. Nàng quay lại và vòng tay ôm lấy anh người hầu đang hết sức ngạc nhiên bên cạnh nàng. Bỏ mặc tiếng kêu vì sốc của anh ta, nàng ấn môi nàng vào anh. Nàng vẫn

tiếp tục ôm cho đến khi người hiến binh tìm đến chỗ họ.

"Cái gì thế này?", ông ta hỏi. "Chuyện gì đang xảy ra thế này?".

Tasia nhảy phóc ra khỏi Biddle và bàng hoàng thở hổn hển một cách giả tạo.

"Ô, thưa ngài", nàng nói không kịp thở. "Tôi xin ngài, đừng nói với bất kỳ ai về sự hiện diện của chúng tôi ở đây! Tôi đến đây để gặp chàng trai người Anh của mình.. Cha tôi không chấp nhận anh ấy..".

Sự nghi ngờ của người hiến binh đã đổi thành cái cau mày khiển trách. "Không nghi ngờ gì cha cô sẽ đánh cô với một thanh bạch dương nếu ông biết những gì cô đang làm".

Nàng nhìn ông ta cầu khẩn, đôi mắt nàng ngân ngấn nước. "Thưa ngài, đây là đêm cuối cùng chúng tôi ở bên nhau..". Nàng nhích sát vào Biddle, bám chặt lấy cánh tay anh.

Người hiến binh nhìn vào thân hình nhỏ nhắn, mảnh khảnh của Biddle với chủ nghĩa hoài nghi, rõ ràng là đang thắc mắc làm thế nào mà anh lại có thể gây ra được sự đam mê đến thế. Một thời khắc dài và khổ sở trôi qua trước khi ông ta mỉm lòng. "Nói lời tạm biệt của mình và bảo anh ta đi đi", ông ta nói với Tasia một cách cộc cằn. "Và ta tin rằng cha cô đã làm những điều tốt nhất cho cô. Con cái biết nghe lời chính là niềm vui của cha mẹ. Một cô gái xinh xắn giống như cô - tại sao chứ, họ sẽ tìm cho cô những đám còn tốt hơn nhiều so với gã đàn ông người Anh nhỏ bé khăng khiu này!".

Tasia gật đầu ngoan ngoãn. "Vâng, thưa ngài".

"Ta sẽ giả vờ rằng ta chưa từng gặp cô, và sẽ tiếp tục cuộc tuần tra của mình quanh mấy xưởng đóng tàu", ông ta lắc ngón tay với nàng. "Nhưng tốt hơn hết là cô nên rời khỏi trước khi ta quay lại nơi này".

"Cảm ơn ngài", nàng nói, tuốt một chiếc nhẫn nạm ngọc từ tay nàng trao cho ông ta. Món quà để đảm bảo rằng chuyến đi của ông ta sẽ nhàn nhã hơn một chút, cho phép họ ở lại đó được lâu hơn. Người hiến binh chấp nhận chiếc nhẫn với cái gật đầu cộc lốc. Đưa một cái nhìn đen tối về phía Biddle, ông ta tiếp tục bước đi.

Tasia thở phào nhẹ nhõm, nàng quay sang Biddle với một nụ cười xin lỗi. "Ta nói với ông ấy anh chính là người yêu của ta. Đó là tất cả điều ta có thể nghĩ".

Biddle nhìn chăm chăm vào nàng sửng sốt, không nói được lời nào.

"Anh có sao không?", Tasia hỏi, bối rối bởi sự yên lặng của anh ta. "Ôi, Mr. Biddle.. Ta đã làm cho anh sốc đến thế sao?".

Anh ta gật đầu, nuốt xuống và nói lỏng cổ áo. "Tôi.. Tôi không biết phải làm sao để có thể đối mặt với Đức Ngài lần nữa".

"Ta chắc rằng ngài ấy sẽ hiểu", nàng bắt đầu ân hận, và giật mình khi nhận thấy thêm một người đàn ông nữa đi về phía họ.

Biddle bị đóng băng, gồng mình để chờ đợi một cuộc ẩu đả nữa có thể xảy ra, nhưng thay vào đó, Tasia đã xà vào người lạ mặt với một tiếng khóc nhẹ nhàng.

"Chú Kirill! "

Khuôn mặt râu của Kirill nở một nụ cười, và ông ôm chặt lấy Tasia trong vòng tay rắn chắc của mình. "Cháu gái bé nhỏ", ông thì thầm. "Thật là không tốt cho ta khi lén đưa con đi khỏi Nga và rồi con lại quay trở lại. Lần này con phải tránh cho kỹ nhé?".

Tasia cười lại với ông. "Vâng, thưa chú".

"Nikolas đã gửi cho ta một bức thư ngắn để giải thích tất cả mọi thứ, anh ta viết rằng con đã kết hôn ở nước Anh". Kirill giữ nàng trong vòng tay để được nhìn rõ hơn. "Xinh tươi như một đoá

hồng", ông nói hài lòng, nhìn Biddle qua đầu nàng. "Anh ta phải là một người chồng tốt, người đàn ông Anh bé nhỏ này".

"Ồ không", Tasia nói vội vàng. "Đây là người hầu của chồng con, chú Kirill. Chồng con sẽ đến đây cùng chúng ta sớm thôi... nếu mọi chuyện đều ổn". Trán nàng nhăn lại đau khổ khi nghĩ đến Luke vẫn còn bị nguy hiểm.

"À", Kirill gật đầu thông cảm, "Ta sẽ đi tìm anh ta. Nhưng trước tiên ta sẽ đưa con đến tàu...".

"Không, con sẽ không đi bất cứ nơi đâu mà không có chàng ấy".

Kirill dường như định tranh luận, nhưng rồi ông gật đầu tư lự. "Chồng con là một người đàn ông cao to phải không?".

"Vâng".

"Tóc đen?".

"Vâng..".

"Và một cái móc ở một bên tay?".

Tasia nhìn chăm chăm vào chú của nàng, sửng sốt. Cùng lúc ấy, nàng nhìn quanh và thấy Luke đang đi về phía họ. Thấy được chàng, nàng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Nàng chạy đến và vòng tay quanh eo chàng. "Luke", nàng thì thầm, mắt nàng khép lại đầy biết ơn, "chàng ổn cả chứ?". Luke ngửa đầu nàng và hôn nhẹ lên môi. "Ta vẫn chưa ổn cho đến khi ta đưa nàng rời xa khỏi nơi đây và nhìn thấy nàng an toàn về lại Anh quốc".

"Em đồng ý, thưa ngài". Tasia trượt tay nàng vào trong tay chàng. Kéo nàng về phía trước, nàng giới thiệu chàng với chú mình.

Kirill nói mấy lời bằng tiếng Anh vớ vẩn, những nụ cười được đổi trao, và họ đồng ý đến boong của chiếc tàu đang đợi không chút chậm trễ.

Đột nhiên nhớ đến người hầu của mình, Luke liếc về phía Biddle, người đang đứng gần đó với đôi tay vụng xoắn. "Biddle, sao mặt anh lại tím tái thế? Trông anh giống như sắp sửa bị đột quỵ vậy?". Chàng cau mày khi người hầu của chàng lăm bắm gì đó một cách rời rạc và vội vã đi về phía tàu. "Có chuyện gì với anh ta thế?".

Nàng nhún vai. "Chắc sự căng thẳng của buổi tối đã khiến anh ta như thế".

Luke nhìn chăm chăm khuôn mặt hết sức ngây thơ của nàng với một sự nghi ngờ thẳng thắn. "Đừng nghĩ nữa. Nàng có thể nói với ta sau. Còn bây giờ hãy mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này".

"Vâng", nàng nói hết sức bình tĩnh. "Về nhà thôi".

Chương Mười Hai

London, Anh Quốc.

Đã ba tháng kể từ khi họ trở lại nước Anh, Tasia cảm thấy tràn đầy hạnh phúc. Họ tiếp tục sống ở biệt thự London, để cho Luke được thuận lợi trong việc kinh doanh của chàng. Lần đầu trong đời Tasia được hạnh phúc, không phải là cái chớp lên rạng ngời, ngăn ngủi của cảm xúc mà nàng đã biết trước đây, mà là một thứ gì đó mạnh mẽ hơn, lâu dài hơn, như thể một ngọn lửa sưởi ấm nàng từ trong đến ngoài. Đó là một phép lạ khi được thức dậy bên cạnh Luke mỗi buổi sáng và nhận ra là chàng thuộc về nàng. Chàng là tất cả đối với nàng, đôi khi thì như người cha, đôi khi thì hết sức quý quái, đôi khi lại dịu dàng như một chàng trai trẻ với mỗi tình đầu. Chàng trêu chọc, chơi đùa và tán tỉnh nàng với niềm đam mê cuồng nhiệt. Khi cái thai của nàng lớn lên, Luke đã bị mê hoặc bởi sự thay đổi của cơ thể nàng. Thỉnh thoảng, chàng sẽ cởi quần áo nàng ở giữa ban ngày chỉ để ngắm nàng, bỏ qua tiếng cười và sự phản đối nửa vờ của nàng. Chàng sẽ vuốt ve đường cong của bụng nàng như thể đó là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời. "Ta chưa bao giờ được thấy thứ gì đẹp đến thế", chàng thì thầm vào một buổi chiều, ngưỡng mộ chiếc bụng căng tròn của nàng.

"Nó sẽ là một đứa bé trai", nàng nói.

"Điều đó không quan trọng", chàng trả lời, trải những nụ hôn trên làn da mịn màng của bụng nàng. "Dù là trai hay gái.. nó vẫn sẽ là một phần của nàng".

"Của chúng ta", nàng nói với một nụ cười, vẫn chơi đùa với mái tóc đen của nàng.

Từ khi Tasia có thể che đậy tình trạng của mình bằng những chiếc váy lưng cao, nàng đã có thể tham dự những buổi tiệc, các vở nhạc kịch, và các hoạt động xã hội khác. Sau này, khi bụng nàng đã trở nên quá to để có thể trốn dưới những chiếc áo rộng thùng thình và những chiếc khăn choàng lụa, điều hợp lý nhất là nàng đã hạn chế bản thân nàng nên ở nhà. Nhưng nàng đã dành một cuộc đời để lẩn trốn và bị giam cầm, giờ đây nàng quyết định tận hưởng sự tự do của mình.

Vào lúc đấy, nàng phải bận rộn làm bạn với các phu nhân trẻ tuổi khác, cuốn nàng vào các tổ chức từ thiện khác nhau, và hoàn thành trách nhiệm của mình như là một người vợ của Luke. Nàng cũng có nhiều tiến bộ trong chiến dịch của nàng để đẩy Emma vào tình bạn với những cô gái đồng trang lứa. Emma dường như đã thoát ra khỏi sự nhút nhát của mình, và cô bé đã bắt đầu thích thú với những bữa tiệc trẻ em. Khi cái ngày đáng sợ của kinh nguyệt lần đầu tiên, cô bé đã nói với Tasia bằng một giọng pha trộn giữa bối rối và tự hào, "Điều này có nghĩa là con sẽ không thể có những bữa tiệc búp bê nữa phải không?", cô hỏi, và thở phào nhẹ nhõm bởi cái gật đầu đảm bảo của Tasia.

Khi mùa thu quét qua nước Anh, không khí mát mẻ, cảnh vật muôn màu muôn vẻ. Một thùng hàng và những chiếc rương được gửi đến từ Nga. Alicia Ashbourne đến để giúp đỡ chúng ra. "Có nhiều quà từ Maman", Tasia đọc to. Nàng ngồi trên ghế sofa, lướt qua lá thư của mẹ mình, trong lúc Alicia và Emma nhắc lên những vật dụng vô giá từ thùng được chêm kỹ lưỡng. Tasia thật vui vì biết được nhiều tin tức về cuộc sống hạnh phúc của mẹ nàng, và đặc biệt là đọc được rằng mọi chuyện đã không ảnh hưởng đến bà. Chuyên gia hối lộ của Nikolas đã đảm bảo rằng Marie chỉ bị thẩm tra trong một thời gian ngắn và rồi được phóng thích bởi các nhà lãnh đạo, sau khi cứu Tasia thoát khỏi cung điện Kurkov. Kể từ đó Marie đã gửi thư và những vật gia truyền của gia đình đến biệt thự ở London.

Cho đến giờ, họ đã dỡ ra được những món đồ quý giá bằng sứ hoặc pha lê, một ngăn các bức tượng nhỏ, một áo choàng ren rửa tội, một bộ bình tách trà bằng bạc nạm đá quý.

Một âm thanh thích thú vang lên khi một chiếc ấm bạc được đưa ra. "Nó là từ Tula, tôi nghĩ

thế", Alicia nói khi cô xem những hình khắc phức tạp. "Những thứ tốt nhất luôn được làm ở Tula".

"Bây giờ giá mà chúng ta có được trà thích hợp để pha nó", Tasia than thở.

Emma nhìn nàng ngạc nhiên. "Không phải là trà Anh ngon nhất sao, Belle-mère!".

"Không phải vậy đâu. Người Nga luôn pha bằng loại trà thượng hạng của Trung Quốc", Tasia thở dài buồn bã, "Đó là loại ngon hơn và thơm hơn tất cả các loại khác. Một số người thích uống nó với đường".

"Thật là kỳ lạ", Emma kêu lên, quan sát chiếc bình với một sự thích thú lớn lao.

Alicia lôi ra một dải ren Nga vàng long lanh và giữ cao nó trong ánh sáng. "Marie còn viết gì khác trong thư không, Tasia?".

Tasia quay lại cùng trang giấy và tiếp tục đọc. "Ồ", nàng kêu lên nhẹ nhàng, tay nàng run run đôi chút.

Nhận ra sự lạ lùng trong giọng nàng, cả hai người ngược nhìn lên. "Chuyện gì thế?", Alicia hỏi.

Tasia chậm rãi trả lời, nhìn chăm chăm vào tờ giấy mỏng trong tay nàng. "Thống đốc Shurikovsky gần đây đã được tìm thấy là đã chết ở trong cung điện của ông ta. 'Ông đã bị trúng độc', Maman đã viết thế. Và nó khiến dư luận tin rằng ông ta đã tự sát", giọng nàng nhạt dần, và nàng trao đổi một cái nhìn âm đạm với Alicia. Bất kể chuyện ra sao, không nghi ngờ gì là Nikolas cuối cùng cũng đã trả được thù của mình. Tasia nhìn lại bức thư của mình. "Sa hoàng quần trí", nàng tiếp tục, "'sức khỏe và tinh thần đã bị ảnh hưởng vì đã mất đi người cố vấn yêu thích của mình. Ngài đã sa sút đến mức các bộ trưởng của mình và quan chức cấp cao đều tranh cãi nhau về quyền lực'".

"Thế bà có nói gì về hoàng tử Nikolas không?". Alicia nhắc nhở.

Tasia gật đầu, nhăn trán. "Nikolas bị nghi ngờ là có những hành động phản bội", nàng đọc, "Anh ta đã bị bắt giữ và thẩm vấn trong nhiều tuần nay. Có tin đồn rằng anh ta có thể được ân xá và sẽ sớm bị trục xuất. Đó là nếu anh ta vẫn còn sống".

Một thời khắc nặng nề rơi xuống căn phòng. "Họ đã làm nhiều điều hơn là chỉ đặt những câu hỏi với anh ta", Alicia nói nhẹ nhàng, "Nikolas khổ khổ. Tôi sẽ không muốn một số phận như thế đối với kẻ thù tồi tệ nhất của tôi".

"Tại sao? Họ đã làm gì với anh ta?", Emma tò mò hỏi.

Tasia yên lặng, suy nghĩ về những trò tra tấn ghê gớm đã được rỉ tai ở St. Petersburg, được dùng để trừng phạt hoặc là một cách để tìm ra những kẻ thù chống lại triều đình. Những kẻ tra tấn thường dùng roi da, một cái quất có thể xé thịt đến tận xương, họ đã sử dụng nó cộng thêm với những thanh còi được đun nóng và các trò tàn ác khác thêm vào vết thương, nó có thể tách một người đàn ông ra khỏi vẻ ôn hoà của mình. Nàng tự hỏi họ đã làm gì với Nikolas và anh ta đã bị tổn thương tồi tệ đến mức nào.

Đột nhiên tất cả niềm vui từ những món quà của mẹ nàng biến đi mất, và trong Tasia tràn ngập sự thương hại. "Ta tự hỏi không biết có điều gì mình có thể làm cho Nikolas không".

"Tại sao dì lại muốn giúp cho anh ta?", Emma hỏi. "Anh ta là người xấu. Anh ta xứng đáng với những điều anh ta phải nhận".

"Đừng lên án, rồi các người sẽ không bị lên án", Tasia trích dẫn. "Hãy tha thứ, rồi các người sẽ được tha thứ".

Emma cau mày và chuyển sự chú ý lại chiếc thùng quý giá đang ở trước mặt mình. "Anh ta vẫn là một người xấu", cô lầm bầm.

Để làm Tasia mất tinh thần, phản ứng của Luke về tình trạng của Nikolas cũng tương tự như con gái chàng. Khi nàng đưa cho chàng xem bức thư của Marie vào tối đêm đó, Luke đã vô tâm đến thất vọng. "Nikolas biết rõ sự nguy hiểm mà anh ta đang ở đó", chàng nói đều đều. "Anh ta quyết định giết Shurikovsky ngay cả khi biết rằng nó có nghĩa là phải hy sinh tính mạng của mình. Anh ta thích chơi các trò chơi nguy hiểm, Tasia. Nếu kẻ thù tìm thấy một điều gì đó có thể tiêu diệt được anh ta, nó cũng không phải là điều gì đó vượt xa sự dự đoán của anh ta. Mất của Nikolas đã mở to ra chứ".

"Em không thể không cảm thấy hối tiếc cho anh ta", Tasia nói, "Em chắc rằng họ đã khiến cho anh ta vô cùng đau khổ".

Luke nhún vai. "Chúng ta chẳng thể làm gì với việc đó".

"Chàng không thể nhờ một người nào đó làm một cuộc điều tra không chính thức sao?..".

"..Một người quen ở đại sứ quán chẳng hạn?".

Đôi mắt xanh sắc bén của Luke nhìn vào nàng. "Tại sao nàng lại quan tâm đến những việc xảy ra cho Nikolas Angelovsky? Chúa biết là anh ta sẽ không trao nó dù chỉ là một chút chết tiệt cho nàng hay là bất kỳ người nào khác".

"Một phần đó là vì anh ta cũng là thành viên trong gia đình.."

"Một thành viên xa lắc".

"Và một phần anh ta cũng là một nạn nhân của các quan chức chính phủ tham nhũng cũng giống như em".

"Trường hợp của anh ta là có lý do rõ ràng", Luke nói mỉa mai. "Trừ khi nàng tin cái chết của Shurikovsky thật sự là một vụ tự sát".

Thái độ chỉ trích của chàng xoáy vào nàng. "Nếu chàng đã quyết định bổ nhiệm chính mình làm thẩm phán và bồi thẩm đoàn cho việc của Nikolas, thì chàng cũng chẳng tốt gì hơn so với Sa hoàng và các bộ trưởng thối nát của ông ta".

Họ nhìn trừng trừng vào đối phương. Một màu đỏ giận dữ quét lên nơi cổ áo Luke. "Thế bây giờ thì nàng bảo vệ anh ta à?".

"Em chỉ nói lẽ phải. Em biết điều đó giống như tất cả mọi người đều chống đối lại chàng, phải chống lại với những lời buộc tội và sự khinh miệt, không có nơi nào để có thể trở.."

"Tiếp theo nàng sẽ yêu cầu ta đưa anh ta về dưới mái nhà của ta".

"Mái nhà của chàng? Em nghĩ đó là của chúng ta chứ! Và không, em đã không nghĩ một việc như thế - nhưng đó liệu có phải là đòi hỏi quá nhiều không khi nhờ chàng cho một nơi trú ẩn cho một người nào đó trong gia đình của em?".

"Đúng, nếu đó là một người giống như Nikolas Angelovsky. Chết tiệt, Tasia, nàng biết rõ hạng người có khả năng như anh ta. Anh ta không xứng đáng cho cuộc trò chuyện này. Không sau những gì anh ta đã làm với chúng ta".

"Em đã tha thứ cho anh ta về việc đó. Còn chàng, nếu chàng không thể, thì ít nhất chàng cũng cố để hiểu..".

"Ta sẽ gặp anh ta dưới địa ngục trước khi ta tha thứ cho anh ta vì đã can thiệp vào cuộc sống của chúng ta.."

"Bởi vì anh ta làm tổn thương sự kiêu hãnh của chàng", Tasia bắn lại, "Đó chính là lý do tại sao chàng lại rất tức giận chỉ bởi vì em đã đề cập đến tên anh ta".

Đó là một cú đánh trực tiếp. Nàng nhìn thấy cái hạ xuống đột ngột của chân mày và sự co giật dữ dội nơi hàm chàng, thấy chàng đang nghiền chặt răng để giữ lại một lời nhận xét khinh bỉ.

Bằng cách nào đó chàng đã cố kiểm soát bản thân để nói, mặc dù rõ ràng giọng nói của chàng vẫn đang run. "Nàng cho rằng ta đánh giá cao niềm kiêu hãnh của ta nhiều hơn là sự an toàn của nàng sao?".

Tasia im lặng, bị giằng xé giữa sự tức giận và cảm giác tội lỗi.

"Chúng ta đang tranh luận về cái gì?". Luke hỏi, đôi mắt chàng lạnh như băng. "Nàng muốn ta phải làm gì?".

"Tất cả điều em muốn nhờ là chàng hãy cố tìm ra xem là Nikolas còn sống hay đã chết".

"Và sau đó?".

"Em..", Tasia rời mắt khỏi chàng và nhún vai lảng tránh. "Em không biết".

Môi chàng cong lại trong một nụ cười mỉa mai. "Nàng là một kẻ nói dối đáng thương, Tasia".

Chàng ra đi mà không chấp nhận lời yêu cầu của nàng. Tasia biết rằng sẽ thật là liều lĩnh để nêu lên vấn đề này một lần nữa. Trong mấy ngày tiếp theo họ vẫn giống như thường lệ, nhưng cuộc trò chuyện của họ đều căng thẳng và sự yên lặng của họ được lấp đầy bởi những câu hỏi chưa được trả lời. Tasia vẫn không thể giải thích được tại sao những suy nghĩ về hoàn cảnh của Nikolas lại làm phiền đến nàng như vậy, nhưng càng ngày nàng càng nóng lòng muốn biết những gì đã xảy ra với anh ta.

Vào một đêm sau khi đã dùng xong bữa tối, khi Emma đã về phòng của mình, Luke uống từng ngụm brandy và quan sát Tasia với một sự suy đoán. Tasia cảm thấy đôi chút không thoải mái bởi cái nhìn của chàng, dường như chàng có điều gì đó quan trọng muốn nói với nàng.

"Hoàng tử Nikolas đã bị trục xuất khỏi Nga", chàng nói cộc lốc. "Ta đã nghe từ các quan chức ngoại giao rằng anh ta đã mua một ngôi nhà ở London".

Tasia bật lên với những câu hỏi. "London? Anh ấy hiện giờ đang ở đâu? Tại sao anh ta lại đến Anh Quốc? Anh ấy thế nào? Không biết tình trạng hiện giờ của anh ấy.."

"Đó là tất cả những gì ta biết. Và ta cấm nàng làm bất cứ việc gì cho anh ta".

"Cấm sao?".

Luke chơi đùa với ly brandy, xoay tròn nó nhẹ nhàng giữa các ngón tay. "Không có gì nàng có thể làm cho anh ta. Anh ta có tất cả mọi thứ mà mình cần. Rõ ràng là anh ta đã rời khỏi với một phần mười số tài sản, nó đã quá đủ để anh ta duy trì cuộc sống".

"Em nên nghĩ thế", nàng tính ra, một phần mười tài sản có thể là lên đến 30 triệu bảng.

"Nhưng để mất ngôi nhà của anh ấy, tài sản của anh ấy-"

"Anh ta sẽ làm tốt mà không cần có chúng".

Tasia choáng váng bởi sự nhấn tâm của chàng. "Chàng có biết các thẩm vấn viên của chính phủ sẽ làm đối với một người đàn ông bị nghi ngờ là kẻ phản bội không? Cách yêu thích của họ là lột da lưng của một người đàn ông cho đến khi xương của anh ta hiện ra, và sau đó họ sẽ nướng anh ta trên lửa giống như là một con heo trong một cái xiên! Bất cứ điều gì họ đã làm đối với Nikolas, em chắc rằng không có gì có thể dùng tiền để bù đắp cho nó. Anh ta chẳng có người thân nào ở Anh quốc này ngoại trừ em và em họ Alicia.."

"Sẽ không có chuyện Charles sẽ để cô ấy đến thăm Angelovsky "

"À, vậy là cả hai người, chàng và Charles đều muốn kiểm soát hoàn toàn vợ mình sao?", Tasia đứng dậy khỏi chiếc ghế của mình, không thể ngồi mà bình tĩnh nói chuyện được nữa. Oán giận sôi sục bên trong nàng. "Khi em kết hôn với chàng, em đã định rằng mình có một người chồng Anh biết tôn trọng em, người sẽ cho phép em nói những điều em nghĩ, và trao cho em sự tự do

để chọn lựa cho bản thân mình. Từ những điều chàng đã nói với em, nó không ít hơn những gì chàng đã trao cho người vợ trước của chàng. Chàng không thể khẳng định rằng em sẽ bị bất kỳ nguy hiểm nào từ Nikolas, hoặc là em sẽ làm tổn thương cho người nào khác nếu em gặp anh ta! Chàng không thể cấm em làm việc gì đó mà không đưa ra lời giải thích lý do tại sao". Mặt Luke tối sầm lại với cơn thịnh nộ. "Trong việc này nàng phải vâng theo lệnh của ta", chàng nói, "Và ta sẽ thật chết tiệt nếu giao cho nàng một lời giải thích. Trong một số vấn đề quyết định của ta sẽ là cuối cùng".

"Đơn giản chỉ vì chàng là chồng em à?".

"Đúng, Mary chấp nhận như thế. Và nàng cũng sẽ như vậy".

"Em sẽ không đâu". Tasia run rẩy như một cánh cung đang kéo thẳng. Tay nàng siết chặt lại thành một nắm đấm. "Em không phải là một đứa trẻ để chàng có thể áp đặt. Em không phải là một vật sở hữu, hoặc là một con thú để chàng có thể đóng yên và dẫn đi bất cứ nơi nào chàng muốn, hay là một kẻ nô lệ sẽ phải tuân theo lệnh của chàng. Tâm trí và cơ thể của em chính là của riêng em, và cho đến khi chàng đã thay đổi quyết định về việc để em đi gặp Nikolas, chàng đừng chạm vào em!".

Luke di chuyển một cách nhanh chóng khiến nàng không có thời gian để phản ứng. Ngay lúc ấy chàng đã bắt được nàng dựa vào chàng, tay chàng xoắn lại trên tóc nàng, cái miệng nghiền nát của chàng gắn chặt lấy miệng nàng. Chàng hôn nàng mạnh bạo, đè môi nàng cho đến khi nàng nếm thấy vị máu. Nàng rên rỉ và đẩy khỏi chàng, thở hổn hển với sự giận dữ khi chàng thả nàng ra. Chầm chậm, tay nàng run rẩy đưa lên đôi môi thâm tím của mình.

"Ta sẽ chạm vào nàng vào bất cứ khi nào và bất cứ cách nào ta muốn", Luke nói gay gắt. "Đừng đẩy ta đi quá xa, Tasia.. Hoặc là nàng phải hối tiếc vì điều đó".

Mặc dù Alicia không muốn gặp Nikolas, nhưng cô cũng rất tò mò về tình trạng của anh ta. "Họ nói rằng phải mất hai mươi toa xe mới chở hết số tài sản từ bến tàu về nhà anh ta", cô nói với Tasia khi cả hai đang ngồi trò chuyện bên tách trà. "Rõ ràng là đã có nhiều người đến thăm anh ta, nhưng anh ta chẳng chịu gặp một ai. Thế nên bất kỳ ai giờ cũng đang bàn tán về hoàng tử lưu vong bí ẩn Nikolas Angelovsky".

"Cô có đi thăm anh ta chưa?", Tasia hỏi lặng lẽ.

"Trời ạ, tôi đã không gặp anh ta kể từ khi tôi còn là một con bé gái, và tôi cũng không có mong muốn hay trách nhiệm phải đi gặp anh ta ngay bây giờ. Bên cạnh đó, Charles sẽ nổi điên lên nếu như tôi đặt một chân đến nhà của Nikolas".

"Tôi không thể tưởng tượng ra Charles trong một cơn giận dữ", Tasia nói, "Anh ấy là người hoà nhã nhất mà tôi từng được biết".

"Nó đã xảy ra", Alicia đảm bảo với nàng. "Có một lần cách đây hai năm hay lâu hơn gì đó. Chị sẽ không muốn ở gần lúc anh ta bùng nổ đâu".

Tasia nhẹ mím cười, sau đó nàng buông ra một tiếng thở dài. "Luke đang giận tôi", nàng tâm sự, "rất giận. Có lẽ chàng đã đúng. Tôi không thể giải thích tại sao tôi phải gặp Nikolas.. Tất cả điều tôi biết là anh ta đang một mình và đau khổ, và phải có vài cách nào đó mà tôi có thể giúp anh ta".

"Tại sao chị lại muốn đến, trong khi tất cả điều mà Nikolas từng làm cho chị chính là sự rắc rối?".

"Anh ta cũng đã giúp tôi thoát khỏi nước Nga", Tasia chỉ ra.

"Cô có biết anh ta ở đâu không? Nói cho tôi biết được không?".

"Chị chắc chắn là sẽ không nghe theo lời của chồng mình à?".

Mày Tasia cau lại. Nàng đã thay đổi trong những tháng vừa qua. Khi đó sẽ không cần thiết phải đặt một câu hỏi như vậy. Nàng đã tôn sùng để xem một lời của chồng chính là luật pháp, để chấp nhận quyền lực của chàng mà chẳng cần phải hỏi han gì. Nàng nhớ lại sự châm biếm chua cay của Karolina Pavlova, một nhà văn người Nga. "Học hỏi, như một người vợ, đau khổ của một người vợ.. Cô ta sẽ chẳng bao giờ tìm thấy lối đi cho những giấc mơ của mình, những khao khát của mình.. Linh hồn của cô ta ở trong quyền lực của anh ta.. Thậm chí những suy nghĩ của cô ta cũng bị trói buộc".

Nhưng đó không còn là số phận của nàng. Nàng đã đi quá xa, đã thay đổi quá nhiều, để cho một người nào đó khác sở hữu linh hồn của nàng. Nó là điều quan trọng cho nàng để chứng minh điều đó với bản thân nàng và cũng như là với Luke. Nàng sẽ xử sự theo lương tâm của mình, nàng sẽ yêu chồng nàng như là một đối tác chứ không phục tùng chàng như ông chủ của nàng. "Nói với tôi nơi anh ta đang sống?", nàng nói một cách chắc chắn.

"Số bốn mươi ba, đường Upper Brook", Alicia thì thầm, nhả mặt. " Một căn nhà lớn bằng cẩm thạch trắng. Nhưng chị đừng cho ai biết tôi là người đã nói với chị. Tôi sẽ chối đến hơi thở cuối cùng đấy".

Tasia đợi cho đến buổi chiều tiếp theo, khi Luke đã ra ngoài và Emma đắm mình trong triết học Pháp. Nàng ra lệnh cho một xe ngựa phải được chuẩn bị và ra đi với lý do là đáp lại lời mời của gia đình Ashbourne. Đường Upper Brook chỉ cách điền trang Stokehurst một quãng ngắn. Tasia tự hỏi tại sao Nikolas lại tạo một ngôi nhà ở đó, và có ai ở Nga đi cùng với anh ta không? Cảm giác nóng lòng của nàng tăng lên, chưa kể đến nỗi căng thẳng khi chiếc xe ngựa dừng lại phía trước một ngôi biệt thự cẩm thạch khổng lồ. Một người hầu giúp nàng đi lên mấy bậc thang trước nhà và gõ cửa. Họ được chào đón bởi người quản gia, một người phụ nữ Nga già nua mặc áo đen, với một chiếc khăn màu xám trùm lên mái tóc. Người quản gia thì thầm vài lời bằng tiếng Anh vớ vẩn, sau đó ra hiệu bảo Tasia hãy đi đi.

Tasia nói trôi chảy. "Ta là Lady Anastasia Ivanovna Stokehurst. Ta đến để gặp anh họ của ta". Người phụ nữ ngạc nhiên bởi giọng Nga hoàn hảo của nàng. Bà trả lời cũng bằng thứ tiếng đó, dường như đã bớt căng thẳng vì có một người nữ đồng hương để giải bày. "Hoàng tử bệnh rất nặng, thưa bà".

"Anh ta bệnh thế nào?".

"Ngài ấy đang hấp hối, thưa bà. Ngài ấy đang chết dần. Một lời nguyện đã gieo rắc lên gia đình Angelovsky. Ngài ấy đã bị như thế kể từ khi ngài bị thẩm vấn bởi các ủy ban đặc biệt ở St. Petersburg.

"Thẩm vấn bởi ủy ban đặc biệt sao?", nàng lặp lại nhẹ nhàng, biết rõ rằng cái hiện thực xấu xa sẽ khác hẳn với cái thế giới văn minh vẫn được mô tả. "Anh ta bị sốt sao? Các vết thương bị nhiễm trùng à?".

"Không còn như thế, thưa bà. Hầu hết các vết thương ngoài da đều đã lành lặn. Bệnh của ngài ấy là ở tinh thần. Hoàng tử đã quá yếu để có thể ra khỏi giường. Ngài ấy đã ra lệnh rằng phòng của ngài phải được giữ trong bóng tối. Sẽ không có thức ăn hay nước uống được để lại, chỉ có một ly vodka cho bây giờ và sau đó. Ngài ấy sẽ không để cho bản thân mình di chuyển hoặc tắm rửa. Khi có bất kỳ ai chạm vào ngài, ngài sẽ run rẩy và kêu khóc như thể lửa than đang thiêu

cháy ngòi ấy".

Tasia đứng nghe mà không phản ứng gì, mặc dù bên trong nàng đang nhói lên vì thương hại.

"Có ai đang ở cùng anh ta không?"

"Ngài ấy sẽ không cho phép đâu, thưa bà".

"Đưa ta đến phòng anh ấy".

Khi họ đi xuyên qua căn nhà tắm tối, Tasia đã ngạc nhiên khi thấy những căn phòng đã được lấp đầy bởi những bảo vật vô giá từ cung điện Angelovsky ở St. Petersburg. Thậm chí một bức tường các hình tượng tuyệt tác cũng được vận chuyển và lắp ráp lại các chi tiết một cách hoàn hảo. Họ đã đến gần phòng của Nikolas, mùi trầm hương trở nên thật mạnh mẽ. Không khí dày đặc với một mùi hương Đông phương được dùng để dễ dàng hơn đến con đường tử lộ. Tasia đã nhớ lại cũng mùi hương này đã bám vào giường bệnh của cha nàng. Nàng bước vào phòng và bảo người quản gia hãy để họ ở lại.

Căn phòng quá tối để có thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Tasia bước đến chiếc rèm cửa nặng trĩch và vén lên vài phân, cho ánh nắng chiều soi rọi vào căn phòng u tối. Nàng mở mấy ô cửa sổ.

Một làn gió mát mẻ bắt đầu xua tan đi những hương khói căn phòng. Chầm chậm nàng đi đến bên giường, nơi Nikolas Angelovsky đang nằm ngủ.

Vẻ ngoài của Nikolas khiến nàng bị sốc. Anh ta đắp chăn đến tận ngực, ngoài cánh tay ốm yếu, dài ngoằng có thể nhìn rõ ràng. Các ngón tay của anh ta xoắn chặt vào nhau khi tâm trí anh ta đang mơ màng trong những giấc mộng. Những vết sẹo mới nhẵn nhúm giống như những con rắn đeo quanh cổ tay và bên trong khuỷu tay anh ta. Dạ dày nàng thắt lại khi nhìn thấy chúng. Nàng chuyển cái nhìn về phía khuôn mặt anh ta, cảm thấy hối tiếc cho vẻ đẹp một thời của Nikolas đã bị tàn phá. Có những cái hốc sâu nơi mặt và cổ. Làn da đồng khỏe mạnh chỉ còn lại sự nhợt nhạt màu vàng xám của chiếc mặt nạ chết chóc. Mái tóc vàng rực của anh ta trở nên mờ nhạt và buồn thảm.

Có một chén thuốc sắc đã không được chạm đến và đã nguội lạnh, được đặt trên một chiếc bàn ở gần giường. Ngoài ra còn có những bức tượng thú để xua đuổi tà ma, và một nồi xông hương. Tasia dập tắt lửa và đẩy nồi lại cho kín khói. Sau khi xong việc, không khí đã trong lành, nàng cảm thấy băng khoăn về Nikolas. Anh ta thức giấc với một cái giật mình lo lắng.

"Ai đó?", anh ta yếu ớt nói, "Hãy đóng cửa sổ lại. Quá nhiều không khí..Quá nhiều ánh sáng..".

"Người ta sẽ nghĩ rằng anh không còn muốn sống nữa", Tasia lặng lẽ quan sát, bước đến bên giường của anh ta. Nikolas chớp mắt và nhìn chằm chằm vào nàng với đôi mắt sói trống rỗng, điều mà thậm chí còn vô cảm hơn nàng đã nhớ. Anh ta nhắc nhở nàng về một con thú bơ phờ, đau khổ, sẽ chẳng quan tâm cho dù sống hay là chết.

"Anastasia?", anh ta thì thào.

"Phải, Nikolas", cẩn trọng, nàng ngồi xuống một góc giường, nhìn xuống anh ta.

Mặc dù nàng đã không di chuyển để chạm vào anh ta, Nikolas vẫn tránh xa khỏi nàng. "Đi đi", giọng anh ta khàn khàn. "Ta không thể chịu nổi khi nhìn thấy cô.. Hay là bất kỳ người nào khác".

"Tại sao anh lại đến London?", nàng dịu dàng hỏi, "Anh có người thân ở những nơi khác, Pháp, Phần Lan, ngay cả Trung Quốc.. Nhưng anh chẳng có ai ở đây. Không ai ngoại trừ tôi. Tôi đã nghĩ rằng vì anh cần tôi đến gặp anh, Nikolas".

"Khi nào ta cần gặp cô, ta sẽ gửi lời mời. Còn bây giờ thì.. Đi đi".

Khi Tasia định trả lời thì nàng cảm nhận thấy một ai đó đang đứng nơi cánh cửa. Nàng liếc qua vai mình. Với sự ngạc nhiên kinh hoàng của nàng, Emma đang đứng đó. Thân hình mảnh mai

của cô bé gần như khuất sau ngưỡng cửa, nhưng mái tóc đỏ của cô lại sáng lên như một ngọn đèn đang được đốt cháy.

Tasia chạy về phía cô với một cái cau mày khó chịu. "Emma Stokehurst, con làm gì ở đây?".

"Con đã lấy một con ngựa và đi theo dì", Emma trả lời. "Con nghe dì và Papa nói về hoàng tử Nikolas Angelovsky, và con biết dì có kế hoạch để đi gặp anh ta".

"Đây là một vấn đề riêng tư, và con không được quyền can thiệp! Con biết ta cảm thấy thế nào về việc con nghe trộm, và những thói quen tò mò về những việc không phải là mối bận tâm của con mà".

Emma cố gắng để trông thật ăn năn. "Con đi theo một mình chỉ để chắc chắn rằng anh ta sẽ không làm tổn thương dì lần nữa".

"Phòng bệnh của một người đàn ông không phải là nơi phù hợp dành cho một cô gái trẻ. Ta muốn con phải rời khỏi nơi đây ngay lập tức, Emma. Hãy để xe ngựa đưa con về nhà và bảo nó quay lại cho ta".

"Không", một giọng nói trầm phát ra từ phía chiếc giường.

Hai người phụ nữ quay lại nhìn vào anh ta. Đôi mắt xanh của Emma đảo quanh với sự tò mò.

"Đó có phải là người đàn ông con đã gặp lần trước không?", cô hỏi, "Anh ta trông không giống lắm".

"Đến đây nào", Nikolas nói hống hách, ra hiệu với bàn tay khẳng khiu. Dù đã nỗ lực, nhưng bàn tay anh ta đã rơi trở lại giường. Ánh nhìn của anh ta dán chặt vào khuôn mặt lấm tẩm tàn nhang của Emma, được bao quanh bởi những lọn tóc rục rịch. "Chúng ta lại gặp nhau lần nữa", anh nói, nhìn cô không chớp mắt.

"Có một mùi khủng khiếp ở đây", Emma quan sát, khoanh đôi tay trước bộ ngực phẳng của mình. Bỏ qua sự phản đối của Tasia, cô đi đến bên giường và lắc đầu khinh khỉnh. "Hãy nhìn vào mớ chai rỗng này. Anh đã phải bỏ sứ để cày xong hết chúng".

Hồn ma của một nụ cười chạm vào đôi môi khô nứt của Nikolas. "Nó có nghĩa là gì, từ 'cày' đó?".

"Nó có nghĩa là một kẻ say thối nát", Emma xác xược trả lời.

Trong một động tác nhanh đến ngạc nhiên, Nikolas chạm vào và giữ một lọn tóc sáng bóng của cô ở giữa mấy ngón tay gầy.

Anh ta nói nhẹ nhàng. "Ta biết một câu chuyện dân gian Nga kể lại chuyện một cô gái đã cứu sống chàng hoàng tử... bằng cách đã trao cho anh ta một chiếc lông ma thuật.. từ đuôi của một con chim lửa. Lông đuôi của chú chim đó có màu kết hợp giữa đỏ và vàng.. giống như tóc của cô. Giống như là ngọn lửa vậy".

Emma giật ra khỏi bàn tay yếu ớt của anh ta và cau mày khó chịu. "Giống một bó cà rốt nhiều hơn". Cô liếc về phía Tasia. "Con sẽ về nhà, Belle-mère! Con có thể nhìn thấy dì sẽ chẳng gặp nguy hiểm gì từ anh ta". Cô bé để lại những lời cuối với sự khinh thường và bỏ ra khỏi phòng. Nikolas đấu tranh cố xoay đầu trên gối để nhìn sự ra đi của cô bé.

Tasia đã ngạc nhiên bởi sự thay đổi đã đến với anh ta. Sự lơ đãng đã không còn trong đôi mắt, và có một chút màu sắc ở trên mặt anh ta. "Con quỷ nhỏ", anh ta nói. "Tên của cô bé là gì?".

Tasia phớt lờ câu hỏi, bắt đầu cuộn tay áo của mình. "Tôi sẽ cho người hâm nóng canh", nàng nói, "Và anh sẽ ăn nó".

"Và sau đó cô hứa sẽ đi chứ?".

"Chắc chắn là không. Tôi sẽ tắm cho anh và bôi thuốc mỡ vào các vết loét trên người anh. Tôi

chắc là anh có rất nhiều".

"Ta sẽ cho người hầu tổng cô ra ngoài".

"Chờ cho đến khi anh đủ mạnh để tự tay ném tôi đi". Tasia đề nghị.

Đôi mí mắt như bầm tím đã khép hờ lại. Cuộc trò chuyện đã làm mệt anh ta. "Ta không biết là ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. Ta vẫn chưa quyết định nếu ta muốn sống".

"Những người như anh và tôi sẽ luôn tồn tại", nàng nói, nhắc lại những lời anh ta từng nói với nàng. "Tôi e rằng anh không có sự lựa chọn, Nikki ạ!".

"Cô ở đây sẽ chống lại ý muốn của chồng mình", đó là một lời tuyên bố, không phải là câu hỏi.

"Anh ta sẽ không bao giờ đồng ý để cho cô đến thăm ta".

"Anh chẳng biết gì về anh ấy cả", nàng bình tĩnh nói.

"Anh ta sẽ đánh cô", Nikolas tiếp tục với sự hài lòng ủ rũ. "Ngay cả một người Anh cũng không thể chịu được chuyện này".

"Anh ấy sẽ không đánh tôi", nàng nói, mặc dù trong lòng nàng đã nghi ngờ về điều đó.

"Cô đến đây là vì lợi ích của ta, hay là để thách thức anh ấy?".

Tasia im lặng một lúc. "Cả hai", cuối cùng nàng cũng nói. Nàng muốn hoàn toàn tin tưởng Luke. Nàng muốn tự do làm những điều mà nàng cho là tốt nhất. Ở xã hội Nga, một phụ nữ quý tộc luôn luôn được cai trị bởi người chồng. Ở đây nàng có cơ hội để trở thành đối tác chứ không phải là nô lệ, và nàng sẽ làm rõ với Luke về vai trò mà nàng thích.. không quan trọng là hậu quả thế nào.

Lúc nàng quay về biệt thự Stokehurst thì đã quá trễ vào buổi tối. Nikolas là một bệnh nhân khó tính, đó là cách nói giảm. Khi nàng cùng với quản gia đưa anh ta vào bồn tắm, Nikolas đã pha trộn giữa những lời lăng mạ xấu xa và sự lạnh lẽ, bất động đến tột độ, như thể anh ta đang bị tra tấn thêm lần nữa. Cho anh ta ăn lại là một thử thách khác, nàng đã cố dỗ cho anh ta ăn một hai muỗng canh, cắn được một ít bánh. Nàng cuối cùng cũng rời khỏi anh ta trong khi anh ta đã sạch sẽ hơn và thoải mái hơn lúc đầu nàng đến, mặc dù giờ thì anh ta đang tức giận vì đã bị tước đi chai vodka của mình.

Tasia đã lên kế hoạch sẽ trở lại vào ngày hôm sau, và những ngày sau nữa cho đến khi sự hồi phục của anh họ nàng là chắc chắn. Nàng đã quá mệt mỏi và chán nản khi nhìn thấy cơ thể tan nát của Nikolas, bằng chứng đau lòng về sự tàn ác mà con người đã gây ra cho nhau. Nàng mong được ôm trọn trong vòng tay của Luke và được an ủi. Thay vào đó nàng phải đối mặt với một cuộc chiến. Luke biết điều nàng đã làm, biết được tại sao nàng lại trở về vào lúc trễ như vậy. Chàng sẽ thấy hành động của nàng như là một việc không đáng kể so với quyền hành của mình. Có lẽ chàng sẽ trừng phạt vì sự bất tuân của nàng. Hay tệ hơn, chàng sẽ lạnh lùng khinh bỉ, và phớt lờ nàng.

Căn biệt thự như chìm trong bóng tối. Đêm nay những người hầu được nghỉ, và ngôi nhà dường như bị bỏ hoang. Một hồi, Tasia lên lầu, đến dãy phòng nàng chia sẻ cùng Luke và gọi tên chàng. Không có ai trả lời. Nàng thắp sáng một ngọn đèn trong phòng ngủ và bắt đầu thay quần áo. Nàng ngồi xuống trước chiếc bàn trang điểm để buông xả mái tóc dài của nàng.

Nàng nghe thấy ai đó bước vào phòng, và tay nàng đã bị đóng băng, nắm chiếc lược thật chặt.

"Luke?", nàng nói ngập ngừng, ngược nhìn lên. Luke đang ở đó, mặc một chiếc áo choàng đen.

Khuôn mặt chàng ảm đạm. Ánh mắt chàng khiến nàng thả rơi lược và nhảy khỏi bàn trang điểm.

Bản năng nàng cảnh báo nàng phải chạy khỏi chàng, nhưng chân nàng như chì xuống. Tất cả

điều nàng có thể làm là lui về mấy bước.

Chàng đến bên nàng, đẩy nàng dựa vào tường, vói hàm của nàng trong tay chàng. Không có âm thanh nào ngoại trừ hơi thở của họ, của chàng thì sâu và nặng nề, của nàng thì gấp gáp. Tasia đã cảm nhận được sức mạnh tàn bạo của chàng, biết rằng chàng có thể đè bẹp xương nàng giống như vỏ trứng.

"Chàng sẽ trừng phạt em sao?", nàng hỏi.

Chàng đẩy một đầu gối vào giữa hai đùi nàng. Ghim nàng ở giữa bức tường và cơ thể đang bị khuấy động của chàng. Ánh mắt chàng như thiêu đốt nàng. "Ta có nên không?".

Tasia có một chút run rẩy. "Em phải đi", nàng thì thầm. "Luke.. Em.. Em không muốn nghe theo chàng. Em xin lỗi...".

"Nàng không phải xin lỗi. Không cần phải thế".

Nàng không biết phải nói gì. Nàng chưa bao giờ thấy chàng như thế này trước đây. "Luke", nàng thì thầm, "Đừng.."

Chàng bóp nghẹt lời nàng bằng một nụ hôn mạnh mẽ. Bàn tay chàng tìm xuống cổ nàng, tìm thấy chiếc áo mong manh của nàng, và kéo xuống cho đến khi nó tan nát. Lòng bàn tay nóng hổi của chàng phủ lên ngực nàng, nhào nặn cho đến khi nó trở nên hết sức nhạy cảm. Lúc đầu, Tasia quá mất bình tĩnh để có thể đáp lại, nhưng miệng của chàng, cái chạm của chàng, cơ thể của chàng áp vào nàng, và đột nhiên nàng bị ngập chìm trong phấn khích. Tiếng tim đập như sét bên tai nàng, xóa bỏ tất cả những âm thanh khác. Nàng chỉ có thể lờ mờ nghe bản thân mình mấy lời đầu hàng.. Nhưng chàng vẫn không nghe. Chàng ôm nàng thật chặt để cắn và liếm cổ nàng. Tasia ngã ngửa ra sau, trao nhiều hơn nữa, buông thả bản thân mình trong cơn bão hoang dã của đam mê.

Giật mạnh chiếc áo đến eo nàng, chàng tìm đến giữa hai đùi nàng. Chàng ấn góc bàn tay vào nơi nàng muốn nó nhất, chà xát nó cho đến khi đám lông mềm mại đã trải ra dưới tay chàng. Miệng chàng phủ lên nàng lần nữa, đẩy sâu vào miệng nàng. Nàng đẩy tựa vào tay chàng, lúc khuôn mặt nàng dầm mồ hôi và hơi thở nàng trở nên khó nhọc. Khi nàng đã quá yếu để có thể đứng, chàng kéo nàng đến giường và hạ nàng xuống nệm.

Nàng nằm nghiêng một bên thụ động, đã bị cướp mất lời nói và những nghĩ suy, mắt nàng nhắm lại khi nàng đợi chờ trong sự run rẩy. Chiều dài cứng cáp của cơ thể chàng ấn tựa vào chàng, ngực chàng ở lưng nàng. Chàng đẩy chiếc chân phía trên của nàng lên cao, điều chỉnh nàng đến vừa lòng, và chàng vào trong cơ thể ấm áp của nàng bằng một nước đi khéo léo. Tay chàng chơi đùa nhẹ nhàng ở phía trước cơ thể nàng, trượt lên mỗi đường cong mềm mại và đỏ mọng. Tasia quần quai tựa vào chàng, chẳng biết gì về tất cả mọi thứ ngoại trừ sự đau đớn ngọt ngào. "Làm ơn", nàng rên rỉ.

"Còn chưa", chàng nói, hơi thở chàng phả vào cổ trần của nàng.

Cơ thể nàng bao chặt lấy chàng trong đợt co thắt đầu tiên của sự giải thoát. "Ồ..".

"Đợi đã", chàng thì thầm, làm chậm lại nhịp điệu, khiến nàng khóc trong sự thất vọng. Chàng giữ nàng nơi bờ vực của đau đớn trong vài phút, biết rõ sự kiểm soát tốt cảm xúc của nàng cho đến khi chàng sở hữu được cơ thể và linh hồn của nàng.. Và chỉ như thế chàng mới đi sâu vào trung tâm của nàng, khiến cho cảm giác ngập tràn một dòng thác mạnh, tình dục, cảm xúc và tình yêu hoà lẫn vào trong sự thích thú say mê.

Sau đó nàng quay người lại tựa vào chàng, vùi khuôn mặt nóng bừng của nàng trong ngực chàng. Nàng chưa bao giờ cảm thấy gần gũi chàng đến thế. Trong một khoảnh khắc họ đã tìm

thấy một nơi ở ngoài thời gian, một trạng thái của sự thấu hiểu hoàn hảo và niềm hạnh phúc. Dấu vết của nó thậm chí vẫn còn nán lại bây giờ, nàng có thể biết được điều mà Luke sẽ nói thậm chí trước khi chàng lên tiếng.

"Nàng là một người phụ nữ có ý chí mạnh mẽ, Tasia... Và hôm nay ta nhận ra rằng mình đã chẳng muốn ít hơn. Ta rất mừng vì nàng đã chẳng sợ ta. Nàng sẽ sẵn sàng để giữ vững lập trường của mình. Và ta không muốn thay đổi điều đó. Ta không có lý do gì để cấm nàng đến thăm Angelovsky. Sự thật là, ta đã ghen tỵ". Chàng vuốt tóc nàng. "Thỉnh thoảng ta muốn giấu nàng xa khỏi thế giới và giữ nàng cho chỉ riêng ta. Ta muốn tất cả sự chú ý của nàng, thời gian của nàng, tình yêu của nàng..".

"Nhưng chàng đã có tất cả những điều đó", nàng nói dịu dàng. "Trao với sự tự nguyện và không có giới hạn. Không phải vì chàng sở hữu em mà là vì em muốn thế."

"Ta biết", chàng thở dài, "Ta biết mình vô lý, ích kỷ, và ta đã chẳng tự hào về điều đó..".

"Nhưng chàng sẽ cố để tốt hơn", Tasia gợi ý.

"Ta sẽ cố gắng", chàng nói gượng gạo.

Nàng cười và trượt tay quanh cổ chàng. "Cuộc sống cùng nhau của chúng ta sẽ chẳng bao giờ phẳng lặng cả, phải không?".

"Rõ ràng là không", chàng trượt tay lên cái bụng tròn của nàng. "Tuy nhiên, ta đang tận hưởng từng phút giây của nó".

"Em cũng thế", nàng nói, "Em chưa bao giờ mơ rằng mình sẽ được hạnh phúc như thế này".

"Còn nhiều thứ nữa sẽ đến", chàng thì thầm vào môi nàng. "Hãy đợi mà xem".

Chương Kết

Cơn gió rét tháng mười một thổi vào Luke thổi đến tận xương khi chàng chỉ đi một quãng ngắn giữa văn phòng công ty đường sắt đến biệt thự của mình bên sông Thames. Trong nhận thức muộn màng, chàng đã nên lấy một xe ngựa, vì nhiệt độ ngoài trời hôm nay lạnh hơn dự kiến. Xuống khỏi ngựa của mình, chàng giao dây cương cho người hầu đang đứng đợi và nhảy lên các bậc thang trước nhà, một người hầu khác mở cửa và giữ lấy áo khoác cùng nón của chàng.

Luke rùng mình với sự ấm áp dễ chịu của ngôi nhà. "Anh có biết Lady Stokehurst ở đâu không?".

"Lady Stokehurst và cô Emma đang ở trong phòng khách cùng Hoàng tử Nikolas, thưa ngài". Luke chớp mắt ngạc nhiên. Nikolas chưa bao giờ đến thăm trước đây. Đã là một sự chịu đựng khi chàng để cho Tasia đến thăm phòng bệnh của anh họ bị lưu đày của mình, nhưng nó lại khác hoàn toàn để đón anh ta vào nhà riêng của họ như là một vị khách. Nghiến chặt hàm mình, Luke đi vào phòng khách.

Khi chàng vào, tiếng bước chân chàng đã cảnh báo với Emma, người đã chạy đến trước chàng

với bầu không khí bùng nổ. "Papa, điều kỳ lạ nhất đã xảy ra rồi. Nikolas đến thăm nhà, và anh ta còn tặng cho con một món quà".

"Là loại quà gì thế?", chàng gần giọng hỏi, đi theo cô vào phòng khách.

"Một chú mèo con bị bệnh. Bàn chân nhỏ bé tội nghiệp đã bị nhiễm bệnh. Ông chủ của nó đã rút hết các móng vuốt, và bây giờ mèo con đã quá yếu vì sốt nên chúng con không thể biết là nó có sống được không. Chúng con đã cố dỗ cho nó uống được một ít sữa. Nếu như nó qua khỏi, papa! Con có thể giữ nó không? Nha cha?".

"Ta không thể thấy được tại sao một con mèo lại có thể có bất kỳ rắc rối..", Luke dừng ngay lại khi chàng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mình.

Tasia đang ngồi thu mình trên sàn nhà, bên cạnh là một đồng với các màu cam, đen và trắng. Nó có kích thước của một con chó nhỏ. Bên dưới cái nhìn hoài nghi của Luke, "con mèo" đang lảo đảo trên những bàn chân được băng bó đến bên đĩa sữa và bắt đầu liếm thử. Một cặp người hầu gái tụ tập phía bên kia căn phòng, nhìn con vật đầy lo âu. "Chúng ăn thịt người, phải không?", một người hỏi nó với sự quan tâm.

Đó là một con hổ con, Luke nhận ra. Có lẽ nhiều loài ở Xi-bia có kích thước lớn bằng một con ngựa. Ngay người, chàng tránh cái nhìn về khuôn mặt đầy hy vọng của Emma, đến khuôn mặt hối lỗi của Tasia.. Và cuối cùng là Nikolas Angelovsky, người đang ngồi trên ghế.

Đây là lần đầu tiên Luke gặp Nikolas kể từ khi chàng ở Nga. Nikolas cũng vẫn như trước đây, ngoại trừ gầy hơn nhiều, các góc của gò má và mũi giống như là dao bén. Nước da vàng của anh ta nhợt nhạt đã trở nên xanh xao yếu đuối. Đôi mắt vàng xuyên thấu của anh ta là đáng ngạc nhiên hơn bao giờ hết, cùng với đó là cái mỉm cười châm biếm. "Zdrábstvuyti", anh ta nói nhẹ nhàng.

Luke không thể tránh vẻ cau có đáng ghét trên mặt chàng. "Angelovsky", chàng lẩm bẩm. "Ta sẽ đánh giá cao nếu như anh kiểm chế không ban phát thêm nữa "những món quà" cho gia đình ta. Anh đã làm khá đủ cho các Stokehurst rồi".

Nụ cười của Nikolas chẳng chút e dè. "Ta chẳng còn sự lựa chọn nào ngoài việc mang con mèo đến cho người bà con Emma của ta, người luôn bảo trợ các động vật bị thương".

Luke liếc nhìn về con gái mình, người đang cúi mình xuống mớ sọc vàng run rẩy như một người mẹ đang hết sức lo lắng cho con. Angelovsky đã rất biết cách chọn quà. Không thể có thứ gì khác có thể làm mềm lòng Emma đến thế. "Nhìn nó kìa, papa!", Emma nói, trong khi con vật đang ồn ào liếm sữa. "Nó rất nhỏ. Nó sẽ không chiếm quá nhiều chỗ trong phòng đâu ạ!".

"Nó rồi sẽ lớn lên", Luke trả lời bằng một giọng đáng sợ. "Cuối cùng có thể lên đến bốn mươi tấn (~252kg) hoặc hơn nữa".

"Thật sao?", Emma trao cho con thú con cái nhìn kinh ngạc. "Nhiều thế cơ à?".

"Chẳng có cách quý quái nào để chúng ta có thể giữ một con hổ cả", Luke nhìn hết vợ mình rồi đến Nikolas. "Ai đó nên nghĩ ra cách gì đó tốt hơn để loại bỏ nó, nếu không ta sẽ ra tay".

Tasia can thiệp với sự ngoại giao dịu dàng, vội vã đến bên chàng với tiếng váy lụa sột soạt, vin nhẹ cánh tay chàng. "Luke", nàng thì thầm, "Em có vài lời muốn nói riêng với chàng". Liếc nhìn về phía Nikolas, nàng thêm vào. "Tôi chắc chắn anh cần nghỉ ngơi nhiều hơn, Nikolas. Anh sẽ không muốn làm hỏng sự hồi phục của mình bởi bản thân phải quá gắng sức".

"Có lẽ ta nên rời khỏi đây", Nikolas đồng ý, đứng lên khỏi ghế.

"Tôi sẽ tiễn anh", Emma nói, che chắn cho chú hổ con trên vai cô bé.

Sau khi cặp đôi ra khỏi phòng, Tasia nhón chân để thì thầm vào tai chồng. "Có lẽ.. Việc này sẽ

làm cho con bé rất hạnh phúc nếu giữ lại nó".

"Chúng ta đang nói về con hổ, vì Chúa!". Luke kéo đầu mình về và cau mày với nàng. "Ta không thích trở về nhà vào buổi chiều và tìm thấy những kẻ như Angelovsky đang ngồi trong phòng khách của ta đâu đấy".

"Đó là việc hoàn toàn bất ngờ", Tasia ăn năn nói. "Em chắc chắn là không thể đuổi anh ta đi ngay trước cửa nhà".

"Ta sẽ không cho phép anh ta can thiệp sâu vào cuộc sống của chúng ta đâu".

"Dĩ nhiên là không", Tasia nói, đi cùng chàng vào trong hành lang. "Chuyến thăm này chỉ là cách làm hoà của Nikolas. Em không tin rằng anh ta có ý làm hại bất kỳ ai trong gia đình chúng ta".

"Ta không có tính vị tha của nàng", Luke lẩm bẩm, "Theo như điều ta đang quan tâm, anh ta không được chào đón ở đây".

Tasia đang định tranh luận khi nàng liếc nhìn qua tiền sảnh. Emma đang đứng cùng Nikolas, nhìn lên anh ta khi cô ôm con thú nhỏ vào vai cô. Nikolas tìm đến để vuốt ve cái đầu tròn của con vật, khi anh ta làm thế, những ngón tay của anh ta dịu dàng chà xát một lọn tóc đỏ sáng bóng của Emma. Đó là một cử chỉ rất đơn giản, gần như không đáng kể, nhưng nó đã gợi một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Tasia. Nàng có một linh cảm về Nikolas với một Emma lớn hơn.. nhìn chăm chăm vào cô bé với một nụ cười quyến rũ, đưa cô từng bước một vào nơi bóng tối sâu thẳm.. Cho đến khi cả hai người họ đều biến mất khỏi ánh sáng.

Đó có phải là Emma một ngày nào đó sẽ bị nguy hiểm từ Nikolas? Trán Tasia nhăn lại, và nàng tự hỏi có nên nói những ảo ảnh của nàng với Luke? Không, nàng không muốn làm chàng lo lắng một cách không cần thiết. Họ sẽ cùng nhau chăm sóc Emma và bảo vệ cô bé. Không gì có thể đe dọa vì giờ đây họ đã là một gia đình.

"Có lẽ chàng nói đúng", nàng siết cánh tay chàng. "Em sẽ tìm cách để nói cho Nikolas hiểu rằng anh ta không nên đến thăm quá thường xuyên".

"Tốt", chàng nói trong sự hài lòng. "Giờ thì về con thú con..".

"Đến với em nào", nàng dụ dỗ, kéo chàng đến chỗ bóng tối lơ mờ dưới cầu thang. Họ cùng nép vào một góc kín đáo.

Luke bắt đầu một lần nữa. "Về chuyện con hổ..".

"Đến gần hơn nào", nàng kéo bàn tay lạnh buốt của chàng lên cổ áo phủ nhung nơi ngực nàng.

Tự động, mấy ngón tay chàng trượt trên gò đầy đặn, tìm thấy vùng đồi ấm áp được phân tách của nàng. Tasia thở dài mãn nguyện, nàng ấn cơ thể mang thai tròn trĩnh của mình dựa vào chiều dài của chàng. "Chàng đã bỏ đi trước khi em làm việc vào buổi sáng", nàng thì thầm, "Em nhớ chàng".

"Tasia..".

Nàng kéo đầu chàng xuống và dùng răng cắn vào cổ chàng. Mùi quáng, Luke xoay đi và tìm đến miệng nàng. Nụ hôn thật sâu sắc, và chàng đã cảm nhận thấy sự ấm áp của nó lan tỏa khắp cơ thể chàng. Như thường lệ, chàng đã được đánh thức bởi sự gần gũi của nàng. Máu chàng sôi lên một cách nhanh chóng với cảm nhận và hương vị của nàng. Bàn tay nhỏ bé của Tasia phủ lên tay chàng, và nàng ấn nó vào bên trong cổ áo nàng, bên dưới lớp nhung cho đến khi lòng bàn tay chàng trùn vừa khít lên núm vú đang dựng đứng của nàng. Chàng hôn nàng lần nữa, và nàng đã đáp lại với sự cuồng nhiệt, ép bản thân tựa vào chàng. "Chàng có mùi giống như mùa đông", nàng thì thầm.

Luke rùng mình khi chàng cảm thấy đôi môi nàng nhẹ lướt qua cổ chàng. "Đó là do khí lạnh bên

ngoài ".
"Đưa em lên lầu và em sẽ sưởi ấm cho chàng".
"Nhưng về con hổ..".
"Để sau", nàng nói, nói lỏng nút thắt cà vạt của chàng. "Giờ thì hãy đưa em lên giường".
Luke ngẩng đầu lên và trao cho nàng một cái nhìn mỉa mai. "Ta biết rõ khi ta bị thao túng".
"Chàng không có bị thao túng mà", nàng đảm bảo với chàng, kéo tuột cà vạt và thả rơi xuống sàn nhà.
"Chàng đang bị cám dỗ đấy. Hãy ngừng chống cự lại đi".
Với sự hứa hẹn được nằm trên giường cùng nàng, giữ cơ thể nàng tựa vào chàng là đã quá nhiều với Luke. Miễn là chàng còn sống, sẽ không có sự cám dỗ, không có niềm vui, không có niềm đam mê mãnh liệt nào hơn điều chàng đã cảm thấy với nàng. Cẩn thận, chàng nâng nàng lên trong vòng tay mình, "Ai mà chống lại chứ?", chàng thì thầm, và mang nàng đến bên giường.

HẾT.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>